INFERNO

despre teroare şi supranatural

K.W. Jeter
Stephen Gallagher
Laird Barron
Nathan Ballingrud
Elizabeth Bear
Christopher Fowler
Mike O'Driscoll
John Grant
Mark Samuels
Joyce Carol Oates
Lee Thomas
P.D. Cacek
Paul Finch
Lucius Shepard
Simon Bestwick
Conrad Williams
Pat Cadigan
Glen Hirshberg
Jeffrey Ford
Terry Dowling

Antologie coordonată de ELLEN DATLOW

colecţia
nautilus
fantasy

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* și *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat și a contribuit la dezvoltarea unei întregi generații de autori de ficțiune și a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy și horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy & Horror*, revistă online înființată în septembrie 1998, iar din 2000 până la sfârșitul anului 2005 a fost editorul revoluționarei publicații online *Sci Fiction*. I s-au decernat trei premii Hugo, două premii Nebula și World Fantasy Award. Printre distincțiile primite de Ellen Datlow se numără și două premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror #13* și *The Year's Best Fantasy and Horror #17*, Premiul International Horror Guild pentru antologia *The Dark*, Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 și 2007 și Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 și 2005. La Convenția Britanică a Literaturii Fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuții remarcabile în domeniu".

INFERNO

despre teroare şi supranatural

K.W. Jeter
Stephen Gallagher
Laird Barron
Nathan Ballingrud
Elizabeth Bear
Christopher Fowler
Mike O'Driscoll
John Grant
Mark Samuels
Joyce Carol Oates
Lee Thomas
P.D. Cacek
Paul Finch
Lucius Shepard
Simon Bestwick
Conrad Williams
Pat Cadigan
Glen Hirshberg
Jeffrey Ford
Terry Dowling

Antologie coordonată de ELLEN DATLOW

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Inferno: coord.: Ellen Datlow; trad.: Ana-Veronica Mircea, Mircea Pricăjan, Mihai-Dan Pavelescu, Silviu Genescu; coord: Mihai-Dan Pavelescu
- București: Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-246-3

I. Datlow, Ellen (coord.)
II. Mircea, Ana-Veronica (trad.)
III. Pricăjan, Mircea (trad.)
IV. Pavelescu, Mihai-Dan (coord.; trad.)
V. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-32=135.1

INFERNO
© 2007 by Ellen Datlow

© Nemira Publishing House, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-246-3

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Introducere

Ellen Datlow

New York City, noiembrie 2006

Îmi plac povestirile și nuvelele horror. Pentru mine reprezintă cele mai intense și mai importante forme de literatură horror, întrucât, de cel puțin două sute de ani, proza scurtă s-a dovedit un teren extrem de fertil pentru literatura sumbră care explorează profunzimile fricii și ale răului ce pot sălășlui în sufletele oamenilor.

Fără îndoială, romanele lui Stephen King și alte asemenea cărți tenebroase, precum *Călugărul* de Matthew Gregory Lewis, *Dracula* de Bram Stoker, *Frankenstein* de Mary Shelley și cele ale lui H.P. Lovecraft, sunt foarte populare. Povestirea a fost însă forma literară cea mai renumită din istoria genului horror britanic și american. Edgar Allan Poe, Nathaniel Hawthorne, M.R. James, Robert Bloch, Robert Aickman, Ray Bradbury, Shirley Jackson, Charles Beaumont, Richard Matheson, Ramsey Campbell și Dennis Etchison, pentru a aminti doar câțiva mari scriitori din domeniu, se numără printre cei care ne vin în minte când ne gândim la autorii care au șlefuit multe dintre povestirile noastre favorite de horror și teroare.

Eu consider că ficțiunea supranaturalului acționează mai bine în formele literare scurte pentru simplul motiv că acestea se pretează

cu mare ușurință și flexibilitate la o varietate enormă de stiluri și strategii narative. Deși pot fi cutremurător de eficiente, romanele reprezintă cu totul altceva. Foarte puține texte lungi au cu adevărat forța necesară pentru a-l sili pe cititor să mențină suspendarea neîncrederii necesară pentru efectul paralizant, dătător de fiori sau pur și simplu terifiant, al unei proze scurte excelente.

De-a lungul carierei de editor, am întocmit mai multe antologii care s-au focalizat pe texte cu temă comună, de la povestiri de horror sexual la povestiri de horror cu pisici, și de la povestiri despre pedeapsă și răzbunare la povestiri cu stafii. Editarea tuturor mi-a făcut plăcere, însă am dorit întotdeauna să realizez o antologie horror ne-tematică, alcătuită din texte originale – ca o vitrină a nenumăratelor subiecte imaginate de câțiva dintre scriitorii mei favoriți dinăuntrul și din afara domeniului horror.

Antologia ne-tematică reprezintă o parte fertilă a tradiției horror. Serii ca *The Pan Book of Horror* (preluată de câțiva ani de Editura Gollancz și reintitulată *Dark Terrors*) realizată de Stephen Jones și David Sutton, *Shadows* alcătuită de răposatul Charles L. Grant, *Masques* coordonată de răposatul J.N. Williamson și *Borderlands* realizată de Thomas F. Monteleone sunt exemple excelente care au publicat proze scurte originale de foarte bună calitate.

Au existat de asemenea reeditări importante ca *The Playboy Book of Horror* (o antologie care m-a influențat profund ca editor și cititor), *The Arbor House Treasury of Horror and the Supernatural* alcătuită de Bill Pronzini, *Great Tales of Terror and the Supernatural* realizată de Phyllis Wagner și Herbert Wise, *The Dodd, Mead Gallery of Horror* realizată de Charles L. Grant, *Modern Masters of Horror* alcătuită de Frank Coffey, *The Dark Descent* coordonată de David G. Hartwell și *The Mammoth Book of Terror* realizată de Stephen Jones. Iar ultimii treizeci de ani au cunoscut publicarea de antologii de texte originale. Mă gândesc în mod special la succesul enorm al volumului *Dark Forces* realizat de Kirby McCauley, dar și altele ca *The Cutting*

Edge şi *Metahorror* alcătuite de Dennis Etchinson, *Prime Evil* şi *Revelations* realizate de Douglas E. Winter şi *999* al lui Al Sarantonio.

Editând antologii ne-tematice de reeditări (două serii OMNI şi jumătatea horror din douăzeci de volume *The Year's Best Fantasy and Horror*), am fost de obicei surprinsă să descopăr că unele idei sau, dacă doriţi, teme se repetă, iar firul lor comun mi se relevă abia după ce este ales cuprinsul şi privesc textele ca pe un tot. Temele pe care le descopăr în antologiile acelea sunt însă produsul muncii autorilor care scriu pentru alţi editori într-o mare varietate de publicaţii, de la reviste de lux la fanzine semiprofesioniste, şi de la culegerile de povestiri ale unui singur autor până la antologiile tematice realizate de diverşi editori.

În volumul de faţă însă prezint pentru prima dată povestiri pe care le-am ales şi le-am editat numai eu şi care s-au conformat standardului meu de succes: să-i provoace cititorului un fior de şoc sau un moment de teamă atât de intens, încât să-i cauzeze disconfort fizic; sau o senzaţie de frică atât de palpabilă, încât să simtă nevoia de a aprinde luminile din toată casa şi de a pune muzică ori de a căuta tovărăşia altora pentru a izgoni spaima; sau să-i dăinuie în conştiinţă mult timp după ce a citit ultimul cuvânt al prozei. Asemenea povestiri sunt cele care mă pasionează. Fiindcă teama face parte din viaţă, iar poveştile de groază sau oroare au reprezentat dintotdeauna modul cel mai sigur pe care omenirea l-a găsit pentru a aborda terorile tangibile ale lumii reale. Aşa au stat lucrurile încă de prima dată când oamenii au stat în jurul unui foc, înconjuraţi de beznă şi de primejdiile sălbăticiei din afara cercului lor de lumină. Ascultând istorii despre fiare terifiante şi alte primejdii naturale, strămoşii noştri au folosit naraţiunile pentru a-i ajuta să-şi învingă temerile, punându-le în poveşti pe care le creaseră ei înşişi şi în care îşi abordau spaimele, numindu-le şi făcându-le astfel cunoscute, fiind mai puţin puternice pentru că erau spuse, poveşti care au fost transmise din

generație în generație – o unealtă care nu și-a pierdut niciodată puterea și utilitatea.

Când am discutat prima dată despre *Inferno*, Jim Frenkel, editorul meu de la Tor Books, mi-a spus că își reamintea perfect senzația de groază cauzată de o povestire pe care o citise când avea doisprezece ani. Detaliile i se pierduseră în minte, înceţoşându-se de-a lungul deceniilor, dar sentimentele de atunci – teama, neliniștea, teroarea – îi rămăseseră vii până în prezent. Ba chiar atât de vii, încât simpla menționare a subiectului îl inunda imediat cu un potop de senzații ce-i cauzau fiori pe care nu-i putea suprima. Și eu am asemenea amintiri, la fel cum au, o știu, mulți cărora le place genul horror.

Există totuși și persoane care nu citesc proze horror, indiferent dacă acestea sunt scurte ori lungi, și gusturile personale nu pot fi contrazise, în lecturi sau în orice altă privință. Persoanele respective nu par să înțeleagă că lectura unei opere de ficțiune făcută în scopul sperieturii nu este neapărat o ocupație frivolă; în cazul cel mai bun, poate fi un act de catharsis. Unul ieftin, poate, dar perfect real. Când suntem purtați din lumea reală într-un loc care este accesibil doar prin intermediul unei povești, putem fi atât de înspăimântați și de neajutorați, pe cât putem suporta.

Când povestea se termină și revenim în lumea reală, am supraviețuit unui test de curaj, sau de anduranță, sau oricăror altor încercări a ales să ne supună iscusitul autor – sau avatarul nostru imaginar, așa cum a fost el creat în interiorul narațiunii. Iar la revenirea în lumea reală, suntem din nou întregi... ba adesea, așa cum cititorii au simțit pe propria lor piele în poveștile cele mai de succes, mai întregi decât am fost la început. Meșteșugul unui povestitor talentat ne poate înălța, transforma și provoca în moduri care sunt fie improbabile, fie de-a dreptul imposibile în lumea reală.

Este mult mai ușor să supraviețuim aventurilor imaginate de teroare decât unora dintre terorile cu care ne confruntăm în viața reală. Violența, violul, pierderea, repulsia; suferințele mintale, emoționale

sau fizice... toate sunt încercări care, în viaţa reală, ne pot îndoi şi frânge spiritul. În ficţiune însă le supravieţuim şi prin supravieţuirea aceea suntem întăriţi.

Iar aceasta este frumuseţea prozelor horror scurte. În formele sale mai concise, ficţiunea horror, aşa cum au evidenţiat un număr enorm de lucrări intense şi memorabile, continuă să reprezinte o modalitate literară care ni se adresează cu putere. Dacă doriţi confirmarea acestei aserţiuni, nu trebuie să căutaţi mai departe de cinematografie şi televiziune, care au exploatat proza scurtă de aproape un secol. Seriale TV ca *Zona crepusculară*, *Alfred Hitchcock prezintă* şi altele, pe lângă filme mult prea numeroase pentru a le menţiona, au adaptat cu succes texte horror scurte pentru încântarea înfiorată a generaţii de spectatori.

Urmează aşadar douăzeci de povestiri care sper să vă placă. După ce am editat atât de multe cărţi şi reviste, nu sunt atât de naivă încât să cred că veţi fi de acord cu absolut toate textele pe care le-am ales. Dar chiar şi dacă una singură dintre poveştile din antologie va face pentru dumneavoastră ceea ce au făcut toate pentru mine, poate că vă veţi alege cu una dintre amintirile acelea extraordinare care vă rămân de-a pururi, amintirea a ceva sumbru, periculos şi ameninţător. O amintire care să vă readucă un fior efemer când o invocaţi.

Aşadar... ce am descoperit eu în decursul realizării volumului *Inferno*? Am descoperit că, deşi nu există copii demonici, există copii dispăruţi, copii abuzaţi şi/sau orfani care au avut parte de orori indescriptibile, copii-adulţi furioşi, copii care, fără să vrea, cauzează durere celor pe care-i iubesc. Relaţia dintre părinte şi copil este primordială şi puternică, iar influenţa ei se manifestă toată viaţa.

Veţi găsi de asemenea povestiri psihologice şi supranaturale despre oameni nebuni, despre oameni lipsiţi de putere şi despre oameni cu prea multă putere, povestiri despre răzbunare, pedeapsă şi pierdere.

Spre uşoara mea surprindere, am constatat că nu există nicio povestire de război. Poate că autorii au înţeles că există destulă oroare în războaiele reale pe care le luptăm de atâţia ani. Nu există de

asemenea nici zombi, vampiri, vrăjitoare (mă rog, poate că există una, dacă deformăm nițel definiția), copii diabolici sau vârcolaci. Absența lor nu este deliberată, totuși nu cred că cititorii vor fi dezamăgiți de lipsa acestor elemente fundamentale ale ficțiunii horror. În paginile care urmează există destui alți monștri.

Sper că întâlnirea cu ei vă va plăcea în aceeași măsură în care mie mi-a plăcut să vi-i aduc în volumul acesta.

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

PE ŞAUA DIN SPATE

K.W. JETER

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

K.W. JETER a scris câteva romane deschizătoare de drumuri, printre care se numără *Dr. Adder*, *The Glass Hammer* și *Infernal Devices*. A publicat, de asemenea, și o serie de povestiri scurte. Scrierile lui sfidează orice clasificare.

Urmau să se mai întâmple multe.

Avea să stea la bar, o știa, încătușat în îmbrățișarea fostei lui iubite.

– Probabil n-a fost ce-a mai deșteaptă dintre mișcările tale.

Ernie, barmanul, avea să-și plimbe cârpa umedă pe suprafața de lemn, netedă după ce fusese lustruită de coatele mai multor generații de ratați.

– Pare amuzant la-nceput, dar se termină întotdeauna cu lacrimi. Crede-mă, știu.

Lui n-avea să-i pese dacă Ernie știa sau nu. Berea n-avea s-ajute nicidecum la amorțirea durerii. Nu durerea de a avea o fată moartă, pe care o iubise cândva, drapată pe umeri. Brațul ei stâng avea să treacă pe sub al lui, încercuindu-i trupul. Când fusese vie, ori de câte ori leșina după prea multe Jäger-uri[1] și

[1] Jägermeister, băutură alcoolică nemțească (n. tr.).

tot restul, se înfășura întotdeauna în jurul lui așa, din spate. Pe vârfurile cizmelor ei pentru petreceri, înceţoșată, dar destul de trează ca să-și încleșteze mâinile deasupra inimii lui.

El avea să dea peste cap restul berii pe care-o mai avea în față, amintindu-și cum o cărase, în atât de multe nopți, când încă mai rămânea în el chef de petrecere. Trimisese o mulțime de mingi de biliard ca asta, aplecându-se peste tac cu ea înfășurată astfel în jurul lui, purtându-i greutatea neglijabilă încovrigată în partea de sus a spatelui, ca o pisică somnoroasă, cu fața căzută alături de a lui, expirând alcool în timp ce el își trimitea lovitura, atingând în treacăt bila a opta...

Respirația ei avea să miroasă a orice altceva în afară de formaldehida, sau ce-o fi fost, cu care-o umpluse Edwin, pompând-o în ea acolo, în capela funerară. Și oricum n-avea să fie cu adevărat respirația ei, fiindcă, în starea aceea, ea n-avea să respire. El avea să se uite la neonul pâlpâitor al reclamei cu Oly Gold din fereastra ca de buncăr a barului și să lase o altă înghițitură de bere să-i pătrundă între buze susurând, de parc-ar fi fost apă de gură Listerine și l-ar fi putut scăpa de mirosul slab din nări. Morții nu transpiră, avea să descopere el, dar – dar stai prea aproape – emană pur și simplu o duhoare amestecată, pe jumătate de substanță cu care se spală podelele spitalelor și pe jumătate de păpușă Barbie din plastic.

– S-ar părea că astea pot face rosături.

Ernie, barmanul, avea să-l surprindă smucind de cătușe, exact din locul în care muchia ascuțită de metal i se adâncea în tricou și în pielea de pe coaste.

– Da, avea să spună el, o cam fac. *Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a permite să fie legată de tine.* În momentul ăla nu raționam prea clar.

– Hm?

Ernie n-avea să-şi ridice privirea spre el, ci avea să continue să privească atent halba de bere pe care-o ştergea cu şervetul de la bar.

– Eu dau vina pe Hallowe'en, avea să explice el.

– Pe Hallowe'en, eh? Ernie avea să arunce o privire la ceasul cu sigla berii Hamm de deasupra intrării barului. Asta a fost acum mai bine de trei ore. Apoi avea să-şi lingă degetul mare, folosindu-l ca să şteargă o pată de grăsime din interiorul halbei. Fuse şi se duse, amice.

– Aici n-ai putea s-o dovedeşti.

Barul avea să fie decorat în portocaliu şi negru, cu toate rahaturile pe care le descărcau în fiecare an: panouri verticale ieftine, din carton, înfăţişând vrăjitoare cu picioare lungi şi decolteu strâmt, dovleci cu rânjete de beţivi lipiţi cu scotch pe perete pe drumul către toaleta bărbaţilor, farfurioare cu pisici negre, arcuite precum portiţele de crochet, plase de păianjen fluorescente, trasate cu Day-Glo, schelete articulate dansând, cu găvanele ochilor goale, care s-ar fi aprins dacă bateriile nu s-ar fi descărcat deja de pe 30, totul cu sigle şi mărci şi cu numele firmelor.

– De ce i-ai lăsat să-nşire toate chestiile astea, Ernie?

– Ce chestii? Barmanul avea să se-apuce de-o altă halbă, răzuind cu vârful unghiei o semilună de ruj. Despre ce vorbeşti?

El avea să renunţe. Era lipsit de sens. Ar fi putut să schimbe ceva? Avea s-o salte pe fata moartă de pe umăr ceva mai sus, echilibrând-o cu valul de bere de care-avea s-o ia cu sine. Combinaţia dintre băutura cu conţinut redus de alcool şi indiferent ce îndesaseră în el tipii de la salvare, când îl luaseră în maşina lor, avea să-i înmoaie genunchii. Să se agaţe de marginea barului, în loc să încerce să meargă, putea fi singura idee bună pe care-o avusese în noaptea aia.

Şi nu toate ideile, vorbind despre cele bizare, urmau să-i aparţină. Avea să mai fie şi întreaga plimbare propusă de ceilalţi

tipi din bar, legată de motivul pentru care zboară Superman în cercuri.

Dar tot restul – pentru tot restul avea să fie vina Hallowe'en-ului. Sau a ceea ce devenise Hallowe'en-ul. Asta le spusese motoriștilor, în prima parte a serii.

Nu – buzele reci aveau să i se frece de ureche. *Ai înțeles totul pe dos.*

El avea să-nchidă ochii, ascultând șoaptele ei.

E vorba de ceea ce ai devenit tu. Sau de ceea ce am devenit noi. Asta a făcut-o.

– Da... El avea să vorbească în șoaptă, pentru sine însuși, dar și pentru ea, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi. Ai dreptate.

– Cred că Hallowe'en-ul poartă toată vina.

– Serios? Tipul tuns perie nici măcar nu-și ridică ochii de la țeava de eșapament a micii și lucioasei motociclete sport. Ce legătură are Hallowe'en-ul cu existența ta jalnică?

Nu voise să-i ofere altcuiva un răspuns exact. Nu voise să și-l dea nici măcar lui însuși, să treacă printr-un calcul precis al regretelor, cu toate că știa deja suma finală.

– Nu e vorba de mine, în particular, minți el. Vorbesc despre ceea ce-a făcut cu tot restul. E-al naibii de satanic.

Remarca îi atrase privirea îngrijorată a lui Tuns-Perie.

– Uhh... nu ești unul dintre tipii ăia hipercreștini, nu? Potrivi o cheie metrică pe unul dintre șuruburile cadrului. N-o să te-apuci să-mi înșiri vorbe goale, nu-i așa? Fiindcă altminteri trebuie să-mi mai iau o bere.

– Stai liniștit.

Era ceva la care se gândise de multă vreme, și încă n-ar fi putut spune ce era. Ca și cum ar fi cărat în spate un bufet imens și foarte vechi, cu sertare, încercând să-l scoată pe o ușă prea

mică şi înţepenindu-se la jumătatea drumului. Putea să-l răsucească, aducându-l într-o altă poziţie, cu mânerele împănate în partea stângă a cadrului uşii în loc să fie în dreapta, dar avea să rămână în continuare blocat.

– Numai că?

– Ce?

El făcu o-ncercare.

– Îţi aduci aminte cum stăteau lucrurile când erai copil?

– Vag. Tuns-Perie ridică din umeri. A trecut ceva timp.

– Nu contează. Dar, în copilăria noastră, Hallowe'en-ul era, ştii, pentru puştani. Ei se costumau, în chip de stafii mărunţele, vrăjitoare şi alte chestii. Adulţii nu se-mpopoţonau. Stăteau acasă şi-mpărţeau bomboane.

– E-adevărat. Şi?

– Şi ai avut la dispoziţie alte trei sute şaizeci şi cinci de zile, inclusiv Crăciunul, în care să te porţi ca o gâscă de două parale sau în care să dovedeşti că eşti o pungă de gunoi îmbibată cu bere. De ce să te mai prosteşti de pomană cu Hallowe'en-ul?

– Tipule, n-ar trebui să te mai gândeşti la chestii d-astea. Tuns-Perie se apucă din nou să desfacă şuruburile bicicletei. Îţi face mintea varză.

El nu putea să nu se mai gândească, dacă imaginile puteau fi socotite gânduri. Nici măcar nu trebuia să-nchidă ochii ca să vadă pelerinajul distorsionat, înşiruirile şerpuitoare de piraţi, şi de stafii închipuite din cearşafuri, şi de prinţese din basme, şi de copii care-ţi stârneau mila, fiindcă purtau costume ieftine, cumpărate din magazine, în locul celor făcute de mamele lor. Mărşăluiau cu toţii, cu pungile lor maronii de băcănie, sau târând feţe de pernă vechi, deja îngreunate de zaharicalele capturate, de pe trotuar la sonerie şi din nou afară, pe trotuar, şi către casa următoare, atât de mulţi, unul imediat după altul, încât nici măcar nu mai avea sens să-nchizi uşa, te mulţumeai

să le tot întinzi bomboanele din imensul bol de plastic Tupperware de pe măsuţa pliantă. Iar dacă erai un copil mai mare – prea mare ca să mai faci aşa ceva, practic deja un adolescent sarcastic –, stăteai în spatele tatălui tău şi te uitai pe lângă el, prin uşa deschisă, pe străzile cufundate în frigul şi în întunericul de catifea al nopţii, te uitai cu o gheară bizar de stranie în stomac, ca şi cum ai fi-nţeles pentru prima oară cu câtă putere şi repeziciune te sălta timpul, te rostogolea şi te trântea ca valul unui ocean, te dădea peste cap îndepărtându-te de ţărmul unei lumi din care erai surghiunit pe veşnicie – te uitai ca şi cum veranda din faţa casei tale ar fi fost acum la câţiva kilometri înălţime, în văzduhul înstelat şi îngheţat, de unde îi puteai vedea pe toţi copilaşii de pe pământ şerpuind de la o uşă la alta, de la un ţărm la altul, de la un pol la altul, toate fiind staţii ale unei traversări rotitoare...

Nu-i de mirare că tipii ăştia-şi închipuie c-am creierii varză. Reuşise să se sperie singur, să se piardă cu firea, fără ca nici măcar să fi încercat. *Ca şi cum te-ai prăvăli într-un hău.* Îşi lăsă capul pe spate, dând pe gât restul de bere, de parcă valul ei amar ar fi putut să ia cu sine lumea aceea.

– Ei, cum îţi merge instalaţia de acid azotos?

Clipi şi se trase înapoi, în garaj. În jurul lui, pereţii golaşi, nevăruiţi, îşi reocupară cu zgomot locurile, rafturile de şaizeci de centimetri pe un metru douăzeci şi cinci alunecară de-a curmezişul lor ca pe nişte şine invizibile, cu bidoanele cu ulei de 30 cSt[1] şi cu lichid de frână aliniindu-se acolo unde fuseseră mai înainte.

Se întoarse spre uşa garajului şi-l văzu pe celălalt motorist, cel cu părul roşu, care intrase deja cu paşi leneşi, venind din casă, şi ciugulea din punga cu cartofi franţuzeşti de Burger King pe care-o ţinea în mână.

---

[1] Ulei de motor cu vâscozitatea de 30 centistokes (n. tr.).

– Acid azotos?

Avu nevoie de două secunde ca să-şi aducă aminte din ce lume era. În partea din spate a ţestei sale, şirul de stafii mărunte se îndepărta mărşăluind. O uşă încă şi mai mică se închise, izolându-l de o lună octombrie pierdută.

– Da, acidul azotos... Ridică din umeri. Perfect. Aşa cred.

– Crezi, făcu Tuns-Perie. Iisuse Hristoase, pisoiaşule. Nu l-ai deschis, ca să poţi să *crezi* că merge sau nu. Noi l-am instalat, aşa că trebuie să-l foloseşti. Măcar din când în când.

– Hei, e OK. Amândoi îl sâcâiseră pe tema asta mai devreme. E suficient să ştiu că-l am. Chiar acolo, sub degetul mare.

Ceea ce era adevărat. Nici măcar atunci când, împreună cu motoriştii, instalase kitul cu acid azotos pe 'Bosa nu se gândise să-l folosească vreodată. În tot timpul în care montaseră canistra cu gaz presurizat pe flancul motocicletei – o canistră serioasă cu bate-curu, aşa o numise Tuns-Perie – şi poziţionaseră alimentatorul, cuplându-l la motor – la toţi cei 1 298 de centimetri cubi ai lui, râseseră pe înfundate, spunând câtă distracţie avea să asigure.

– E tipul ăla c-un Maserati Quattroporte argintiu, pe care-l vezi tot timpul pe lângă Flamingo şi pe lângă Decatur. Se crede-al dracului fiindcă maşina lui poate ţine pasul c-o motocicletă cu motor de-o mie.

– La naiba. Roşcatului i se încreţise faţa, într-un rânjet larg, batjocoritor. L-am făcut pe nemernic să scoată fum de-o grămadă de ori.

– Nu-i prea simplu. Obiectul ăla poate băga viteză când e cu motorul bine reglat şi nu e prea încărcat ca să meargă-n ralanti.

Tuns-Perie bătuse cu un deget ameninţător în bidonul cu acidul azotos, tinc, tinc, tinc, ca o bombă.

– Dar dacă intră rahatul ăsta în acţiune, domnul Mare Sculă n-o să mai vadă decât farul din spate, topindu-se-n depărtare.

Își desprinsese privirea de motocicletă și zâmbise cu răutate. N-ar fi o distracție pe cinste? Pe bune?

El presupusese că așa ar fi fost, o spusese cu voce tare, doar ca să-i amuțească pe cei doi. Niciunul dintre motoriști, adică Tuns-Perie ori Roșcatul, nu știa nimic despre potențialități. Nu știa cum putea ceva să fie real – mai real decât realitatea – atârnând pur și simplu acolo, într-un nor de *încă s-ar mai putea întâmpla*. Chiar în clipa aceea, ei nu puteau ști că mecanismul funcționa decât fiindcă motoriștii o puseseră pe 'Busa pe dinamometrul Piper T & M din spatele garajului lor și o porniseră la manivelă. Cu benzina din rezervor, obținuseră o valoare de referință de o sută cincizeci și cinci virgulă nouă cai-putere. Optimizând dispozitivul cu acid azotos prin adăugarea unui știuț numărul 43, ajunseseră la două sute șaisprezece și jumătate, cu posibilitatea de a atinge și valori mai mari.

– Ei, ăsta-i o forță considerabilă, apreciase satisfăcut Tuns-Perie.

Însă pentru el n-avea nicio importanță. Era cocoțat la locul lui obișnuit, pe bancul de lucru unsuros, acolo unde stătea ori de câte ori venea în atelier, adăugându-le uneltelor și cataloagelor de produse împrăștiate pe jos cutii de bere goale și întrebându-se cum lucrau capetele celor doi.

N-o făceau la fel ca al lui. Și asta era problema, o știa. Nimeni n-avea un cap care s-o facă precum al lui. *Sau al meu nu lucrează deloc*. Trebuia s-admită că era și asta o posibilitate. Fusese o vreme când lucra – își aducea aminte. Când se rotea în cercuri din ce în ce mai mici, ca o motocicletă rămasă fără omul din șa la ultimul cot al drumului. Fălindu-se cu Hallowe'en-ul și cu butoanele niciodată atinse ale instalației cu acid azotos, și asta le făcea, cumva, să pară mai reale decât fuseseră copiii ăia mici, deghizați în stafii...

În buzunarul interior al hainei, celularul lui începu să toarcă. Simţi o uşurare atât de pură, încât ar fi putut izbucni în lacrimi. Îşi scoase telefonul şi îi sălta clapeta.

Era Edwin, de la capela funerară. Nu era nevoie să răspundă ca s-o afle; recunoscu numărul apărut pe ecranul cât un timbru poştal. Şi nu era nevoie să răspundă nici ca să ştie de ce îl suna Edwin. El suna întotdeauna dintr-un singur motiv. Ceea ce era perfect din punctul lui de vedere, fiindcă avea nevoie de slujbă şi de bani.

– Ne vedem mai târziu, băieţi. Îşi băgă telefonul în buzunar şi se lăsă s-alunece de pe bancul de lucru. Mult mai târziu.

– Da, poate. Tuns-Perie terminase cu motocicleta clientului, se îndepărtase de ea făcând câţiva paşi înapoi şi îşi ştergea mâinile cu o lavetă. Poate de Hallowe'en-ul următor.

– Şi care-i marea afacere?

În spatele lui Edwin, pendulele înalte înşirate de-a lungul holului ticăiau ca nişte greieri cu clichet.

– Îl iei de aici şi îl duci acolo. Îl descarci. Şi eşti plătit. Mâna manichiurată a lui Edwin scoase un portofel din piele de ţipar: un deget cu unghia îngrijit tăiată şi strălucitoare răsfoi bancnotele din interior lovindu-le uşurel. De ce-ngreunezi singur lucrurile?

Pendulele înalte – mai înalte decât el şi cu mult mai înalte decât Edwin – făceau parte din decorul capelei funerare. Fuseseră ale tatălui lui Edwin, pe vremuri, când bătrânul conducea afacerea, şi ale bunicului lui Edwin, care o-ncepuse. Edwin o moştenise întru totul, inclusiv sicriele din camera de prezentare. Pendulele se auzeau pretutindeni, în holul unde te sufoca mirosul florilor şi paralel cu murmurul domol al muzicii de orgă, repetat la nesfârşit din încăperile de priveghi. Poate le reaminteau clienţilor de pe scaunele pliante de eternitate

sau de numărătoarea inversă, până în clipa în care aveau să zacă într-o cutie similară, căptușită cu catifea. Așa că preferau să pună lucrurile la punct discutând cu organizatorul serviciului funerar în drum spre ieșire.

– Nu știu...

Se uită în lungul coridorului. Lângă biroul lui Edwin era o cameră de pregătire, unde nu intra publicul, toată numai oțel inoxidabil și lumină fluorescentă, cu un miros straniu de chimicale. Edwin îl luase o dată înăuntru, când era goală, și i-o arătase. Îi arătase inclusiv elevatoarele electrice cu chingi de canava, fixate de plafon, instalate de tatăl lui după ce-și betegise spatele întorcând de pe o parte pe alta prea multă greutate rece, moartă.

– De data asta e oarecum diferit...

– Ce e diferit?

Fața lui Edwin era umflată și lucioasă, ca și cum de fapt n-ar fi înghițit nimic din tot ce băuse – ținea încă în mână paharul în care se topeau cuburile de gheață – și alcoolul i-ar fi ieșit acum prin piele.

– E la fel ca-nainte.

– Ei... nu, de fapt nu e. Se simțea uluit fiindcă trebuia să dea explicații. Înainte era ca un transport cu furgoneta. Cu furgoneta ta. Și eu nu trebuia decât să te-ajut să încarci și să conduc pe urmă până-acolo.

– Furgoneta e la reparat.

Asta nu-l surprinse. În privința capelei funerare totul se dezintegra, treptat, inclusiv Edwin. Obiectele nu mai funcționau, sau li se întâmpla altceva, și se presupunea că trebuiau s-ajungă la reparat, dar nici așa ceva nu se petrecea niciodată. Și ăsta era principalul motiv pentru care toate funeraliile se desfășurau acum într-o clădire mai nouă, din vestul orașului. Cu o întindere vastă, frumoasă, de gazon tuns cu migală și cu

o alee circulară pentru maşinile îndoliaţilor, şi cu o copertină ieşind în afara clădirii scunde, cu pereţi de sticlă, aşa că sicriul putea fi urcat în dric fără să se rupă florile în zilele ploioase. Edwin nu se mai alegea decât cu incinerările ocazionale, fiindcă tatăl său instalase crematoriul chiar acolo, în clădire, într-o anexă fără ferestre a camerei de pregătire.

Sau se alesese până atunci cu ele – reuşise s-o dea-n bară şi cu asta. Ca să-mpiedice banii să scadă prea repede, ceea ce se întâmplase după moartea tatălui său, făcuse un contract cu adăpostul local de animale, de câini şi de pisici, şi se ocupa de cele gazate pentru că, fiind prea urâte, prea bătrâne sau prea rele, nu se găsise nimeni care să le adopte în decurs de nouăzeci de zile. O îndeletnicire uşoară şi sigură – lumea nu părea să ducă niciodată lipsă de micile leşuri ţepene – însă Edwin nu fusese suficient de meticulos în privinţa curăţării cenuşii şi a resturilor carbonizate, sfărâmicioase, de pe rafturile de răcire. Continua să se mai ocupe şi de oameni, de ceea ce mai rămăsese din familiile care apelaseră la serviciile tatălui şi ale bunicului său, dar o văduvă bătrână deschisese urna în care ar fi trebuit să nu se afle nimic altceva în afară de rămăşiţele soţului ei şi dăduse peste partea de sus a ţestei înnegrite a unui pisoi, ale cărui orbite goale îi întorseseră privirea. Asemenea lucruri nu erau bune pentru afaceri, bârfele se răspândeau. Până şi adăpostul de animale reziliase contractul cu Edwin, după care statul îi retrăsese licenţa de incinerare, aşa că nu mai funcţiona nici crematoriul, sau Edwin nu-şi plătise factura la gaze, sau cam aşa ceva. Îi spusese care fusese problema, dar el nu-i dăduse cu adevărat atenţie.

– Nu pricep. Arătase în lungul holului plin de tic-tacuri, către camera de pregătire. Oricum, de ce mai aduc încă pe câte cineva aici?

– Hei. Edwin era sensibil în anumite privinţe. Ştii, asta e încă o afacere în plină desfăşurare. Mortenson e uneori prea

aglomerat. Locul ăla nu e chiar atât de *mare*. Vorbea despre cealaltă capelă, cea frumoasă. Aşa că eu pot primi pe câte cineva, îl pregătesc şi-l trimit acolo. Şi împărţim onorariul. Avantajos pentru ei, avantajos pentru noi. Aşa ajungi să fii plătit, nu?

Foarte puţin, se gândi el. Cealaltă capelă nu împărţea câştigul pe din două cu Edwin, aşa ceva era greu de crezut, de vreme ce ei se ocupau în totalitate de flori, de aranjamentul coşciugului în camera de priveghi, de dric şi de amenajarea zonei din jurul mormântului. De coborârea efectivă a trupului în pământ. Cât puteau să-i plătească lui Edwin fiindcă punea la dispoziţie o cameră de aşteptare cu mese de marmură? Nu prea mult. Aşa că nu era de mirare că, pentru conducerea furgonetei dus-întors, primea de la Edwin cel mult o bancnotă de zece dolari sau două de cinci. Numai că de data asta nu exista nicio furgonetă.

– De fapt, medită el cu voce tare, acum ar trebui să-mi plăteşti mai mult. Dac-o s-o fac. Fiindcă eu pun la dispoziţie vehiculul.

– Cum ai făcut calculul ăsta? Nerăbdarea lumina chipul dolofan al lui Edwin, făcându-l încă şi mai strălucitor, mai lucios. Benzina e mai ieftină pentr-o motocicletă decât pentr-o furgonetă. Chiar şi pentru un monstru cu motorul îmbunătăţit, ca al tău.

Dacă în garajul motoriştilor n-ar fi dat gata un bax cu şase cutii de bere, poate-ar fi reuşit să vină cu un contraargument. *E benzina mea*, se gândi. Eu am plătit-o. Dar Edwin îl condusese deja de-a lungul coridorului, pe lângă pendule, chiar până în uşa camerei de pregătire.

– Tu fă-o, OK? Edwin împinse uşa, deschizând-o, şi căută pe bâjbâite întrerupătorul. O să discutăm amănuntele mai târziu.

Ca să se poată descurca, Edwin se mai ocupa de încă o afacere, vindea ţigări în formaldehidă, pe care le ţinea în urcioare de câte-un galon. Clienţii de la uşa din spate a capelei mortuare erau, cu toţii, adolescenţi care pozau în copii

teribili, gârboviţi şi vorbind nedesluşit. Mărcile lor preferate păreau să fie Marlboro şi American Spirit, chestiile alea ieftine din magazinele 7-Eleven. Edwin aprinse una, trase din ea, apoi i-o întinse.

– Ca să te liniştească.

Dar avu exact efectul contrar, ca de obicei. Fumul de substanţă chimică îi încleştă fălcile cu forţa unei menghine, cu marginile lumii contractate arzând roşii. Expiră şi-l urmă pe Edwin în camera de pregătire.

– Aş prefera să nu fie adunat în sac. Îi înapoie lui Edwin ţigara murată. Ca tipul lovit de tren. Aia a fost o treabă-mpuţită.

Detestase întotdeauna tot ce-avea legătură cu o asemenea ocupaţie, inclusiv spălarea furgonetei cu furtunul, după ce se termina.

– E dintr-o bucată. Edwin trase cearşaful deoparte. Arată ca şi cum ar dormi.

Se uită în jos, la ceea ce zăcea pe masă, apoi clătină din cap.

– Nemernicule. Avea pumnul strâns, gata să-l pocnească pe Edwin. Nu e corect.

– Pentru numele lui Hristos! Acum care-i problema?

– Care-i problema? Glumeşti? Marginea rece, din oţel inoxidabil, a mesei era chiar în dreptul şoldului lui în timp ce gesticula. A fost prietena mea.

– Cât timp?

El se gândi o clipă.

– Patru ani. Aproape.

Edwin trase încă un fum, apoi stinse ţigara murată între degetul mare şi arătător.

– Nu e ca şi cum aţi fi fost căsătoriţi, nu-i aşa?

– Am locuit împreună. Cel puţin o vreme.

– Cum spuneam. Haide, să nu complicăm lucrurile. S-o ducem la Mortenson, să fim plătiţi, să fii plătit. Să-ncheiem afacerea.

El se întoarse cu spatele la masă. Măcar era îmbrăcată; ceea ce îi aducea o alinare. Purta obişnuiţii ei blugi decoloraţi, cu o ruptură de-a latul genunchiului drept, şi un sveter de bumbac, pe care-şi amintea că i-l cumpărase, înainte, când fuseseră un cuplu. De-a curmezişul sânilor erau scrise iniţialele UNLV[1]. Dintr-un anumit motiv, avusese o slăbiciune pentru baschetul jucat de echipele facultăţilor, deşi nu se duseseră niciodată la un meci. Şi exista o cutie de carton plină cu alte vechituri marca Rebels, svetere sport, tricouri şi şepci, la care ea renunţase când se mutase din apartamentul lui. De multe ori, când se întorcea acasă beat, singur şi excitat, trăgea cutia din şifonier, îngenunchea şi îşi îngropa faţa în conţinutul ei lânos, ridicând sveterele încâlcite şi inhalând mirosul slab, un amestec între transpiraţia ei şi parfumurile din magazinele de cosmetice Nordstrom, pe care i le cumpărase tot el, de obicei în preajma Crăciunului. Încă mai păstra în portofel o listă pe care i-o scrisese ea, cu lucrurile pe care le purta. Ceea ce însemna că acum, ori de câte ori îl deschidea ca să-şi plătească băutura, arunca o privire la mica bucată de hârtie împăturită îndesată înăuntru, şi inima lui tot atât de zdrenţuită bătea ezitând de două ori, până când portofelul ajungea din nou la loc sigur, în buzunarul din spate, iar el îşi revenea într-o destul de mare măsură ca să poată bea mai departe. Şi asta îl ajuta. De cele mai multe ori.

Nu trebuia să-ntrebe cum ajunsese ea s-o sfârşească acolo. Avusese obiceiuri rele, în primul rând tot băutura, încă de pe vremea când erau împreună. Dar auzise că lucrurile se înrăutăţiseră după despărţire. În privinţa asta avea sentimente amestecate. Pe de-o parte, exista o anumită satisfacţie în a şti că era tot atât de răvăşită din cauza lui cum era el din pricina ei. Pe de altă parte, o anumită durere năprasnică venea odată

[1] Universitatea Nevada din Las Vegas (n. tr.).

cu gândul că îşi dăduse ultima suflare de pe urma alcoolului din nişte rahaturi ieftine, luate de pe stradă.

Şi, după toate aparenţele, chiar aşa se întâmplase. O putea spune. Indiferent ce făcuse Edwin ca pregătire pentru înmormântare, nu fusese suficient ca s-ascundă revărsarea albăstruie de sub linia maxilarului ei. Avusese prieteni care se curăţaseră aşa şi sub pielea tuturor apăruse culoarea aia delicată, de ou de Paşti.

– O s-o faci, da? Nu te purta ca un nemernic. Gândeşte-te la ea. Măcar o dată. Dacă n-o duci la Mortenson, o să fiu nevoit s-o arunc într-o roabă şi s-o duc eu.

– Da, ca şi cum ar fi posibil.

Ştia că aşa ceva n-avea să se-ntâmple: Edwin începea să gâfâie chiar şi numai după ce urca la etaj, să-şi mai toarne un păhărel.

– Pentru asta trebuie să-mi plăteşti dublu.

– Perfect. M-ai prins la strâmtoare. Numai fă-o, OK?

Îi trecu prin cap că totul ar fi putut fi o farsă bine pusă la punct de Edwin. Care-ar fi trebuit să fie poanta? Ea săltându-se în capul oaselor pe masă, deschizând ochii şi adresându-i vechiul zâmbet răutăcios?

Aş vrea eu. Nu era decât un alt lucru care n-avea să se-ntâmple.

– Şi cum propui, mai precis, să fac treaba asta?

Ştia, din alte dăţi, că ea nu mai era ţeapănă. Nici măcar n-avea mirosul specific înţepenelii.

– Poate-aş reuşi s-o pun în spatele motocicletei şi s-o leg cu cordoanele pentru bagaje. Sau poate pe aripa din faţă, ca tipii ăia care se duc la vânătoare de cerbi cu camionetele. Dădu din cap. Da, o s-o leg chiar acolo. Cine-o să observe? Alcoolul care i se afundase în creieri vorbea în locul lui. Poate-i confecţionăm nişte coarne de cerb din umeraşe de haine.

– Uite ce e, zise Edwin, nu e cazul să te enervezi. Eu sunt cel care-ţi face o favoare, ai uitat? M-am gândit la tine fiindcă spui mereu ce mare nevoie de bani ai.

Şi chiar ăsta era adevărul. Dădu din nou din cap, dezumflat.

– Bine. Atunci cum ai de gând să facem?

Edwin se gândise deja la toate. Scoase cătuşele din buzunarul hainei şi i le întinse.

– Vor rezolva problema. O aşezăm pe motocicletă în spatele tău, cu braţele în jurul pieptului tău, îi prindem astea de încheieturile mâinilor, şi sunteţi gata. Oricine vă vede vă ia drept un alt cuplu plecat la plimbare. Tineri îndrăgostiţi.

– Nici gând. Nu i-a plăcut niciodată să meargă pe locul din spate.

Descoperise asta după ce scosese deja şaua originară şi montase în spate, pentru ea, o şa Corbin.

– Şi-a dorit întotdeauna un scuter al ei. Ţi-aduci aminte c-aveam de gând să-i cumpăr Sportsterul ăla? Ăla albastru-cobalt.

– Da, da, da. Edwin îi aruncă o privire îngrijorată. Dar nu s-ar zice că acum se mai poate plânge din cauza asta, nu-i aşa?

Aici avea dreptate.

Fusese nevoie de o luptă îndelungată, corp la corp – pentru care Edwin nu se dovedise nicidecum de folos – dar în cele din urmă ajunsese pe stradă. Cu ea.

În întuneric, roti manşonul de acceleraţie, trecând de la viteza a cincea la a şasea când şoseaua cu o singură bandă pe sens deveni dreaptă. Răceala mâinilor ei lipsite de sânge, la fel de îngheţate cum erau cătuşele, i se infiltra prin haina de piele, pătrunzându-i în inimă.

Se ferea de Boulder Highway şi de străzile principale, largi şi bine luminate, chiar dacă asta însemna să parcurgă câţiva kilometri în plus. În stat exista o lege care te obliga să porţi cască, dar n-auzise niciodată că poliţaii ar fi încercat s-o impună. Sau să treacă în vreun alt mod la acţiune – în oraşul ăla trebuia să-l împuşti pe primar ca să fii tras pe dreapta.

Totuşi, cu norocul lui, vreun tip în uniforma neagră cu alb s-ar fi putut trezi chiar atunci, ca să rămână cu ochii pironiţi pe cadavrul încălecat pe 'Busa, pe şaua din spate. Deşi ar fi trebuit să fie un ticălos plin de cruzime. Chiar şi fără să se uite peste umăr, putea să vadă cum flutura părul ei în vânt, o flamură încâlcită, de culoarea nopţii. Cu obrazul ei palid lipit de gâtul lui, arăta probabil ca şi cum ar fi visat la viteza în stare pură, la destinaţia care se grăbea să te întâmpine, alergând cu o iuţeală riguros egală cu a ta, rămânând întotdeauna exact la limita până la care băteau farurile.

Şi dacă închidea şi el ochii, ca şi cum ar fi împărţit cu ea aceeaşi pernă de vânt năprasnic...

Nu fusese o idee bună. Nici măcar nu văzu peticul de pietriş, căzut pe asfalt din vreun camion cu materiale de construcţie. Deschise ochii brusc, exact în clipa în care începea să patineze roata din spate, fugind de sub el. Îndreptă motocicleta cu o zvâcnire, scoţând-o de pe curba pe care o descria, înclinată. O simţea încăpăţânată şi mai grea în partea de deasupra, cu greutatea moartei cocoţată cu câţiva centimetri mai sus decât el. Vira în timpul derapajului, străduindu-se să-şi readucă vehiculul sub control, cu genunchiul măturând parapetul de pe marginea şoselei în timp ce călca pe frâna roţii din spate.

Totul dură în jur de o secundă. Suficient ca să-i rotească pasagerul rece de pe locul din spate. Cătuşele îi ajunseră în subţioară, faţa ei cu ochi închişi, somnoroşi, nu mai era lipită de urechea lui, ci i se împungea în mâneca din partea opusă a hainei, mai jos de umăr. Una dintre ghetele pe care se chinuise Edwin să i le pună în picioarele de culoarea fildeşului, cu unghii albăstrii, alunecase de pe scara din spate. Piciorul învesmântat în dril i se târa în urma motocicletei, cu tocul alunecându-i pe pavaj. Cadavrul se răsuci şi mai mult când apăsă cu putere pe frâna roţii din faţă. Când se opri 'Busa, fata era într-o poziţie

aproape perpendiculară pe șaua din spatele lui, cu părul periculos de aproape de punctul în care s-ar fi agățat de axul roții din spate.

– Dar-ar naiba.

Edwin și ideile lui stupide – toată povestea asta începea să fie mai agasantă decât merita. Coborî tija de sprijin și înclină motocicleta, sprijinindu-i greutatea pe ea. Fata îl enerva în aceeași măsură. Dacă ar mai fi fost încă vie, și-ar fi închipuit c-o făcea înadins. Beată și foindu-se din nou aiurea. Greutatea ei se răsturnă peste el când își roti propriul picior ca să coboare de pe motocicletă.

Acum era sub el. Ca și cum l-ar fi trântit la pământ într-o luptă corp la corp – pe vremea când locuiseră împreună, o învățase câteva mișcări pe care și le amintea din echipa de juniori de la universitate. Deasupra lui, stelele de pe cerul deșertului se rotiră, se clătinară, apoi se opriră la locurile lor. Dacă își rostogolea ochii spre spate, era suficient ca să vadă fața ei, undeva, în dreptul coastelor lui. Dacă ar fi deschis ochii, ar fi văzut și ea stelele.

Mănușile lui subțiri se zgâriară pe pietrele cu muchii ascuțite când se rostogoli, ajungând în patru labe și trăgând-o pe ea deasupra lui. Efortul îi tăie răsuflarea. Fata nu era chiar atât de grea, dar fiecare parte a ei părea să-și fi clocit propriul plan de evadare, de parcă niciuna nu și-ar fi dorit să fie aruncată într-o altă capelă funerară. Picioarele i se răschirară de cealaltă parte a trupului lui, cu ghetele răsucindu-i gleznele.

Cătușele fuseseră o idee încă și mai tâmpită. Probabil că lui Edwin i se păruse oarecum electrizantă. Ar fi mers mai bine dacă ar fi scos o rolă de bandă adezivă, cu care s-o fixeze strâns de trupul lui. Acum avea suficientă putere asupra lui ca să devină o belea. Cam tot așa cum stătuseră lucrurile și pe vremea

când era vie. Căută cheia cătuşelor în buzunarul hainei; nu reuşi s-o găsească. Probabil căzuse, era undeva, pe jos.

Încercă să se ridice, dar nu izbuti. Se rostogoli în faţă şi se agăţă de motocicletă ca să nu-şi piardă echilibrul. Ajungând sub un unghi aproape vertical, greutatea ei se rostogoli înainte, cătuşele alunecară pe omoplat, iar capul ei ajunse să-i atârne în faţă. Motocicleta cedă, cu tija de sprijin cosind ţărâna. În cădere, motorul încins îi arse genunchiul prin pantaloni.

Se prăbuşiră toţi trei – cadavrul, motocicleta şi motociclistul –, izbindu-se cu putere de marginea drumului. Simţi mirosul benzinei care se scurgea prin ştuţul de umplere al rezervorului. Lanţurile cătuşelor îi răzuiră mijlocul şirei spinării. Fata era sendviş între el şi motocicleta răsturnată, cu faţa-ntoarsă în sus, către el, ca şi cum ar fi aşteptat s-o sărute, cu unul dintre picioarele ei în pantaloni din dril împănat în încheietura picioarelor lui.

Se împinse, îndepărtându-se de motocicletă şi ridicând cadavrul odată cu el. Cătuşele îi alunecară către şale în timp ce reuşea în sfârşit să se salte în poziţie verticală. Ceea ce aduse fata cu faţa la nivelul curelei lui.

Ei, asta-mi place. Îi îndepărtă părul încâlcit şi prăfos de pe frunte. Exact ca pe vremuri. Amintirile i se plimbară prin minte, destul de puternice ca să-l dea şi mai mult peste cap.

– Haide, spuse el, cu glas tare. E drăguţ şi tot restul, dar trebuie să ne vedem de drum.

Îşi coborî braţele, o apucă de deasupra umerilor şi o ridică. O aduse cu doar câţiva centimetri mai sus înainte de a-şi da seama că ridica şi pantalonii lui, cu manşetele uzate de dril alunecându-i în susul propriilor ghete.

– Ce nai...?

Se uită în jos. Ochii i se obișnuiseră cu lumina argintată a lunii într-o măsură destul de mare ca să poată vedea că părul ei se agățase în fermoarul pantalonilor lui.

Probabil se întâmplase în timpul luptei corp la corp cu cadavrul de deasupra motocicletei căzute. În noaptea aia se întâmplau toate lucrurile stupide și sâcâitoare cu putință. Ceea ce îi trezi de asemenea amintiri.

Chipul rece era înțepenit atât de aproape de el încât nu putea nici măcar să-și strecoare mâinile printre obraji și partea din față a propriilor pantaloni. Nu fără să-și desfacă mai întâi catarama; capetele libere ale curelei fâlfâiră, coborând pe lângă umerii ei. Își supse burta și reuși – cu chiu, cu vai – să apuce între degete clapeta fermoarului.

– La naiba, bombăni. Mișcă-te, nemernicule!

Centimetru după centimetru, deopotrivă de îndărătnici, reuși să deschidă fermoarul, cu încheieturile degetelor înghețându-i, lipite de fruntea ei. Lărgiți, pantalonii îi alunecară ceva mai în josul șoldurilor.

Lumea se lumină. Fasciculele unor faruri îl măturară și mașina apăru de după curbura drumului. Își acoperi ochii, ferindu-i de strălucirea iscoditoare. Umbrele, a lui și a ei, căzură asupra peisajului pustiu.

Desluși siluetele oamenilor din interior. Șoferul, soția lui alături de el, doi copii pe bancheta din spate, cu nasurile turtite de geamurile laterale ca să vadă mai bine. Se uită în jos și își dădu seama cât de perfect se contura profilul ei în lumina albă, mișcătoare. Sau cel puțin acea parte care nu era umbrită de șlițul deschis al pantalonilor lui.

Fasciculele luminoase se rotiră apoi, părăsindu-l și așternându-se în lungul drumului. Mașina era exact lângă el; ar fi putut să dea drumul brațului fetei și să-și frece palma de flancul vehiculului care trecea în viteză. Destul de aproape ca să nu

fie nevoie de lumina farurilor pentru ca oamenii dinăuntru să poată vedea ce se petrecea, sau să creadă că vedeau. Lumina lunii era destul de intensă ca să strălucească pe lanţurile cătuşelor când şoferul se uită în oglinda retrovizoare, în vreme ce soţia şi copiii lui priveau cu gura căscată pe geamul din spate.

Viaţa mea e acum completă. Fusese acolo când nişte ţărănoi plecaţi din Idaho în excursie sau nişte localnici idioţi întrezăriseră altă lume, în care se întâmplaseră alte lucruri. De parcă geamurile închise până sus ale maşinii lor de închiriat ar fi fost sticla groasă de doi centimetri şi jumătate a unui acvariu întunecat, de care-ţi puteai lipi nasul ca să fii martor la actul copulaţiei rechinilor cu meduzele, o imagine ceţoasă, umedă. Avea să le ofere ceva despre care să vorbească după întoarcerea în Boise, punând accentul pe sărmana fată siluită, încătuşată de mijlocul tipului.

Pe asfalt pulsară două dâre roşii. Maşina frânase. Mai rău: se răsuci, se uită peste umăr şi văzu o altă lumină roşie aprinzându-se, deasupra maşinii. Pâlpâia şi unduia, azvârlind în ambele părţi sclipiri stroboscopice, albastru-alburii. Nu erau turişti din alt stat; acum înţelese. *Şi-au dat seama*, îşi spuse, înspăimântat. Urmări din priviri o maşină de patrulare a poliţiei Metro făcând o întoarcere în U, cu una dintre roţile din faţă scrâşnind pe pietriş, apoi împingând în suspensie când se urcă din nou pe asfalt.

– Rahat.

Lumina farurilor îl ţintui iarăşi. Îşi coborî privirea şi văzu, ca pentru prima oară, cât de luminos de palidă era pielea ei. Una era să fii surprins în timpul unei felaţii pe marginea drumului, chiar dacă erau implicate cătuşele – se-ntâmpla probabil în tot oraşul, în orice clipă, nu merita atenţia poliţiei. Dar cu un cadavru – era o infracţiune gravă, sau doar un delict minor? N-avea nicio importanţă, el fiind încă eliberat pe cuvânt de onoare, după ce fusese condamnat pentru lucruri de care nici măcar nu-şi mai aducea aminte când era treaz.

De data asta smuci mai tare, cu mâinile încleştate de coşul pieptului ei, destul de tare ca să-i smulgă o şuviţă de păr, lăsând-o încurcată în fermoarul lui. Braţele ei continuau să-l înconjoare, ceea ce îl ajută realmente s-o susţină, sprijinindu-şi-o de un şold, în vreme ce îşi trăgea pantalonii la loc. Partea cea mai dificilă era ridicarea motocicletei, dar reuşi cumva, tocmai când sirenele maşinii de patrulare începeau să se-audă mai aproape. Rezervorul de benzină şi partea interioară a parbrizului reflectau flash-uri roşii în timp ce trase moarta pe locul din spatele lui şi cătuşele îi alunecară din nou în josul părţii din faţă a hainei.

'Busa tuşi şi reveni la viaţă. Când o cuplă în viteza întâi şi eliberă ambreiajul, maşina poliţailor întoarse brusc, la un metru în faţa lui, împroşcându-i cu pietriş apărătoarea roţii din faţă. El smuci scurt motocicleta spre dreapta, cu talpa ghetei hârşâind pe asfalt, apoi o reîndreptă cu o altă smucitură, accelerând la maximum. Ceva desprins – poate o gheată de-a ei – întrerupse lumina roşie de poziţie din spatele maşinii când trecu pe lângă ea, la mică distanţă.

Era deja în viteza a patra, cu acul vitezometrului dincolo de linia roşie, când auzi sirena apropiindu-se din spatele lui. A cincea, şi urletul se estompă pentru o vreme, revenind apoi la intensitatea de mai înainte când poliţaiul de la volan călcă pedala de acceleraţie. Apăsarea butonului care cupla dispozitivul cu acid azotos nu i-ar fi servit la nimic. Drumul era prea drept; dacă s-ar fi aflat sus, în munţi, făcând slalom pe un drum cu multe curbe strânse, i-ar fi putut lăsa pe poliţai în urmă. Însă acolo, în deşertul plat, puteau accelera întruna, pe urmele lui, încă mult timp după ce i s-ar fi golit rezervorul de acid azotos, până ce fie ar fi cedat sau până ce s-ar fi apropiat prea mult de parapet într-o curbă. În primul caz ar fi ajuns la pământ, dar cel puţin ar fi fost viu, cu o gheată plasată strategic pe gâtlejul lui şi cu un pistol de calibrul patruzeci şi patru, ţinut

cu amândouă mâinile, îndreptat către un punct dintre ochii lui. În cel de-al doilea, pe pământ ar fi rămas probabil două cadavre, unul sângerând de pe urma recentului impact.

Tocmai când intră în viteza a şasea, cu 'Busa urlând, sirena şi lumina roşie pâlpâitoare ajunseră dintr-un salt în faţa lui. *Cum s-a-ntâmplat asta?* N-avu timp să se mire. Un zid de un alb strălucitor se înălţă în drum. Farul motocicletei trasă un X roşu în mijlocul lui. Şi nu mai văzu nimic altceva în timp ce frânele intrau în acţiune, prea târziu ca să-mpiedice motocicleta să-l lovească în flanc, deşi se prăbuşi.

– Eşti cu noi, amice? Câte degete vezi?

El nu era sigur.

– Două?

– Eşti destul de-aproape.

Încercă să se-ntoarcă pe-o parte, dar nu reuşi. Cadavrul era tot agăţat de el, încercuindu-l cu braţele pe patul de campanie pe care era întins.

Furgoneta paramedicilor semăna cu interiorul capului său. Lumini care îndurerau ochii, miros de chimicale, obiecte misterioase, pe care nu le recunoştea.

– Ne-ai izbit zdravăn.

Unul dintre medicii de la urgenţă avea părul înnodat într-o coadă de cal. Arătă către un punct apropiat de podeaua furgonetei.

– Îndoitura se vede de-aici, dinăuntru.

– Pot să plătesc. Se ridică sprijinindu-se într-un cot. Nu chiar acum, dar...

– Las-o baltă.

Celălalt medic, care se uita în spate de pe scaunul şoferului, avea tatuaje şi ochi înroşiţi de fum. Întreaga furgonetă duhnea a petrecere.

– Asta nu miroase-a bine.

– Da, da, știu. Smuci de cătușe, care rămaseră tot încuiate. Uitați ce e, numai să nu mă dați pe mâna polițailor...

– Polițai? Care polițai? Ce-i doi se uitară unul la altul, pe deasupra lui. Nu vedem niciun polițai.

O mică ușurare, fiindcă era doar stâlcit, nu și urmărit. *Probabil că mi-am imaginat.* Încă un motiv serios ca să nu mai meargă cu motocicleta în starea aia – după toată berea și după șocul în urma misiunii pe care i-o dăduse Edwin.

– O să-mi văd pur și simplu de drum. Interiorul furgonetei se învârti alene și se înclină când se ridică în capul oaselor, trăgând fata după el. Nu trebuie să raportați asta...

– S-o raportăm? Glumești? A fost un nenorocit de deces prin accident...

– Cum?

Pe urmă înțelese despre ce vorbea tatuatul.

– Ăăă... de fapt, ea era în starea asta dinainte.

Cei doi nu-l ascultau.

– Eu nu dau raportul despre asta, spuse Coadă-de-Cal. Raportezi *tu*.

– Dă-o naibii. Nu mai completez toate hârtiile alea. Am făcut-o ultima dată când s-a-ntâmplat. Ții minte? Atacul coronarian?

– Băieți...

– Ei, nu-l putem lăsa să plece pur și simplu.

– De ce nu?

Se uitară amândoi la el, apoi unul la altul, apoi din nou la el.

Coadă-de-Cal dădu iarăși din cap.

– Poate...

El își lăsă greutatea pe piciorul stâng. Fulgerul care-i străbătu șira spinării aproape că-i smulse creștetul capului. Căzu pe spate, rezemându-se de fata moartă.

– Nu pleci nicăieri în starea asta, amice.

Se uită în jos, la sine însuşi, şi văzu în ce hal i se sfâşiaseră pantalonii. De-a lungul cracului stâng, toată cusătura era ruptă, cu pielea de sub ea învineţită şi roşie, jupuită de alunecarea pe asfalt. Dumnezeu ştia în ce stare o fi fost motocicleta.

– Nu-mi pasă. Strânse marginea patului de campanie cu mâini asudate, străduindu-se să nu leşine. Trebuie să plec de-aici. Am de făcut o livrare.

– Ea? Coadă-de-Cal arătă către greutatea încătuşată, cu păr lung, negru, şi faţă visătoare.

– Dă-i ceva, spuse şoferul. Şi lasă-l pe şosea. Atâta vreme cât nu trebuie să completez nicio hârtie, e excelent.

– Corect...

Coadă-de-Cal încuviinţă cu un gest al capului, în timp ce scotocea pe rafturile cu echipament de pe ambele laturi. Deschise robinetul unui bidon de crom şi îşi fixă masca de plastic pe propriul chip. Inspiră adânc, apoi i-o întinse.

– Uite, încearcă asta.

Furgoneta se dilată şi se dizolvă după prima inhalare. Pulsaţiile sângelui din piciorul rănit se estompară, odată cu orice altă senzaţie creată de existenţa unui trup. Nu mai simţea decât îmbrăţişarea ei fără viaţă din jurul pieptului. Împinse masca, îndepărtând-o. Furgoneta paramedicilor crescu încet, în clipa aceea alcătuită din straturi de gelatină vag transparentă, deformându-se sub el şi încovoindu-se la atingerea degetului lui.

– Acum pleci, amice.

Coadă-de-Cal îl conduse către uşile deschise ale camionetei, manevrându-l ca pe un dirijabil la o paradă.

– Să ai parte de-o noapte bună. Fereşte-te de belele, OK?

El se pomeni stând în mijlocul unei şosele pustii, cu picioarele nesigure călare pe urma prelungă a unei scrijeliturii adâncite în pavaj. În capătul acesteia era 'Busa, sprijinită pe

tija ei de susţinere. Probabil că paramedicii o ridicaseră după ce le izbise furgoneta în lateral. Ar fi vrut să le mulţumească, dar plecaseră deja.

Îşi trase pasagera după sine, către motocicletă. Şi ea părea lipsită de greutate, cătuşele fiind singurul lucru care o împiedica să se îndepărteze, plutind către cerul scânteietor al nopţii. Vârfurile ghetelor ei păreau să se târască abia atingând suprafaţa pământului.

– A fost frumos din partea lor.

Îşi puse mâinile pe rezervor. Simţea miros de benzină, dar motocicleta nu părea într-o formă prea rea. Carenajul din partea stângă era total distrus; probabil căzuse pe stânga. Pe flancul ăla, bolţurile şi porţiuni din motor aveau luciul întrerupt de zgârieturi şi se jupuiseră. Probabil că motocicleta putea fi folosită, dacă reuşea să găsească un mod de a sta pe ea fără să-l ia vântul, ca pe o bucată de hârtie de pe marginea drumului.

Indiferent ce-i dăduse paramedicul, substanţa continua să-l doboare. Valurile chimice din fluxul sângelui lui trebuiau să se mai aplatizeze puţin – sau încă foarte mult – înainte de a fi în stare să se urce din nou pe 'Busa. *Dormi ca să scapi de ele*, îşi spuse. Oare n-ar fi putut să se facă ghem pe marginea drumului, cu moarta înfăşurată strâns în jurul lui, cuibărindu-i-se în căuşul trupului, ca pe vremuri...

Mai bine nu. O voce dulce îi şoptea la ureche. *Nu te mai pot încălzi. Nu aşa.*

Atunci înţelese cu exactitate cât de dat peste cap era. Şi nu de ceea ce continua să i se infiltreze în creier. De aşa ceva puteai să scapi. Dar de trecut nu scăpai niciodată.

Se uită în jur şi observă, dacă nu un refugiu, cel puţin o sală de aşteptare. Un loc familiar pentru amândoi. Cum de sfârşise prin a ajunge în acea parte a oraşului?

N-avea importanţă. O prinse de braţe şi o săltă, cu obrazul aproape de al lui, şi se împletici către lumina de neon bolborositor a barului.

– Problema nu e Hallowe'en-ul, spuse Ernie. Tu eşti.

Nu-i da atenţie tipului ăstuia.

Nu ştia dacă barmanul putea s-audă ce spunea ea. Poate că morţii vorbeau numai în şoapte confidenţiale. Ca îndrăgostiţii. Dădu peste cap ultima bere care-i fusese pusă în faţă.

– De ce eu?

Cum ziceam. Vocea ei. *Tipul ăsta a-nşirat întotdeauna numai rahaturi.*

– Chiar vrei să ştii de ce?

El ridică din umeri.

– Am de-ales?

– Nici măcar nu-ţi doreşti s-alegi. Ernie îşi plimbă şervetul ud de-a lungul barului. Uite care-i treaba. Dai vina pe-ntreaga lume pentru ceea ce ţi se-ntâmplă ţie. E întru totul de-a-ndoaselea.

În clipa aceea, lumea era alcătuită din barul în care se afla şi din decoraţiunile lui de prost-gust, portocalii cu negru, primite prin bunăvoinţa distribuitorilor de bere. Se uită în jur, la vechiturile de carton suspendate, apoi iarăşi la Ernie.

– Astea nu-s făcute de mine. Arătă către vrăjitoarele cu zâmbete largi şi picioare lungi. Nu poţi da vina pe mine.

Ba da, poate. Aşteaptă şi-o să vezi.

Barul se golise. El era singurul rămas înăuntru după ce Ernie stinsese neonul de-afară. În timp ce supsese el berile înşiruite, Ernie începuse să urce scaunele pe mese. Pe urmă revenise în spatele barului, să termine de sortat problemele lumii.

– Ai auzit ce ţi-am spus, zise el. Adică, e mişto că ai venit încoace cu bătrânica ta ţeapănă înlănţuită de tine. Demonstrează existenţa unui oarecare efort din partea ta.

– Hei, ne-am despărţit, ai uitat?

Chiar ne-am despărţit?

Ignoră şoapta ei.

– Cu mult timp în urmă, îi spuse barmanului.

Nu destul de mult.

– Nu contează. Ernie părea să nu fi auzit nimic din tot ce zisese ea. Dar asta nu-i de-ajuns. Trebuie să priveşti în tine însuţi. Nu-i vorba de ceea ce ţi-a făcut Hallowe'en-ul. E vorba de ceea ce i-ai făcut tu Hallowe'en-ului.

Îşi dorea ca Ernie să nu fi zis asta. Nu fiindcă se înşela. Fiindcă ştia – stând pe marginea unui imens abis întunecat din sine însuşi şi privind în adâncul lui – ştia că barmanul ar fi putut avea dreptate. Cam prea multă.

– Nu te poţi aştepta ca lucrurile să rămână la fel, adăugă Ernie, şi tu să poţi schimba pur şi simplu tot ce vrei. Ca şi cum între chestiile astea două n-ar exista nicio legătură. Desfăcu încă o bere şi o puse pe bar. Pentru că există.

– Şi el o ştie, se amestecă o altă voce. Dar a dat-o deoparte. Aşa cum face de obicei.

Se întoarse şi-l văzu, ceva mai încolo, în lungul tejghelei barului, pe Tuns-Perie, sorbind dintr-o sticlă pe jumătate goală. Celălalt motorist, Roşcatul, stătea pe taburetul următor, bând şi dând aprobator din cap.

– Ar fi trebuit să-l auzi mai devreme, continuă Tuns-Perie. Cu toate acuzaţiile astea pe care i le aduce Hallowe'en-ului. Buu-huu-huu. Totul e atât de-al naibii de trist.

Credea că barul se golise. De unde apăruseră tipii ăia?

– Trist, chiar aşa. Roşcatul îşi puse sticla jos. Ascultă-l.

– A venit cu toată chestia asta, înţelegi. Tuns-Perie se străduia să-i explice lui Ernie, barmanul. Despre Hallowe'en, cum s-a schimbat. Pentru el e cu adevărat important. Sărmanul ticălos jalnic.

– Da, aşa e. L-am auzit. Ernie arătă către decoraţiunile din jur. Se aprinde şi când vine vorba despre astea.

– Staţi o clipă.

Asta-l înfuria, felul în care vorbeau despre el, de parcă n-ar fi fost acolo. Când el nici măcar nu era sigur că ei erau acolo, că nu erau doar aburii drogului.

– Numai pentru că voi, băieţi...

Ca pecete pe sânul tău mă poartă.

Toată lumea din bar amuţi. Ca şi cum de data asta ar fi putut s-o audă cu toţii.

Pentru o clipă, păru să nu mai fie drapată pe spatele lui, cu mâinile palide înlănţuite în faţa lui, pe piept. Stătea chiar lângă el, aplecată în faţă, cu mâinile alea înconjurându-i propria bere. Se întoarse şi se uită la el, frumoasă şi fără nicio umbră de zâmbet, cu părul ei negru ca un văl.

Poartă-mă pe mâna ta ca pe o brăţară, şopti. *Că iubirea ca moartea e de tare şi ca iadul de grozavă este gelozia.* Luă o sorbitură, apoi continuă. *Săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer...*

– OK, acum sunt înspăimântat de-a binelea. Îşi încleştă mâinile de tejgheaua barului, silindu-l să devină real, solid. Lăsaţi-mă-n pace.

Ea se aplecă şi-l sărută. *De-ar da cineva pentru iubire toate comorile casei sale*, spuse ea, *cu dispreţ ar fi respins acela.* Când deschise ochii, ea nu mai stătea acolo. Mâinile ei îi apăsau din nou inima, braţele ei reci erau înfăşurate în jurul lui.

Încă plină de surprize, deşi era moartă; trebuia să-i recunoască meritul ăsta. Deşi surpriza nu era deplină; venise cu asemenea chestii şi când fuseseră pentru prima oară împreună. Din copilăria petrecută printre penticostali, aşa cum şi-o petrecuseră amândoi. Recunoscuse textul: Cântarea Cântărilor,

capitolul 8, versetele 6 şi 7[1]. În cartea Bibliei erau câteva pasaje fierbinţi, preferatele ei. Deşi pe ăla nu-şi aducea aminte să-l mai fi rostit vreodată.

– Trebuie să te-ntorci. Vocea lui Ernie se strecură printre meditaţiile lui. Asta-ncearcă ea să-ţi spună.

Poate c-o auziseră şi ei. Nu ştia ce semnificaţie avea asta.

– Unde să mă-ntorc? Am fost deja prin tot oraşul.

– Nu unde. Când. Trebuie să te-ntorci acolo unde-aţi greşit. Amândoi. Şi apoi s-o faci cum trebuie.

– N-o să reuşească niciodată.

O altă voce, venind din capătul opus al barului. Se uită şi-l văzu acolo pe Edwin, stingând un muc de ţigară într-un pahar înalt, golit de whisky.

– E prea făcut varză.

– Haida-de.

Motoriştii săriră în apărarea lui. Tuns-Perie dădu din cap, odată cu Roşcatul.

– O să reuşească. Noi i-am dat tot ce-i trebuie. Cel puţin în lumea asta.

– Nu pot să urmăresc...

– Fii atent. Ernie se aplecă peste bar, apropiindu-şi faţa de a moartei, ca şi cum ar fi fost într-o grămadă, pe terenul de rugby. Te-am ascultat mai devreme. Ştiu de unde-ai plecat. Crede-mă, am mai auzit asta şi de alţii, de teapa ta. Credeţi că vi s-a schimbat lumea sub picioare, că de-asta merg rău lucrurile. Ernie îl bătu cu degetul în frunte. Dar e tocmai pe dos. *Tu* te-ai schimbat. Ai renunţat la vechea credinţă. Ai crezut că poţi să dai rasol după pofta inimii şi că lumea va continua să fie cum era, cum ar trebui să fie, atunci când o să-ţi vii în fire. Nu merge-aşa.

---

[1] Traducerea a fost preluată din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. tr.).

– Ascultă ce-ţi spune omu'!

Cineva îi strigase asta de la una dintre mesele din colţul barului. Aruncă o privire peste umăr şi îi văzu pe paramedici, cu o armată de sticle goale în faţa lor. Iar în afara barului – acolo putea simţi atât patrula Metro, cât şi familia de turişti din Idaho, învârtindu-se încet în jurul clădirii. Numai că pe ăştia îi inventase. Aşa că măcar ei dispăruseră.

– E un episod din ăla, din *Zona Crepusculară?* Se simţea încă şi mai bizar decât înainte. Ştiţi, când tipul e mort, dar el se crede încă în viaţă?

– N-ar trebui să ai norocul ăsta, zise Ernie. Nu mai schimba vorba. Nu-ncerca să scapi. Vrei să fie lumea aşa cum ar trebui să fie? Atunci trebuie să te-ntorci şi să fii aşa cum ar fi trebuit să fii. Şi tu, şi ea. Ernie întinse mâna şi mângâie cu tandreţe părul ei negru. Voi ar fi trebuit să fiţi altfel. Tot acest stil de a pierde vremea, de a fi un om de nimic, un nebun – da, e amuzant şi eu sunt încântat să v-ajut s-o faceţi, dar nu vă e de folos ca să vă-ndepliniţi misiunea.

– Ce misiune?

– Ei, haide. Tu şi ea, voi doi trebuia să fiţi oamenii care-mpart bomboanele. Copiilor. De Hallowe'en. Trebuia s-aveţi o casă, cu o uşă din faţă şi c-un bol plin de bomboane lângă uşă. Asta era misiunea voastră. În schimb, voi aţi tăiat frunză la câini. Cu toţii. Ernie arătă către pereţii barului. Crezi că tot rahatul ăsta e aici fără niciun motiv? E din cauza voastră. A oamenilor ca voi. Care nu-şi îndeplinesc misiunea. De-asta a ajuns aici.

– Da, bine, e într-adevăr nemaipomenit. Faptul că-mi spui unde – sau când – trebuie să mă duc şi tot restul. Singura problemă e că n-am cum s-ajung acolo. Timpul ăla s-a dus.

– E o chestiune de natură exclusiv tehnică. Tuns-Perie ridică din umeri. Nu trebuie decât să ştii cum. Pentru asta ai prieteni ca noi.

– Care-i problema? Edwin îi adresă genul ăla de rânjet care-i scotea la iveală un şir de dinţi îngălbeniţi. N-ai citit benzile desenate cu *Superman* când erai mic? N-ai fost unul dintre poponarii ăia morţi după Marvel[1], nu-i aşa?

– Ce legătură are Superman cu povestea asta?

– Nu-ţi aduci aminte? Tuns-Perie îl privi cu milă. Doamne, ce copilărie irosită trebuie să fi avut! Nu-i de mirare c-ai luat-o pe calea asta!

– Când trebuia să se-ntoarcă, întrebă Ernie, ţi-aduci aminte cum o făcea Superman?

– Ăă, aia era o carte cu benzi desenate!

– Nu contează! Ţii minte cum?

– Se mişca foarte repede. În memorie îi reveni o pagină plină de nuanţe strălucitoare de galben, roşu şi albastru. În cerc. Adică se-nvârtea.

– Deplasarea în cerc nu rezolvă problema. Dacă te gândeşti bine. Tuns-Perie vorbea ca şi cum ar fi explicat în ce consta diferenţa dintre carburatoarele Keihin şi injecţia directă de benzină. Viteza face şmecheria. E evident. Dacă mergi destul de repede, ajungi oriunde. Sau oricând. Cât despre rotirea în cerc, dac-ar fi doar ea, Superman s-ar mai afla încă tot acolo de unde-a plecat. Corect? Altminteri s-ar fi întors în timp, dar ar fi rămas tot în jurul lui Neptun. Sau al lui Alfa Centauri, sau al altei planete de rahat ca astea.

– Viteza, eh?

– De-aia le place oamenilor. Le place să meargă cu viteză. Chiar dacă n-au unde să se ducă. Chiar şi atunci când se-nvârtesc în cerc. Ştiu ei ce fac. Încearcă să se-ntoarcă. Şi ştii ce? Tuns-Perie se aplecă spre el, parcă împărtăşindu-i un secret, dar vorbind suficient de tare ca să-l audă toată lumea din bar. Uneori reuşesc.

---

[1] Editură care publică benzi desenate, dar nu şi pe cele cu *Superman* (n. tr.).

O parte dintre cuvintele lui aveau sens, iar altele nu.

– N-ar trebui să mergi la fel de repede ca Superman? Ca să funcţioneze. Super-repede?

– La naiba, nu. Asta era doar fiindcă el trebuia să se-ntoarcă în Egiptul antic, sau să se ducă să lupte cu dinozauri, sau altceva de genul ăsta. *Tu* nu trebuie s-ajungi atât de departe.

Roşcatul se amestecă în vorbă.

– Tu nu trebuie să te-ntorci decât până-acolo unde-ai greşit drumul. Şi s-o iei de la-nceput. S-o luaţi amândoi de la-nceput. Asta nu e chiar atât de departe.

Nu e. Şoapta ei. *Să mergem.*

– Şi fără cercuri?

– Ţi-am spus deja. Capul în jos, pieptul pe genunchi, şi accelerezi. Toată lumea din bar dădu din cap, aprobându-l pe Tuns-Perie. Strict în linie dreaptă.

– E oarecum dificil să-ţi apropii pieptul de genunchi în spatele parbrizului, cu... Îşi înclină capul către al ei. Ştiţi voi...

– Dă tot ce-ai mai bun în tine, spuse Tuns-Perie. Dac-o faci cum trebuie, nici măcar n-o să ieşi din oraş. O să-ţi reuşească aici.

El ştia unde voiau cu toţii s-ajungă.

– Vorbeşti despre acidul azotos.

– Păi da, firește. L-am pus acolo cu un anumit scop. Acum ştii.

Du-te.

Toată lumea se uita la el. Privirile lor i se păreau mai grele decât fusese ea vreodată.

Aveau dreptate. Tuns-Perie şi ceilalţi, barmanul Ernie, chiar şi Edwin. Aveau dreptate.

– Totuşi, eu n-o să te plătesc, subliniase cel din urmă. Fiindcă acum te-apuci de-o altă afacere.

Odată ce ajunse din nou pe 'Busa, împreună cu ea, şi porni motorul, înţelese cât de multă dreptate aveau. Nu reuşi s-o facă

între hotarele oraşului. Era afară, din nou în deşertul pustiu, cu siluetele zimţate ale munţilor profilate pe cerul nopţii – dar, dacă s-ar fi uitat peste umăr, ar fi reuşit încă să zărească mănunchiul de neoane al oraşului, ca un singur fascicul alb-albăstrui curbându-şi traiectoria deasupra lui.

Nu era nevoie să privească în urmă. Faţa ei era chiar lângă a lui, cu ochii închişi, visând în vânt.

Lansare în linie dreaptă, în viteza a şasea, cu muchia de cuţit a drumului în faţa lor, cu maneta de acceleraţie răsucită la maximum. Nu mai rămăsese decât butonul roşu de pe ghidon, pe care se sprijinea deja degetul lui mare, acoperit de mănuşa de piele.

Acum e momentul.

Şoapta ei, un sărut la ureche; îşi întoarse obrazul, apropiindu-l de atingerea rece a buzelor ei. Abia reuşea să respire, ea îl ţinea atât de strâns. Dacă inima lui ar fi bătut mai tare, ar fi putut rupe zalele micului lanţ.

Haide...

Sau poate cătuşele pocniseră, desfăcându-se deja – nu mai le simţea – acum o înlănţuia de el propria strânsoare. Aşa cum era înainte, ochii ei închişi, viteză şi niciun vis. Mâna lui în centrul unei mici lumi, tremurând în ritmul pulsului lui şi al pulsului ei, cu fiecare mişcare măruntă o nouă posibilitate.

Butonul se ridică să-i întâlnească degetul. Îl apăsă la fel de tare cum apăsa ea.

Pe urmă ştiu de ce aşteptase atât de mult.

Mai întâi se desprinse carenajul motocicletei, acolo unde se fisurase mai înainte, în cădere. Când acidul azotos se scurse în motor şi se aprinse, stelele se preschimbară într-o ceaţă orizontală. Un zid de aer îl izbi, aproape cojindu-l de pe motocicletă. În rafala care îl învălui, văzu, dar nu putu să audă crăpătura întinsă de-a lungul flancului stâng căscându-se, mai lată decât

pumnul lui înmănuşat. Se răsfiră pentru o clipă într-o pânză zimţată de păianjen, apoi se spulberă, cu sfărâmăturile tăioase ca briciul învârtejindu-i-se în jur şi pierzându-se în siajul vijelios al motocicletei.

Cu acele ţintuite locului, turometrul şi vitezometrul deveniseră inutile. Nici măcar nu le mai putea vedea, incapabil să coboare privirea, desprinzându-şi-o de orizontul negru ce gonea către el.

Fă-o, veni de undeva şoapta ei. *Mai repede*.

Vântul îi sfâşie haina, transformând-o în zdrenţe, smulgându-i-o de pe piept. Mâinile ei se ţineau de el cu putere, cuprinzându-i inima în căuşul palmelor.

Roata din faţă se ridică de pe drum, rotindu-se liberă în aerul care-o izbea. Munţii îndepărtaţi se înclinară când el se răsuci în îmbrăţişarea fetei, ajungând cu toată faţa către ea. Dădu drumul ghidonului şi o trase pe ea mai aproape, cu genunchii strivindu-i-se de şoldurile lui. Sub ei, motocicleta se desfăcu în bucăţi, aprinzându-se precum meteorii, o flacără de chibrit izbind atmosfera Pământului. Fărâme incandescente de metal alunecară de-a lungul drumului, cu dogoarea albă pierindu-le în scântei roşii.

– Nu ne întoarcem. Se răsuci şi o sărută. Suntem deja aici.

Minciuni şi basme. Nu existase nicio întoarcere, nicicând. Fuseseră numai prostii, pe care şi le spusese el însuşi, ca s-ajungă în acel punct.

Vechea lui credinţă ar fi făcut-o fără ele. Dacă îşi ridicau privirea spre rana incendiară ce sângera în întuneric, copiii ieşiţi în noapte puteau s-o ia drept un semn.

Chiar înainte de a izbi pământul, ea deschise ochii şi se uită într-ai lui. Drumul avea să le desprindă carnea, oasele lor împletite carbonizându-se, spre a deveni cenuşă.

– Grozav. Ea zâmbi. Ca iadul.

GHINION

STEPHEN GALLAGHER

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

STEPHEN GALLAGHER s-a născut în Salford, Anglia, în 1954. Este autorul a peste o duzină de romane, printre care *Nightmare, with Angel, Red, Red Robin* şi *The Spirit Box*. A semnat numeroase scenarii şi, în 1997, a scris şi a regizat o adaptare pentru televiziune a romanului său *Oktober*. Povestirile sale scurte au fost publicate în diverse reviste şi antologii, printre care The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Weird Tales, Shadows şi The Dark; culegerea sa intitulată *Out of His Mind* a câştigat Premiul British Fantasy, în 2004.

Romanul *The Painted Bride* a apărut în 2006, iar culegerea de povestiri *Plots and Misadventures* a fost publicată de Subterranean Press în 2007. Romanul istoric *The Kingdom of Bones* a fost publicat de Random House sub imprintul lui Shaye Areheart, senior editor.

Patru dintre noi aşteptam în furgoneta parcată lângă un felinar de pe pod. Pe sub noi trecea autostrada, un râu de lumină într-o vale de oţel, un flux constant de oameni cu destinaţii precise. Pe marginea ei se aflau sala de sport şi parcarea care o deservea. Bine luminată, dar acum aproape pustie.

În faţa furgonetei, maistrul se plimba de colo-colo. Avea telefonul în mână. Din când în când, arunca o privire la el, verificând semnalul.

– I se spune Şeriful, rosti Vopsitorul Peter.

Cum nu răspunse nimeni, am făcut-o eu.

– De ce?

Peter îşi vârî degetul mic în ureche. Îl scutură bine producând un clipocit şi apoi inspectă rezultatul.

– O să afli tu, zise el şi se şterse pe salopetă.

Dacă te-ai fi uitat la noi, ai fi zis că eram o gaşcă de hoţi care se pregăteau să dea o lovitură. Eram o mână de indivizi destul de neciopliţi şi nimeni nu avea chef de conversaţie. De faţă erau Vopsitorul Peter, pe care îl cunoşteam, şi alţi doi pe care nu-i cunoşteam. Tipi dezmăţaţi, amândoi. Oameni dezamăgiţi care se credeau croiţi pentru lucruri mai bune. Şedeam cu toţii cât puteam mai departe unul de celălalt. Unul dintre ei stătea întins pe bancheta din spate cu mâna peste ochi, apărându-şi vederea de lumina becurilor.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Peter, aşa că n-am putut să nu mă uit.

– Cred că iese şefu', am zis.

Parcarea sălii de sport era inundată de lumină, dar aproape goală. Ultimul client ieşise cam cu cincisprezece minute în urmă şi de atunci plecau încet-încet şi membrii personalului.

Două persoane ieşeau acum pe uşile de sticlă. În faţa furgonetei, maistrul nostru se opri în loc şi îşi duse mâna streaşină la ochi, ca să vadă mai bine. În depărtare, cei doi păreau să-şi ia rămas-bun. Erau atât de departe, încât numai de-ai fi avut vedere de lunetist ai fi putut fi sigur de ceva.

Ultimul om aşteptă până când celălalt plecă la volanul maşinii sale, după care dădu un telefon. Aproape imediat, aparatul maistrului nostru cântă o piesă.

Urmă o convorbire care se încheie după doar câteva secunde.

– Suntem pe cai, anunţă maistrul, urcând la volan.

Nu ne luă decât două minute să ajungem acolo. A-i spune sală de sport nu-i făceai cinste. Ai fi zis că te uitai mai degrabă la o fabrică; era o clădire imensă, deşi scundă, fără ferestre la vedere şi cu toate conductele de aerisire pe exterior. Înăuntru se aflau terenuri de tenis, de squash, bazine de înot, o saună şi o sală de forţă mare cât hangarul unui zepelin. În exterior, un al doilea bazin de înot şi o terasă pentru făcut grătare.

Când am ajuns, la faţa locului se mai aflau două furgonete. Spre deosebire de a noastră, acelea erau curate şi aveau toate portierele din fabrică şi nu arătau ca şi când ţiganii ar fi ţinut căţei în ele. Aveau scări pe plafon şi pe laterale numele unei firme de construcţii. Când am pătruns în holul de la intrare al clubului pentru a fi informaţi, cei doi bărbaţi care veniseră cu ele se ţinură la distanţă de noi, ceilalţi.

În faţa uşilor, maistrul nostru schimbă câteva vorbe cu managerul sălii de sport, după care acesta urcă în maşină şi plecă.

Maistrul intră.

– Bun, zise el. Iată ce avem de făcut. Până la sfârşitul săptămânii trebuie să terminăm treaba. Putem lucra doar când sala e închisă, ceea ce înseamnă de la zece seara până la şapte dimineaţa.

Se strâmbă, îşi săltă cureaua şi se scărpină la boaşe prin pantaloni.

– În noaptea asta acoperim toate întrerupătoarele şi plintele, urmă el. Avem de umplut goluri şi de şmirgheluit. Trebuie să golim bazinul şi să-l curăţăm – ia două zile numai golirea lui, aşa că-n furgonetă avem cizme pescăreşti. Odată golit, trebuie să ştemuim rosturile de dilatare şi să îl umplem la loc. În baia de aburi trebuie înlocuite nişte plăci de gresie şi-n vestiare avem nişte uşi de pus în balamale. O să fac un tur cu voi şi-o să vă arăt unde trebuie lucrat. Întrebări?

– Camerele de supraveghere? am întrebat.

– Le-a închis managerul.

Unul dintre cei pe care nu-i cunoşteam rosti, fără a se adresa cuiva în mod special:

– Presupun că asta-nseamnă că e şi el implicat în poveste.

– Ajunge cu asta, zise maistrul. Nu te priveşte pe tine.

Era în jur de zece treizeci.

Mă-ntrebam de ce oare îi ziceau Şeriful.

Să nu credeţi cumva că o clădire modernă cu toate becurile aprinse nu îţi poate da fiori de spaimă. Numai terenurile de tenis erau cufundate în întuneric, separate de culoarul principal cu plase agăţate de tavan. Totodată, magazinul cu articole sportive era închis cu grilaj, iar creşa fusese încuiată. În rest, totul era larg deschis şi luminat ca ziua, şi-n timp ce noi ne plimbam pe acolo aveam impresia că ne aflam într-un film din-acelea în care protagonistul se trezeşte şi îşi dă seama că e ultima persoană rămasă pe pământ şi că se poate duce oriunde poftеşte. Lumea e terenul lui de joacă, însă lui tot i se pare că încalcă graniţe. Cineva făcuse turul înaintea sosirii noastre, însemnând cu săgeţi albe făcute cu spray fiecare loc în care trebuia intervenit ori, dacă nu, marcând zona cu bandă colorată sau cu un bilet.

Erau, de fapt, doar banale lucrări de întreţinere. Clădirea fusese ridicată cu doar cinci ani în urmă şi intervenţiile necesare ţineau doar de rutină. Defecţiunile erau minore, însă făceau clubul să arate prost. Dacă clubul arăta prost, membrii aveau să-şi manifeste nemulţumirea. Majoritatea erau familişti – astfel încât aceea nu era o sală de sport pentru boxeri sau un loc de antrenament, pe-o stradă lăturalnică, pentru culturişti, unde unele porţiuni de perete cu cărămida expusă sau o spărtură în acoperiş nu făceau decât să dea o notă suplimentară

de autenticitate locului. Pe pereți erau pasteluri și-n restaurant se servea *ciabatta*, da, absolut.

Șeriful mă puse să-l ajut pe Peter. Cei doi nou-veniți, cărora el le spunea Geordie și Jacko, aveau să lucreze pe lângă piscină. Trebuiau să dezlipească plăcile de gresie sparte din baia de aburi până când apa din bazin avea să scadă destul cât ei să-și poată trage cizmele pescărești în picioare și să se apuce de șmotru. Toți patru am rămas locului urmărindu-l pe Șerif cum îndepărta un capac și deschidea supapa de evacuare a apei. În timp ce el făcea asta, l-am auzit pe cel numit Geordie spunând:

– Hei, ce-a fost aia?

Se uita spre piscină. După o oră de neutilizare, apa din ea se liniștise aproape de tot și suprafața ei era ca o întindere de gel albastru. Noi ne aflam în capătul ei adânc, unde fundul părea să coboare la nesfârșit.

– Ce să fie? am întrebat.

El păru gata să răspundă, dar apoi se răzgândi.

Vopsitorul Peter mi se adresă pe un ton scăzut, pe când pășeam toți pe marginea piscinei către ieșire.

– O să fie distractiv, zise el. Nici n-am început încă și ăla deja vede fantome.

În timp ce ieșeam încolonați pe ușă, pentru a ne întoarce în antreu, l-am zărit pe Geordie aruncând iarăși o privire în spate. Eu eram ultimul și nu m-am grăbit.

Poate că, cine știe, am văzut și eu ce-a văzut el. Dar am văzut ceva. O formă întunecată în capătul cu apă adâncă, asemenea unui pește mare executând o întoarcere grăbită. Numai întoarcerea, totuși, fiindcă apoi n-a mai fost nimic.

Ceea ce era perfect logic, dacă te gândeai că scurgerea principală se afla chiar jos, în partea cea mai adâncă a piscinei, și că, atunci când supapa de evacuare s-a deschis și pompa a intrat în funcțiune, apa a-nceput să se miște învârtejit pe fundul

bazinului. Bine, deci pentru o clipă semănase într-adevăr cu ceva negru şi musculos, fără membre şi fără trăsături şi întorcându-se ca un ţipar, dispărând la fel de repede cum şi apăruse pe lume. Orice vârtej iscat la adâncime într-o cantitate mare de apă nemişcată ar reflecta lumina exact în felul acela.

Şi dacă cineva ar trebui să recunoască o fantomă atunci când o vede, acela sunt eu.

La treisprezece ani, am suferit o căzătură urâtă. M-am lovit la cap şi mi s-a spus că mi s-a umflat creierul, că aproape am murit. Presupun că de aceea am început să văd diverse lucruri. Totul s-a terminat când în sfârşit m-am vindecat, dar cât a durat, a fost o experienţă de neuitat.

S-a întâmplat în timp ce mă jucam cu nişte prieteni în ruinele de la Feniscowles Hall. Era o clădire aflată în degradare de aproape la fel de mult timp cât se aflase în stadiu de locuinţă. Râul poluat alungase familia care stătuse acolo şi, din acelaşi motiv, de atunci nimeni nu făcuse nimic cu terenul aferent. În anii treizeci, smulseseră toată cheresteaua din clădire şi lăsaseră pereţii să se prăbuşească de propria greutate. Totul căzuse pradă ierburilor, fostele grădini se transformaseră într-o junglă, iar pădurea dimprejur se îndesise şi bloca accesul din toate părţile. Proprietatea era înconjurată cu un gard din sârmă ghimpată, însă nimeni nu părea să o întreţină. Era un loc de joacă mare şi secret şi-n acelaşi timp cel mai rău loc posibil în care să ai un accident.

Când mi-am revenit în simţiri, stăteam întins pe spate şi aveam dureri, iar prietenii mei dispăruseră până la ultimul. M-am gândit că s-au dus după ajutor, dar mai târziu am aflat că fugiseră toţi la casele lor şi-ncercaseră cât mai repede să-şi construiască alibiuri.

N-am fost însă singur, tocmai asta era. Când am izbutit să mă ridic în şezut, am văzut oameni mişcându-se prin încăperi

şi pe uşi care nici măcar nu erau acolo. Şi-am ştiut că numai fantome puteau să fie, întrucât erau prea mulţi în acelaşi loc şi-n acelaşi timp – se suprapuneau şi treceau unul prin altul, ca şi când aş fi asistat la evenimente despărţite de ani buni, dar care acum erau în reluare toate deodată. Întreaga clădire era ca o cochilie transparentă în faţa mea, zidurile sparte ale ruinei îmbinându-se fără cusur în fumul încremenit al liniilor dintâi.

Am privit un timp, convins că, dacă încercam să mă scol, vraja se va spulbera. Şi atunci am încercat să mă ridic, şi vraja nu s-a spulberat. Totul s-a clătinat şi s-a modificat niţel, însă imaginea principală a rămas aceeaşi. Poate că erau mai puţine straturi acum, dar asta era tot.

Nu ştiam ce să fac. Ştiam că mă lovisem, dar când ai treisprezece ani nu te gândeşti la umări – vrei doar ca durerea să înceteze, convins că atunci vei fi ca înainte. Am stat doar acolo, privind cu un fel de indiferenţă cum prin faţa mea se desfăşura toată acea vânzoleală tăcută, ca într-o căsuţă pentru păpuşi. După un timp, am văzut pe cineva apropiindu-se.

Era cu vreo doi ani mai mare decât mine. Nu-mi amintesc cu ce era îmbrăcată. Era destul de frumuşică, dar avea dinţi stricaţi. S-a uitat drept la mine şi apoi a pornit într-o altă direcţie. Nu înapoi în casă, ci către pădurea din spatele ei. Am însoţit-o cu privirea şi, după ce a făcut câţiva metri, s-a întors şi a rămas din nou cu ochii la mine. Aşa cum face un căţel. Doar atunci mi-am dat seama că, asemenea lui Lassie, fata voia să o urmez.

M-a dus la o potecă pietruită care urca prin pădure. Pornea în sus dintr-un fel de curte aflată în spatele casei şi-mi imaginam că pe acolo se făcea aprovizionarea. Era atât de înierbată, încât pe alocuri nici nu-ţi dădeai seama că era acolo, şi erau porţiuni întregi unde degenerase într-un soi de grădină alpină.

În ciuda durerii, urcuşul nu mi se părea foarte solicitant. Simţeam că printre copaci se aflau şi alte persoane, care mă

urmăreau cu privirea, însă întreaga atenţie mi-era îndreptată spre ghidul meu. Nu cred că fata s-a uitat măcar o dată înapoi la mine.

Îmi dau seama cât de ciudat sună chiar în timp ce vă povestesc acestea. Probabil credeţi că deliram sau că visam. Tot ce pot spune este că asta am văzut. Dacă închid ochii, văd şi acum aproape la fel de clar ca atunci.

În partea de sus a vechii alei auto se afla o poartă de fermă pe care scria ACCESUL INTERZIS, iar eu nu mă aflam de partea care trebuia. Pe acolo se intra într-o incintă elegantă cu case mari; nimic la fel de grandios precum conacul ruinat de pe fundul văii împădurite, dar suficient de mari încât să aibă drumuri de acces şi terenuri de tenis şi tot ce mai găseşti în cărţile Agathei Christie. Poarta era închisă cu lanţ şi lacăt şi nu ştiu cum am trecut de ea, dar am reuşit.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mergeam pe unul dintre acele drumuri de acces şi că ghidul meu dispăruse. O adolescentă în echipament de călărie a ieşit din casă arătând ca şi când ar fi fost pregătită să mă alunge de pe proprietate, şi am zărit ostilitatea transformându-se în groază când a apucat să mă vadă mai bine. A dat fuga în casă, iar eu m-am prăbuşit pe pietriş. Căzând, pietrele m-au înţepat în genunchi şi apoi în mâini şi-n cele din urmă în obraz.

Pământul părea să vibreze, de parcă aş fi auzit pentru întâia oară huruitul întregului său angrenaj secret.

Am dormit, atunci.

Când am ajuns înapoi în holul de la intrare, am aflat că cei doi angajaţi ai firmei de construcţii făcuseră în mijloc un morman din scări, cearşafuri, vopsele şi alte unelte, după care plecaseră. Puţin probabil să-i mai revedem. Aveau să primească şi ei o parte din bani, însă noi, sezonierii, eram cei care făceau toată munca.

Aşa era aranjamentul. Pe hârtie era o treabă plătită la standard de firmă, însă în practică era contractată o a doua echipă de muncitori necalificaţi, pentru doar o parte din sumă. Noi primeam banii în mână, nu plăteam impozite, nu aveam niciun privilegiu. Nu tu asigurare, nu tu siguranţă, nu tu drepturi de orice fel. Făcusem doi ani dintr-un curs de colegiu pe care nu-l terminasem şi trei ani de armată, iar acum doar asta primeam să muncesc. Deşi teoretic o făceam doar până ce aveam să găsesc ceva mai bun, adevărul era că renunţasem să mai caut altă slujbă.

Nu pot spune că mă mulţumea nivelul pe care îl atinsesem în viaţă, însă nici nu-l dispreţuiam pe faţă, cum era clar că făceau Jacko şi Geordie. Jacko mai mult decât Geordie, dacă îl bunghisem eu bine. În timp ce întindeam cearşafurile care protejau de praf şi montam scările pe coridorul spre terenul de squash, Peter îmi vorbi despre ei.

– Doi escroci desăvârşiţi, îi descrise el. În visurile lor.

Intraseră în afaceri împreună, însă nu era o afacere adevărată, ci mai mult o franciză. Erau intermediari între o companie care vindea la suprapreţ un produs şi un grup de cumpărători care cheltuiau banii altcuiva.

– Îţi dai seama că e ceva în neregulă cu lumea, zise Peter, când o cutie cu aparate de birou a căror producţie costă doar câţiva bănuţi vine taman din America şi e livrată personal din portbagajul unui BMW cu număr de înmatriculare şmecher. Tipii ca ei au visuri măreţe, care însă sunt întotdeauna irealizabile. Schema nu ţine niciodată şi ei sunt mereu luaţi prin surprindere când li se trage clapa.

Clapa le fusese trasă când compania furnizoare a-ncetat să mai răspundă la telefoane şi ultimul transport de aparate n-a mai ajuns la destinaţie. Pentru a cumpăra franciza, Geordie şi Jacko îşi ipotecaseră casele, iar acum rămăseseră şi fără cămaşa

de pe ei. Au încercat să intre în afacerea cu aer condiţionat şi au participat la câteva seminarii de recrutare pentru sistemul piramidal de vânzare a produselor de bucătărie, dar finalul era deja scris. Întâi au dispărut maşinile cu număr de înmatriculare personalizat, apoi costumele. Geordie devenise ursuz şi sarcastic. Jacko îşi lăsase barbă.

În momentul acesta al poveştii veni Şeriful să verifice cum stăteam cu lucrul. Văzu încă de pe coridor că pierdeam vremea cu vorbe.

– Haideţi, băieţi, ne îmboldi. Ce vă ţine în loc?

Peter se uită la mine cu o sprânceană ridicată.

– Nimic, şefu', răspunse el.

– V-ajut eu cu asta, îi spuse Şeriful lui Peter. Tu du-te şi pune-l pe Jacko ăla cu botul pe labe. Refuză să intre în baia de aburi. Vezi ce bai are şi bagă-i minţile în cap.

– Dar nu eu sunt maistrul, protestă Peter. De ce nu faci tu asta?

– Pen' că eu m-am săturat să-l tot aud văitându-se, zise el. Mă tem că dacă o ia de la capăt, îl pocnesc de nu se vede.

– Hei, am intervenit. Mă duc eu.

Ei, pentru mine era un fleac, aşa că m-am şi dus.

Am urmat indicatoarele SPRE PISCINĂ, trecând prin restaurantul gol şi continuând spre bazinul de înot. Acolo nu se aflau doar piscina şi baia de aburi, ci şi solarul şi cele două vestiare. Am scurtat drumul prin vestiarul femeilor, doar fiindcă puteam.

Când am ajuns, Jacko şi Geordie se certau pe marginea bazinului. În capătul cu apă adâncă, deasupra scurgerii, se crease un vârtej şi nivelul apei începuse deja să scadă.

– Care-i problema? am întrebat şi Jacko a tăcut imediat.

– Zice că a văzut pe cineva acolo, răspunse Geordie şi Jacko s-a inflamat din nou.

– Ba n-am zis aşa ceva, protestă el. N-am zis *deloc* aşa ceva.

– Ei, l-am potolit, hai să aruncăm o privire.

Uşa băii de aburi era de fapt un panou de sticlă mată ranforsată, iar baia în sine era de doi jumate pe trei jumate, cu o bancă de gresie care se întindea pe lungimea a trei pereţi. Deşi instalaţia de abur era oprită de mult timp, cea care imita efectul de stele pe tavan era pornită, punctişoare luminoase care îşi schimbau dispunerea o dată la câteva secunde.

Am ieşit şi m-am uitat la amândoi.

– Nu e nimeni acolo şi nici n-ar avea unde să se ascundă, am rostit. Ce spui, atunci, că n-ai văzut?

N-a răspuns niciunul, dar după un timp Geordie a rupt tăcerea:

– Spune-i, cap-sec.

– Nimic, zise Jacko.

– Ai văzut cumva pe cineva prin sticlă, stând nemişcat înăuntru?

Felul în care i s-au căscat ochii a fost un răspuns destul de clar.

– Probabil că din cauza asta, am zis şi am vârât mâna pe uşa deschisă, demonstrând efectul luminii schimbătoare asupra ei. Nu aducea deloc cu o persoană care stătea nemişcată acolo şi el n-a părut impresionat.

– Oricum, nu e destulă lumină acolo ca să puteţi lucra, am spus. Dă fuga în hol şi adu un reflector şi un prelungitor. Dacă stăm şi ne certăm, n-o să ne plătească nimeni.

Jacko plecă. Îşi lăsase nu doar barba să crească, ci şi părul, şi asta îl făcea să semene cu un pustnic costeliv. După ce-am rămas doar noi, Georgie mărturisi:

– Mie nu asta mi-a zis.

– Şi ce anume ţi-a spus?

– Că a zărit o mogâldeaţă acolo.

– O mogâldeaţă? am făcut. Tu chiar nu-ţi dai seama când te ia cineva peste picior?

În spital, când mi-am revenit în simțiri, mă aflam singur într-un salon în imediata vecinătate a secției de primire urgențe. Aveam capul bandajat și-mi fusese pusă o perfuzie, pentru reducerea umflăturii. Fusesem totodată îndopat cu analgezice. Nu pot spune că mă simțeam bine, dar presupun că eram destul de bine apărat de durerea rănilor pe care le aveam.

Au venit părinții, au venit mătușile, și-n toiul discuțiilor îngrijorate s-a adus vorba despre poliție, cum că aveau să vină și ei. Nu cred însă că cineva avea inimă să mă ia tare. În zilele acelea, părinților nu le era permis să rămână la spital cu copilul, așa că am petrecut noaptea aceea singur în rezervă.

Nu știu cât era ceasul, dar m-am trezit la un moment dat în noapte convins că se afla cineva în încăpere cu mine. Puțina lumină de acolo era cenușie și granulată și eu aveam ochii cârpiți de somn, așa încât mi-a fost greu să văd clar. Persoana era însă acolo. O vedeam reliefată pe fundalul jaluzelelor. Ședea. Din profil. Gri ca o stâncă ori ca un golem. Maxilar ca lama unei lopeți și, când s-a întors către mine, ochi care nu erau decât niște crestături.

Am închis ochii ca să-l fac să dispară și, când am considerat că așteptasem destul, i-am redeschis cu precauție. Am constatat atunci că străbătuse încăperea și că mă cerceta îndeaproape. Am strâns repede din ochi și nu i-am mai deschis. Nu m-am relaxat și nici somnul nu mi-a mai venit până la ivirea zorilor, câteva ore mai târziu. În dimineața aceea au trebuit să-mi schimbe așternuturile.

În cursul zilei, prietenul meu Malcolm a fost adus în rezervă pentru o vizită. Mi-l amintesc stând lângă patul meu, pământiu la față și nesigur pe el, ținând-o de mână pe maică-sa, care a pus starea lui pe seama empatiei, deși eu știam că era vorba de teroare la ideea posibilei dezvăluiri a vinovăției sale. Malcolm era cel la care m-aș fi așteptat cel mai puțin să dea

bir cu fugiţii şi să mă lase acolo, dar tocmai asta făcuse. Am rămas prieteni pe mai departe, însă nu l-am iertat niciodată. Deşi la momentul acela n-am stat mult să mă gândesc, îmi dau seama acum că singurii care-şi arătaseră grija faţă de mine fuseseră morţii. Cei vii se gândiseră doar la ei înşişi, lăsându-mă să mă lupt singur.

Toţi au părut mulţumiţi de progresul meu în ziua aceea şi mi s-a spus că dimineaţă voi fi mutat pe secţie, alături de ceilalţi copii, de parcă asta ar fi fost ceva ce trebuia să-mi stârnească nerăbdarea.

Mă simţeam mai în puteri şi-am petrecut cea mai mare parte din zi stând în şezut. Astfel, când individul cu maxilar de lopată s-a întors în noaptea următoare, am avut puterea să mă dau jos din pat şi să fug.

Nu văzusem până atunci ce se afla dincolo de rezerva mea, aşa că nu aveam idee unde mă găseam sau încotro să merg. Am fugit orbeşte, convins că năluca se afla imediat în urma mea. Pur şi simplu n-am fost pregătit pentru spital. Mi-a lăsat din nou impresia unei case de păpuşi bântuite, doar că acum coridoarele se înlănţuiau la nesfârşit.

Fantomele erau cu sutele. Mai mult de o mie, cred.

Oriunde mă uitam, vedeam năluci. Multe erau foarte bătrâne şi majoritatea nu făceau decât să stea în picioare. Întreaga clădire, care se înălţa pe locul acela de mai bine de o sută de ani, era ca o tabără de refugiaţi plină cu imaginile remanente ale celor care îşi dăduseră acolo ultima suflare. Am văzut oameni cu răni teribile, emaciaţi de suferinţă. Am văzut copii – chilugi şi umflaţi de medicamente. Prunci cât pumnul meu plutind ca nişte bule prin aer în faţa mea, trăgând după ei cordoanele ombilicale însângerate precum cozile unor zmeie.

Când din spate mi-a căzut o mână pe umăr, am strigat din toţi bojocii.

Nu era însă decât cineva din personalul de îngrijire, care fugise după mine ca să mă ducă înapoi în rezervă.

Jacko nu se mai întoarse. Geordie spuse că se duce să-l caute şi nici el nu se mai întoarse. Mi se părea că pentru nişte oameni aflaţi la ananghie, se speriau mult prea uşor.

Erau totodată oameni aflaţi într-o stare de încordare şi aveam eu o teorie care spunea că este nevoie de o minte neliniştită ca să vezi ceea ce susţineau ei că văzuseră. M-am dus pe marginea bazinului şi m-am uitat în vârtejul de deasupra pompei de evacuare. N-am văzut decât apa care se învârtea şi semăna cu ceva viu. M-am întors şi m-am uitat spre baia de aburi, însă nu se mişca nimic îndărătul panoului de sticlă jivrată. Altă dată poate că aş fi văzut mai multe, dar în zilele acelea eram vindecat. Nu vedeam altceva decât ce vedeau majoritatea celorlalţi oameni.

Când i-am spus Şerifului că aparent avem doi dezertori, el şi-a pus mâinile în cap şi i-a înjurat cu voce tare şi pentru mult timp, apoi şi-a scos telefonul şi a dispărut o vreme în căutarea semnalului. Până să se întoarcă el, Peter şi cu mine ne-am văzut mai departe de pregătirea spaţiului de lucru.

– În noaptea asta suntem singuri, spuse el. Trebuie să facem cât de multe putem.

În următoarele câteva ore, am pus toţi trei mână de la mână şi am început să lucrăm în cât mai multe locuri ne-a fost posibil. A doua zi aveau să fie aduse ajutoare noi, însă dat fiind termenul strâns de finalizare trebuia să deschidem munca pe cât de multe fronturi reuşeam. Peter şi-a continuat pregătirile, Şeriful a început să dea jos faianţa cu o daltă şi eu am adus o găleată cu chit şi o scară şi m-am apucat să cârpesc crăpăturile acolo unde tencuiala căzuse de la îmbinări.

S-au întâmplat două lucruri stranii. Atunci când am apăsat comutatorul greşit în sala de exerciţii cardio şi toate aparatele

au început să funcţioneze deodată şi Peter care a fost cât pe ce să facă în pantaloni. Eu mi-am găsit câteva scuze pentru a revizita zona piscinei, dar Şeriful a început să se uite la mine curios, aşa că m-am întors la lucru.

Poate că n-oi mai fi eu capabil să văd fantome, însă asta nu însemna că ele nu erau acolo. Prin urmare, mă arătam interesat atunci când alţii le vedeau.

M-au ţinut pe secţie vreo două zile, după care m-au lăsat să plec acasă, cu instrucţiuni stricte că e musai să stau în pat şi să nu depun efort fizic. Nu-şi dădeau seama că îmi impuneau un stil de viaţă care avea să mă caracterizeze toată adolescenţa.

Camera mea era în capul scărilor şi a bunicii se afla de cealaltă parte a palierului. Locuise cu noi vreme de doi ani şi murise acolo cu o vară înainte, pe când eu eram plecat într-o excursie cu şcoala. A fost văduvă cam de când o ştiam eu, dar spre sfârşit ajunsese să aibă scăpări de memorie şi îşi formase nişte idei ciudate. Toate astea însemnau că nu puteai avea încredere că-şi putea purta singură de grijă. Nu puteai avea încredere nici că nu-şi va goli uneori ţucalul în chiuveta din bucătărie.

Vreme de trei zile şi trei nopţi după ce ambulanţa mă adusese acasă, n-am remarcat nimic nelalocul lui. Cu toate că aveam cărţi luate de la bibliotecă şi un radio în camera mea, orele se lungeau la nesfârşit şi dacă aş fi avut ceva de remarcat, ar fi fost imposibil să-mi scape. Mă întrebam dacă aşa-zisul meu dar nu fusese unul de scurtă durată şi apoi, după un timp, am început să mă întreb dacă trăisem într-adevăr experienţa aceea. Ce este memoria, în definitiv? Simpla convingere că trecutul a fost aşa cum ţi-l aminteşti. Iar simpla convingere nu este o dovadă concretă.

În a patra zi, când mama a ieşit din casă pentru o oră, m-am dus să arunc o privire în fosta cameră a bunicii.

Patul era tot acolo, deşi salteaua lipsea şi covorul fusese scos, iar încăperea era folosită în principal ca depozit pentru valize goale şi mobilier stricat, pe care tata îşi spunea că-l va recondiţiona într-o bună zi. Tata nu putea niciodată să refuze o bucată de lemn aparent folositoare. Poate că niciodată nu era foarte sigur la ce-i trebuia, însă ştia mereu că-i putea prinde bine cândva. Păstrase cu încăpăţânare o bucată de lemn fără utilitate cel puţin douăzeci de ani, schimbându-şi domiciliul de trei ori şi luând-o de fiecare dată cu el. După ce a murit şi eu a trebuit să strâng după el, am pus-o alături de toate celelalte lucruri din garaj şi le-am dus la punctul de reciclare din localitate. Trei sau patru bătrâni m-au zărit aruncând-o în schip şi înainte să plec l-am văzut pe unul dintre ei ducând-o la maşina lui.

Bunica era lângă pat. Parcă mă aşteptasem la asta. Ce m-a surprins a fost lovitura puternică pe care a încasat-o inima mea, revăzând-o. Toate celelalte fantome fuseseră ale unor străini şi, în naivitatea mea, mă aşteptasem ca şi întâlnirea cu năluca ei să aibă acelaşi efect asupra mea. Nu ştiu dacă ea m-a văzut sau dacă m-a recunoscut. Nu cred. S-a plimbat prin odaie, cu mâna întinsă, dând să atingă obiecte care nu mai erau acolo. Un timp am încercat să-mi dau seama de ce îmi amintea acţiunea ei, până m-a izbit. Era ca un peştişor singuratic într-un bol, înotând în cerc, toate zilele semănând între ele şi peisajul rămânând mereu neschimbat.

Observasem în spital că oamenii aceia rămâneau parcă în preajma locului unde muriseră. Ca şi când ar fi fost cumva ancoraţi de el, neputându-l părăsi. Repetau acţiuni pe care le întreprinseseră în locurile în care le întreprinseseră odinioară, niciodată îndepărtându-se prea mult.

Să fi însemnat asta că nu erau decât nişte imagini remanente fără raţiune? Fotografii ale unor acţiuni trecute, estompându-se uşor odată cu trecerea timpului?

Răspunsul la această întrebare părea să fie nu. Altfel, fata aceea n-ar fi venit să mă conducă la loc sigur. Morţii aveau raţiune. Erau conştienţi de cei vii, dacă nu şi de ei înşişi.

Bunica m-a văzut şi a surâs. Apoi parcă m-a uitat din nou şi a mers mai departe.

M-am oprit pe marginea bazinului şi m-am uitat spre capătul ei adânc. Nivelul scăzuse, deşi cu o viteză de pompare de mai bine de optzeci de galoane pe minut ar fi trebuit să scadă mai mult.

Cizmele pescăreşti erau mai mari cu un număr, dar nu mai mult. Aveam să mă descurc. Am luat cangea cea lungă de pe perete şi am coborât scările. Coada ei avea vreo patru metri şi jumătate şi cârligul dublu din capăt era mic. Cu acela se agăţa cordeaua colacului de salvare pentru aducerea lui la mal. Am păşit uşor pe panta gresiată şi când am ajuns la marginea apei am intrat până la mijloc în ea, după care am întins cârligul spre capacul scurgerii.

N-ar fi trebuit să se ridice atât de uşor. Ar fi trebui să fie prins în bolţuri, dar nu era. L-am scăpat şi presiunea apei l-a tras la loc, dar când l-am prins cu cârligul a doua oară am izbutit să-l înlătur complet. Grilajul s-a învârtit în apă şi s-a lăsat pe fund cu un zăngănit surd. Am mai înaintat puţin şi am împins cârligul în întunericul scurgerii descoperite.

Am eu o oarecare teorie. Nu cred că fantomele sunt oamenii aşa cum au fost. Sunt mai mult învelişul oamenilor, ceea ce rămâne în urmă şi nu le mai trebuie morţilor. Se descotorosesc de forma lor pământeană aşa cum o reptilă se leapădă de piele. Pur şi simplu nu mi se pare firesc să facem pasul în viaţa de apoi, aşa cum o fi arătând ea, trăgând după noi tot bagajul de materie pe care viaţa ni l-a aruncat în cârcă. Cu toţii ne-am aflat la un moment dat în viaţă în faţa cadavrului unei persoane dragi

şi am ştiut atunci, pe dată, că persoana aceea nu se mai află printre noi. Că şi-a abandonat corpul şi şi-a luat zborul.

Şi totuşi, în cazul fantomelor, o imagine a corpului fizic este exact ceea ce vedem. Până la detaliul legat de îmbrăcăminte. Ce logică are asta? Unde tragem linie? La podoabe? La mătreaţă?

Colecţia de lemne aparent folositoare a tatei?

Acolo jos, în gaura de scurgere, cârligul meu întâmpină rezistenţă. Am împins niţel mai tare şi am simţit o moliciune. Era ca şi când aş fi împins în ceară călduţă. Am întors cangea în mâini şi am încercat să răsucesc cârligul, încercând să agăţ cu el.

Teoria mea sună aşa: Există o stare care îţi permite să vezi lucruri care nu pot fi văzute, dar pe care le-ai sesizat cu alte simţuri. Se numeşte sinestezie. Atunci când simţi gustul cuvintelor sau percepi textura culorilor ca pipăindu-le. E ceva real pentru un simţ, dar se manifestă ca altul.

Socotesc că trebuie să existe o stare echivalentă care ne permite să detectăm prezenţa acelor învelişuri lepădate cu cine ştie ce antenă primitivă am uitat că avem şi ceva ne face să prezentăm senzaţia sub forma unei experienţe vizuale. Prezenţa este reală. Şi noi o vedem de-adevăratelea. Invocăm însă imaginea pe baza unor informaţii mai subtile.

Am auzit uşa băii de aburi. De-acolo a ieşit Şeriful, scuipând praf şi înjurând.

– Blestemăţia dracului!

N-am ridicat privirea.

– Ce-i?

– Mi-a intrat o porcărie în ochi.

– Trebuia să porţi ochelari de protecţie.

Presupun că-i o chestie care ţine de creier. Am avut-o din plin pentru o vreme şi, când rănile mi s-au vindecat, am pierdut-o. Unii oamenii cred că se nasc cu ea. Dar de regulă te alegi cu ea atunci când ai ceva la cap. Nu e nevoie să cazi de pe un

zid, ca mine. Teama, suferința pierderii, chinul sufletesc – orice te face susceptibil e valabil.

Invizibilul preschimbat în vizibil. Atât timp cât suferința persistă.

Simțeam ceva agățat în cârlig, așa că am strâns mai bine cangea și am tras. Nu s-a întâmplat nimic la început, însă eu n-am slăbit priza și atunci, încet, am simțit că ceva începea să alunece. Parcă aș fi scos un dop de plută. Presiune, presiune, și apoi a ieșit.

A erupt din scurgere într-un nor de materie, care s-a răsucit imediat și-a fost absorbit înapoi în gaură ca un spirit într-o lampă. Am ieșit cu spatele din apă, trăgând ce aveam agățat de cârlig ca un sac cu midii pe plajă.

Șeriful a rămas cu gura căscată și a uitat de așchia din ochi.

– Ce dracu-i *aia?* întrebă el.

– Cred că *era* o mogâldeață, i-am răspuns.

Și norocul meu a fost că ieșisem deja din apă, deoarece Șeriful a vomitat în ea.

Rămân atașate de locul în care au murit.

Acesta e un lucru pe care l-am înțeles aproape imediat. Nu știu pentru cât timp și nu știu de ce, dar asta am observat eu.

Numele lui era Johnny Jaggs și era dat dispărut de peste un an. Îl căutaseră peste tot, numai acolo – nu. De ce să o fi făcut? Numai membrii clubului foloseau bazinul.

Numai că Jaggs și încă doi se cățăraseră peste gardul terasei pentru grătar, într-o zi aglomerată de vară, și odată intrați, nu-i luase nimeni la întrebări. Jaggs era cel mai tânăr și cel mai mic de statură. Ceilalți îl aduseseră fiindcă îl credeau suficient de mic încât să intre în scurgerea bazinului de înot ca să adune tot mărunțișul despre care se convinseseră singuri că se afla acolo.

Se înşelaseră în privinţa monedelor, dar o nimeriseră cu dimensiunea lui. Suficient de mic ca să intre, însă nu suficient de vânjos încât să se poată opune curentului şi să iasă de acolo. În loc să dea alarma când băiatul n-a mai ieşit la suprafaţă, reacţionaseră într-un fel care îmi era mult prea cunoscut.

Dăduseră fuga acasă şi îşi găsiseră alibiuri. Şi îşi ţinuseră gura atunci când începuseră căutările.

În cele din urmă fusese nevoie de doi psihologi pediatri ca să scoată toată povestea de la ei. În timp ce îngrijorările crescuseră, preţul mărturiei devenise cu repeziciune prea mare, până când, după o vreme, începuseră şi ei să creadă povestea pe care o spuneau.

Am scos doar o parte din el din scurgere. Apa cu clor îi mâncase carnea şi restul a fost scos pe bucăţi, ca un avort târziu. Blocase doar parţial conducta. Eficienţa pompelor fusese redusă, dar nu suficient de mult pentru ca un angajat să nu intre la idei. Personalul se roteşte des în stabilimente precum acesta şi e greu ca vreunui lucrător să-i pese de ceea ce face.

Şefii noştri şi-au luat papara fiindcă ne angajaseră la negru, dar nu atât cât ar fi meritat. S-a discutat despre punerea mea şi a lui Peter sub acuzare pentru neplata contribuţiilor sociale. Nu ştiu despre Peter, dar eu încă aştept decizia Curţii.

N-am spus nimănui ce m-a făcut să verific scurgerea. I-am lăsat să creadă că a fost vorba de ritmul lent în care se golea bazinul.

Oricine ar fi cel care bântuie piscina şi baia de aburi, nu cred că e vorba de Johnny Jaggs în persoană, ci de ceva ce a lăsat în urmă în momentul trecerii sale în nefiinţă, modul în care forma lui a umblat pe lumea aceasta, o haină de care s-a dezbrăcat şi a lăsat-o să cadă. Aşa e cu toţi. Incompleţi, rejectaţi, abandonaţi. Lăsaţi să planeze, să rătăcească şi, până la urmă, să se estompeze. Să fie simţiţi şi, atunci când condiţiile sunt prielnice, să fie văzuţi.

Însă orice ar fi ei, că-şi amintesc sau nu ce au fost, nu ştiu dacă ne văd şi ei pe noi. Îşi dau seama când ceva nu e în regulă şi încearcă să ne atragă atenţia. Îi neliniştește, parcă. Iar eu dacă pot face ceva să le potolesc neliniştea, nu stau pe gânduri. Nu-mi pasă dacă îmi pierd serviciul sau dacă intru în încurcături.

Atunci când ceilalţi dau bir cu fugiţii sau îşi întorc privirea, unul dintre ei mi-a fost alături la nevoie.

Şi ce dacă sunt morţi? Eu le rămân dator cu propria-mi viaţă.

PĂDUREA

LAIRD BARRON

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

LAIRD BARRON s-a născut în Alaska, unde vreme de mulți ani a fost crescător și dresor de câini husky. La mijlocul anilor nouăzeci s-a mutat în nord-vestul SUA și a început să se concentreze asupra scrisului (poezie și proză).

Lucrările sale au apărut în *SCI FICTION, The Magazine of Fantasy / Science Fiction* și au fost retipărite în *The Year's Best Fantasy and Horror, Year's Best Fantasy 6* și *Horror: The Best of the Year*, ediția 2006.

În acest moment, Barron locuiește în Olympia, Washington, unde lucrează la o seamă de proiecte.

Când drumul începu să devină monoton și lung, Partridge închise ochii – și femeia aștepta. Femeia purta pe chip o mască albă și rece, similară cu cea pe care tăietorii de lemne bengalezi o purtau atunci când se aventurau în pădurile de mangrove de-a lungul coastei. Tigrii codrilor erau ageri. Tigrii urau să fie priviți; preferau să se apropie pe furiș de pradă din spate, așa încât nativii purtau măștile la ceafă în timp ce adunau lemne. Uneori, acestea îi apărau de atacul tigrilor.

Femeia cu mască albă şi rece vârî mâna în cutia de lemn. Luă din ea o tarantulă şi o ţinu la piept ca o garoafă neagră. Contrastul era la fel de puternic ca un Monet veritabil, asta dacă Monet ar fi pictat vreodată acuarele cu patricieni emaciaţi şi păianjenii lor domestici.

Partridge şedea pe scaunul lui înalt de lemn şi scâncea ca un animal înspăimântat. În visările sale era întotdeauna foarte tânăr şi neputincios. Femeia înclină capul. Se apropie şi întinse tarantula în mâna sa lungă şi negricioasă.

– Pentru tine, spuse ea.

Uneori se ţinea mai mult ca Părintele şi rostea cu voce gravă: „Poftim sfârşitul spaimei." Uneori, tarantula era un scarabeu sâsâitor de dimensiuni preistorice sau un gândac cu corn. Alteori, era o floare neagră, ciudată. În alte rânduri, era un embrion care se descolăcea pentru a lua forma miniaturală a unui adult care rânjea răutăcios ca o maimuţă.

Femeia îi oferi un telefon negru. Femeia spuse:

– Hai să-ţi iei rămas-bun şi să urezi noroc. Hai repede!

Doar că femeia nu vorbea. Vocea întretăiată a lui Toshi sângera prin receptor. Femeia cu mască albă şi rece se lumina atunci puţin, ca un tăciune muribund ori ca o bucată de metal care se pliază de la căldură.

Partridge deschise ochii şi îşi lipi fruntea de sticla geamului. Era singur cu şoferul. Autobuzul străbătea o pădure, noaptea. Arbori negri cufundaţi în ceaţă. Drumeagul negru şi îngust se năruia, neîngrijit de zeci de ani. Uneori prin tufăriş şi ferigi se zăreau case sărăcăcioase şi garduri, anunţând discret prezenţa altora, pierdute în beznă. Sălbăticia se ridicase spre a revendica în totalitate ceea ce-i aparţinea.

Capete încoronate vânau în păduri precum aceasta. Aprinse plafoniera şi apoi îşi deschise servieta. *Cerbi, mistreţi sălbatici, vrăjitoare. Ocnaşi.* Servieta era aproape goală. Aruncase în ea

câteva cecuri de călătorie, un roman broşat şi carneţelul cu adrese. Nu şi telefonul mobil, deşi lăsase un bilet avocatului său şi un mesaj vocal pe robotul telefonic al Kylei, în Malibu, spunându-le că s-ar putea să lipsească vreo câteva zile, poate o săptămână; că probabil nici nu exista semnal acolo unde se ducea. Mai departe, mai departe. Luase o cursă aeriană de noapte până la Boston şi, odată ajuns acolo, renunţase la confortul închirierii unei maşini sau al angajării unui şofer de limuzină. Alesese în schimb relativul anonimat al călătoriei în comun. Atracţia călătoritului incognito îi copleşea dorinţa normală spre cumpătare. Îl aştepta prima aventură în care pornea din vremuri imemoriale. Singurătatea îi dădea ocazia să-şi pună ordine în gânduri – în scuzele pe care şi le găsea, mai degrabă.

Abandonase cu bucurie obişnuitul său noian de lucruri nerezolvate şi potenţialele necazuri pasagere care veneau la pachet – o posibilă călătorie în Anzi, dacă filmul unui anumit Regizor Celebru primea undă verde şi dacă afirmaţia Celebrului Regizor, făcută în prezenţa unui grup eterogen format din producători executivi şi diverşi băgători de seamă, la nişte costiţe pe grătar şi daiquiri flambate la Monarch Grille, cum că Richard Jefferson Partridge era singurul om potrivit pentru postul acela însemna o binecuvântare. Mai erau câteva oportunităţi mărunte, respectiv un documentar în Los Angeles despre straşnica echipă de baschet a unui liceu care apăruse de curând pe coperta *Sports Illustrated*, doar dacă regizorul, un răsfăţat al Festivalului de Film de la Cannes, nu se hotăra să apeleze în schimb la guvernatorul de California, aşa cum ameninţase în repetate rânduri că va face o cruciadă personală, dat fiind că în toamna aceea erau alegeri, şi atunci regizorul l-ar folosi cu siguranţă pe compatriotul său, cu care era pe aceeaşi lungime de undă politică, operatorul de imagine din Franţa. Fusese totodată abordat în legătură cu un documentar despre prizonierii şi gardienii de la San Quentin.

Categoric erau şi alte angajamente, mai puţin semnificative, cărora le pierduse socoteala, dar care fără-ndoială erau mâzgălite pe diverse fiţuici în biroul său de acasă.

Ştia că ar fi trebuit să-şi angajeze un secretar de încredere. An de an exact asta îşi promitea că va face. Era greu. Îi ducea dorul lui Jean. Femeia era sașie şi hazlie; făcea cafea proastă şi ţinea broaşte pline cu nisip şi petunii de plastic pe birou. Jean îl abandonase în favoarea Studiourilor Universal şi apoi avusese un accident nautic, lovindu-se de un recif în Maui pe când învăţa să facă surf cu noul ei şef. Gândul de a scrie anunţul, de a sorta cererile, de a organiza interviurile şi-n cele din urmă de a-i permite noii persoane, străinul, să ia locul lui Jean şi să se ocupe de hârtiile sale trezea un bâzâit ca de ţânţar în oscioarele din spatele urechii lui Partridge.

Aceste amănunte aveau cu siguranţă să dăinuie, în ciuda acceselor de isterie care puteau apărea între timp. Era mai bine, mult mai bine să nu îndure bâzâitul şi tânguitul şi imprecaţiile şi solicitările de-a se întoarce imediat sub ameninţarea încheierii subite a carierei sale, la primirea unei misive furioase.

Nu-şi luase cu el nici camera foto. Era în concediu. Avea să memoreze ce vedea şi cu asta, basta.

Lumina era sărăcăcioasă. Partridge apropie de faţă carnetul cu adrese. Mâzgălise indicaţiile de la o margine la cealaltă, desenase grăbit o hartă cu săgeţele şi casete asimetrice şi notase iniţialele protagoniştilor: dr. Toshi Ryoko, dr. Howard Campbell, Beasley şi Nadine. Cum altfel, Nadine – pocnise din degete şi el venise fuga-fuguţa, ca un căţeluş ascultător. Drumul nu avea borne kilometrice care să-i confirme impresia că se apropia de destinaţie. Greutatea din stomac era de-ajuns. Era o lespede dolofană care crescuse dintr-o pietricică.

Instinctele nu-l trădaseră. Cu câteva minute înaintea zorilor, pădurea rămase în urmă şi ei intrară în Warrenburgh.

Acesta era un cătun neprimitor format din prăvălii specifice Noii Anglii, cu fațade ursuze, și din case colțuroase cu pereții căptușiți cu scânduri și acoperișuri de șindrilă, cu uși înalte și subțiri și ferestre soioase. De-a lungul străzii principale ardeau felinare. Din loc în loc, ca un colier de perle rupt, erau locuri întunecate. Strada însăși era desfundată și brăzdată de crăpături prost umplute cu smoală, ceea ce făcea ca porțiuni întregi să se îmbine inegal ca niște banchize intercalate. Marea se profila în apropiere, grea și materială, sub o cenușie pătură văluritoare.

Lui Partridge nu-i plăcu nimic din puținul pe care îl zări din împrejurimi. Cu mult timp în urmă, Toshi, prietenul său, locuise în Noul Mexic și California de Sud, dar cele mai bune lucrări le realizase în Polinezia și în America Centrală. Doctorul era o creatură ce emana căldură și lumină. Revista *Rolling Stone* îl caracterizase drept „o vedetă rock în rândul zoologilor" și drept un „Jacques Cousteau al junglei", genul de om care plătea mercenari pentru propria sa protecție, actori pentru animarea vilei sale scăldate de soare și cineaști pentru a-i consemna isprăvile. Peisajul acela temperat, atât de răcoros și provincial, atât de rupt de tot ceea ce însemna Toshi pentru el, părea să conțină o multitudine de revelații nedorite.

Beasley, bătrâna mână dreaptă a excentricului cercetător, aștepta la gară.

– Rich! Mă bucur să văd că nu semeni cu nemernicul notoriu pe care îl descriu cei de la *Variety*.

Încuviință sobru din cap și îl cuprinse pe Partridge într-o îmbrățișare scurtă cu brațele-i vânjoase. Avu impresia că îl călcase o basculantă. Pentru o vreme, după ce părăsise armata și înainte să intre în serviciul lui Toshi, Beasley jucase fotbal australian. Avea nasul teșit și urechi cât niște conopide. Avea cu toate acestea un magnetism personal și un ceva aparte, ca orice actor de personaj.

– Hei, iau eu alea.

Îl dădu pe Partridge deoparte şi înşfăcă bagajele pe care şoferul le trăsese din pântecele autobuzului. Săltă valizele pe platforma unei camionete Ford, model '56. Automobilul era bun de pus în muzeu. Era roşu ca o tulumbă de pompieri şi pe antenă avea agăţat un steguleţ american.

O luară hurducăind spre inima ţării. Lumina ruginie scoase treptat la iveală straturi variate de câmpii goale şi stâlpi de telefon înclinaţi, uniţi de cabluri groase, de modă veche, care făceau burtă. Dintr-o groapă de pe drum se ridicară în zbor raţe, împrăştiindu-se cu mişcări unduitoare pe fundalul cerului.

– Ai fost la vânătoare?

Partridge indică puşca de calibru 20 care zăngănea încet pe rastelul dindărătul capetelor lor.

– Când nu e atent T. Da, mă vântur puţin prin mlaştini. Tu?

– Nu.

– Serios?

– Nici nu mai ştiu de când. Apar tot felul de lucruri. Viaţa, ştii?

– O, păi o să ieşim noi într-o zi, săptămâna asta. Doborâm o raţă sălbatică ori două. Ridicăm praful.

Partridge se uita atent la peisajul mişcător. Pe Toshi nu-l interesa vânatul şi îl considera, în general, o risipă de energie. Nadine detesta sportul fără rezerve. Sorbi apă sălcie, cu gust metalic de la gamelă. Izul uleiului de armă şi-al fumului de ţigară era puternic în cabina maşinii. Mirosul îi amintea de cizme pescăreşti, maluri de lut noroios şi de musculiţe, roind cu milioanele prin păpuriş, puse pe înţepat.

– Bine. Mersi.

– Fii serios, omule.

Merseră în linişte până când Beasley viră la stânga pe un drum de pământ care urma o culme cu muri şi stejari. De partea

pasagerului, pășuni buruienoase se îndepărtau în vălătuci de aburi. Drumul era închis cu o poartă grea de metal, prevăzută cu obișnuitele indicatoare murdare. Beasley coborî și o descuie, după care o dădu în lături. Partridge înțelese că acela era, într-un fel, același Beasley charismatic și voinic și că avea în plus doar niște fire albe de păr în barbă, iar în minus încordarea ca de arc și damful de whisky. Beasley în stare de calm era o enigmă. Poate că de data aceasta renunțase definitiv la băutură. Gândul nu era atât de liniștitor cum ar fi trebuit să fie. Dacă și acest adevăr fundamental – Beasley, bețivul cronic, bruta adorabilă, dar distrusă – își pierduse consistența, atunci ce altceva mai stătea să iasă la iveală?

Când începură să se zdruncine de-a lungul drumeagului cu hârtoape, Partridge zise:

– S-a îmbolnăvit cumva T? Cineva – cred că Frank Ledbetter – mi-a spus că T a avut niște probleme la inimă. Anghină.

– Frankie... Nu l-am mai văzut de-o veșnicie. Mai lucrează pentru Boeing?

– Pentru Lockheed Martin.

– Serios? Straşnici ăștia de la L & M. Ei, nicio afacere nu-i mai bună ca războiul, afirmă Beasley. Bătrânul e bine. Sigur, a fost de rahat pentru un timp după treaba din Noua Guinee, dar am depășit cu toții momentul. Apă pe gârlă. Din nou, privirea aceea piezișă, cu subînțeles. Nu-ți face griji. I-e dor de tine. Tuturor ne este, omule.

Ferma lui Toshi era mai mult o tabără ridicată pe un câmp mare și denivelat. Drumul se termina într-o parcare de pământ bătătorit, mărginită de-o sumedenie de barăci și bordeie, cotețe pentru păsări și cocini labirintice căzute în ruină. Casa principală, o clădire în stil Queen Anne, domina. Era o construcție cu trei niveluri, toată numai turnulețe, frontoane, giruete în mișcare și pogoane de țiglă. Un monstru arhitectural, care

totuşi, cine ştie cum, stătea culcat pe labe. Era închis în sine şi ghemuit şi scund ca un mausoleu din cărămidă şi cherestea. Garajul detaşat părea nou. La fel şi răsadniţele acoperite cu prelate şi folii de plastic, gardul electric care împărţea pe sectoare curtea din spate şi ansamblul de antene militare de unde scurte, vopsite în culori de camuflaj, instalate pe culmea acoperişului hambarului în formă de A. Nu se vedea nicio forţă de securitate privată, nici ţipenie de mercenari britanici cu mitraliere agăţate de umăr cu bretele sau de câini de atac, cu blană scurtă şi cap în formă de glonţ, care să patruleze pe proprietate. Judecând după toate aparenţele, epoca de aur apusese.

– Bun venit pe moşia Moorehead, rosti Beasley, apăsând brusc frâna. Camioneta derapă pe-o parte, pneurile ei ridicând gheizere de praf. Howard şi Toshi au cumpărat-o de la administraţia districtuală acum cincisprezece ani – presupun că familia care a ocupat-o s-a stins încet, încet, şi-a schimbat numele sau cine ştie ce altceva. Se găseşte pe locul acesta, sub o formă sau alta, din 1762. Construcţia iniţială a ars din temelii în 1886, cam în aceeaşi perioadă în care oraşul – Orren Towne, aflat la vreo trei kilometri vest de-aici – a rămas pustiu şi s-a desfiinţat. Aşa cum poţi vedea, de-atunci au progresat niţel cu punerea la punct a moşiei.

Partridge, scrutând împrejurimile, fluieră admirativ.

– De-a dreptul... ăă... primitor.

În parcare mai erau şi alte maşini: un Bentley, un Cadillac din epoca Nixon, un Land Rover arhaic, care era posibil să fi făcut un tur al Saharei, două camionete rablagite şi un jeep din surplusul armatei. Acestea îi spuneau ceva lui Partridge, dar nu destul ca să estimeze numărul oaspeţilor sau natura interesului lui Toshi faţă de ei. De după hambar zărise rotorul din coadă al unui elicopter.

Partridge nu-i recunoscu pe niciunul din cei şase bărbaţi grizonanţi care ardeau gazul în apropierea dormitoarelor. Aceia

erau, probabil, argaţi şi tehnicieni. Îşi treceau de la unul la altul termosuri cu cafea aburindă. Se prefăceau că nu-l vedeau. Beasley descărcă bagajele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, de ce n-ai venit cu avionul? strigă Toshi de pe o verandă periculos de şubrezită.

Era un om deşirat, pământiu şi vădit foarte bătrân. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte, simplă, încheiată cu nasturi, cu două numere mai mare la guler şi veşnica sa eşarfă ţigănească. Stătea aplecat mult peste balustrada instabilă şi fuma o ţigară. Ţigările lui erau, invariabil, ruseşti, din cele livrate în cutiuţe de tinichea, împodobite cu logouri exagerat de colorate şi purtând reclame englezeşti lapidare precum „Prinţul păcii!“ şi „Aromă yankee!“.

– Lear-ul e la service.

Partridge dădu din mână şi porni spre verandă.

– Iar tu nici nu conduci, aşa-i? Toshi descrise un gest expeditiv. Haide, atunci. Beasley – în Odaia Grădină, te rog.

Beasley îl escortă pe Partridge prin labirintul întunecat de săli înghesuite şi scări care scârţâiau. Peste tot domnea negrul: de la carpetele criptice şi tablourile înfăţişând peisaje din Moorehead demult lăsate în stăpânirea prafului până la duşumelele lucioase din lemn de nuc care trosneau şi se mişcau la fiecare pas.

Doamna Grant, noua îngrijitoare, îi dădu lui Partridge o cheie. Aceasta era o femeie hotărâtă, solidă, care într-o altă viaţă ar fi putut fi mama lui Beasley. Bărbatul îi informă că termenul „nou“ era relativ, întrucât femeia se afla în serviciul lui Campbell de aproape un deceniu. Venise taman din comitatul Orange County şi adusese cu ea trei menajere şi un grădinar-om bun la toate, care în prezent îi era şi iubit.

Odaia Grădină se afla la etajul doi, în aripa de est, într-un loc ferit de coridoarele mai circulate. Era o încăpere modestă, în formă de L, cu tavan jos, puternic texturat, un dulap pătrăţos

cioplit dintr-un arbore deosebit, o noptieră în acelaşi ton şi un pat mic de alamă, care se încovoia ameninţător. Portretul unei fete cu mină solemnă cu o pălărie de grădină pe cap era agăţat în centrul spaţiului altminteri gol din faţa patului. Vaze cu flori proaspete erau aranjate pe pervazuri. Cineva băgase în priză un odorizant cu miros de trandafiri, pentru a acoperi izul statornic de tencuială udă şi lemn putred, fără prea mari sorţi de izbândă. Un glasvand ducea într-un balcon situat deasupra zidurilor de piatră prăvălite ale unei grădini pierdute, dincolo de care se zărea o câmpie cu iarbă înaltă până la brâu, de nuanţa răchitei. Iarba curgea spre colinele care formau o linie neclară în pâcla albastră.

– O casă departe de casă, nu-i aşa? făcu Beasley.

Îşi frământă mâinile, simţindu-se ca un urs într-o cuşcă zăvorâtă.

– Hai să vedem dacă ticăloşii ăia ne-au lăsat vreo firimitură.

Howard Campbell şi Toshi stăteau la baza scărilor cu alţi doi indivizi vârstnici, cu alură de politicieni. Unul, un fals aristocrat cu mustaţă pe oală şi mâini grăsulii, tolănit într-un scaun hidraulic cu rotile. Al doilea era şi el un specimen de viţă nobilă, îndopat cu porumb, proaspăt bărbierit şi tras la un costum de stofă care fără umbră de îndoială captase atenţia la balurile din timpul mandatului lui Truman. Acest ins se sprijinea cu toată greutatea pe un baston din lemn de porumbar incrustat. Din timp în timp îşi lipea de gură şi de nas o mască de oxigen, din care inspira adânc. Amândoi miroseau puternic a spirt medicinal şi-a vacs. Doi bodyguarzi se ţineau aproape. Erau bărbaţi vânjoşi în sacouri strâmte. Pe feţele lor brăzdate de cicatrice era întipărită mereu încruntarea unui preot de ţară.

Toshi ţinea un discurs despre aşa-numita supercolonie de furnici care se întindea pe şase mii de kilometri, de la munţii

din nordul Italiei până jos, de-a lungul coastei Franței și Spania. Potrivit rapoartelor, aceasta era cea mai mare colonie de furnici cunoscută, un eveniment istoric pe plan entomologic aflat încă în desfășurare. Se opri din perorat pentru a-i prezenta cu indiferență pe gentlemenii din Răsărit drept domnul Jackson Phillips și domnul Carrey Montague, după care îl înghionti pe Campbell în coaste, spunând:

– Ce ți-am zis eu? Rich e la fel de agreabil ca un prinț italian. Slavă Cerului că n-am o fiică pe care să o lase grea.

Continuă, adresându-i-se lui Partridge:

– Acum, du-te să mănânci, până nu aruncă bucătarul totul la porci. Du-te, du-te!

Campbell, cel mai înalt și mai sobru dintre cei aflați acolo, îi făcu discret lui Partridge cu ochiul. Atunci, individul din scaunul cu rotile ridică glasul pentru a întreba de ce-i este irosit timpul prețios cu o predică despre furnici. Nu venise să asculte o disertație, iar Toshi, la naiba, trebuia să știe asta... Partridge nu auzi și restul, deoarece Beasley îl conduse în bucătărie, în același timp arătându-i pe furiș și domnului Jackson Phillips degetul mijlociu.

Bucătarul era un ungur impecabil pe nume Gertz, pe care Campbell îl ispitise, ori poate îl șantajase, să renunțe la slujba pe care o avea într-un restaurant popular din Santa Monica. În tot cazul, Gertz știa ce făcea.

Partridge se tolăni pe un taburet din lemn la tejgheaua din bucătărie. Începu să înfulece ceea ce Gertz, cu regret, numea „rămășițe". Acestea includeau vafe din aluat acrișor și căpșuni, omletă, biscuiți, mere feliate, pepene galben și lapte rece. Cafeaua era un sortiment columbian măcinat manual, suficient de tare încât să-ți ridice părul în cap. Beasley îl lovi cu palma peste umăr și zise ceva despre ce aveau de făcut.

Partridge își sorbea a doua cană de cafea, dreasă din belșug cu frișcă și zahăr, când Nadine se așeză lângă el. Femeia tuciurie radia și mirosea a iarbă proaspăt cosită și a piele bine lustruită, dulce. Se aplecă și luă linguriţa din degetele lui brusc crispate. O linse, o lăsă apoi să cadă în farfurioară fără nici cel mai mic zâmbet. Se uită la el cu ochi metalici care nu exprimau nimic, decât promisiunea unui îngheţ.

– Și... acţiune, rosti Nadine cu o voce moale și totuși rezonantă, care i-ar fi putut asigura un rol principal pe Broadway, de și-ar fi dorit vreodată să locuiască în New York și să-și ducă traiul de pe urma sex-appealului ei natural. Vorbi fără urmă de umor, lucru care oricum nu i-ar fi putut trăda dispoziţia sufletească, dat fiind că era o stoică în accepţiunea clasică a termenului. Gura ei era generoasă și adorabilă și la doar câţiva centimetri de cea a lui Partridge. Nu se dăduse cu ruj pe buze.

– Eşti supărată, observă Partridge.

Se simţea puţin ameţit. Era conștient de degetele sale lipicioase și de seminţele dintre dinţi.

– Ai ghicit.

– Sunt scientolog, gradul doi. La nivelul ăsta ne dezvoltăm latura extrasenzorială. Așa că nu ţine nimic de ghicit.

– O, te-au păcălit și pe tine. Păcat. Inevitabil, dar tot e păcat.

– Glumesc.

– Cum... nici măcar cultiștii nu te vor?

– Sunt sigur că-mi vor banii.

Nadine înclină ușor capul.

– Îi datorez lui Beez douăzeci de gologani, că tot veni vorba. Știi de ce?

– Nu, admise Partridge. Stai. Ai pariat că nu voi veni...

– ...pentru că eşti un om ocupat...

– Asta așa este. Sunt mai ocupat decât un tapetar cu o singură mână.

– Nu mă îndoiesc. Oricum, am pariat că ne vei trage din nou clapa. Un contract pentru vreun film, să i-o tragi vreunei starlete în sudul Franței... Ceva trebuia să apară.

– ...și atunci Beasley a spus ceva de genul...

– Aiurea, băiatu' o să vină!...

– ...cadă și cerul peste noi!

– Cam așa, da. Crede în tine.

Partridge se străduí să nu se foiască, deși privirea ei aprigă îl sfredelea.

– Ei, a fost cât pe ce. Am anulat niște treburi. Am rupt un angajament sau două.

– Hm. E bine, Rich. Doar ți-ai promis un concediu, nu? Acum ai avut o scuză bună; să te recreezi și tu puțin, să fii și tu cu *tine* o dată pentru totdeauna. Face bine la sănătatea minții. Numai că te poți șterge la bot de asta.

– Dacă totul merge așa grozav... ce mai face Coop?

Observase că femeia nu purta verighetă. Chipeșul soțior Dan Cooper reprezenta evident un subiect sensibil, el fiind nefericitul director al unei obscure firme contractoare care activa în domeniul apărării și care fusese prinsă cu ocaua mică la o anchetă federală. Nu avea să mai gonească la volanul Jaguarului său clasic pe autostrăzile sinuoase de coastă în următorii cinci sau șapte ani, chiar dacă ieșea mai repede pe motiv de bună purtare. Sărmanul Coop era o victimă, ca multe altele, ale blestemului gotic proferat de Nadine.

– Condoleanțe, evident. N-am trimis o ilustrată pentru că...

– Dar *îi place* în închisoarea federală. E ca un club country, de fapt și de drept. Ce mai face cățeaua cu care mi-ai făcut cunoștință? I-am uitat numele.

– Rachel.

– Mda, asta e. Domnița cu machiajul. L-a sulemenit pe Thurman ca pe un cadavru în pelicula aia pe care ai filmat-o pentru Coppola.

– Ha, aşa-i. E bine. Suntem prieteni.

– Întotdeauna prinde bine să ai prieteni.

Partridge schiţă un zâmbet forţat.

– Mă văd cu altcineva.

– Kyla Sherwood – Păpuşa de Peroxid. Tabloidele le ştiu pe toate, scumpul meu.

– Nu-i însă nimic serios.

– Şi ea ştie?

Fierbea în suc propriu în sveterul lui şic, numai bun pentru Aspen, şi pantalonii cenuşii. Sudoarea îi şiroia pe gât în jos şi părul de pe coapse îl furnica şi-şi cânta în cor supărarea. Se întreba dacă ceea ce îi ciupea pielea între ochi nu era cumva un furuncul. În timpul liceului, acolo-i ieşeau mereu cei mai îndărătnici. Se umfla atât de tare la faţă, încât oamenii credeau că-şi rupsese nasul jucând softball. Ce putea spune, când i se acumula o aşa presiune insuportabilă în plămâni? Trecutul lor comun ajunsese de dimensiuni epice. Bucătăria era prea mică pentru ceva atât de mare.

– Toshi zicea că e important, grăi el. Să vin la treaba asta... Ce-o fi ea. Petrecere? Reuniune? Dumnezeule, ador misterul.

Nadine adoptă o privire care nu trăda nimic. În cele din urmă, se uită la ceas şi se ridică. Se aplecă spre el şi respiraţia ei caldă îi atinse urechea.

– Hm. Uite cât este ora. O încântare să te văd, Rich. Poate mai târziu luăm masa împreună.

Plecând, el o însoţi cu privirea. În timp ce pulsul îi scădea şi începea să-şi recapete răsuflarea, aşteptă să-i treacă erecţia şi încercă să-şi dea seama ce-l deranja atât de tare, ce anume făcea ca maşinăria de sub pelicula lichidă a creierului său împovărat de vină şi suprasaturat de testosteron să se blocheze. Nadine îi amintise întotdeauna de o Bettie Page mai oacheşă şi mai feroce. Era mai subţire acum şi probabil că încărunţea, în ciuda

minunilor cosmeticii moderne. Pometii ei proeminenți, simetria fragilă a scapulei vizibile prin bluza cu spatele gol, acestea îi trecură prin gând în vreme ce își revenea în fire cu intensitatea amorțită a unui soldat care tocmai ieșise dintr-o tranșee în urma unui baraj de mortieră.

Gertz ieși din ascunzătoare și mai turnă niște cafea în ceașca lui Partridge. Puse și puțin șnaps dintr-o sticlă plată.

– Nu te da bătut, prietene, zise el șugubăț.

– Tocmai am încasat-o peste cap, răspunse Partridge.

– Prima rundă, zise Gertz. Trase o dușcă sănătoasă din sticloanță. Ține-te tare, campionule.

Partridge se plimbă fără țintă până îl găsi pe Toshi în Laboratorul D. Toshi studia o colonie de gândaci reproducători: *Periplaneta americana*, îi numi el cu un amestec de mândrie și sictir. Laboratorul era, în fapt, o mare magazie de unelte cu geamurile acoperite cu vopsea. Acvarii de dimensiuni industriale ocupau cea mai mare parte din spațiu. Aerul căpătase un iz straniu, înțepător, ce amintea de alune și banane fermentate. Încăperea era luminată cu lămpi cu infraroșu. Partridge nu putea să vadă ce se întâmpla în acvarii decât dacă se apropia foarte mult de ele. Iar asta refuza să facă. Se mulțumea să stea lângă Toshi, în vreme ce doi oameni în salopete și mănuși de cauciuc curățau un țarc gol. Indivizii umplură cu substrat saci de gunoi și spălară cu furtunul containerul, după care aplicară cu generozitate chit petrolier pe marginea de care era atașat capacul din plasă. Gândacii, spunea Toshi, erau artiști ai evadărilor prin excelență.

– Majoritatea oamenilor se dau peste cap să găsească cel mai bun pesticid cu care să stârpească gângăniile astea, iar tu le crești ca un fermier, rosti Partridge.

– Gândaci... Puțin îmi pasă mie de gândaci. Ăsta nu-i nimic mai mult decât un efect secundar, obligatoria concesie făcută

cladisticii, dacă vrei. Gândacii... cărăbuşii... există unele asemănări între ei. Sunt insecte care se târăsc şi îşi fac adăposturi, ne predatează pe noi, oamenii, cu sute de milioane de ani. Totuşi... cărăbuşii sunt infinit mai interesanţi. Cei mai buni prieteni ai naturaliştilor. Vezi tu, muzeografii şi taxidermiştii îi adoră. Sunt excelenţi pentru curăţarea structurilor scheletice, a coarnelor de cerb şi altele asemenea.

– Cei mai eficienţi experţi ai naturii. Care-i cel mai recent proiect?

– Laboratorul A... îţi voi arăta.

Toshi deveni mai înflăcărat. Îşi îndreptă umerii gârboviţi pentru a gesticula. Mâna lui lucea ca un tub luminiscent la un concert rock.

– Îngrijesc o duzină de colonii de dermestide. Trebuie să ţin cărăbuşii în acvarii de sticlă sau oţel inoxidabil – sunt în stare să ronţăie orice.

Adăpostul acela de gâze fojgăitoare nu avea un efect bun asupra nervilor lui Partridge. Se gândi la scaun şi la femeie şi la tarantula ei. Îi făcea rău să-şi dea seama că, dacă închidea ochii în clipa aceea, străinul avea să-şi dea jos masca şi de sub ea să apară chipul Nadinei. Gândindu-se la chipul ei şi la strălucirea lui febrilă, spuse:

– E pe moarte.

Toshi ridică din umeri.

– Johns Hopkins... prietenii mei de la Fred Hutch... nimeni nu poate face nimic. E-o chestie foarte gravă, foarte rapidă.

– Cât timp mai are?

Podeaua ameninţa să alunece de sub picioarele lui Partridge. Gândacii fremătau în rumeguşul şi-n ascunzătorile lor; pocnetul pe care îl scoteau lovindu-se unul de altul îi pătrundea sub piele.

– Nu mult. Probabil trei sau patru luni.

– Bine.

Partridge simți în gură gustul acid al micului dejun regurgitat.

Tehnicienii își terminară treaba și se apucară de măturat. Toshi dădu niște ordine. Lui Partridge îi spuse:

– Hai să mergem să vedem cărăbușii.

Laboratorul A era identic cu laboratorul D, cu excepția valului de putreziciune ca de osuar care îl întâmpină pe Partridge atunci când intră. Coloniile de dermestide erau adăpostite în recipiente de metal ruginit. Toshi ridică un capac pentru a-i arăta cu câtă râvnă curăța un grup de larve carnea grasă de pe un cățeluș metis de talie mică. Prin fibre musculare și petice de blană aspră, deschisă la culoare, se întrezăreau oasele albe, curate.

Partridge izbuti să se împleticească vreo cincisprezece pași și să vomite într-o chiuvetă de plastic. Toshi închise capacul și dădu din cap, chibzuit.

– Niște aer proaspăt, atunci.

Toshi efectuă un tur grăbit, completându-l cu o litanie gâfâită referitoare la coleoptere și teutologie, cea din urmă fiind una dintre numeroasele specializări ale colegului său Howard Campbell. Încă de la începutul anilor șaptezeci, Campbell susținea că În Scurt Timp cochilia de melc sau o anumită specie de meduză va revoluționa neurologia. Partridge aprobă politicos din cap și continuă să-și analizeze problemele care îl asaltaseră. Își simțea stomacul ca și când un bătăuș l-ar fi folosit ca sac de antrenament. Tremura și era lac de transpirații reci.

Apoi, pe când mergeau agale de-a lungul unui gard care ținea la distanță sălbăticiile din spatele hambarului, zări un ciorchine de trei antene parabolice. Toate erau îndreptate în jos spre o apreciabilă depresiune dreptunghiulară, ca boturile unor porci termitieri pregătiți să sifoneze pământul mlăștinos. Erau niște modele de categorie ușoară, niciuna nu avea mai mult de patru

metri în diametru şi erau poziţionate astfel încât să fie ascunse vederii dinspre casa principală. Formele lor trapezoidale nu se potriveau cu fotografiile pe care Partridge le văzuse înfăţişând dispozitive similare. Obiectele acelea licăreau gri-gălbui ca nişte dinţi stricaţi. I se făcu pielea de găină studiindu-le pe ele şi peticul de pământ prăbuşit. Depresiunea era adâncă de mai bine de treizeci de centimetri şi forma ei nu se deosebea de aceea a unui bazin de înot pentru copii. Aspectul general era deplasat şi, într-un fel, sinistru. Regretă imediat că-şi lăsase vrednicul Canon acasă. Se opri şi arătă cu degetul.

– Alea ce-s?

– Radiotelescoape, evident.

– Mda, dar ce fel de metal e ăla? Nu sunt mai eficiente dacă le îndrepţi spre cer?

– Spre cer. A, da, poate mai târziu. Ai văzut forma lor unică? Campbell şi cu mine... le-am inventat. În linii mari.

– Serios? Interesantă latura asta a investigaţiei entomologice, doctore.

– Vezi ce se întâmplă atunci când te încurci cu NASA? Ideea primului contact e-atât de atractivă, încât începi să te molipseşti. Mai rău ca drogurile. Sunt pe cale de însănătoşire.

Partridge nu-şi luă ochii de la parabolicele radio.

– OZN-uri şi alte năzbâtii, deci. Visătorule! Când te-ai apucat de domeniul ăsta?

Îl uimea modul în care Toshi Ryoko sărea de la o disciplină la alta cu o uşurinţă care-i descumpănea chiar şi pe colegii lui cei mai nonconformişti.

– Categoric nu am migrat spre acel domeniu – totuşi, recunosc că, din când în când, cedez tentaţiei. Antenele sunt o verigă a lanţului. Avem kilometri de cabluri conductoare îngropate pe aici. Totul face parte dintr-un larg complex de supraveghere. Monitorizăm tot ce se târăşte, înoată sau zboară.

Howard şi cu mine ne-am îndrăgostit de astrobiologie, criptozoologie, de lumea ocultului. Ţi-aminteşti când am închis bodega în California? S-a întâmplat aproape concomitent cu ghinionul pe care l-am avut în Noua Guinee şi care a beneficiat, lamentabil, de prea multă publicitate.

– Hmm.

Partridge auzise că Toshi şi Campbell dispăruseră în inima ţării vreme de trei săptămâni după ce pierduseră o duzină de hamali şi doi absolvenţi într-un accident pe râu. Se prea putea ca alcoolul şi drogurile să fi jucat un rol. Avusese loc o anchetă şi toate acuzaţiile fuseseră retrase. Familiile studenţilor intentaseră proces după proces, desigur. Partridge ştia că ar fi trebuit să dea un telefon, oferindu-şi sprijinul moral. Din nefericire, a se asocia cu Toshi în clipele acelea de criză putea fi o mişcare neînţeleaptă, aşa că se făcuse că plouă. *Numai că nu te poţi face mereu că plouă, nu-i aşa?*

– Noua Guinee n-a fost în realitate un dezastru. Într-adevăr, a ajutat la concentrarea atenţiei asupra cercetării noastre, la deschiderea de noi uşi...

Partridge nu ardea de nerăbdare să discute despre Noua Guinee.

– Interesant. Mă bucur că eşti pe cai mari. Mă depăşeşte amploarea, dar sunt bucuros. Sincer.

Câteva ciori descriseră cercuri largi aproape de aparatele acelea suspecte. Aproape, dar nu foarte aproape.

– A, dar asta nu e important. Mă aştept să mori înainte ca lucrarea noastră să dea roade.

Toshi zâmbi cu afecţiune, dar evaziv. Îl mângâie părinteşte pe Partridge pe umăr.

– Tu eşti aici pentru marele adio faţă de Nadine, care va pleca de la fermă după acest weekend. Totul e pregătit. Înţelegi acum de ce te-am chemat.

Partridge nu era convins. Lui Nadine nu părea să-i pice bine prezența sa – ea întotdeauna manifestase față de el atitudini contradictorii. Oare ce voia Toshi de la el?

– Absolut, zise el.

Se întoarseră la casă și se așezară pe verandă, în balansoare. Gertz le aduse o carafă de ceai cu gheață și pahare aburite pe tăvi. Campbell își făcu apariția în costumul lui albastru-oțel, la două rânduri, care îl caracteriza, și cu ochelari cu rame de corn pe nas. În cea mai bună parte a ultimelor trei decenii, el jucase rolul înțeleptului cumpătat, aflat la polul opus față de Toshi, care era un iconoclast megaloman. În particular, Campbell era de departe partenerul dominant din perechea pe care o formau. Se sprijini de un stâlp și ținu mâna întinsă până când Toshi îi pasă o țigară aprinsă.

– Mă bucur că ai aflat, rosti el, fixându-l cu ochii săi întunecați pe Partridge. N-am avut curajul să-ți spun eu însumi.

Partridge se simțea îndurerat, epuizat și strivit. Schimbă subiectul.

– Deci... indivizii ăia la costum. Montague și Phillips. De unde îi știi? Bancheri, presupun?

– Finanțatori, răspunse Campbell. Așa cum poți vedea, am redus amploarea operațiunii. E dificil să lucrezi pe speze proprii.

Legănându-se lângă stâlp, straniu hibrid dintre William Burroughs și Walker Cronkite, radia un farmec câmpenesc care-i dilua aproape complet urmele decadenței. Farmecul acela cucerea deseori inimile babetelor fleșcăite și diletante în căutarea unei cauze în care să exceleze.

– Din fericire, se găsesc mereu persoane interesate cu buzunare adânci.

Partridge chicoti pentru a-și masca neliniștea. Stomacul îl deranja tot mai mult.

– Toshi a promis că mă va pune la curent cu cea mai recentă și semnificativă contribuție a ta la lumea științei. Sau fac bine că vreau să știu?

– I-ai arătat telescoapele? Altceva?

Campbell aruncă o privire spre Toshi și se încruntă.

Râjetul lui Toshi era deopotrivă condescendent și maniac. Își freca mâinile fusiforme ca un păianjen care își îngrijește pedipalpele.

– Howard... nu l-am... n-a fost dus la locul faptei. A făcut totuși o vizită la animăluțele noastre. Apropo, ai grijă la pantofi, dacă ții la ei.

– Toshi a făcut o pasiune pentru cărăbuși, zise Campbell. Nu știu ce vede la ei, sincer să fiu. Tare, tare plictisitor. Scuză-mi dispoziția, am cam tras la măsea niște Dewar's. Mi se umflă încheieturile, din cauza climei de aici, ceva de speriat. O! Ai văzut reportaje despre iminentul Dezastru Galben? China va despăduri, în următorul deceniu, toată Asia Minor. Îmi imaginez că n-ai văzut – tu nu filmezi pelicule horror, nu-i așa? Cel puțin nu literalmente horror.

Râse, ca pentru a spune: *Îți dai seama că glumesc, așa-i, țâcă? Aici suntem toți prieteni.*

– Omenirii i s-a urât categoric cu binele. Cărăbușii și gândacii vin imediat pe linia succesiunii.

– Ți se face părul măciucă, afirmă Partridge.

Așteptă ascultător poanta de final. Cu toate că asociațiile libere erau o altă notă de grație a lui Campbell și a lui Toshi. Poanta de final putea să nici nu existe. Dacă le acordai treizeci de secunde, o puteau lua pe arătură, trăncănind despre modificarea genetică a *E. coli* în scopul efectuării de stupide trucuri microscopice, asemenea unor căței, sau despre ce dor le este de prostituatele acelea strașnice din Bangkok.

Toshi își mai aprinse o țigară și o flutură nepăsător.

– Băiatul probabil n-are nici cea mai vagă idee despre utilitatea străduniilor noastre naturaliste. Uite, după cină, vom face o demonstrație. Vom organiza o ședință de spiritism.

– O balegă de cal, Toshi!

Campbell se încruntă amenințător. Aceasta era întotdeauna o transformare remarcabilă pentru cei neobișnuiți cu umorile sale.

– E absolut lipsit de gust, ținând cont de împrejurări.

– Ca să nu mai zic că-i prematur, completă Partridge, cu un zâmbet amar.

Se ridică, făcându-și paharul să se clatine într-un zornăit de cuburi aproape topite de gheață și rotocoale fleșcăite de portocale, și coborî cu pași mari de pe verandă. Își feri privirea. Din pricina sângelui care îi bubuia în urechi nu fu sigur dacă nu cumva Campbell îl strigase. Toshi spuse însă foarte clar:

– Lasă-l să plece, lasă-l, Howard... Va vorbi ea cu el...

Se târî până în camera lui, se trânti pe patul prea scurt și căzu în inconștiență.

Partridge îi datora mult din succesul său lui Toshi, dar nici datoria aceea morală nu era, poate, suficientă pentru a justifica odiseea din Noua Anglie. Adevăratul motiv, forța motrice de sub capota lamentabilei crize a vârstei mijlocii a lui Partridge și dorința puternică de-a da curs acelui bizar apel telefonic din crucea nopții, era categoric sentimentul său că lăsase lucrurile neterminate cu Nadine. Oarecum, și pentru asta tot lui Toshi avea să-i mulțumească.

Toshi Ryoko imigrase în Marea Britanie și ulterior în SUA, venind din Okinawa, la sfârșitul anilor șaizeci. Asta se întâmpla la câțiva ani după ce începuse să atragă atenția comunității științifice internaționale datorită sclipitoarei sale activități în domeniul ecologiei comportamentale și înaintea stratosfericei sale creșteri în popularitate grație excentricităților nesăbuite

şi a unui documentar nominalizat la un premiu al Academiei care prezenta chinuitoarea sa expediţie în adâncurile rezervaţiei naturale bengaleze. Numele rezervaţiei se traducea liber în engleză „Pădurea care Înghite Oameni". Partridge fusese operatorul de imagine, pe atunci în vârstă de douăzeci şi trei de ani, adus la faţa locului în ultimul moment posibil pentru a înregistra pe peliculă expediţia. Nicio altă persoană calificată nu a putut fi găsită într-un timp atât de ridicol de scurt precum acela anunţat de Toshi pentru plecare. Regizorul/producătorul nu era nimeni altul decât Toshi în persoană. Acela fusese primul şi ultimul său film. Ulterior existaseră, desigur, o miriadă de pelicule independente, relatări în presa scrisă şi la radio – majoritatea publicaţiilor colorate relataseră despre controversatele cercetări ale lui Toshi – însă el îşi pierduse interesul faţă de cinematografie în urma tam-tamului iniţial şi, în cele din urmă, ieşise din atenţia publicului. Probabil că de vină era tot mai strânsa lui afiliere cu diverse proiecte guvernamentale clandestine ale SUA. Cauza nu avea însemnătate. Fascinaţiile lui Toshi erau schimbătoare şi faima se dovedise un factor adiacent misiunii sale de descâlcire a enigmelor originilor evoluţioniste şi a destinaţiei finale.

Partridge profitase mult de pe urma acelei tumultuoase călătorii în infernul lacustru al tigrilor omnivori şi al albinelor ucigaşe. Ieşise din furcile caudine ca o legendă complet formată. Procesul lui de geneză se asemăna cu cel al Minervei, acea fiică războinică ieşită din ţeasta îndurerată a lui Jupiter. Toţi marii regizori îl voiau. Numele lui era fără de preţ – avusese parte doar de caviar Beluga şi locuri de onoare la campionatul Rose Bowl, o grămadă de actriţe „disponibile" la braţul său, statutul de membru executiv în Clubul Ferrari şi case de lux în Malibu şi Irlanda. Într-o bună zi aveau să-i agaţe portretul în arhivele Societăţii Americane de Cinematografie şi să imprime o stea cu numele său pe bulevardul Hollywood.

Această poveste avea totuşi un cusur: Nadine. Nadine Thompson era psihologul educat la Stanford, cu o minte brici, care îl însoţise pe Toshi în Bangladesh, în calitate de discipol de frunte. Nu era o feblețe a Hollywoodului şi totuşi aparatul de filmat o găsea straniu de atrăgătoare, într-un fel deopotrivă erotic şi respingător. Publicul nu vedea niciodată un *savant* atunci când obiectivul o urmărea pe Nadine de-a lungul punţii mizere a acelei barje. Vedea în schimb o femeie-copil – dată în pârg, mlădioasă şi ucigător de carnală.

Soarta îi fusese pecetluită. Angajamentele veneau şi treceau. Unele erau incontestabil valoroase, da. Niciunul însă nu-i pusese în valoare educaţia şi talentul înnăscut. Niciunul nu-i deschisese drumul spre proiecte măreţe, numiri sau comisioane. Se mulţumise până la urmă cu o poziţie funcţionărească la un muzeu din Buffalo. Un film de optzeci şi şapte de minute pe peliculă de şaisprezece milimetri, super, o aruncase în purgatoriul profesional. Poate că ceva din osânda aceasta i se transmisese şi lui Partridge. Nadine era excesul de tinereţe pe care Hollywoodul nu i-l putea livra, în ciuda excesului de tinere, cel după care încă mai tânjea în cursul lungilor şi insipidelor nopţi în Malibu. Purta cu sine, totodată, şi povara vinovăţiei pentru toată acea poveste.

Uneori, în anii străini şi sterpi de după lansarea sa pe orbită, de după recunoaşterea şi infamia universală, femeia îl prindea pe Partridge la înghesuială în cine ştie ce bungalow izolat, ori în vreo vilă de la malul mării, refugiu al tinerilor însurăţei, pentru câte un weekend cu gin şi bitter şi amor sălbatic. În langoarea de după, ea deseori îşi lua o piatră de pe inimă, spunându-i că strălucitul său filmuleţ îi distrusese ei cariera. Avea să fie pe veci „femeia din filmul ăla". Purta pe viaţă ştampila de starletă sexoasă cu figură aşa-şi-aşa şi fund magnific.

Nadine avea dreptate, ca de obicei. „Pădurea care Înghite Oameni“ nu-ţi mai dădea niciodată drumul, odată ce-şi înfigea colţii în tine.

Visa că mergea cu pluta pe un râu cu apă caldă şi noroioasă. Mangrovele îi închideau în coridoare împletite în tonuri de negru şi verde. Deasupra cursului sinuos atârnau lujeri şi cârcei. Prin paravanul vegetal, lumina palidă pătrundea cu parcimonie, o lumină fumurie, slabă, plină de umbre şi nori mişcători de ţânţari. Păsările susurau şi chirăiau. El stătea ghemuit la coada plutei şi se uita ţintă la persoana din faţa lui. Masca de lemn a acelei persoane, cu ochii ei morţi şi zâmbet înlemnit, se holba la el, legată aşa cum era la ceafa omului. Gura de lemn şopti:

– Ţi-ai uitat masca.

Partridge duse mâna în spate şi descoperi, cu groază, că ţeasta sa era într-adevăr goală şi lipsită de apărare.

– Se apropie. Se apropie.

Masca rânjea inanimată.

El inspiră, pregătindu-se să strige, şi se trezi brusc, zvârcolindu-se în aşternuturi şi transpirând. Prin draperiile subţiri se revărsa o lumină roşiatică. Nadine stătea în umbrele de la piciorul patului. Avea părul desfăcut şi pielea ei reflecta lumina profirie. El se gândi la zeiţa Kali redusă la dimensiunea unui muritor de rând.

– Nici tu nu ai somnul liniştit, eh, făcu ea.

– Nu. De atunci, din Bangladesh.

– Încă de atunci. Hm.

Partridge se sprijini în cot şi o studie.

– Mi-am evaluat opţiunile de curând. Mă gândesc că e timpul să pun şaua în cui. Să mă duc să locuiesc în Bahamas.

– Eşti prea tânăr pentru asta, zise ea, pe tonul pe care îl folosea atunci când voia să-l tachineze.

– Şi tu eşti.

O vreme, ea nu mai spuse nimic.

– Rich, ai vreodată sentimentul că se uită cineva la tine?

– Ca acum, când te-ai furişat aici în timp ce dormeam? Ciudat că aminteşti de asta...

– Rich.

Observă că ea vorbea serios.

– Uneori, da.

– Păi, să ştii că aşa şi este. Mereu. Vreau să ţii minte asta.

– Bine. Mă va ajuta?

– Bună întrebare.

Puţin câte puţin, odaia se întuneca.

– Crezi că ai fi ajuns înapoi la barjă? întrebă el.

Nu putea uita strigătul ei atunci când căzuse peste bord şi aterizase în apă ca un bolovan. Erau crocodili peste tot. Nimeni nu se mişcase. Întregul echipaj încremenise în clipa aceea, între prostrare şi acţiune. El dăduse aparatul de filmat... Cui? Lui Beasley. Făcuse asta, după care sărise după ea şi o adusese înapoi. Apa era caldă ca sângele şi maronie de nămol. Nu-şi amintea mare lucru din ce se întâmplase după aceea. Aparatul surprinsese însă totul.

– Nu, zise ea. Nicio şansă.

Partridge trecu peste pat şi o îmbrăţişă. Era caldă. Îşi îngropă faţa în părul ei. Acesta mirosea vag a boală.

– Futu-i, îmi pare atât de rău, zise el.

Ea nu zise nimic. Ea îi masă umerii.

Noaptea aceea fu linişte la moşia Moorehead. Avu loc o cină reţinută şi, după, câteva băuturi, toţi sporovăiră despre zilele bune de demult. Despre cele reale şi, totodată, despre cele imaginare. Phillips şi Montague dispărură devreme şi îşi luară gărzile cu ei. Nadine se păstră distantă. Ţinea în mâini o carte cartonată – unul dintre tratatele cu tiraj de mult epuizat ale

lui Toshi despre comportamentul insectelor şi tiparele ecologice. Partridge îşi dădea bine seama că doar se prefăcea că se uita la ea.

Mai târziu, după stingere, Partridge se trezi dintr-un vis în care se îneca în ceva ce nu era chiar apă. Numele lui se auzi şoptit de la piciorul patului. Se ridică anevoie în capul oaselor în întunericul zăpuşitor.

– Nadine?

Aprinse veioza şi văzu că era singur.

Dimineaţa plouă. Toshi nu se dădu bătut. Îşi luă o pelerină şi se duse cu Land Roverul să mute radiotelescoapele şi celelalte echipamente în zone mai izolate. După el plecă şi un camion plin cu muncitori zdraveni şi ursuzi. Tehnicienii îşi văzură fără tragere de inimă de rutina zilnică, indiferenţi la vreme. Campbell dispăru cu Phillips şi Montague. Nadine rămase în camera ei. Partridge îşi petrecu dimineaţa jucând poker cu Beasley şi cu Gertz, pe veranda din spate. Băură whisky – Beasley, cafea – şi priviră picuratul apei de la streşini şi rostogolirea norilor de ploaie la orizont, trăgând după ei, din timp în timp, câte un fulger care răsuna ca o lovitură de bici. Apoi ploaia se opri şi soarele transformă peisajul într-o masă de rugină şi sticlă iluminate.

Partridge se duse să facă o plimbare pe moşie, pentru a-şi limpezi mintea şi a savura aerul împrospătat. Soarele se topea spre orizont pe când Beasley îl găsi moţăind la umbra unui stejar. Era un arbore impunător cu frunze îngălbenite şi rădăcini ieşite din pământ. Rădăcinile viermuiau de izopode. Printre căscaturi, Partridge observa activitatea insectelor.

– Haide. Tre' să vezi oraşul-fantomă înainte să se întunece, spuse Beasley.

Partridge nu se sinchisi să protesteze. Nadine aştepta în jeep. Purta ochelari de soare cu ramă din baga şi o eşarfă roşie în

păr. El trase concluzia că femeii îi stătea mai bine cu eşarfă decât îi stătuse vreodată lui Toshi, fără umbră de îndoială. Partridge deschise gura şi Beasley îi dădu un brânci prietenesc pe locul pasagerului, în faţă.

– Bosumflat, mereu bosumflat, râse Nadine de el. În grădină, mănânci râme?

– Pe-aproape, răspunse Partridge şi se ţinu când Beasley proiectă jeepul prin spărtura din gard şi demară în trombă pe un drumeag buruienos pe care nu-l văzu decât după ce chiar ajunseră pe el. Ferma deveni o imagine pe un timbru, după care trecură printr-un brâu de mesteceni de hârtie şi arţari roşii. Traversară un pod dărăpănat care se arcuia peste un pârâu ca de abanos şi pătrunseră într-un luminiş. Beasley schimbă vitezele până când ajunseră pe culmea terasată a unui deal. Acolo, decuplă motorul şi lăsă maşina să se oprească din inerţie, în mijlocul unei încâlceli de iarbă şi flori sălbatice.

– Orren Towne, anunţă el. A murit pe la 1890.

Mai jos de unde se găseau ei, vestigiile unui sat ocupau malurile unei văi secate. Dacă Orren Towne era mort, moartea lui era din aceea vie. Câteva zeci de case cu acoperişul în pantă şi clădirea tăcută a unei biserici din perioada celui de-al Doilea Imperiu aşteptau sobre. Acoperişurile pietrificare erau presărate cu umbrele norilor mişcători. Faţadele erau tivite cu lumina efemeră a orei magice. Aparatul de emisie-recepţie al lui Beasley cârâi şi el se îndepărtă ca să răspundă.

Nadine coborî o bucată de pantă şi întinse braţele. Muşchii ei se reliefară în funii de tendoane şi cartilagii. Se uită peste umăr la Partridge. Zâmbetul ei era străin.

– Nu-ţi doreşti să fi adus aparatul cu tine?

Creierul este un aparat de filmat. Ce-şi dorea cu adevărat Partridge era să se fi dus în camera lui şi să se fi culcat. Sentimentele sale erau pe punctul de a o lua razna. Teama animalică

din visele sale diurne îl copleşise din nou. Simţea mirosul de mosc al propriei adrenaline şi sudori. *Creierul este un aparat de filmat şi, odată ce vede ceea ce vede, nimic nu mai poate şterge înregistrarea.* Zări încă una dintre bizarele antene parabolice ale lui Toshi cocoţate pe o faleză. Era îndreptată spre clădirile pustii.

– Nu-mi place locul ăsta, mărturisi el.

Ea însă merse mai departe şi el o urmă. Era mai răcoare printre case. Pământul devenise tare precum cimentul de la paşii care îl bătătoriseră şi era presărat cu minerale. Nu creştea nimic organic şi nicio pasăre nu cânta. Clădirile uşor deformate erau acoperite cu o răşină transparentă care dădea aşezării aspectul unei lucrări de ceară. Bănuia că putea fi vorba de şerlac.

Umbrele brăzdau drumul lui Partridge. În spatele uşilor deschise şi al ferestrelor ca din vată de zahăr domnea întunericul. Uşile şi ferestrele acelea erau la fel de neprimitoare ca gurile unor puţuri străvechi, ale unor peşteri. Partridge expiră greoi.

– Cum a făcut Toshi asta? *De ce* a făcut-o?

Nadine râse şi îl luă de mână în joacă. Mâna ei era uscată şi prea caldă, ca un portmoneu de piele lăsat în lumina soarelui.

– Toshi doar l-a descoperit. Chiar crezi că el şi Howard sunt capabili să conceapă ceva atât de extraordinar?

– Nu.

– În satul acesta şi-au petrecut viaţa destul de mulţi oameni. Prin părţile astea se putea cultiva pământul şi vâna destul de bine. Familia Moorehead deţinea aproape totul. Aveau o berărie şi o moară pe drum mai în jos, aproape de moşia lor. Atâţia muncitori făcându-şi treaba cu sârguinţă, ducându-se la biserică duminica... Sunt sigură că era ca într-o ilustrată Hallmark clasică. Apoi a venit frigul. O iarnă din-aceea lungă, care nu se mai sfârşeşte niciodată. Nimic nu mai voia să crească şi vânatul a dispărut. Conacul a ars. O tristeţe pentru familia Moorehead. O tristeţe şi mai mare pentru oamenii care depindeau

de ea. Familia a strâns rândurile şi a reconstruit conacul, dar comunitatea nu şi-a mai revenit niciodată cu adevărat. Orren Towne a existat aici într-o zi şi-n următoarea a dispărut. Cel puţin aşa e povestea pe care o auzim de la bătrâni la Cocoşul Nebun, la o partidă de cribbage şi o halbă de bere.

Nadine stătea la umbra bisericii, uitându-se lung în sus, spre crucifix.

– Aşa va fi peste tot într-o bună zi. Clădiri goale. Ceruri goale. Iarba va veni şi va acoperi tot ce am realizat noi vreodată. Apele le vor înghiţi pe toate. Îţi spun sincer, asta pune situaţia mea în perspectivă.

– Clădirile astea ar fi trebuit să se năruiască. Cineva a avut mult de furcă pentru a păstra totul ca...

– Un muzeu. Mda, cineva a avut de furcă. Şi ăsta nici nu e singurul loc în care s-a făcut asta.

– Locuri ca acesta? Unde? întrebă Partridge.

Se apropie mai mult de centrul luminos al pieţei satului.

– Nu ştiu. Sunt peste tot, dacă ştii ce să cauţi.

– Nadine, poate că... Iisuse!

Întoarse brusc capul pentru a se uita la o uşă. Întunecimea dinăuntru casei părea mai plină şi mai completă.

– Sunt oameni aici?

Mintea sa sări la o imagine a măştilor pe care băştinaşii le purtau ca să se apere de tigri. Înghiţi greu.

– Numai noi, laşii, scumpule.

O adiere tăioasă veni dinspre nord-vest şi mătură iarba dimprejur. Primele frunze ale toamnei alunecară pe acoperişurile sticloase şi se învârtiră în curţile pustii. Altele căzdeau moarte la pământ şi se uscau. Noaptea se apropia cu repeziciune.

– Sunt agitat... diferenţa de fus orar, probabil. Ce rol au chestiile alea ciudate?

Arătă spre antena de pe deal.

– Toshi zicea că sunt radiotelescoape inventate de el.

– A spus că el le-a inventat? Măi, să fie. Mi-e tare drag omul ăsta, dar uneori e-un mare nemernic.

– Mda. Cum funcţionează?

Nadine ridică din umeri.

– Citesc frecvenţe în spectrul electromagnetic.

– Semnale radio de sub pământ. De ce-mi sună total aiurea asta?

– N-am spus nimic despre semnale radio.

– Atunci, despre ce vorbeai?

– Când o să ne întoarcem, întreabă-l pe Toshi despre nod.

– Ce tot zici?

Atenţia lui Partridge era împărţită între ea şi casele de-un grotesc atrăgător şi întunecimea dinlăuntrul lor.

– O să vezi tu. Cere-i să-ţi arate nodul. Aşa vei pricepe o parte din treaba asta cât ai zice peşte.

Beasley îi strigă. El şi jeepul formau o singură siluetă pe fundalul cerului la apus. Flutură cu braţul deasupra capului până când Nadine îi strigă că se întorc într-un minut. Îşi scoase ochelarii de soare şi întâlni ochii lui Partridge.

– Eşti bine, Rich?

El refuză să-i dea drumul mâinii.

– *Tu* mă întrebi pe mine?

Femeia îi aruncă încă o privire din aceea de nepătruns. Ridică mâna şi îi înlătură o şuviţă rebelă de pe frunte.

– Nu sunt supărată, în caz că te întrebi. Voiam să mă conduci la plecare. Nu că nu ne-ar mai aştepta alte întâlniri de weekend între stele.

– Nu poţi să vorbeşti aşa, o mustră el.

– Spun doar.

Îi eliberă mâna şi se îndepărtă. După o vreme, el o urmă. Pe când ajunseră în vârf, întunericul acoperise valea. Beasley trebui să aprindă farurile ca să găsească drumul de întoarcere.

Gertz servi creveţi la cină. Mâncară la masa lungă de mahon, în sufrageria de protocol. Jackson Phillips se scuză, invocând o chestiune urgentă în oraş. Beasley îi însoţi, pe el şi pe unul dintre musculoşii lui bodyguarzi, până la elicopter şi îi privi cum decolară. Mai rămaseră astfel şase: Toshi, Campbell, Nadine, Carrey Montague şi celălalt bodyguard, şi Partridge. Bărbaţii erau la costum şi cravată. Nadine purta o rochie de seară din mătase crem şi şifon. Erau lumânări şi aranjamente florale elaborate şi sticle de vin prăfuite din crama familia Moorehead şi butelii de şampanie franţuzească scumpă, de la un importator din Boston care îi aproviziona pe cei cu gusturi şi afiliaţii exclusiviste. Toshi propuse un toast şi rosti câteva cuvinte în japoneză, după care toţi se apucară de mâncat şi de băut.

Undeva la mijlocul celui de-al treilea sau al patrulea fel, Partridge îşi dădu seama că era beat turtă. Paharul i se tot umplea şi el îl tot golea. Toshi sau Campbell îl lovea frecvent peste spate şi ciocnea cu el şi striga: *Sic itur ad astra!* şi un alt rând apărea ca prin magie. Îşi simţea capul mare şi gol ca o încăpere cavernoasă. Argintăria sclipitoare şi paharele de vin clipocitoare, dinţii dezgoliţi şi râsetele în hohote ajungeau la el ca dintr-un ghioc. Nadine se ridică brusc şi fugi, plângând.

Cina se topi într-un colaj de sens şi haos, de lumină şi întuneric, şi el îşi strângea paharul şi clipea tâmp în văpaia arzătoare a candelabrului ce atârna jos şi râdea cu poftă. Fără nicio tranziţie, cina se încheie şi bărbaţii se retraseră în salon ca să se relaxeze la un pahar de Hennessy. Se trântiră în fotolii de piele cu spetează înaltă şi divane opulente. Partridge admiră tavanul boltit, biblioteca formată din corpuri înalte de stejar

lăcuit şi colecţia impresionantă de puşti antice şi săbii de cavalerie britanice, depozitate în vitrine mari fabricate din lemn ciocolatiu şi sticlă modelată discret. Totul era uriaş şi sclipitor şi foarte departe. Când fumul de trabuc şi pipă plutea dens şi obrajii bărbaţilor luceau rumeni precum cei ai păpuşilor ruseşti, el reuşi să spună:

– Trebuie să te întreb despre nod.

Campbell schiţă un zâmbet larg şi jovial.

– Nodul, da. Nodul, desigur, este exact motivul pentru care domnii Phillips şi Montague au venit să plătească. Ei speră să-şi poată cumpăra intrarea în Rai.

– Are dreptate, are dreptate, zise domnul Carrey Montague cu un aer de veselă indulgenţă. Jack a avut şansa lui. Nu i-a reuşit însă. N-a putut şi şi-a luat tălpăşiţa.

– Ajungeam şi la asta, rosti Toshi. Într-un mod mai ocolit.

– Mult prea ocolit, punctă Campbell.

– Nu voiam să-l bag în sperieţi. E o chestiune delicată.

– Da, aprobă sec Campbell.

Pufăi din pipă; ochii lui erau roşii pe margine şi în mijlocul pupilelor.

– O s-o fac eu. Sau vrei oare tu?

Toshi ridică din umeri, arătându-şi indiferenţa.

– Nodul e un dispozitiv de comunicare, grăi Campbell cu gura plină de fum. Nefinisat, de fapt. Danforth Moorehead, capul familiei Moorehead, a dezvoltat modelul prezent. Sigur, schema i-a fost pusă la dispoziţie şi el a efectuat modificările necesare, în orice caz. Fără doar şi poate, e o metodă superioară celor primitive: cititul în globul de cristal, şedinţele de spiritism, drogurile psihedelice, aiureli de genul ăsta. Ca să nu mai amintesc şi de obiceiurile revoltătoare pe care le-am descoperit în zonele rurale. În comparaţie cu acestea, nodul este de ultimă generaţie. E un rezervor care filtrează şi translatează

imaginile de frecvenţă capturate de radiotelescoapele noastre extrem de isteţe. Ne permite să facem schimb de informaţii cu... vecinii noştri.

Partridge simţi vag că ceilalţi îl priveau cu un soi de fascinaţie. Ochii lor scânteiau prin fum.

– Cu cine? Nu în...

– Vecinii noştri, repetă Campbell.

– O, ce lucruri ne arată!

Carrey Montague inspiră din masca lui de oxigen până începu să semene cu un moroi.

Partridge îşi întoarse capul pentru a se uita de la un chip la altul. Oamenii erau beţi. Oamenii radiau o vioiciune reţinută. Nimeni nu părea să glumească.

– Ei, spune mai departe, atunci, îl îndemnă el ca prin vis.

Chipul său era făcut din chit. Puncte negre se învârteau înaintea sa ca nişte fulgi cerniţi de zăpadă.

– Ţi-am spus, Richard. Omenirea nu poate continua aşa.

– Aşa cum?

Toshi chicoti.

– Dacă presupunem că nu ne distrugem singuri sau că un meteorit nu ne loveşte, aruncându-ne astfel înapoi în Cambrian, dacă nu chiar în Criptozoic, planeta asta va dispărea odată cu epuizarea lui Sol. Întâi mamiferele, apoi reptilele, şi tot aşa până când nu va mai rămâne nimic mai complex ca artropodele: cărăbuşii şi gândacii şi rudele lor oceanice, practic vorbind. Evoluţia este un cerc – alunecăm înapoi spre marea aceea nesfârşită de materie protoplasmatică.

– Eu pariez pe holocaustul nuclear, opină Campbell.

Partridge îşi mai vărsă nişte brandy în gură. De mult nu-i mai simţea gustul.

– Mmm, hmm, zise el ininteligibil şi căută din priviri un loc în care să-şi abandoneze, pe neobservate, paharul.

– NASA şi sfântul lor graal – Primul Contact, căutarea formelor inteligente de viaţă în univers... toate numai vorbărie goală, toate numai minciuni.

Acela nu era brandy; era bogat şi închis la culoare ca mierea văzută la lumina lunii.

– Rezervă privată, băiete. Bea!

Partridge bău şi ochii i se inundară şi se înecă. Toshi încuviinţă, satisfăcut.

– Ştim acum ceea ce am bănuit dintotdeauna. Omul este absolut singur într-o mare de praf şi fum. Singur şi alunecă inevitabil spre extincţie.

– Nu este chiar singur, contră Campbell. Estimativ, mai există între cinci şi opt milioane de specii de insecte încă necunoscute şi neclasificate. Al naibii de multe gâze, nu? Dar de ce să ne oprim la ele? Numai un neghiob ar presupune că asta e orice, numai vârful aisbergului, nu. Când timpul Omului va ajunge la sfârşit, atunci va începe timpul *lor*. Şi fii sigur că aceasta nu este o invazie sau o ocupaţie ostilă. Noi vom fi cât se poate de morţi cu o eră bună înainte ca ei să iasă pentru a pune stăpânire pe suprafaţa solului. Nu vor domni la nesfârşit. Planeta se va răci până la urmă şi va deveni neprimitoare pentru orice organism viu. Sunt însă încredinţat că dominaţia lor va face epoca teribilelor şopârle să pară o simplă clipire din ochi.

– Vorbeşti despre gândaci, zise Partridge încântat. Despre nişte gândaci futuţi.

Asta era prea amuzant, aşa că trase din licoarea sa înţepătoare şi îl cuprinse un acces de tuse.

– Ba nu despre asta vorbim, zise Campbell.

– Şi nu vorbim nici despre păianjeni sau cărăbuşi, completă Toshi, strângându-l tare pe Partridge de genunchi. Numai gândul de a-i compara cu cetăţenii *Măreţului Regat*... mă face să mă cutremur. Totuşi, dacă *ar fi* să facem o asemenea comparaţie,

aș spune că inteligența asta este strămoșul insectelor care mișună în gunoaie. Rasa maternă a unor copii vitregi idioți.

Campbell îngenunche înaintea lui pentru a se privi în ochi. Chipul bătrânului radia și era distant ca luna.

– Aceasta este o descoperire monumentală. Am stabilit contactul. Nu noi, de fapt. Se întâmplă de când lumea. Noi suntem cei mai recenți... emisari, dacă vrei. Păstrătorii celui mai mare secret dintre toate secretele.

– Iha! Băieți, fir-ar să fie. E și Nadine implicată în asta?

– E mai bine să vezi cu ochii tăi. Vrei asta, Rich?

– Hmm, cum zici?

Partridge nu știa decât că voia să se oprească odată caruselul acela.

Campbell și Toshi se ridicară. Îl luară de brațe și în clipa următoare se trezi afară, în noaptea umedă, înconjurat de întuneric din toate părțile. Încercă să pășească, dar picioarele refuzau să coopereze. Îl târâră la o ușă metalică abia întrezărită, după care fu conștient de un bec rotindu-se în spațiu și apoi de scări abrupte de ciment, spiralate, și pereți de ciment crăpat, plini de igrasie. Coborâră și iar coborâră și un miros puternic de pământ copleși simțurile lui Partridge. Oamenii îi adresau propoziții încâlcite, fără sens. Cineva îi ciufuli părul și râse. Vederea i se fractură. Zări mâini și picioare, o parte de maxilar iluminată de o lumină fluorescentă pâlpâitoare. Când mâinile nu îl mai susținură, căzu ușor în genunchi. Avu impresia că îngenunchea într-o pivniță. Picura apă și un lămpaș palid, fixat în tavan, zbârnăia ca o viespe într-un borcan. Cu coada ochiului zări picioare de masă și cabluri și la nas îi ajunse izul acru al soluțiilor de curățat. Bănuia că putea fi vorba de un laborator.

„Târăște-te înainte numai puțin."

Era ciudat ce se afla în fața sa. Ceva curbat, în formă de spirală și foarte umed. Un corn, un ghioc uriaș – era imposibil să

fii sigur. Avea o deschidere, ca un orificiu extern al cervixului, suficient de mare să-l încapă cât era el de deşirat. Înăuntru era umed şi întuneric şi zgomotele de afară se auzeau înfundat.

„Bravo, băiete. Ghemuieşte-te înăuntru. Nu te zbate. Aşa, aşa. Cuminte, băiat. Nu durează mult. Deloc. Nu te teme. Asta e doar o fereastră, nu o uşă."

Apoi nimic, şi nimic, şi nimic; doar inima lui, respiraţia lui şi vuiet static şoptit care putea fi curentul electromagnetic făcându-şi circuitul prin nervii săi.

Nimicul deveni foarte dens.

Partridge încercă să ţipe când apa, sau ceva mai vâscos ca apa, îi curse peste cap şi îi intră în nări şi în gât. Un bâzâit electrostatic jos îi crescu în urechi şi întunecimea abjectă fu înlocuită cu scăpărări de imagini albe. Căzu de la o înălţime imposibilă. Văzu doar crâmpeie întretăiate cu rapiditate ale lumii şi fiecare ricoşa în el şi cădea în hău aproape imediat. Foc şi sânge şi talazuri mişcătoare de apă dezlănţuită. Oase de bărbaţi şi femei şi oraşe. Oraşe moarte, mumificate, rămase fără locuitori de atât timp, încât deveniseră reci şi fragile şi netede ca nişte păduri de piatră. Peste tot plutea o linişte care ţinea la pieptu-i sterp nenumăratele ţipete şi foşnetul sibilinic al prafului învolburat. Nadine stătea goală ca abanosul în mijlocul unei pieţe ruinate. Purta o mască albă, însă el o recunoscu imediat, aşa cum recunoşti un coşmar. Femeia îşi ridică masca şi se uită la ea. Zâmbi şi ridică mâna. Bărbaţi şi femei ieşiră din zgârie-norii frânţi şi din buncărele prăbuşite. Erau goi şi palizi şi zâmbitori. În zare, soarele se ridică – lent şi roşu. Lumina lui mortală căzu în cascadă peste liniile drepte şi curbe ale structurilor ciclopice. Acelea erau edificii colosale, inumane, alcătuite din fosile şi obsidian şi antracit care clipeau aidoma unor carapace gigantesti. El se zvârcoli şi căzu, şi căzu, şi se înecă.

Nadine îi rosti la ureche: *Haide jos. Te iubim.*

Podeaua pivniței era rece pe obrazul său. Era paralizat și se sufoca. Bărbații îi vorbeau cu voci liniștitoare. Cineva îi lipi o cârpă umedă pe frunte.

„Ușurel, fiule. Prima și a doua călătorie sunt mai grele. Apucă-l de cap."

Partridge gemu când gravitația îl strivi de betonul igrasios.

Cineva murmură.

„Sunt interesați în conservarea aspectelor culturii noastre. De unde și Orren Towne și alte locuri, locuri ascunse în care majoritatea albilor nu vor călca nicicând. Sigur, e un proiect cu multe fațete. Conservarea artefactelor, clădirilor, asta nu e nici pe departe suficient pentru a satisface un intelect atât de avansat..."

Partridge încercă să vorbească. Maxilarul i se mișcă spasmodic. Nu ieși niciun sunet. Betonul se făcu moale și totul se cufundă brusc în tăcere.

Partridge se trezi și se ridică în șezut. Încercă să se dumirească în ce mod ajunsese pe veranda din spate, tolănit într-un scaun pliant de lemn. Era încă în costumul său, acum ud și lipit de piele, așa cum se lipesc hainele după ce ai dormit în ele. Lumea stătea în echilibru pe piscul nopții. Părți din cer erau portocalii ca focul și altele erau acoperite de nori purpurii de ploaie, ca un fum diafan de tun. Părul îi stătea, cleios, ridicat în țepi. Avea gura umflată și uscată. Salivase în lungul său somn. Tot corpul îi era înțepenit ca un buștean bătrân.

Beasley ieși din casă și îi dădu un pahar de sifon.

– Nu mai ții la tărie?

Partridge luă paharul cu ambele mâini și bău cu lăcomie.

– O, te-ai întors. Tre' să fi fost o petrecere și jumătate, rosti el într-un târziu.

Dormise cel puţin şaisprezece ore, conform ceasului de la mâna sa. Memoria îi era un vid absolut.

– Mda, răspunse Beasley. Te simţi bine?

Partridge nu era prea sigur.

– Ăă, făcu el şi întoarse capul ca să scruteze priveliştea crepusculară. Beasley.

– Da?

– Toate astea.

Partridge dădu din mână, cuprinzând grădinile nămoloase şi anexele decrepite.

– Le lasă pe toate în paragină. N-a mai rămas nimeni din zilele de demult.

– Tu şi cu mine. Şi Nadine.

– Şi după ce nu vom mai fi noi?

– Cu toţii vom pleca mai devreme sau mai târziu. Doctorii... ei nu fac decât ce le stă în puteri. Altceva nu mai este, amice.

Beasley îi aruncă o privire iscoditoare. Clătină din capu-i hirsut şi chicoti.

– Nu face pe morbidul cu mine, Hollywood. A fost o viaţă frumoasă, dacă mă întrebi pe mine. La naiba, poate mai avem parte de câţiva ani înainte să fie scos ştecărul.

– Montague mai e aici?

– De ce întrebi?

– Am auzit pe cineva ţipând, înjurând. Mai devreme, în timp ce dormeam.

– Hm. Mda, a avut loc o ceartă scurtă. Bătrânul nu şi-a primit biletul de aur. N-a fost dorit. Puţini sunt. S-a cărat. Nu se va mai întoarce.

– Aşa zic şi eu. Ce urmărea?

– Ceea ce urmăreşte toată lumea, presupun. Oamenii cred că Toshi este Diavolul, că le poate da tot ce le doreşte inima dacă semnează pe linia punctată. Nu-i atât de simplu.

Partridge răspunse cu un chicotit sec.

– Poţi să fii sigur că nu e simplu, partenere. Eu încă îmi mai vând sufletul Oraşului de Sclipici. N-are nimeni norocul să i se arunce în poală toată pleaşca deodată.

Partridge fu scuturat de-un fior neaşteptat. Memoria sa suferi un şoc; sări de pe bobină în creierul său şi el nu reuşi să o adune destul de repede încât să deslueşească ceva logic în cadrele disparate pe care le văzuse.

– Doamne, urăsc viaţa la ţară. Întotdeauna am urât-o. Ar trebui să plec de aici. Cât mai repede.

– Sfatul meu e ca, atunci când te vei vedea în autobuzul acela, să nu te uiţi înapoi, spuse Beasley. Şi ţine lumina aprinsă noaptea. Ai terminat cu aia?

– Îhî.

Nu îşi putu aduna destulă energie ca să spună mai mult în momentul acela. Forţa şi voinţa îi părăsiseră. Îşi puse mâna peste ochi şi încercă să se concentreze.

Beasley luă paharul gol şi se duse înapoi în casă. Întunericul veni şi lămpile din curte prinseră viaţă, sfârâind. Fluturii de noapte fâlfâiră aproape de faţa sa, se loviră de ferestre şi Partridge se întrebă de ce asta îi dădea o stare de panică, de ce îi tresărea inima şi unghiile de la mâini se înfigeau în rezemătoarele pentru braţ. Pe câmpurile ceţoase, zumzetul insectelor nopţii începu.

Se opinti în cele din urmă în picioare şi merse înăuntru, după care străbătu coridoarele slab luminate şi urâte pentru un timp interminabil. Se împletici fără ţintă, de parcă încă ar fi fost beat. Gândurile lui bâzâiau şi se bâlbâiau şi erau incoerente. Îi găsi pe Toshi şi pe Campbell în salon, ghemuiţi ca nişte profanatori de morminte peste un teanc de catastife mucede şi scofâlcite, cu coperte cusute de mână, şi alte teancuri de plachete fotografice, precum acelea luate din aer sau la

aparatul de radiografiere al unui doctor. În salon era întuneric de mormânt, cu excepţia unei singure lămpi slabe de birou. Se clătină în cadrul uşii, ţinându-se de canat ca şi când ar fi fost într-o cabină a unui vas.

– Unde e Nadine? întrebă.

Bătrânii ridicară privirea din documentele lor şi se uitară cu ochii mijiţi la el. Toshi clătină din cap şi îşi supse dinţii. Campbell arătă spre tavan.

– E-n camera ei. Face bagaje. E duminică seară, explică el. Ar trebui să te duci la ea.

– Trebuie să plece, completă Toshi.

Partridge făcu stânga împrejur şi plecă. Îşi croi drum pe impunătoarea scară centrală şi încercă o serie de uşi care duceau în odăi prăfoase cu mobila acoperită cu cearşafuri. Pe la un canat se scurgea lumină şi el intră fără să bată.

– Te aşteptam, spuse Nadine.

Camera ei era mai mică şi mai feminină decât Odaia Grădină. Şedea în poziţia lotus pe un pat cu baldachin. Purta o rochie de vară simplă, galbenă, şi îşi strânsese părul în coc. Avea faţa afectată de oboseală.

– M-am speriat crezând că nu vei veni să-ţi iei rămas-bun.

Partridge nu vedea nicio valiză. Un flacon de analgezice stătea, aproape gol, pe noptieră lângă verigheta ei şi un medalion de argint pe care îl moştenise de la străbunica sa. Luă medalionul şi îl lăsă să-i curgă printre degete. Îl legănă înainte şi înapoi între mâini.

– E foarte târziu, zise ea. Vocea nu-i era la fel de obosită ca faţa. Vocea îi era sigură şi plină de convingere. Scoate-mă la o plimbare.

– Unde? întrebă el.

– Pe câmpuri. Încă o plimbare pe câmpuri.

Îi era teamă, aşa cum îi fusese teamă când fluturii se loviseră de el şi de ferestre. Îi era teamă, aşa cum îi fusese când o

scosese din apă cu atâția ani în urmă și apoi zăcuse beat în hamac, visând și visând crocodili și adâncuri fără fund, calde precum cotloanele propriului său corp, și ea se cutremurase lângă el, împletită cu el și inextricabil legată de el. Nu voia să iasă din casă, nu pe timp de noapte.

– Sigur. Dacă asta vrei.

Ea se dădu jos din pat și îl luă de mână. Coborâră scările și traversară casa tăcută. Ieșiră și lăsară curtea spectrală în urmă, trecând de poartă și ajungând pe câmp, afundându-se în umbrele din ce în ce mai grele.

Partridge o lăsă pe Nadine să deschidă drumul. El păşea cu precauție. Nu vedea aproape nimic și îl durea capul. Iarba udă îi mângâia coapsele. Se udă până la piele imediat. O aşchie a lunii de fildeş străpunse norii mişcători. Erau câteva stele. Ajunseră la o depresiune mică unde iarba fusese călcată ori se scufundase sub suprafață. Ceva în memoria lui zvâcni și un teribil nod rece i se formă în stomac. Scânci în gât, incomprehensibil, ca un cățel.

Ea ezită în depresiune și își trase rochia pastel peste cap. O aruncă în lături și rămase goală și pe jumătate ascunsă în ceață și întuneric. El nu avea nevoie să o vadă, memorase totul. Femeia se strecură în cercul brațelor lui și el o îmbrățişă fără să stea pe gânduri. Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută. Gura ei era uscată și înflăcărată.

– Haide, murmură ea lângă buzele lui. Haide.

Mâinile ei erau vânjoase ca niște gheare și foarte puternice. Îl prinse de păr și îl trase către ea și se lăsară încet pe pământul reavăn. Pământul moale fu desfigurat de zvârcolitul lor și o vibrație profundă, rezonantă, călători prin el și în ei, unde gemu prin sângele și oasele lor. Ea îl sărută cu ferocitate, viguros, și prinse coapsele peste șoldurile lui și strânse până când el icni și o sărută din nou. Nu dădu drumul pumnului de păr și nici nu închise ochii. El se uită țintă în ei și văzu năluca unei

fete pe care o cunoştea şi propria sa reflexie alungită, pe care nu o cunoştea deloc. Se scufundau.

Nadine se desprinse de gura lui şi întoarse capul de la pământul negru spre iarba înaltă, tremurătoare. Nu adia deloc vântul şi noaptea se întindea moartă şi nemişcată. Iarba suspina şi amortiza un sunet venit de departe care lui Partridge i se părea că era bâzâitul tuburilor cu neon sau curentul de mare tensiune trecând printr-un cablu ori, pe când era deja mai aproape, răpăitul de pietricele rostogolindu-se peste gresie. Nadine mări strânsoarea şi se uită la el cu o sublimă combinaţie de teroare străvezie şi exaltare.

– Rich... rosti ea.

Iarba se scutură violent sub o mână mare, invizibilă, şi un val întunecat de ţârâieli, bâzâieli şi pârâituri se revărsă în depresiune venind din întinsul păşunii pierdute şi-al sălbăticiei bântuite, din umedul pântece abisal care se deschide sub tot şi toate, pretutindeni. Zarva era un mârâit tectonic criminal ieşit din Pandemoniu, Gheena şi Iad; scrâşnetul, vaierul şi urletul sfâşietor, ca de abator, al unei legiuni de sfredele însetate de sânge şi dinţi de ferăstrău cu foame de carne. Brizantul de abanos se precipită peste ei şi îi îngropă şi le înghiţi strigătele înainte ca ele să le poată ieşi pe gură.

După ce întunecimea se retrase şi dispăru, într-un sfârşit, se lăsă tăcerea. În final, broaştele orăcăiră timid şi greierii îşi reluară treptat cântările singurătăţii şi durerii lor. Luna coborî în şanţul de apărare din jurul Pământului.

El se ridică singur, negru pe negru, din nămol şi porni cu paşi târşâiţi înapoi spre casă.

Partridge şedea, în semiîntunericul albastru-cenuşiu, drept de spate şi rigid la masa scrijelită din bucătărie. Pe singura fereastră soioasă de deasupra chiuvetei, cerul de dinaintea zorilor

strălucea în nuanța aliajului cu plumb. Ochii lui sclipeau și surprindeau lumina palidă și o reținеau ca ochii unui crap, în piață, pe patul său de gheață. Chipu-i negru picura pe cămașa albă, care era și ea neagră. Mâinile-i negre zăceau nemișcate pe masă. Puțea a cupru și urină și rahat. Apa curgea cu picături grase din gâtul inoxidabil, ca de gâscă, al robinetului. Un orologiu ticăia în hol și măsura secundele rotației Pământului. Casa se așeza și gemea spasmodic, un prizonier vinovat cufundat adânc în vise.

Toshi se materializă în umbrele strâmbe de lângă aragaz. Avea chipul mascat de umbre. Rosti cu o voce joasă, aspră, care trăda prezența unei cantități de alcool și lacrimi:

– Uneori, unuia dintre noi, un voluntar, i se permite să treacă dincolo, să își abandoneze trupul apetitului coloniei și să existe printre ei într-o stare de conștiință pură. Așa a fost întotdeauna. Voluntarii aceștia devin interpreți, mijlocitorii comunicării între speciile noastre. Devin depozitarii nemuritori ai civilizației noastre... o civilizație care într-o bună zi, foarte curând, va trece în istorie.

Partridge nu spuse nimic.

Toshi grăi cu vocea sa aspră și tristă:

– Ea nu va muri niciodată cu adevărat. Va fi cu ei până când locul acesta se va transforma într-un cimitir înghețat orbitând în jurul unui tăciune. Este o onoare. Și totuși, ea a așteptat. Voia să-și ia personal rămas-bun.

Partridge nu zise nimic. Soarele apăru la buza neagră a orizontului. Se ridică purpuriu și înfierbântat și o rază de lumină sângerie pătrunse pe fereastră și îi căzu peste mână.

– O! făcu Toshi și, deși gura lui era invizibilă, ochii erau luminoși și umezi în lumina palidă. Îți poți *imagina* cum ar fi să admiri constelațiile la o sută de milioane de ani după acest răsărit? Îți poți imagina minunea admirării acelor constelații pentru o sută de milioane de ochi? O, imaginează-ți, băiatul meu...

Partridge se ridică şi se duse fără cuvinte, greoi, la fereastră şi zăbovi acolo un moment, cu chipul plin de noroi îmbăiat în strălucirea sângerie a unei stele muribunde. Absorbi în el câmpiile adormite, îndepărtatele păduri înfăşurate în ceaţă, ca şi când nicicând nu le-ar mai fi putut privi din nou. Ridică mâna, trase jaluzeaua în jos, până la pervaz, şi se făcu întuneric.

MONŞTRII DIN RAI

NATHAN BALLINGRUD

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NATHAN BALLINGRUD s-a născut în anul 1970, în Massachusetts, dar a crescut în sudul Statelor Unite. A lucrat ca bucătar pe platforme pe foraj maritim, ca barman în New Orleans și ca scriitor liber-profesionist ori de câte ori i s-a ivit ocazia. În prezent locuiește lângă Asheville, Carolina de Nord, împreună cu fiica lui.

De la debutul său din 1994, Ballingrud n-a publicat decât câteva povestiri, dar ultimul lui text fantastic a apărut în *SCI FICTION*, *The 3D Alternative*, *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și în al șaptesprezecelea volum al antologiei anuale *The Year's Best Fantasy and Horror*.

„Mă întreb cine-o fi inventat inima omenească. Spuneți-mi, apoi arătați-mi locul unde-a fost spânzurat."

LAWRENCE DURRELL, *Justine*

Brian își imagină, multă vreme, diverse scenarii ale reîntâlnirii cu fiul său. În zilele de la început, toate aceste fantezii erau definite de o violență spectaculoasă. Îl găsea pe tipul care-l furase și-i crăpa capul cu un ciocan cu vârf spintecat. Cu cât

vărsa mai mult sânge, cu atât era absolvit de o mai mare parte de vină. Locul se schimba adesea: o casă de raport bântuită de gândaci de bucătărie; un depozit abandonat de pe chei, de pe Tchoupitoulas Street; un bungalow din prefabricate, cu steagul american în față și cu un break cu două uși parcat pe alee.

Individul locuia uneori singur, alteori își avea propria familie. În ultimul caz, Brian își atribuia rolul unui călău de o înaltă ținută morală, împroșcând pereții cu sângele răpitorului, dar cruțându-i soția și copilul – își imagina că-i elibera de tirania lui. Indiferent de scenariu, Toby era întotdeauna acolo, întotdeauna teafăr; Brian îi simțea fața lipită de umărul lui în timp ce pleca ducându-l în brațe, simțea căldura lacrimilor care îi îmbibau cămașa. Acum ești în siguranță, îi spunea. Tati te-a găsit. Tati e aici.

După scurgerea câtorva luni, îi cedă poliției rolul grandios. Ceea ce reprezenta prima concesie făcută realității. Își petrecea timpul trândăvind în camera de zi, bând mai mult, muncind mai puțin, până când patronul atelierului auto îi spuse să-și ia liber, să-și ia o grămadă de timp liber, oricât de mult avea nevoie. Brian abia dacă băgă de seamă. Aștepta să apară luminile stroboscopice, roșii și albastre, ale unei mașini de patrulare a poliției, ca să-i dea nopții o formă și o măsură. Aștepta să sune telefonul, să fie invitat pe un ton vesel la secție. Derula scenarii, experimenta diverse finalizări, își ghicea propriile reacții. Câștiga în greutate și pierdea timpul.

Uneori se dădea jos din pat în toiul nopții, având grijă să nu-și trezească soția, și se urca la volan. Străbătea orașul cu viteze periculoase, holbându-se în orbitele goale ale ferestrelor întunecate. Cobora din mașină și stătea în fața unei astfel de case, privind și ascultând, în căutare de indicii. Poliția era chemată adesea. Când își dădeau seama cine era, polițiștii deveneau de obicei pe atât de politicoși pe cât erau de intransigenți. El se

întreba dacă nu cumva le telefonase chiar răpitorul. Se imagina reîntorcându-se la casele alea cu o armă.

Asta se întâmpla în primele zile a ceea ce devenea cunoscut drept Văicăreala. În stadiul acela, cei mai mulţi dintre oameni nu ştiau că se întâmpla ceva neobişnuit. Ceea ce auzeau, dacă auzeau ceva, era împănat cu zvonuri şi cu exagerări. O ceaţă de bârfe în baruri şi în biserici. Asta înainte de vărsarea de sânge. Înainte de a li se încleia în gâtlejuri rugile către Hristos.

Amy nu-i spunea niciodată lui Brian că-l învinuia. Prefera mai degrabă să evite subiectul, precum şi orice întrebare legată de neglijenţa soţului ei. Odată ce poliţia îi abandonă, considerându-i suspecţi, propria lor implicare încetă să mai fie subiect de discuţie. Fără s-o ştie, Brian era recunoscător fiindcă, în schimb, se putea concentra, menţinându-şi suferinţa. Liniştea se lăsa între ei ca un gheţar. Câteva luni mai târziu, treceau zile-ntregi fără să-şi spună nimic.

Într-o asemenea noapte, Amy se rostogoli, lipindu-se de el, şi îl sărută pe ceafă. Şi asta îl îngheţă pe Brian, umplându-l cu o răbufnire de groază şi de uimire; simţi vinovăţia mişcându-i-se înlăuntru, imensă, dar parcă îndepărtată, ca o balenă în trecere pe sub o barcă. Buzele lui Amy erau fierbinţi pe pielea lui, trimiţând valuri de căldură ce i se rostogoleau dinspre gât şi dinspre umeri către picioare, ca şi cum ea i-ar fi injectat ceva delicios. Şi deveni tot mai înfocată, muşcându-l, pătrunzând dincolo de reţinerea lui. Brian se întoarse şi o sărută. Trăi experienţa unei zvâcniri boltite, învigorătoare, a unui impuls înfricoşător, violent; se azvârli cu toată greutatea către ea şi îşi strivi buzele într-ale ei, cu dinţii frecându-li-se unii de alţii scrâşnind. Dar imediat urmă o cascadă de gânduri nepoftite: Toby scâncind undeva, în întuneric, aşteptându-şi tatăl să-l salveze;

Amy, în cămaşă de noapte în miezul zilei, holbându-se cu ochi de cadavru în lumina soarelui care pătrundea prin ferestre; terenul de joacă şi şirul copiilor de la grădiniţă pierind în depărtare. Când îşi întinse mâna sub cearşafuri, ea îl găsi flasc, nepregătit. El deschise gura să se scuze, dar ea îşi îndesă limba înăuntru, în timp ce mâna ei îl îmboldea cu o grabă brutală, ca şi cum ar fi fost mai dependentă de asta decât o ştia. Mai târziu avea să afle că era adevărat. Dinţii ei îi despicară buza şi sângele i se prelinse în gură. Amy trăgea de el prea tare, începea să fie dureros. Se smuci, îndepărtându-se.

– Iisuse, zise, ştergându-şi buza.

Sângele îi aluneca în fundul gâtului, părând să fie ulei.

Ea îi întoarse spatele şi îşi vârî faţa în pernă. Pentru o clipă, se gândi că plângea. Dar numai pentru o clipă.

– Iubito. Hei.

Îşi puse degetele pe umărul ei. Amy se rostogoli, îndepărtându-se.

– Culcă-te, spuse ea.

Brian se holbă la spatele ei gol, palid în lumina străzii strecurată printre jaluzele, simţindu-se furios şi înfrânt.

În dimineaţa următoare, când intră în bucătărie, Amy se trezise deja. Cafeaua era gata, umplând încăperea cu aroma delicată a boabelor prăjite, şi ea se sprijinea de masă, cu o ceaşcă în mână, îmbrăcată în halatul roz, flauşat. Avea părul negru încă ud după duş. Îi zâmbi şi spuse:

– Bună dimineaţa.

– Bună, răspunse el, căutând un motiv al bunei ei dispoziţii.

Dodger, câinele lui Toby, îi aruncă o privire devastată din locul lui obişnuit, de sub masă. Amy voise să scape de el – spunea că nu mai suporta să-l vadă – dar Brian nu fusese de acord. Când o să se-ntoarcă Toby, se gândise el, o să se-ntrebe de ce-am

făcut-o. Ce lucru îngrozitor ne-a îndemnat s-o facem. Aşa că Dodger rămăsese şi prezenţa lui, încovoiat de tristeţe, îi sfâşia pe amândoi ca un animal flămând.

– Salut, băiete, zise Brian, frecându-i gâtul cu vârful pantofului.

– Azi o să ies, spuse Amy.

– OK. Unde te duci?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. La magazinul cu instalaţii. Poate iau o seră. Vreau să-mi găsesc o preocupare.

Brian o privi. Soarele îi aureola trupul. Acea nouă hotărâre, cuplată cu avansurile ei din noaptea precedentă, îl izbi, părându-i-se semn bun.

– OK, încuviinţă.

Se aşeză la masă. Ziarul fusese pus acolo pentru el, încă înconjurat de o banderolă elastică. O rupse cu un pocnet şi îl despături, întinzându-şi înaintea ochilor prima pagină. Simţi atracţia gravitaţională a sticlei de Jack Daniels din dulap, dar, când Amy se aplecă peste umărul lui şi îi puse în faţă cana cu cafea, reuşi să ţină piept chemării whisky-ului cu o uşurinţă care-l surprinse şi îl încântă. Îşi plimbă mâna în susul antebraţului ei, împingând pufoasa mânecă roz, şi îi sărută interiorul încheieturii. Se simţi cuprins de o speranţă năvalnică, de neînţeles. Trase în nări mirosul ei pur, plăcut. Ea rămase aşa o clipă, apoi se desprinse cu blândeţe.

Stătură astfel, în tăcere, o vreme – poate cincisprezece minute, sau chiar mai mult – până când Brian găsi în ziar un articol pe care dori să i-l împărtăşească. Pe coasta golfului Mexic, în Morgan City, fusese găsit ceva descris drept „angelic“ – „după toate aparenţele, nu tocmai un bărbat din specia umană“, scria reporterul; emana o lumină palidă, de sub un strat de şaizeci de centimetri de apă; indiferent ce-o fi fost, murise la scurt

timp după ce fusese luat în custodie, în circumstanţe derutante. Brian se răsuci în scaun, gata să vorbească, având deja cuvintele pe limbă, şi o surprinse uitându-se la el. Avea o privire goală, de cadavru, ca şi cum ar fi văzut cel mai cumplit lucru din lume şi ar fi murit având-l sub ochi. Lui Brian îi trecu prin minte că se uita aşa la el de câteva minute. Se întoarse din nou spre masă, cu stomacul strângându-i-se, şi se holbă la hieroglifele devenite brusc indescifrabile din ziar. O clipă mai târziu, simţi mâna lui Amy pe ceafă, masându-i-o cu tandreţe. Ea ieşi din bucătărie fără nicio vorbă.

Iată cum se întâmplase:

Plecaseră cu Dodger la plimbare. Lui Toby îi plăcea să-l ţină de lesă – avea patru ani şi se străduia cu seriozitate să-şi dovedească independenţa – şi Brian mergea de cele mai multe ori în urma lor, într-un soi de semialergare, cu o mână ridicată într-un gest indecis, pentru cazul în care lui Dodger i-ar fi venit brusc ideea s-o ia la fugă, târându-l pe băiat după el, ca pe un şir de cutii de tablă. În timpul acelor plimbări înjura, probabil, ceva mai mult decât atunci când schimba un cauciuc. Aşa cum obişnuiau lunea, căra o pătură şi mâncarea pentru picnic. În vreme ce Toby şi câinele se jucau, avea să stea la soare, întins pe spate, bucurându-se că nu era cocârjat deasupra unui bloc motor. La un moment dat, aveau să-şi ia prânzul. Brian credea că după-amiezile acelea de camaraderie lejeră urmau să rămână în amintirea amândurora în anii ce aveau să vină. Făcuseră acelaşi lucru de o sută de ori.

O sută de ori.

În ziua aceea, la scurt timp după sosirea lor, apăruse o grupă de copii de la grădiniţă. Toby alergase la tatăl lui şi i se agăţase cu braţele de gât, speriat de atâta omenire năvălită dintr-odată; copiii erau un tumult zgomotos, bolborositor, prăbuşit peste

leagăne şi peste căţărătoare ca un val de pălăvrăgeli. Brian se eliberase desfăcând cu greu braţele lui Toby şi arătase spre ei.

– Uite, zurliule, nu sunt decât nişte copii. Vezi? Sunt exact ca tine. Continuă cu joaca. Distrează-te.

Dodger se grăbise să-i întâmpine şi fusese primit ca un erou, cu strigăte vesele şi degetele dornice să-l prindă. Toby remarcase manevra care-ncerca să câştige dragostea câinelui şi se hotărâse în sfârşit să intervină. Alergase către copii, strigând:

– E câinele meu! E câinele meu!

Brian îl privise îndepărtându-se, întâlnise privirea educatoarei şi dăduse din cap către ea, în semn de salut. Femeia îi zâmbise – îşi amintea că i se păruse oarecum atrăgătoare şi se întrebase câţi ani o fi avut – şi îşi reîndreptase atenţia către copiii ei, care zburdau bezmetici prin tot parcul. El se întinsese pe pătură şi se uitase cum pluteau norii, ascultând zarva copiilor. Era o zi fierbinte, fără vânt.

Îşi dăduse seama că aţipise abia când puştanii de la grădiniţă, strânşi grămadă, ajunseseră la o jumătate de cvartal distanţă, luându-şi zarva cu ei. Îl trezise liniştea.

Se ridicase brusc în capul oaselor şi se uitase în jur. Terenul de joacă era pustiu.

– Toby? Hei, Toby?

Dodger stătea în mijlocul aleii, cu lesa încolăcită alături. Se uitase cu entuziasm la Brian, dând nesigur din coadă.

– Unde e Toby? întrebase el câinele, ridicându-se în picioare.

Îşi simţise stomacul zvâcnind brusc, îngreţoşător. Se întorsese, descriind un cerc grăbit, cu o jumătate de zâmbet pe faţă, pe de-a-ntregul sigur că situaţia era imposibilă, că în plină zi nu dispar copii, *nu dispar draculuí chiar de lângă părinţi*. Aşa că Toby era încă acolo. Bineînţeles că era acolo. Dodger alergase spre el cu paşi mărunţi şi i se aşezase la picioare, parcă

aşteptând să-l scoată pe băiat din mânecă, ca şi cum ar fi fost o minge de tenis ascunsă.

Parcul era pustiu. Alergase după şirul de copii care se-ndepărta.

– Hei. Hei! Fiul meu e cu voi? Unde e fiul meu?

Într-o dimineaţă, la vreo săptămână după întâmplarea din bucătărie, pe Brian îl trezi sunetul telefonului. De fiecare dată când i se întâmpla asta avea o tresărire de speranţă, deşi cu timpul se estompase, devenind chiar înspăimântătoare prin predictibilitate. Se trase în sus de pe canapea, aproape răsturnând o sticlă de Jack Daniels rămasă jos, alături. Traversă camera de zi şi ridică receptorul.

– Da?

– Vreau să vorbesc cu Amy.

Era o voce necunoscută. O voce de bărbat, cu accent ţărănesc puternic. Genul de voce care inspiră imediat idei preconcepute: vocea unui idiot, vocea unui om căruia n-ai dreptul să-i pretinzi nimic.

– Cine e?

– Nu vreau decât să vorbesc cu Amy.

– Ce-ai fi să te duci în mă-ta?

Urmă o pauză, ca şi cum bărbatul de la telefon ar fi evaluat obstacolul. Pe urmă spuse, cu o umbră de amuzament în glas:

– Eşti Brian?

– Exact.

– Ascultă, tipule. Du-te şi cheam-o pe nevastă-ta. Dă-mi-o la telefon. Fă-o acum, şi n-o să fiu nevoit să vin să-ţi sparg faţa.

Brian trânti receptorul. Se simţi brusc ameţit şi puse mâna pe perete, căutându-şi echilibrul, reasigurându-se că zidul era încă solid, că el însuşi era încă real. De undeva, de afară,

pătrundea prin fereastra deschisă răsunetul îndepărtat al strigătelor unor copii.

Era evident că Amy se culca acum cu un alt bărbat. Confruntată cu realitatea apelului telefonic, nu recunoscu nimic, dar nici nu făcu vreun efort deosebit ca să ofere explicaţii. Se numea Tommy, spuse ea. Îl cunoscuse într-o zi, când ieşise. Părea grosolan, dar nu era un om rău. Preferă să nu intre în amănunte şi, spre uimirea lui, Brian descoperi că aventura soţiei sale îi oferea un soi de alinare jalnică. Îşi pierduse fiul; de ce să nu piardă totul?

Emisiunile de ştiri de la televizor erau pline de creaturile descoperite în număr din ce în ce mai mare. Presa începuse să le numească îngeri. Unii erau găsiţi vii, deşi toţi păreau să fi trecut printr-o experienţă violentă. Iar o familie îşi câştigase notorietatea fiindcă refuza să lase pe cineva să vadă îngerul pe care-l găsise, aşa cum refuza şi să-l lase să iasă din casă. Ferestrele locuinţei fuseseră acoperite cu scânduri şi vizitatorii erau goniţi cu puşca.

Brian stătea pe canapea, holbându-se la televizorul căruia îi redusese sonorul până la un murmur. Asculta zăngănitul estompat, familiar, al dulăpiorului cu medicamente, în vreme ce Amy se machia în baie. Pe ecran se derulau ştirile, o cameră portabilă pătrundea în casa cuiva, urmată de un reporter de teren. Sticla de JD stătea la picioarele lui, goală, şi certitudinea că în casă nu mai avea niciun strop îi mocnea în gând.

Amy apăru din bucătărie cu geanta atârnată de braţ şi se îndreptă spre uşă.

– Ies, spuse.

– Unde te duci?

Ea se opri cu o mână pe mânerul uşii. Ezită, cu machiajul ei aplicat cu grijă, cu sutienul elegant. Încercă să-şi aducă aminte când o văzuse ultima dată arătând aşa şi eşuă lamentabil. Ceva în interiorul ei păru să se prăbuşească – poate o forţă a voinţei, sau un obicei de a minţi.

– Să mă-ntâlnesc cu Tommy, răspunse.

– Cu ţărănoiul.

– Da, sigur. Cu ţărănoiul, dacă aşa vrei tu să-i spui.

– Are importanţă ce vreau eu?

Ea tăcu o clipă.

– Nu, răspunse apoi. Cred că nu.

– Ei, ei. Iată adevărul. Păzea.

Ea se desprinse de uşă, se-ntoarse în camera de zi. Brian fu cuprins de o agitaţie neaşteptată; nu era ceea ce-şi imaginase că avea să se-ntâmple. Nu urmărise decât să schimbe câteva înţepături răutăcioase înainte de plecarea ei, atâta tot. De fapt nu-şi dorea să stea de vorbă.

Amy se aşeză pe balansoarul din faţa canapelei. Alături de ea, la televizor, camera se opri asupra unui bărbat obez, în salopetă, care zâmbea triumfător, înălţând capul retezat al unui înger.

Ea îl închise.

– Vrei să ştii câte ceva despre el? întrebă.

– Să vedem. E prost şi violent. A sunat la mine-acasă şi m-a ameninţat. Se culcă cu nevastă-mea. Ce altceva mai e de ştiut?

Ea îl măsură o clipă, cântărind consecinţele.

– Ar mai fi câte ceva, spuse. De exemplu, e foarte bun cu mine. Crede că sunt frumoasă.

Probabil că Brian scoase vreun sunet, pentru că ea adăugă:

– Ştiu că ţi-e greu s-o crezi, dar o serie de bărbaţi mă mai găsesc încă atrăgătoare. Şi asta e important pentru mine, Brian. Poţi să-nţelegi?

El îşi întoarse privirea, umbrindu-şi ochii cu mâna, deşi, fără televizor, în cameră era foarte puţină lumină. Fiecare respiraţie era încorsetată de durere.

– Când ne-ntâlnim, stă de vorbă cu mine. Stă cu adevărat de vorbă. Ştiu că, după standardele tale, s-ar putea să nu fie foarte inteligent, dar ai fi surprins să afli cât de multe-avem să ne spunem. Ai fi surprins să afli cât de mult mai înseamnă pentru mine viaţa – pe lângă revistele tale cu maşini, pe lângă televizorul tău şi pe lângă sticlele tale cu băutură.

– Termină, spuse Brian.

– E şi un amant foarte atent. Îşi impune un ritm. De dragul meu. Pentru mine. Tu ai făcut vreodată aşa ceva, Brian? Măcar o singură dată, dintre toate?

El îşi simţi lacrimile furişându-se în josul feţei. Hristoase. Când începuse povestea asta?

– Uit de multe când mă culc cu el. Pot uita că... Pot uita totul. El îmi îngăduie s-o fac.

– Căţea frigidă, scrâşni el.

– Rahat mototol, i-o întoarse ea, cu un venin care-l surprinse. Din vina ta s-a-ntâmplat, ştiai? Totul e din vina ta. Tot ce e groaznic.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşa pe care o trânti în urma ei. Cu atâta putere încât zăngăniră ferestrele. După un timp – n-avea idee cât de mult trecuse – luă telecomanda şi deschise iarăşi televizorul. O fată arăta către norii în mişcare pe o hartă.

În cele din urmă, Dodger veni şi i se încovrigă la picioare. Brian se lăsă să alunece de pe canapea şi se întinse lângă el, strângându-l în braţe. Câinele mirosea ca oricare altul, a mosc şi a ţărână, şi gemu cu răbdarea supusă a speciei sale.

Violenţa îi umplu visele. Sfâşia trupuri, vărsa sânge, vopsea pereţii folosind membre retezate drept pensule macabre.

Se întorcea în parc şi mânca toţi copiii, sub privirile educatoarei. O dată se trezi, după astfel de vise, cu gura plină de sânge; îşi dădu seama că în timpul nopţii îşi muşcase limba. Îi sângeră şi îl duru zile întregi. În el creştea o furie şi nu găsea cum să şi-o reverse. Amy îi spuse, într-o noapte, că se simţea îndrăgostindu-se de Tommy. El se mulţumi să dea prosteşte din cap şi o privi plecând iarăşi. În aceeaşi noapte scoase câinele din casă cu un şut. Deschise pur şi simplu uşa şi-i spuse să plece. Când Dodger n-o făcu – încercând în schimb să se furişeze, ocolindu-i picioarele, şi să intre înapoi – îşi propti talpa în pieptul lui şi îl împinse afară, făcându-l să alunece cu fundul înainte.

– Du-te să-l găseşti! strigă. Du-te să-l găseşti! Du-te şi găseşte-l!

Închise uşa şi-l ascultă schelălăind şi zgrepţănând aproape o oră. La un moment dat, câinele renunţă şi el adormi. Când se trezi ploua. Deschise uşa şi îl strigă. Ploaia îi înghiţi glasul.

– Oh, nu, spuse, cu voce scăzută, aproape în şoaptă. Întoarce-te! Îmi pare rău! Te rog, îmi pare atât de rău!

Când Dodger se întoarse în cele din urmă, ud şi prăpădit, Brian îl îmbrăţişă cu putere, îşi îngropă faţa în blana lui şi plânse de bucurie.

Lui Brian îi plăcea să bea singur. Când o făcea în public, mai ales la vechiul lui bar, oamenii încercau să intre în vorbă. Aveau impresia că prezenţa lui îi invita să-şi arate compasiunea sau că le cerea să-l asculte prietenește. Se dovedise prea greu de îndurat. Dar în seara aceea se întoarse acolo, suportă privirile insistente şi tăcerea stranie şi acceptă berile trimise către el, deşi nu-şi dorea nimic din toate astea. Venise pentru Stingătoarea de Incendii, şi ea nu-l dezamăgi.

Pe Stingătoarea de Incendii o cunoştea toată lumea, firește; dacă avea impresia că n-o cunoşti, se grăbea să se prezinte singură, punându-ţi o mână pe umăr şi alta pe interiorul coapsei.

Următoarea destinaţie a mâinilor ei depindea de o negociere rapidă. Era o roşcată cu o personalitate plăcută şi se bucura de popularitate printre clienţii fideli, chiar şi printre aceia care nu-i cumpărau niciodată serviciile. Pretindea că are douăzeci şi opt de ani, dar arăta mai degrabă ca şi cum s-ar fi apropiat de patruzeci. Într-o conjunctură nefericită din viaţa ei, reuşise să-şi piardă cea mai mare parte a dinţilor din faţă, fie din pricina degradării, fie din cauza unui pumn; oricum ar fi fost, toată lumea era de acord că oferea cea mai bună felaţie din întreg centrul New Orleans-ului.

Pe vremuri, Brian se amuza auzind astfel de lucruri. Deşi nu fusese niciodată interesat de ea, îi plăcea cu siguranţă s-o asculte făcându-şi reclamă; femeia devenise un soi de animal de casă al barului şi stilul degajat în care-şi aborda viaţa era adorabil şi totodată înspăimântător. Golul dintre dinţii ei era din cale-afară de perfect şi din cale-afară de ridicol. Însă, oricum, în momentul acela tot ce ştia despre ea căpătase o nouă valoare. O fixă cu insistenţă, până când femeia îi simţi privirea şi i-o întoarse. Îi adresă un zâmbet cochet, cu un efect oribil. El îi spuse barmanului să-i trimită ceva de băut.

– Eşti sigur? N-o să te mai slăbească toată noaptea.

– La naiba, da, sunt sigur.

Nu-şi făcea griji pentru toată noaptea. Nu-l îngrijorau decât următoarele zece minute, fiindcă atât îşi închipuia că putea să cumpere cu zece dolari. După negocierile şi lăudăroşenia de rigoare, ieşiră din bar împreună, urmăriţi de fluierături; ea îl luă de mână şi-l conduse în spatele clădirii, pe alee.

Mirosul de gunoi intrat în putrefacţie îl izbi, asaltându-l, ca o faţă de pernă trasă peste cap. Femeia îl conduse în gura întunecată a aleii, cu murdăria mânjind pavajul, cu zgomote grăbite, furişate, cu containerul atât de ticsit cu pungi îndesate cu gunoi încât părea un soi de monstru fioros, strangulându-şi cina.

– Ei, știi că sunt o doamnă, spuse, dar uneori trebuie să te descurci cu ce-ai la dispoziție.

Brian se simți mișcat fiindcă ea era în stare să râdă astfel de sine însăși și se simți inundat de un val de simpatie. Se gândi cum ar fi fost să fugă împreună, s-o scoată din mocirla vieții ei; s-o salveze.

Ea îi trase fermoarul și-i scoase penisul.

– Îi dăm drumul, iubitule, asta e. Arăți grozav.

După două minute îl eliberă și se ridică. El se îndesă în pantaloni și își ridică fermoarul, temându-se s-o privească în ochi.

– Poate-ai băut pur și simplu prea mult, zise ea.

– Mda.

– Nu face nimic.

– Știu, spuse el, cu asprime.

Când femeia nu se clinti, adăugă:

– N-ai vrea să mă lași dracului singur? Te rog?

Din vocea ei dispăruse compătimirea:

– Iubitule, trebuie să-mi primesc totuși banii.

El își deschise portofelul și pescui o bancnotă de zece dolari. Ea i-o smulse dintre degete și ieși de pe alee, îndreptându-se spre bar.

– Să nu fii supărat, îi strigă. Se mai întâmplă și de-astea, știi.

Brian se lăsă să alunece pe lângă perete, până când ajunse cu fundul pe pământ. Își duse mâna la gură, înăbușindu-și un suspin, cu ochii strâns închiși. Se izbi încă o dată cu capul de zidul de cărămidă și reconsideră lucrurile. Acolo, jos, duhoarea părea o pătură aburindă, atât de cumplită încât era aproape liniștitoare. Simțea că merita să se afle în locul ăla, că era drept să doarmă în rahat și în mizerie. Ascultă fojgăitul slab al gândacilor în întuneric.

Se întrebă dacă Toby se afla într-un asemenea loc.

În josul aleii scânteie ceva.

Îşi încordă privirea. Era prea strălucitor pentru o simplă reflexie.

Se mişca.

– Fir-aş al naib..., spuse, ridicându-se în picioare.

Creatura zăcea pe jumătate ascunsă; îşi trăsese câteva pungi răzleţite de gunoi deasupra, încercând să-şi mascheze prezenţa, dar propria luminiscenţă îi era împotrivă. Brian făcu un salt către ea şi smuci de pungi, îndepărtându-le; mâinile cu gheare se agăţară de ele, revărsând o cascadă zornăitoare de sticle de bere şi de lichior. Se rostogoliră pe alee izbindu-se unele de altele şi dând naştere unei melodii găunoase pentru a se opri apoi pe rând, în tăcere, până când Brian nu mai auzi decât sunetul ascuţit scos de creatură prin minusculul orificiu în formă de O despre care presupuse că trecea drept gură. Avea ochii ca două pietricele negre. Creatura – *îngerul*, se gândi el, *li se spune îngeri* – era înaltă şi subţire, cu prisosinţă de sex masculin, şi emana o lumină firavă, care nu reuşea să scoată din întuneric absolut niciun obiect din jur. *Dacă-l îmbraci*, medită Brain, *îi ascunzi faţa şi îi pui nişte mănuşi, îl poţi da drept om*.

Expusă vederii, creatura ridică o mână cu degete lungi, ca şi cum ar fi vrut să-l respingă. Era clar că fusese rănită: avea picioarele fracturate urât şi respira scurt, superficial. O vânătaie întunecată i se întindea, ca mucegaiul, în partea dreaptă a pieptului.

– Uită-te la tine, ei? Eşti făcut zob.

Simţi o veselie stranie spunând asta; nu reuşi să-şi justifice sentimentul şi se grăbi să şi-l mascheze.

– Da, da, cineva te-a aranjat suficient de bine.

Creatura reuşi să se rostogolească pe burtă şi se târî în patru labe pe pavaj, într-o încercare patetică de salvare. Scoase un ţipăt subţire, strident. Striga după ajutor? Implora să i se cruţe viaţa?

Imaginea făpturii care se străduia să fugă îi stârni un impuls profund, de prădător, şi Brian îşi apăsă talpa pe glezna îngerului, oprindu-l cu uşurinţă.

– Nu, nu pleci.

Îl prinse de subţiori şi-l săltă de la pământ; era atât de uşor încât îl ului. Îngerul îi adresă un scâncet anemic.

– Taci. Încerc să te-ajut.

Şi-l potrivi mai bine în braţe, ţinându-l ca pe o iubită, sau ca pe o femeie leşinată. Se întoarse cu el la maşină, străduindu-se să vadă dacă nu cumva se deschidea în spatele lui uşa barului, să audă dacă nu cumva i se revărsau în urmă, pe trotuar, râsete sau provocări. Dar uşa rămase închisă. El îşi continuă drumul în tăcere.

Când ajunse acasă, Amy era trează, silueta i se contura în cadrul uşii. Brian îl trase pe înger de pe locul pasagerului, şi-l ridică la piept. Urmări expresia feţei ei modificându-se subtil, văzu un soi de speranţă întunecată târându-i-se pe chip ca o insectă şi o zdrobi înainte de a putea face rău cu adevărat.

– Nu e el, spuse. E altceva.

Femeia se retrase din uşă şi-l lăsă să intre.

Dodger, care moţăia pe coridor, se ridică împleticindu-se, alunecând pe gheare, şi mârâi înverşunat în direcţia creaturii, dezgolindu-şi dinţii.

– Tu dă-te la o parte, zise Brian.

Se strecură pe lângă el cu grijă, purtându-şi povara de-a lungul culoarului.

Întinse creatura în patul lui Toby. Rămase lângă ea, împreună cu Amy, urmărind-o în timp ce le întorcea privirea cu ochi negri, stinşi, cu trupul răsucindu-i-se într-o încercare de a se îndepărta de ei, ca şi cum s-ar fi putut plia, retrăgându-se cu totul în altă parte. Îngerul îşi înfipse degetele în cearşafurile

cu modele colorate, înfăşurându-şi goliciunea în ele. Amy se aplecă şi-l ajută să se-nvelească.

– E rănit, spuse ea.

– Ştiu. Cred că foarte mulţi sunt găsiţi aşa.

– N-ar trebui să chemăm pe cineva?

– Vrei să te trezeşti aici cu echipe de televiziune? Ce naiba, nu.

– Bine. E într-adevăr rănit. Trebuie să facem ceva.

– Mda. Nu ştiu. Cred c-am putea cel puţin să-l spălăm.

Amy se aşează pe pat, alături de creatură; aceasta se holbă la ea, cu faţa fără nicio expresie. Brian n-ar fi putut spune dacă în spatele acelor ochi se derulau gânduri sau dacă imaginile nu trezeau decât reflexe. După o clipă îşi întinse una dintre unghiile lungi, întunecate, plimbându-şi-o pe braţul lui Amy. Ea tresări violent, parcă şocată.

– Iisuse! Ai grijă, spuse Brian.

– Dacă e el?

– Cum? Avu nevoie de o clipă ca să-nţeleagă. Oh, Doamne, Amy. Nu e el, OK? *Nu e el.*

– Dar dacă e?

– Nu e. I-ai văzut la ştiri, OK. E o *creatură*.

– N-ar trebui să-i spui „creatură".

– *De unde să ştiu cum naiba să-i spun?*

Ea atinse cu degetele obrazul făpturii din pat. Şi făptura îşi apăsă faţa în ele, scoţând un sunet firav.

– De ce m-ai părăsit? întrebă Amy. Erai tot ce-aveam.

Brian se simţi în pragul leşinului, sub un val de ameţeală. Înlăuntrul lui se clintea ceva, prea mare ca să rămână acolo.

– E un înger, spuse. Nimic altceva decât un înger. Probabil c-o să moară la noi, fiindcă s-ar părea c-aşa fac toţi.

Se sprijini cu mâna de perete până când îi trecu ameţeala. Şi o înlocui o furie surdă, infiltrată pe nesimţite.

– În loc să-ţi închipui că e Toby, mai bine l-ai întreba *unde e* Toby. Ce-ar fi să-l convingi să ne explice de ce s-a-ntâmplat?

Amy se uită la el.

– S-a-ntâmplat fiindcă ai permis tu să se-ntâmple, spuse ea.

Dodger se ceru afară. Brian îi deschise uşa şi îl lăsă s-alerge în curtea din faţă. Legea cerea să ţii câinii în lesă, dar Dodger le era bine cunoscut vecinilor şi cei mai mulţi îi acceptau prezenţa. Părăsi casa cu un entuziasm considerabil mai scăzut decât de obicei. Îşi săltă la întâmplare piciorul în dreptul unui tufiş, apoi ieşi în stradă şi o porni pe trotuar, pătrunzând în inima cartierului. Şi nu se mai întoarse.

În următoarele câteva zile, creatura puse gheara pe ei, luându-i bine în stăpânire. Le venea greu s-o lase singură. Carnea ei părea să emane un soi de soporific, ca o urmă invizibilă lăsată de vânat, şi era mai bun decât băutura – mai bun decât orice altceva de care auziseră vreodată. Părea să-i atragă cu tot mai multă putere, pe zi ce trecea. Mai ales pe Amy. Femeia nu mai pleca nicăieri şi, din motive practice, se mută cu ea, în camera lui Toby. Când i se alătura şi Brian, părea să-l suporte cu mare greutate. Dacă stătea lângă creatură, îl supraveghea cu îngrijorare nemascată, parcă temându-se c-ar fi putut s-o vatăme într-un fel sau altul.

Iar el realiză că teama nu era nefondată. În prezenţa creaturii, în interiorul lui se agita ceva, ceva pe care nu reuşea să-l identifice, dar care azvârlea scânteile unor gânduri violente, gânduri pe care nu le avusese niciodată înainte de dispariţia lui Toby. Era un sentiment puternic, reliefat pe fundalul letargiei inspirate de obicei de înger, şi îi amintea de o vreme în care era mai tânăr şi priza heroină amestecată cu cocaină. Aşa că nu obiectă împotriva eforturilor lui Amy de a-l exclude.

Cu toate acestea, vigilenţa ei avu în cele din urmă o scăpare. O găsi în baie, dormind pe toaletă, cu halatul săltat în jurul mijlocului şi cu capul odihnindu-i-se pe chiuvetă. O lăsă acolo şi se strecură în camera îngerului.

Era treaz şi îl urmări cu privirea când traversă încăperea şi se aşeză lângă el, pe pat. Respiraţia îi şuiera uşor ori de câte ori trăgea aer prin gura încreţită. Încă mai avea trupul învineţit şi curbat, deşi părea să se-nsănătoşească.

Brian îi atinse pieptul, în locul în care vânătaia părea să-i pălească. *De ce se învineţeşte?* se mră. *De ce sângerează, la fel cum sângerez şi eu? N-ar trebui să fie făcut din ceva mai bun?* Şi nici n-avea aripi. Nici măcar unele atrofiate. De ce li se spunea îngeri? Din cauza felului în care-i făceau pe oameni să se simtă? Creatura semăna mai degrabă a extraterestru decât a făptură divină. *Are penis, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-nseamnă asta? Îngerii fac sex?*

Se aplecă asupra lui, la numai câţiva centimetri de faţă, aproape atingându-i nasul. Se holbă în ochii lui negri, fără iris, căutând un semn de inteligenţă, o dovadă a unei intenţii sau a unei emoţii. De la distanţa aceea îi putea mirosi respiraţia; îi pătrundea în plămâni, încălzindu-l ca o duşcă de whisky. Îngerul îşi săltă capul şi îşi apăsă faţa într-a lui. Brian se retrase cu o tresărire şi simţi ceva măturându-i cotul. Se uită în spate şi descoperi că îngerul avea o erecţie.

Se ridică din pat clătinându-se, se poticni în timp ce se grăbea spre uşă, se repezi afară şi o trânti în urma lui. Sângele îi cânta. Îl înălţa aidoma valurilor mării, îl umplea cu melodii tumultuoase. Căzu în genunchi şi vărsă pe covor.

Ceva mai târziu, se opri în pragul camerei, uitându-se la Amy, care îşi plimba mâinile în josul feţei creaturii. Pe fereastră zări noaptea, adunându-se afară, umplând goluri mărunte şi

înălţându-se spre cer. La vederea îngerului îi sări inima din piept, parcă desprinsă de un chei.

– Amy, trebuie să-ţi vorbesc, spuse.

Îi venea greu să pronunţe cuvintele cu voce calmă.

Ea nu-l privi.

– Ştiu că de fapt nu e el, zise. Nu cu adevărat.

– Nu.

– Dar nu crezi că e el, cumva? Într-un fel?

– Nu.

Ea îşi lăsă capul pe pernă, lângă înger, cu ochii la chipul lui. Brian fu lăsat să se uite la ceafa ei, la părul nespălat, încâlcit, casant. Îşi aduse aminte cum îi sprijinea ceafa în căuşul palmei, cum îi simţea greutatea şi căldura. Îşi aminti trupul ei.

– Amy. Unde stă?

– Cine?

– Tommy. Unde locuieşte?

Ea se întoarse şi-l privi, cu fruntea uşor încreţită a îngrijorare.

– De ce vrei să ştii?

– Spune-mi, şi-atât. Te rog.

– Brian, nu.

El izbi cu pumnul în perete, ceea ce îl făcu să tresară. Ţipă la ea.

– Spune-mi unde stă! Fir-ar să fie!

Tommy deschise uşa casei sale, îmbrăcat doar cu nişte boxeri, şi Brian îl întâmpină cu o lovitură de pumn în faţă. Tommy dădu înapoi clătinându-se, mai degrabă din cauza surprizei decât din pricina forţei izbiturii; piciorul îi alunecă pe covoraş şi căzu pe podea. Impactul reverberă în casa de dimensiuni reduse. Brian avu la dispoziţie o clipă în care să-i privească

trupul voinic şi îşi imaginã mâinile soţiei sale plimbându-se de-a lungul lui. Înaintã cu un pas şi-i trase un şut în vintre.

Tommy gemu şi pãru s-absoarbã lovitura. Se rostogoli şi se ridicã cu rapiditate. Îşi repezi pumnul spre Brian, care avu parte de experienţa unei scurte rãbufniri de spaimã înainte de a-i exploda capul de durere. Se pomeni în genunchi, holbându-se la praful adunat în crãpãturile podelei din lemn de esenţã tare. Undeva, în fundal, dintr-un televizor se revãrsa o pãlãvrãgeala insistentã.

Un picior în coaste îl trimise din nou la pãmânt. Tommy îl încãlecã, îşi umplu pumnul cu pãrul lui şi îl izbi de mai multe ori cu faţa de podea. Brian ar fi vrut sã ţipe, dar îi era imposibil, n-avea destul aer. *O sã mor*, se gândi. Se simţi ridicat şi azvârlit într-un perete. I se întunecã vederea; începu sã piardã şirul evenimentelor.

Cineva ţipa la el. În faţa lui era un chip, cu dinţii dezgoliţi într-un zâmbet sau într-o grimasã de furie. Pãrea desprins din iad.

Se trezi simţind rãceala ierbii şi a aerului nopţii. Partea dreaptã a feţei îi ardea ca o faclã de semnalizare, ochiul stâng refuza sã i se deschidã. Respiraţia era dureroasã. Se sãltã în coate şi scuipã sânge; gura i se umplu la loc în clipa urmãtoare. Înãuntru era ceva rãu. Se rostogoli pe spate şi zãcu aşa o vreme, aşteptând sã i se domoleascã durerea pânã la un nivel suportabil. Noaptea era înaltã, întunecoasã. La un moment dat fu sigur cã era ridicat, cã de acolo, de sus, îl trãgea ceva în hãurile ei pustii.

Reuşise cumva sã conducã pânã acasã. Nu-şi amintea nimic, cu excepţia junghiurilor ocazionale de durere care îl sãgetau când i se prelingea pe parbriz lumina farurilor de pe sensul

opus; mai târziu avea să considere că sosirea lui cu bine fusese un soi de miracol. Trase maşina pe alee şi apăsă de mai multe ori pe claxon, până când ieşi Amy şi îl găsi acolo. Îl privi cu groază, şi cu altceva.

– Oh, iubitule. Ce ţi-a făcut. Ce ţi-a făcut.

Îl conduse în camera îngerului. Brian se opri în cadrul uşii, cu inima bătându-i din nou cu putere, şi încercă să-şi tragă răsuflarea. I se păru, vag, că avea nasul spart. Amy îl smuci de mână, dar el se împotrivi. Faţa ei se zărea în lumina ca un soi de val mistic revărsată de lună prin fereastră şi în luminiscenţa palidă a îngerului înghesuit în patul fiului lor. Amy se îngrăşase în decursul anilor, dintre care ultimul îi luase un bir greu: tenul i se ofilise, purta urmele durerii din suflet. Şi, cu toate astea, frumuseţea ei îl ului.

Oare aşa arătase întotdeauna?

– Vino, spuse ea. Te rog.

Partea stângă a feţei îi pulsa sub loviturile dure ale durerii; cânta ca o tobă a războiului. Ochiul teafăr i se opri asupra creaturii din pat: asupra ochilor ei negri, stinşi, asupra curburii primejdioase a ghearelor. Amy i se aşează alături şi îi puse mâna pe piept. Îngerul îşi arcui spatele, părând să se răsucească sub ea.

– Vino să te-ntinzi, spuse Amy. El e aici pentru noi. S-a-ntors acasă pentru noi.

Brian făcu un pas în camera lui Toby, apoi încă unul. Ştia că ea se înşela; că îngerul nu era acasă, că se rătăcise, venind de undeva, de foarte departe.

Oare Raiul e un loc întunecat?

Îngerul întinse o mână, curbându-şi ghearele. Cearşafurile i se mişcară deasupra pântecului la apropierea lui Brian. Amy luă mâinile soţului ei, trăgându-l încet către pat. El o prinse de umeri, strângând-o prea tare.

– Îmi pare rău, zise pe neaşteptate, surprinzându-se pe sine însuşi. Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Odată ce începuse, nu se mai putea opri. O spuse iarăşi şi iarăşi, de atât de multe ori încât deveni pur şi simplu un sunet, o lamentaţie suspinată, şi Amy îşi apăsă palma peste buzele lui, îşi împleti degetele în părul lui, spunând „şşşt, şşşt" şi amuţindu-l în cele din urmă cu un sărut. În timp ce se îmbrăţişau, îngerul îşi lăsă mâinile să le danseze pe feţe şi pe umeri, atrăgându-i cu răsuflarea lui ciudat de subţire şi cu mirosul lui narcotic de mosc. Se mângâiară unul pe altul şi îl mângâiară pe înger şi, când îşi atinseră buzele de pielea lui, gustul le săgetă trupurile cu şocuri de plăcere. Brian simţi dinţii ei pe gât şi muşcă din înger, şi jetul neaşteptat de sânge negru îi umplu gura, şi carnea moale, palidă, se sfâşie cu uşurinţă, alunecându-i pe gât. Îşi sărută soţia cu furie şi, când simţi gustul sângelui, ea aproape că-i smulse limba; el îi împinse faţa spre trupul îngerului şi văzu sângele înflorind sub ea. Ochii îngerului încremeniseră, holbându-se în tavan; întinse o mână tremurătoare, cu degetele răsucite şi curbate, către posterul cu Omul Păianjen, care împodobea un perete.

Mâncară până când se simţiră plini.

În noaptea aceea, îngreunaţi de zaţul extazului, Brian şi Amy făcură dragoste pentru prima oară după aproape un an. Fără cuvinte şi cu încetineală, o sincronicitate de apăsări şi de familiarităţi tandre. Erau ca nişte creaturi rarisime dintr-o specie pe cale de dispariţie, fiecare uluită de vederea celeilalte.

Brian tot aţipeşte şi se tot trezeşte, rând pe rând. Şi are ceea ce avea să fie ultimul vis despre fiul lui. Un vis în care e dimineaţă, pe marginea unui drum îngust, de ţară. Trebuie să fi plouat în timpul nopţii, fiindcă lumea străluceşte cu licăriri umede. Picăturile de apă s-au lipit, orbitoare, de nasul unui

câine care se odihnește alături de drum, la adăpost de trafic, sleit și tâmp, în căldura tot mai dogoritoare. Ar putea fi chiar Dodger. Are botul îngreunat de sânge. La o oarecare distanță de el, Toby zace în mijlocul străzii, un mic morman de oase și de carne sfâșiată, scânteind de rouă, prinzând și împrăștiind lumina soarelui ca un maldăr răsfirat de rubine și de diamante.

În clipa când se trezește, visul a căzut deja în uitare.

COLIZIUNI NEELASTICE

ELIZABETH BEAR

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

ELIZABETH BEAR s-a născut în aceeaşi zi cu Frodo şi Bilbo Baggins, şi a fost cât pe ce să fie botezată după Peregrien Took. A câştigat premiile John W. Campbell şi Locus şi trăieşte actualmente în sudul statului New England, unde este angajată în uciderea unor inofensive plante de ghiveci şi scrierea de literatură science fiction şi fantasy.

Cărţile ei cele mai recente sunt romanul SF *Dust*, romanul urban fantasy *Hell and Earth* şi romanul heroic fantasy de inspiraţie nordică *By the Mountain Bound*.

Simplu ca bună ziua, dar o fată trebuie să mănânce.

Tamara făcu o genuflexiune înaintea sferei alb-strălucitor, cu o sferă neagră iţindu-se deasupra marginii ei superioare. Se întinse aidoma unei jertfe – o metaforă mai degrabă ironică decât profetică – peste masa de ardezie îmbrăcată în postav, lăsându-şi cămaşa să i se ridice mult pe şira spinării cu vertebrele reliefate. Bilele erau rotunde, în afara domeniului ei, însă acesta era un detaliu prea insignifiant pentru a-i afecta Tamarei înţelegerea relaţiilor geometrice implicate.

Tot ce conta erau vectorii.

plictisită, murmură Gretchen, când tacul lunecă fără curbă printre degetele Tamarei. **plictisită plictisită plictisită plictisită plictisită.**

Vârful tacului izbi bila albă. Bila albă țâșni înainte, lovi bila a opta și încremeni în clipa transferării energiei ei cinetice. O coliziune neelastică. *Buf. Clic.* Bila a opta lunecă în buzunarul din colț și Tamara înălță capul de deasupra mesei, scuturându-și de pe ceafă părul tăiat drept. Își arătă dinții. Surorii ei, nu omului pe care-l bătuse.

Gretchen își rezemă coatele pe masa de biliard, cu oscioarele alburii întinzându-i superb pielea. Tendoane pocniră când își flexionă degetele. Forma pe care o purta avea albeața aluatului, era moale și lipicioasă, însă foamea o făcea mai subțire. Nu suficient de subțire.

– Ai pierdut, rosti Gretchen către prada Tamarei.

Masculul puse pe marginea mesei un inel de aur, încă lunecos pe dinăuntru de grăsime de la pielea omenească unsuroasă. Gretchen strecură o unghie prin cerculeț și-l ridică, prinzându-l după aceea de margini. Ea însăși era murdară, bineînțeles, murdară într-un corp omenesc murdar. Asta nu făcea ca grăsimea omenească să fie mai plăcută la atingere.

Gretchen vârî inelul în buzunar. Insistă. **flămândă.**

Întinzându-se spre cretă, Tamara se opri – și suspină, deși nu se putea obișnui cu sunetele produse de carne – și lăsă capătul bont al tacului ei să se izbească de podea.

– Mai joci? o întrebă omul. Aș dori o șansă să-l recâștig.

Indică din bărbie spre buzunarul lui Gretchen.

Avea părul negru și carnea fermă și musculoasă sub pielea unsuroasă de culoarea caramelei. Dezgustător, iar vederea lui n-o ajuta pe Tamara să uite că ea însăși era captivă într-o carcasă omenească oleaginoasă, cu o limbă omenească și oase omenești unsuroase și un nume omenesc unsuros.

Dar o fată trebuie să mănânce.

– De fapt, spuse ea – şi-şi dezgoli dinţii către om, dorind ca el să-i arate colţii în acelaşi fel; ba nu, să-i *surâdă* în acelaşi fel –, ce părere ai de cină?

Gretchen era furioasă. Tamara o simţi de la zvâcnetele vârfului cozii până la tremurul urechilor ciulite. Cuşca ei omenească nu avea nici una, nici alta, dar *ea* încă îşi reamintea cum era să fii Copoi. Picioarele îngroşate de carne ale lui Gretchen forfecau la unghiuri perfecte de nouăzeci de grade. Părul ei tăiat drept pocnea în tentacule distincte în urma ei.

eşti mânioasă, spuse Tamara, în cele din urmă, disperată. Era greşit să fie nevoită să întrebe de ce, era greşit să fie nevoită *să întrebe* absolut orice. Între surori, între îngerii teribili, trebuia să existe consens.

Gretchen nu răspunse.

Seara de mai era înmiresmată. Tamara îşi petrecu degetele în jurul umerilor şi le apăsă de muchia osoasă pe care o putea simţi prin carnea dezgustătoare. Îşi încordă călcâiele.

Gretchen merse încă zece paşi şi se opri la fel de brusc de parcă cineva i-ar fi smucit lesa. O coliziune neelastică. Pantofii ei cu tocuri derapară pe pietrişul din parcare.

Tamara aşteptă.

ştiai că mi-era foame, spuse Gretchen. **l-ai lăsat să plece.**

nu-i adevărat!

Dar Gretchen se întoarse către ea, ochii verde-căprui luminoşi neclipind deasupra planurilor pometilor ei, şi Tamara privi în jos. Prost, *prost*, faptul că nu putea să audă ce gândea sora ei. **nu-i adevărat**, insistă ea.

i-ai arătat dinţii.

i-am zâmbit.

surioară, rosti Gretchen trist, **ei pot vedea deosebirea**.

Vândură inelul într-o prăvălie de amanet şi merseră cu banii în alt bar. În timp ce Gretchen arunca monede la masa de biliard, Tamara îşi făcu griji. Grijile însemnau ceva nou, la fel ca depărtarea de sora ei. Exilul pe planeta aceasta rotundă şi rotitoare aflată pe orbita ei rotundă şi rotitoare le modifica; Tamara învăţase să-i numere revoluţiile şi rotaţiile, aşa cum făceau oamenii, şi le numea *timp* acum când nu mai putea percepe timpul real, timpul Stăpânului, consumul inexorabil şi entropia.

Ea îi fusese paznic, cândva. Paznicul timpului adevărat, imaculat şi perfect, tot atât de îndepărtat de timpul dezordonat, improvizat, sideral al marionetelor de carne, pe cât de îndepărtat era un cristal de diamant de o bulă de sticlă suflată printr-o ţeavă. Dar ea şi sora ei nu izbutiseră să aducă în faţa judecăţii un solomonar care tulburase timpul real şi până nu puteau recâştiga favoarea Stăpânului, nu aveau să se realăture surorilor lor în Paradis.

Toate curbele dureroase din lumea aceasta – corpurile murdare, putride, organice, care rămâneau cărnoase şi fleşcăite oricât le-ar fi flămânzit surorile; curburile noduroase ale rădăcinilor şi venelor şi petalelor de flori – erau otravă lentă.

Tamara îşi pierduse căminul. Exilul o costa şi pe sora ei.

Se gârbovi pe taburetul de la bar – cu ginul cu tonic cuibărit în palma dreaptă, ronţăind coaja de lămâie – şi o privi pe Gretchen aranjând bilele. Al doilea local era mic şi plin de fum cu muzică preînregistrată şi nu prea multă lume. Câţiva masculi oameni stăteau la bar, cu beri sau beri cu whisky, iar o femelă al cărei tovarăş mascul nu bea freca o farfurie cu aripioare fierbinţi şi un cocteil într-un separeu de lângă perete. Gretchen aranjă bilele pentru ultima oară şi ridică triunghiul cu vârful degetelor. Mâinile unei femele omeneşti ar fi tremurat uşor. Ale lui Gretchen rămaseră nemişcate, de parcă ar fi fost din piatră.

Ea se întoarse ca să atârne triunghiul și când privi înapoi își dezgoli dinții.

Nu-i păsa ce spunea Gretchen; Tamara *nu putea* vedea deosebirea. Mărunți coaja de lămâie între dinți și-i spălă amăreala cu amăreala diferită a ginului cu tonic. Când se ridică pentru a merge la Gretchen, își lăsă paharul pe bar, astfel încât cineva să se poată oferi să-i facă cinste cu un rând.

Era greu să joci prost. Greu să ratezi, la răstimpuri. Greu să pari ca și cum ai fi încercat cu adevărat, scoțând un vârf ascuțit de limbă printre buzele întinse, ochii mijiți cutând rădăcina nasului. Trecând pe lângă ea, Gretchen o bătu ușor pe crupă.

Tamara își supse limba înapoi în gură, zâmbi spre tac și sparse bilele.

Trebui s-o lase pe Gretchen să câștige două partide înainte să intereseze pe cineva. Scârțâitul de cauciuc pe podeaua din lemn îi atrase atenția, dar nu înălță capul până când omul nu-și drese glasul. Se îndreptă și se întoarse, deja alertată de postura surorii ei că era ceva neobișnuit.

Masculul oprit în fața ei stătea într-un scaun cu rotile, cu mâinile ținute în poală. Era urât până și după criteriile oamenilor, chel și țepos, arătând de parcă ar fi fost opărit, cu fălci grele și ochi apoși care mijeau prin lentile groase, pătate de amprente. Arătă spre rackul de tacuri peste umărul lui Gretchen și rosti:

– Nu-i decât o masă. Vă deranjează dacă joc cu câștigătoarea?

Glasul îi era tot ce nu era corpul. Bogat și mângâietor, plin de rezonanțe obscure ca ecourile reverberate din plane dure și apropiate. Tamara îl recunoscu: era masculul care fusese cu femela cu păr negru care mânca aripioare de pui. Se uită către ușă, dar tovarășa lui părea să fi plecat. El mirosea a apă sărată și bere, nu a grăsime și carne putredă ca majoritatea oamenilor.

– Mă numesc Pinky Gilman, spuse el de parcă Tamara i-ar fi răspuns deja şi întinse mâna.

olog, murmură Gretchen. **slab**. Tamara avu grijă să-şi ţină dinţii acoperiţi când zâmbi. **pradă**, răspunse ea şi o simţi pe Gretchen râzând, cu limba atârnându-i, deşi cuşca ei omenească rămase impasibilă.

– Tamara, zise Tamara.

Se întinse şi strânse uşor degetele omeneşti groase.

– Gretchen este sora mea.

– Văd asemănarea, spuse el. Întrerup cumva?

– Nu. Gretchen se întinse să ia alt tac: Voiam să fac o pauză.

Tamara îşi desprinse degetele din cele ale marionetei de carne şi se retrase. Limba i se lipea de plafonul gurii ei stranii, cu dinţi bonţi.

– Poţi să...?

– Destul de bine, răspunse el şi acceptă tacul pe care Gretchen îl întinse peste masă.

Gretchen o bătu pe Tamara pe braţ când trecu pe lângă ea.

– Vrea careva o bere?

Tamara învăţa multe emoţii noi în cuşca ei şi multe nuanţe ale emoţiilor vechi. Îngrijorare, nemulţumire, şi acum alta: surprindere.

Fiindcă nu era nevoită să încerce să nu-l bată prea uşor pe Pinky Gilman. Dimpotrivă, el o făcea să trudească.

În primul joc îl lăsă să spargă bilele şi nu-şi frecă niciodată tacul cu cretă. Ba chiar, Tamara mânui tacul lui Pinky mai mult decât pe al ei, deoarece el i-l întindea să-l ţină în timp ce îşi manevra scaunul cu rotile.

El băgă trei bile când sparse, alese plinele şi începu să cureţe masa cu eficienţă şi o serie de mici înfloriturі, demonstrate în principal când îşi rotea scaunul cu rotile, aducându-l pe poziţie.

Când ajunse însă la a opta bilă, ridică privirea spre ea şi-i făcu cu ochiul.

Gretchen tocmai revenise cu berea. Cu dosul degetelor îşi împinse părul înapoia umărului şi-i întinse Tamarei o sticlă. **nu pot să cred.**

marionetele de carne pot *face* asta?

să joace biliard?

***să câştige* la biliard.** Gretchen se rezemă cu umărul de umărul Tamarei, astfel încât oasele îi învineţiră carnea cuştii surorii ei. Tamara suspină, alinată.

aparent, răspunse ea, **unii pot.**

Masculul, aplecându-se înainte în scaunul cu rotile pentru a privi în lungul tacului său, nu se uită la ele. Ochii i se îngustară îndărătul ochelarilor şi tacul îi şfichiui printre degete ca o limbă. Lovi bila albă uzată, şi bila albă se rostogoli înainte, ricoşă din mantă şi o lovi pieziş pe cea neagră. *Clic. Fâş. Plonc.*

Bila a opta în buzunarul din colţ.

Pinky îşi puse tacul pe masă, învârti roţile scaunului, retrăgându-se cu cincisprezece centimetri, şi se întoarse către Tamara, ridicând mâna.

– Rechin, spuse ea şi-i puse berea în palmă în loc să accepte strângerea unsuroasă.

Pinky îi surâse şi bău zdravăn, în timp ce Gretchen îi dădu Tamarei altă sticlă. Era însetată. Era întotdeauna însetată.

– Mai joci?

Berea îi era amară în gură, rece şi înspumată când îi traversă limba. Înghiţi şi frecă limba cuştii ei de cerul gurii pentru textura care dăinuia, după care mai înghiţi o dată. Răceala îi lovi dureros dinţii cuştii.

– Gretchen, spuse ea retrăgându-se, joacă tu.

Gretchen îl bătu, dar la limită, şi numai pentru că ea spărsese. El râse ca scurgerea unei chiuvete, când ea bägă bila a opta

neagră și lucioasă, și-și ridică tacul în mâini, ținându-l deasupra capului ca și cum ar fi fost o bară la care voia să facă ridicări în brațe. Avea unghii boante, îndeajuns de groase pentru ca Tamara să poată zări urmele de pilă pe ele, iar tendoanele antebrațelor i se conturară când le înălță.

– Ce zici, rosti el, de un joc pe miză?

Gretchen zâmbi și Tamara putu să vadă deosebirea.

– La ce te gândești?

Omul coborî tacul și strânse din umeri.

– Dacă câștig eu, veniți la mine acasă și vă gătesc pentru cină.

Tamara tresări și el ridică mâna.

– Nu te teme; nu am planuri necuviincioase. Și, la urma urmelor, voi sunteți două, iar eu sunt singur.

Tamara se uită la Gretchen. Gretchen se uită la Tamara, ochii ei luminoși uriași, cu pupilele contractate la dimensiunile unor gămălii de ac.

– Ca să nu mai amintesc de scaunul cu rotile, spuse Tamara.

– Ca să nu mai amintesc de scaunul cu rotile, încuviință el. Iar dacă câștigați voi, mi-o puteți găti voi.

Lăsă tacul să cadă, astfel încât poposi pe marginea mesei.

Tamara îi zâmbi.

Tamara zăbovi în baie, râcâind cu vârfurile degetelor peste săpunul alb pișcător pentru a umple spațiile, astfel încât unghiile să-i rămână curate. Prin peretele din rigips putea auzi clinchetele farfuriilor și murmurul vocii omului, ocazionalul ciripit de răspuns al lui Gretchen. Deschise apa cu podul unei mâini și o duse la gură în căușul plin al palmelor. Avea gust slab de săpun Dial și-i trezi durere în dinții omenești bonți, iar gâtlejul i se întinse și o duru când înghiți.

Mirosul de alcool pe care-l turna omul ajunse până la ea din bucătărie. Mai înghiți apă de la robinet, umplând spațiile

goale dinăuntrul ei, strângând ochii înaintea durerii salutare ce urmă.

După aceea își îndreptă spinarea, închise apa și-și controlă unghiile pentru a vedea dacă nu cumva căzuseră semilunile albe de săpun. Îi confereau mâinilor aspectul unei manichiuri îngrijite. Le vârî în buzunare și porni spre coridor.

Mergând pe hol, Tamara o văzu pe Gretchen aplecată deasupra mesei pentru micul dejun din bucătărie, cu o dungă de piele albă întrezărindu-se între cămașă și betelia blugilor. Masculul șchiopăta prin bucătărie pe două cârje pe care le scosese când Gretchen și Tamara îl ajutaseră să suie în automobilul său. Le spusese că se folosea de scaunul cu rotile pentru că nu putea juca biliard dacă ținea cârjele în mâini.

Tamara propuse să-l mănânce în parcare, dar Gretchen considerase că era mai bine să aștepte. Pentru intimitate, și lipsă de grabă, în care să se bucure de prima lor masă bună după multe zile.

Tamara își drese glasul. Și Gretchen tresări puțin – cu vinovăție? Tamara se înfioră în empatie silențioasă. *Noi nu putem trăi așa. Pur și simplu nu putem.*

Era un efort să gândească *noi*, și asta o mișcă aproape până la lacrimi. Era un efort, de asemenea, să-și reamintească divinitatea. Să-și reamintească certitudinea. Să-și reamintească cum era să fii curat.

flămândă, spuse ea și o simți pe Gretchen întinzându-se înăuntrul pieii ei. Gretchen rânji și-și trecu limba peste dinți, și amândouă înaintară. În curând avea să fie sânge și tendoane, oase și carne – și chiar dacă nu sfârșitul setei și foamei, măcar o dulce suprimare pentru atât timp cât avea să dureze ospățul.

Aerul era răcoros și plin de mirosuri bogate. Tălpile Tamarei erau elastice pe podea. Încă un pas înainte. Încă unul.

Peste sfârâitul șuncii, fără să se întoarcă, masculul spuse:

– În locul vostru, m-aș gândi mai bine.

Gretchen se opri și Tamara șovăi după încă jumătate de pas. Șuieră printre dinți, când masculul ridică șunca din grăsime folosind un clește, o așeză pe un șervețel de hârtie și stinse focul de sub tigaie. Abia după aceea se întoarse, sprijinindu-se greoi pe cârjele proptite sub coate.

tamara? spuse Gretchen și respirația Tamarei aproape că o reteză; numele o izbi ca o bilă de biliard. Surorile nu aveau nevoie de nume. Nu între surori. Numele erau ceva omenesc, parte din minciună.

Mușcă sânge din obraz când Gretchen zise, din nou, **tamara?!**

Omul mascul spuse:

– El n-o să vă ia înapoi, o știți. Vă puteți înfometa până la os, înfometa până sunteți ca lamele, înfometa până vi se opresc inimile omenești – și el tot nu vă va ierta niciodată. Timpul nu oferă a doua șansă. Istoria nu acordă reluări. Nu contează cât de mult vă străduiți să redeveniți îngerii entropiei. De acum înainte nu veți mai putea fi decât îngeri căzuți.

Scâncetul acela. Fusese *ea*. Sau fusese Gretchen?

Masculul – nu un mascul om, nu, fusese păcălită de deghizarea lui, dar știa din cuvintele lui că și el trebuia să fie un înger, al unuia sau altuia dintre Zeii întunecați – continuă:

– Sau puteți învăța să trăiți în lume.

Ea ar fi trebuit să pășească înainte, să-l deschidă cu unghiile, să-l ferfenițească cu dinții. Dar putea simți deja gustul, unsoarea cărnii sale, grăsimea și murdăria. Își înfipse din nou unghiile în propriile-i palme. Gretchen se ghemui lângă ea.

– Tu nu ești al Stăpânului. Nu ești un Copoi.

– Nu, spuse masculul sprijinindu-se în cârje, astfel încât scârţâiră pe linoleum. Eu am fost născut de Tatăl Broscoilor. Dar acum aparţin mie însumi. Ca şi voi.

– Ai dat greş. Ai *căzut*.

– M-am ridicat, îngerii mei.

Şi asta explica de ce mirosea a aer de mare, nu a carne stricată plină de viermi. Spre deosebire de Tamara, care-şi putea simţi propria carne putrezind pe oase când răsufla prea adânc.

Slin. Grăsime. Totul era murdărie. Tamara suspină şi linse sânge de pe unghii, simţind gustul săpunului, mai intens ca oricând. O parte din el era propriul ei sânge. Îşi dorea ca o parte din el să fi fost sângele apos al monstrului aceluia zâmbitor.

– Eu *n-o să fiu* murdară. Eu n-o să fiu flămândă, rosti Gretchen cu mâinile împreunate pe pardoseală, lăsată într-un genunchi. Glasul i se ridică: Eu nu voi fi murdară pe vecie. *Nu voi fi.*

Chipul masculului era blând. Compătimitor. Dezgustător. Lăsă capul pe un umăr.

– Vei fi murdară, rosti el nemilos ca Stăpânul, sau vei fi moartă. A fi flămând înseamnă a fi om. Pot ei să suporte mai multe decât voi?

Gretchen tresări. Tamara îşi vârî degetul mare în gură şi supse pe limbă semiluna curată de săpun. Înghiţi, apăsat, din nou, şi din nou, sugând fiecare deget până fu curat, simţind cum săpunul îi ajunge în stomac, cu acidul şi alcoolul sfârâind în jurul lui.

Masculul *nu se mai* oprea din vorbit. Nu credea că s-ar fi oprit dacă ea şi-ar fi vârât degetele în urechi.

– Iar asta-i condiţia umană. Niciunul dintre noi nu poate fi curat. Lumea este năclăioasă.

– Nouă nu trebuie să ne placă.

– Dar voi nu mai puteţi fi îngeri de acum. Aşa că va trebui să învăţaţi să vorbiţi între voi.

tu nu poţi şti asta

Tamara nu știu dacă vorbise ea, sau Gretchen. Din înălțarea umerilor, din privirea aruncată în sus, nici Gretchen nu știa. Sunetul era slab, spart.

– Eu știu, zise Pinky și ridică o mână urâtă, cu unghii groase, pilite, și încheieturile noduroase ale falangelor.

Pielițele care se întindeau între degete erau vestigiale, verzui, vasculare pe dedesubtul membranei. Le rășchiră larg.

– Eu însumi am fost cândva un înger teribil.

Săpunul, cuvintele, murdăria, sângele. Ceva suia. Ceva. Tamara căzu în genunchi lângă Gretchen, izbi pardoseala de ardezie (atât de netedă, atât de dură, atât de planară). Vomită. Un firicel subțire de bilă înspumată i se scurse printre dinții încleștați. O auzi pe Gretchen scâncind.

Apoi cineva fu lângă ea, ținând-o, mângâindu-i părul, îndepărtându-i din ochi șuvițele ca niște pene, cu cârjele de aluminiu lucios întinse de o parte și de cealaltă.

– Șșș, spuse monstrul, îngerul căzut, omul inuman. Șșș, spuse el și-i ținu capul când ea se aplecă din nou și vomită săpun și alcool pe pardoseala care fusese curată, cu pântecul zgârcit în jurul crampelor de agonie. Noi nu mâncăm săpun, spuse el și o mângâie până încetă să mai icnească. Noi nu mâncăm săpun. Înger prostuț.

Ea înălță capul, când putu, când balele galbene nu-i mai șiroiră pe bărbie. Pinky Gilman se aplecă peste ea, cu gâtul cu piei atârnate moale, fragil, atât de aproape de fălcile ei dureroase. Ea înălță capul și-și văzu sora privind-o.

O răsuflare reținută. O scuturătură iute a capului. Tăcere bruscă, atât de dură, încât ar fi putut ricoșa.

Și Tamara, uitându-se la Gretchen, auzi răspunsul nu pentru că-l *știa*, ci deoarece, cândva, l-ar fi știut.

NEPOFTIŢI

CHRISTOPHER FOWLER

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

CHRISTOPHER FOWLER este autorul, laureat al unor numeroase premii, a douăzeci și șase de romane și culegeri de povestiri. În prezent, scrie romanele polițiste din seria Bryant & May. Ultimul său roman este *The Victoria Vanishes*, iar noua sa culegere de povestiri este intitulată *Old Devil Moon*.

Povestirea sa „The Master Builder" a fost ecranizată de CBS într-un film având-le ca vedete pe Tippi Hedren și Mary Helgenberger, iar *Left Hand Drive* a câștigat premiul Festivalului de Film Scurt din Londra, pentru Cel mai bun scurtmetraj britanic.

De asemenea, Fowler a scris și romanul grafic salutat de critică *Menz Insana*, iar în prezent scrie articole în presa cu tiraj național și pentru BBC. Locuiește în Kong's Cross, Londra.

Porțile sofisticate și argintii stăteau căscate larg, gata să-i primească pe oaspeți. Desigur, nu putea fi vorba să vii pe jos; nu aveai pe unde să mergi, cu excepția căii de acces, ori prin iarba stropită de aspersoare, și ar fi arătat prost să te îndrepți spre clădire în lumina farurilor invitaților care soseau.

Înăuntru, primul lucru văzut de mine fu o alee de palmieri foşnitori, trunchiurile lor subţiri se legănau în luminile sclipitoare, albe şi albastre, ca nişte uriaşe acadele pe băţ. Doi valeţi arătoşi, robotizaţi, îmbrăcaţi în fracuri aurii şi stacojii, parcau maşinile, majoritatea Mercedesuri, Daimlere şi Volvo strălucitoare. Scara era flancată de şase chelneriţe adolescentine, îmbrăcate în costume scurte de Crăciuniţe, împărţind cupe delicate de şampanie. Casa scăldată în lumină, dreptunghiulară, joasă şi foarte albă, era organizată pe două niveluri, între pajişti paralele, verzi ca sticla. Puteam auzi hohote înăbuşite, murmure, o manifestare delicată a prezenţei oaspeţilor. Am văzut siluete trecând pe dinaintea fosforescenţei unduitoare a unei piscine, cu globuri translucide săltând în perimetrul ei. Nu era nici urmă de amfitrionul nostru, însă în curtea interioară, un majordom, un bucătar, barmani şi chelneri luaseră poziţie în spatele unor şiruri de cozi cărnoase şi sângerii de homari şi batoane de morcovi.

În aer se auzea un ritm înfundat, muzica fiind menită să creeze ambianţa fără a fi recunoscută; piese de-ale Beatlesilor, recompuse pentru un trio de jazz. Era pe la sfârşitul anilor şaizeci, era Vărsătorului. Smokey Robinson şi Dionne Warwick mai erau în clasamente, însă nu mai erau negri, în afară de mine.

În Los Angeles, petrecerile nu presupuneau părul lăsat vraişte şi distracţia. Ele sunt pentru socializare, pentru evaluări, târguieli, pentru a fi văzut şi bifat de pe o listă. În acea seară, în casă erau două feluri de invitaţi, cei care erau observaţi prin absenţa lor şi cei invitaţi mai mult ca umplutură. Nu mai e nevoie să spun că eu mă număram printre cei din ultima categorie. Numai Sidney Poitier ar fi intrat în prima.

Era casa lui Cary Dell, un director de studio de la MGM, cam încet la minte, de categorie mijlocie, şi-mi amintesc că vedeam o mulţime de feţe familiare: Jacqueline Bisset, Victoria

Vetri, Ralph Meeker, vreo doi directori de distribuție, niște agenți în costume negre, trăgându-se la un loc într-un colț, urmărind pe toată lumea cu privirile lor suspicioase.

Oamenii importanți erau așezați într-un salon îngropat, semicircular, pierduți printre pernele purpurii, supradimensionate. Zona era atât de exclusivistă, încât ar fi putut foarte bine să fie înconjurată de cordoane de catifea. Toți ceilalți se străduiau din greu să mențină tonul conversației ușor și aerisit, dar nu rezistau să nu se uite peste umăr ca să vadă ce se petrecea în adevăratul miez al petrecerii.

Mai era și un alt gen de oaspete prezent în acea seară. Dell invitase câteva fete frumoase și tinere. Niciuna de prost-gust – nu erau târfe –, ci doar absurd de perfecte, cu talii subțiri și ochii de bazalt. Stăteau împreună, ciocănind cu unghiile lor de un roz platinat într-o parte a paharelor de martini, mângâindu-și părul, privind prin jur, așteptând să le abordeze cineva.

Petreceri de acest fel se organizau peste tot pe dealurile Hollywoodului; cei din vechea școală încă mai soseau cu smochinguri și rochii lungi până la podea, însă studiourile tocmai redescoperiseră filmul de tineret și îi curtau, fără nicio jenă, pe aceiași studenți antisistem pe care-i ridiculizaseră cu cinci ani în urmă. Eu făcusem vreo două rolișoare foarte proaste, despre exploatare, de obicei distribuit ca un fel de amic comic, al cărui singur scop era să amuze cu negreala lui. Pe atunci, credeam în ideea de a fi văzut, cu orice preț, și acceptam întotdeauna rolurile.

Aveam senzația că fusesem adăugat pe lista cu invitați de către secretara lui Dell doar ca să fiu la număr și să-i ofer o poleială de sofisticare, pentru că purtam pantaloni din piele maro, cu tiv, și părul îmi era aranjat în stil Afro, și nu-mi pierdusem cu totul accentul din Harlem. În mod sigur, nu mă invitase pentru conversația mea, de-abia dacă schimbasem

mai mult de două vorbe cu el. Iar dacă acesta era motivul, nu-şi dăduse seama că proveneam dintr-o familie din clasa de mijloc.

Îmi amintesc că era o seară rece, spre sfârşitul lui noiembrie. Vântul se oprise, iar în aer se simţeau izuri de paciuli[1] şi haşiş. Petrecerea se mai dezgheţase puţin, iar muzica crescuse în volum şi ritm. Câteva dintre fetele acelea frumoase dansau aiurea între ele pe covorul alb, circular, din salon. Mai participasem la astfel de petreceri şi urmau, întotdeauna, o linie asemănătoare, atingând punctul maxim pe la zece jumătate, iar curând după aceea, invitaţii cereau să le vină maşinile. Desigur, oamenii beau şi conduceau mai mult în acele zile, dar nimeni cât de cât important nu zăbovea mai târziu, pentru că munca în studiouri începea la patru dimineaţa

Începeam să mă gândesc să plec şi eu, înainte să trebuiască să suport jena de a aştepta ca Mustangul meu jerpelit să fie adus pe dinaintea tuturor, când, în curtea interioară izbucniră glasuri răstite, şi-am văzut pe cineva aruncat în piscină, îmbrăcat, un slăbănog de vârstă mijlocie, în costum negru. Era dificil să-ţi dai seama ce s-a întâmplat, pentru că toată lumea se înghesuia la marginea bazinului. Tot ce ştiu este că, atunci când l-au scos din clor, un minut mai târziu, era mort. Am citit în *LA Times*, a doua zi, că-şi rupsese gâtul lovind marginea de beton în cădere şi că murise în câteva secunde. I s-a acordat un scurt necrolog în *Variety*, pentru că figurase într-un film Disney, jalnic, intitulat *Maimuţelor, plecaţi acasă!* Îmi amintesc că mă gândeam că relatările de presă erau neobişnuit de prudente cu acest deces. Cred că nimeni nu voia să rişte să sugereze că Dell nu-şi ţinea

[1] Plantă erbacee labiată din regiunile tropicale, din frunzele căreia se extrage un ulei eteric cu parfum puternic (*Pagostemon patchouly*); *p. ext.* parfum care se fabrică din acest ulei (n. tr.).

casa în ordine, şi n-au existat insinuări că ar fi fost altceva decât un accident nefericit. Dell era un mare jucător într-un oraş atât de sindicalizat.

În timp ce conduceam înapoi în vale, în seara aceea, mergând pe deasupra reţelei cristaline a oraşului, am trecut de una dintre acele fete frumoase care stăteau singure pe partea mea a drumului, cu pantofii într-o mână, făcând semn pentru un „ia-mă, nene!", şi-am ştiut că veniseră aici de prin Vestul Mijlociu, lăsându-şi în urmă familia şi prietenii, doar ca să poată fi angajate ca bibelou, să stea pe la petreceri. Îmi amintesc că mă gândeam că nimeni nu i-ar duce dorul fetei aceleia dacă ar dispărea. Asta m-a întristat, însă n-am oprit pentru ea. Pe atunci, negrii nu opreau ca să ia fetele albe, pentru că nu voiau să aibă probleme.

Vreo două luni n-am mai avut de lucru, însă într-o seară de februarie, în plină furtună, am fost invitat la o altă petrecere de studio, de data asta o afacere mai modestă, în Silverlake, unde palmieri singuratici împungeau cerul portocaliu pe crestele dealurilor, iar familii hispanice stăteau în pragul uşilor, privind cum se jucau copiii lor. Poţi să deosebeşti cartierele mai sărace după cantitatea de cabluri spânzurate deasupra caselor lor, iar în această zonă erau din belşug. Am tras pe dreapta lângă o parcare pustie şi încă mai studiam harta, la lumina stâlpului de pe stradă, când am auzit în spatele meu o răbufnire surdă de muzică şi mi-am dat seama că petrecerea se ţinea într-o mansardă construită din gresie – pe atunci, erau o noutate – aşa că am parcat şi am urcat la ultimul etaj.

Exteriorul clădirii o fi fost el neîngrijit, însă pe dinăuntru era stil Cartier. Întregul etaj de sus fusese răzuit până la cărămidă şi transformat într-un spaţiu vast şi deschis, pentru că proprietarul era un fotograf profesionist, care îl folosea drept studio. Se ocupa de fotografiile de pe platou pentru Paramount, şi, printr-o întâmplare, îmi făcuse şi mie portretele, cu vreo

doi ani în urmă. Era măgulitor pentru mine să mă gândesc că nu mă uitase, iar petrecerea asta era mult mai prietenească decât ultima. Am recunoscut două fete pe care le audiasem cu o lună înainte, şi-am început să discutăm, apoi am împărţit o „iarbă". Muzica era Hendrix, cred că *Electric Ladyland*. Culori cleioase, flegmoase, alunecau pe pereţi, iar discuţiile se purtau pe un ton mai ridicat, mai ascuţite, dar mediul era încă destul de elevat.

Era cea de-a treizecea aniversare a fotografului şi invitase unele nume destul de importante, dar era tot mai greu să deosebeşti vechile figuri de cele noi, pentru că toată lumea era îmbrăcată în mărgele şi caftane. Noii producători şi actorii erau împrăştiaţi prin fotoliile umplute cu polistiren, de un galben-canar, într-o îmbâcseală narcoleptică, în vreme ce greii industriei se ţineau de martiniurile lor, la bar. Eu mă simţeam destul de bine împreună cu prietenele mele, când i-am văzut din nou.

Poate pentru că nu mă remarcase nimeni la petrecerea lui Dell, eu observasem tot, iar acum i-am recunoscut pe noii sosiţi când şi-au făcut apariţia. Erau patru, două fete, doi bărbaţi, toţi de aproape treizeci de ani, şi mi-am amintit de ei în mod special, de la petrecerea de Crăciun de la Dell, pentru că stătuseră ca un grup închis, de parcă n-ar mai fi cunoscut pe nimeni altcineva. Râdeau împreună şi priveau pe toată lumea, de parcă şi-ar fi spus o poantă pe care n-o puteau împărtăşi nimănui.

Recunosc că eram puţin drogat şi mă simţeam cam dus de val, dar era ceva cu ei care m-a neliniştit. Aveam senzaţia că nu fuseseră invitaţi şi că erau aici pentru un cu totul alt scop. Erau la fel de atenţi ca nişte agenţi federali. Stăteau într-un colţ, privind şi şuşotind, iar eu voiam să mă duc la ei, să-i întreb ce făceau, însă fetele mă distrăgeau şi ştiţi cum merg lucrurile.

Am plecat la câteva minute după miezul nopţii, tocmai când atmosfera începuse să se încingă. M-am dus cu fetele înapoi la hotelul lor. Aveau nevoie de o maşină, iar eu de companie.

Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, eliberaseră deja camera. Mai era doar un mesaj de la ele, scris cu ruj, pe oglinda din baie, plin de pupici, însă niciun număr de telefon de contact. Am luat cotidienele industriei la un restaurant IHOP din Santa Monica, iar acolo, într-o pagină cinci, am dat peste o relatare de la petrecerea la care fusesem noaptea trecută. Un cântăreţ din înalta societate, pe care mi-l aminteam vag că-l văzusem certându-se beat cu prietena lui, căzuse pe scări la plecare, se rostogolise de la etaj până pe palierul de dedesubt. Era de aşteptat să-şi revină, dar era posibil să-i fi fost afectat creierul. Fanii aşteptau cu flori lângă salonul lui de spital.

Două petreceri, două accidente – se mai întâmplă. Peste tot în oraş studiourile organizau chefuri, în fiecare seară din săptămână, dar mă simţeam ciudat că participasem la amândouă. Bineînţeles, trebuia să fii invitat, însă pe atunci nu exista o politică strictă de acces, ca acum. Nici vorbă de agenţi de pază, cu căşti în urechi, uneori nici măcar o listă de invitaţi. Oamenii soseau şi plecau, şi era dificil de spus cine venea nepoftit, amfitrionii presupuneau că, în general, nu îndrăzneai să faci asta. Erau rupţi de restul lumii. Îmi amintesc că participasem la un chefuleţ în Brentwood, unde toaleta s-a înfundat şi conţinutul s-a revărsat prin sufragerie, iar toată lumea s-a purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic pentru că presupuneau că menajerele vor curăţa mizeria. Aşa era Hollywoodul.

Poate că puteţi sesiza conturându-se un tipar în această poveste, însă atunci eu n-am reuşit să-l descopăr. Eram prea ocupat; cu audiţiile, cu propria mea carieră, cu distracţiile. Pe atunci, în oraş te simţeai altfel, liber ca pasărea cerului şi uşor pierdut, prins între realizarea de filme în vechiul stil clasic şi curentul neconvenţional în ascensiune. Trebuiau să aibă grijă de noua generaţie de adolescenţi dezrădăcinaţi, care erau tot mai nerăbdători cu lumea dată pe mâna lor. Producătorii voiau

să facă declaraţii de artă rebelă, însă nu ştiau cum şi nu se puteau preda cu totul filmelor trecutului. Oamenii uitau că *Hello Dolly!* a apărut în acelaşi an cu *Easy Rider*.

Vremuri ciudate. În Vietnam, plutonul locotenentului William Calley, format din soldaţi americani, a masacrat cinci sute de vietnamezi neînarmaţi, majoritatea femei şi copii, la May Lai. Mulţi dintre noi aveam prieteni printre ei, şi-am auzit relatări despre femei aruncate în fântâni, cu grenade azvârlite după ele. Cei rămaşi în urmă s-au simţit fără nicio putere, însă exista un sentiment de furie în creştere, care se infiltra printre crăpăturile din viaţa noastră cotidiană, tulburând ritmul oraşului, statul şi, în cele din urmă, întreaga naţiune. Nu văzusem niciodată până atunci o demonstraţie de protest pe străzile din L.A., şi auzisem că acelaşi lucru se întâmpla la Washington, Chicago, chiar şi în Denver.

Însă nimic nu afecta elita de la Hollywood; lâncezeau, flirtând cu subversiunea, când, de fapt, ceea ce voiau era să facă filme muzicale. Totuşi, încă mai dădeau petreceri, iar următoarea a fost mortală.

Afacerea adevărată era cam asta, un chef fiţos în Beverly Hills, cu participarea unei părţi sesizabile de invitaţi VIP, oferit cu scopul de a promova încă un film din seria *Planeta Maimuţelor*. Continuările îşi cam pierdeau publicul, aşa că unul dintre directorii de producţie a oprit stopurile şi şi-a deschis conacul – am spus că era al lui, însă cred că fusese construit pentru Louise Brooks[1] – nobilimii de la Hollywood. De data asta, de intrare aveau grijă nişte agenţi de pază, verificând numele pe liste, punând întrebări tuturor, cu excepţia celor care se aşteptau să fie recunoscuţi. Cu siguranţă că-mi amintesc că-l văzusem pe Chuck Heston acolo, cu toate că el nu părea prea

[1] Vedetă a filmului mut american (1906-1985) (n. tr.).

încântat, n-a băut nimic şi nici n-a stat prea mult. Fetele frumoase s-au prezentat în forţă, îmbrăcate în minunate fuste mini, acoperite cu bijuterii, şi bluze minuscule, cercetând viclene încăperea, în căutarea directorilor de producţie, a regizorilor, a oricui care le putea pune pe direcţia unei cariere. O gaşcă de băieţi de studio, de categoria grea, jucau biliard în bârlogul albăstrit de fum de ţigară, în vreme ce femeile lor sorbeau din paharele cu daiquiry şi bârfeau. Agenţii actorilor nu veneau niciodată cu nevestele, de teamă să nu fie daţi de gol. Fusesem invitat acolo de o domnişorică fierbinte, Cheyenne, care ajunsese să primească un rol într-un film numai pentru că ştia să călărească, cu toate că, în afară de cai, bănuiam că-l călărise pe producător.

Aşadar, iată-ne, prinşi în această vilă cu stucaturi de un roz ţipător, cu scări interioare deopotrivă, tapiserii maronii şi dubioase pe pereţi, şi candelabre din fier forjat. Am luat-o pe Cheyenne de mână şi ne-am îndreptat spre grădină, unde-am inspirat briza mării pe o pajişte ca un covor din ace de smarald. Prin apropiere, o falsă orchestră britanică interpreta piese de muzică uşoară într-un cort mare, dungat, plin cu statui de bronz şi covoare din Santa Fe. Mă uitam după un loc în care să-mi las paharul cu băutură, când am dat cu ochii de acelaşi grup de nepoftiţi, pe când ieşeau din casă, şi imediat o sonerie de alarmă a început să-mi ţârâie prin minte.

Era o seară caldă de martie, iar majoritatea oamenilor se aflau în parcul luminat de felinare. Nepoftiţii – aşa ajunsesem să le spun – s-au servit cu cocteiluri şi se îndreptară spre peluza aglomerată, iar noi i-am urmat.

– Îi vezi pe tipii ăia de acolo? i-am zis lui Cheyenne. I-ai mai văzut, vreodată, până acum?

Trebui să-şi găsească ochelarii şi să şi-i pună, apoi îşi scutură spre mine părul ei lucios şi negru.

– Individul cu fălcile pătrate, cel din stânga, seamănă cu un actor. Cred că l-am văzut într-un film. Fetele nu prea par să fie de pe-aici.

– Cert este că eu încep să cred că în jurul lor este o karma cu adevărat periculoasă.

I-am povestit de celelalte două petreceri.

– Asta-i o prostie, râse ea. Tu chiar crezi că ar putea să meargă peste tot și să caute încăierări fără să bage nimeni de seamă?

– Oamenii de aici nu prea bagă multe de seamă, sunt mult prea ocupați cu propria lor reprezentare. În afară de asta, nu cred că-i vorba de provocarea de încăierări, cât de instaurarea unei atmosfere nasoale. Nu știu. Hai să ne apropiem puțin.

Ne-am fofilat pe lângă unul dintre bărbați, care-i șoptea ceva celei mai scunde și mai tinere dintre cele două fete. Era arătos într-un fel ușuratic, iar ea avea trăsături mici, animalice, și-am încercat să mi-i închipui prima dată ca un cuplu, apoi ca făcând parte dintr-un grup, însă n-am izbutit s-o scot la capăt. Tipul cu alură de actor era îmbrăcat într-un costum costisitor, un Rodeo Drive albastru, iar celălalt era un cowboy urban. Fata scundă purta genul de cămașă ieftină, din bumbac, cu un imprimeu cu floarea-soarelui, ca și cele ștampilate de FedCo[1], însă prietena ei mai înaltă avea medalioane de aur la gât, care trebuie că valorau o avere.

Acum observasem că purtau cu toții lanțuri și medalioane. Cowboy-ul avea o coadă de cal băgată cu grijă pe sub gulerul cămășii, ca și cum ar fi ascuns-o. Aveau ceva care începuse, cu adevărat, să nu-mi dea pace și n-am putut să-mi dau seama de ce până când le-am văzut ochii. Erau ceva ce aveau toți la fel, o încremenire comună. Pupilele lor opace priveau fără să miște și rămâneau reci precum cosmosul chiar și

[1] Companie de distribuție de personal (n. tr.).

atunci când râdeau. Toată lumea se lăsa, încet, în voia valului, gustând petrecerea, cu excepţia celor patru, care priveau şi aşteptau să se întâmple ceva.

– Vrei să spui că nu vezi nimic ciudat la ei? am întrebat-o.

– Da, dar tu ce crezi că ai observat?

– Nu ştiu. Cred că poate vin târziu la chefurile astea, neinvitaţi. Cred că-i urăsc pe cei de aici.

– Păi, nici eu nu mă dau în vânt după gazdele noastre, zise ea. Suntem aici pentru că aşa trebuie.

– Dar nu şi ei. Doar stau pe aici şi fac să se întâmple chestii nasoale, înainte de a-şi vedea de drum, i-am spus lui Cheyenne. Nu ştiu cum, sau de ce, dar o fac.

– Ai idee cât de aiurea sună asta? îmi şuieră ea. Dacă n-au fost invitaţi, cum au trecut de pază?

Se înălţă pe vârfuri şi mă privi drept în ochi.

– Aşa mă gândeam şi eu, măi, coaie. Fumatul ierbii te face paranoic. Nu poţi încerca să te bucuri, pur şi simplu, de viaţă?

Şi-aşa am şi făcut, însă nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la invitatul aflat pe moarte în piscină şi la tipul care căzuse pe scări. Am mai rămas încă două ore şi ne gândeam să plecăm, când ne-am pomenit din nou lângă Nepoftiţi. Pe terasă se adunase o mulţime de lume şi se dansa la greu, însă ei patru, îmbrăcaţi atât de diferit încât nici nu-mi puteam imagina că ar fi putut fi prieteni, încă mai măsurau totul din priviri, continuând să şuşotească între ei.

– Fă-mi doar acum pe plac, vrei? i-am spus lui Cheyenne. Uită-te şi tu la ei, să vezi dacă nu găseşti nimic neobişnuit la tipii ăştia.

Oftă şi mă răsuci în aşa fel încât să se poată uita peste umărul meu.

– Păi, tipul cu bărbia pătrată poartă ceva la gât. De fapt, toţi au ceva la gât. Am mai văzut medalionul lui undeva, o

secure cu tăiș dublu? Înseamnă *Doamne, ai milă.* Perle argintii de fiecare parte, ia uită-te. Poți vedea câte sunt?

L-am privit. Tipul se afla într-o conversație aprinsă cu fata scundă și nu mă observă.

– Sunt câte șase pe fiecare parte. Nu, stai puțin, sunt șapte și șase. Să însemne asta ceva?

– Bineînțeles. Împreună cu securea dublă, înseamnă răzmeriță, prin intermediul celor treisprezece trepte ale depravării, conducând, în cele din urmă, spre noua ordine mondială, acel *Novus Ordor Seclorum.* Este un simbol satanic. Frate-meu mi-a povestit o mulțime de lucruri despre chestiile astea. Într-o vreme, a citit mult despre vrăjitorie, gândindu-se că ar putea influența cursul evenimentelor, dar apoi mama l-a făcut să-și caute de lucru.

Făcu un gest discret.

– Fata cu care discută poartă un *ankh,* cruciulița argintie cu o buclă la capăt. Este simbolul egiptean pentru uniunea sexuală. Sunt destul de răspândite, le găsești în majoritatea magazinelor de suvenire. Oh, stai așa.

Se sprijini de umărul meu, încercând să distingă ceva.

– Ceilalți doi? Ea poartă un fel de nod de aur, ca un opt culcat într-o parte, cu trei linii deasupra. Asta-i ceva ce ține de alchimie, poate simbolul mercurului negru. Dar el, cowboy-ul, el are cel mai puternic simbol. Uită-te și tu.

Am aruncat o privire și am văzut un mic cinci de aur, atârnând pe pieptul lui bronzat și dezgolit. Doar atât că nu era un cinci; deasupra lui era o linie încrucișată.

– Ce-i asta?

– Este *Crucea Haosului,* simbolul lui Saturn. Cunoscut și drept *Mai Marele Malefic, Aducătorul Necazurilor.* Lui Saturn îi trebuie douăzeci și nouă de ani ca să facă o rotație completă în jurul soarelui, și, cum o viață de om poate fi măsurată doar

prin două, trei rotaţii, este de obicei asociat cu adunarea de suflete de către hârca cu coasa, cu admiterea faptului că timpul nostru este măsurat înainte de moarte, cu orbita vieţii. Oricum, putem modifica această orbită, cu alte cuvinte, să scurtăm o viaţă. Este simbolul satanic al morţii, foarte potent.

Atunci am avut o senzaţie bizară, un fior iniţiat pe ceafă, coborât apoi de-a lungul braţelor. Încă mă holbam la cowboy, când şi-a ridicat privirea şi a încrucişat-o cu a mea, şi-atunci am văzut incendiul. N-aş fi crezut niciodată că eram vulnerabil la astfel de lucruri, dar dintr-odată, cu acea privire, am fost convertit.

Încă ne mai holbam unul la celălalt, când Cheyenne mă înghionti tare.

– Nu te mai zgâi la el, vrei să provoci necazuri?

– Nu, i-am spus, dar se petrece ceva acolo, nu simţi nimic? Ceva cu adevărat îngrozitor.

– Poate că nu le plac tipii de culoare, Julius. Sau poate că sunt extratereştri. Acum chiar cred că ar trebui să plecăm.

Chiar atunci, Nepoftiţii se întoarseră toţi deodată şi o luară încet spre cealaltă latură a spaţiului de dans, până când nu i-am mai putut vedea cum trebuie. Peste câteva clipe, am auzit că începe o încăierare, două glasuri bărbăteşti răstindu-se. Aproape că mă aşteptasem să se întâmple, dar când chiar s-a întâmplat, tot m-a şocat.

Avea aproape şaizeci de ani, cu chelie, dar cu părul încă zburlit, îmbrăcat cu un tricou galben, pe care scria KEEP ON TRUCKIN', făcut pentru cineva cu numai un sfert din vârsta lui. L-am văzut aruncând un pahar de băutură şi agitând un braţ grăsuliu, cu pumnul strâns, ratând lovitura de la un kilometru. Poate că a fost împins, poate nu, dar l-am văzut cum îşi pierde echilibrul şi se prăbuşeşte peste masă, ca şi cum întreaga scenă ar fi fost filmată cu încetinitorul. Tăblia de sticlă,

de forma unui rinichi, explodă şi se sparse în trei bucăţi sub greutatea lui, se fragmentă şi pătrunse prin tricoul lui aproape la fel de curat ca un scalpel, şi toţi săriră înapoi. Doamne fereşte ca invitaţii să-şi distrugă pantofii pe cioburile de sticlă.

Zăcea la fel de neajutorat ca un bebeluş, incapabil să se ridice. Două fete scânceau dezgustate. Când încercă să se ridice singur în coate, o dâră lată şi întunecată izbucni pe sub tăietura din tricou. Se prăbuşi, zvârcolindu-se, strigând după ajutor în timp ce petale de sânge se împrăştiară pe pieptul său. Muzica încetă şi-am auzit cum bătea pe podea cu călcâiele ghetelor sale, apoi mulţimea, care se retrăgea, îmi blocă câmpul vizual. Nimeni nu alergase în ajutorul lui; arătau cu toţii ca şi cum s-ar fi aşteptat să le vadă pe servitoarele mexicane făcându-şi apariţia pentru a aşeza, discret, o prelată peste întreaga scenă, pentru ca ei să-şi poată vedea mai departe de petrecere.

De ce n-am sărit să-l ajut? Nu am niciun răspuns la această întrebare. Poate pentru că, pe atunci, şi eu eram mai la fel cu ceilalţi, temându-mă să fiu eu primul care ieşea din linie. Acum mă simt altfel.

Cheyenne mă trăgea de mânecă, încercând să mă convingă să plecăm, însă eu îi căutam pe Nepoftiţi. Dacă mai erau încă acolo, nu-i puteam vedea. Aduseseră ghinion petrecerii, încă o dată, şi se făcuseră nevăzuţi în vânzoleala nopţii din Los Angeles.

Aşa cum mi se mai întâmplase de două ori, m-am pomenit căutând prin ziarele de a doua zi vreo referire la dramă, însă orice scandal potenţial fusese muşamalizat în grabă. O vreme, am pierdut legătura cu Cheyenne, chiar începusem să cred că-mi imaginasem eu totul, pentru că luna următoare, cariera mea a demarat şi n-am mai fumat iarbă. Am primit un rol principal într-un film nou, despre un detectiv particular de culoare, descurcăreţ, poreclit Dynamite Jones, şi trebuia să am mintea

limpede, pentru că programul de lucru nocturn era crâncen şi nu-mi permiteam s-o dau în bară.

Am terminat filmul într-un timp-record, fără niciun fel de bâlbe serioase, iubita mea albă a fost înlocuită cu o fată de culoare, după două zile, iar marea noastră scenă de dragoste a fost tăiată, pentru a ne asigura că nu vom scandaliza publicul nostru de bază. Perry Sapirstein a dat petrecerea de final la casa lui din Mulholand, pentru că demontau decorurile şi nu puteam s-o ţinem în interiorul studioului. Mi-am închipuit că era momentul potrivit să reiau legătura cu Cheyenne – fusese la Chicago şi apăruse într-un spectacol antirăzboi, tras apoi pe linie moartă – şi voia să se ocupe ceva mai serios de mine, în timp ce aştepta o nouă şansă în Vest.

Mi se părea că-i ştiam pe toţi de acolo, însă tot mai apăreau figuri necunoscute, şi, bineînţeles, Fetele Frumoase erau prezente în forţă, sperând să fie alese pentru ceva, orice, înainte ca inocenţa lor să dispară şi chipurile să li se înăsprească. Chefurile de la Hollywood îşi pierdeau strălucirea tocmai când începusem să mă obişnuiesc cu ele. Îmi dădeam seama că marii mahări nu vor fi niciodată tulburaţi de la marile lor haciende. Cochetau cu rebeliunea, dar se vor întoarce la conservatorism cu prima ocazie, şi toată lumea ştia asta.

Uitasem cu totul de Nepoftiţi. Oamenii erau atraşi în vâltoarea evenimentelor în desfăşurare în Vietnam, iar relatările de ultimă oră despre atrocităţile comise de ambele tabere erau susţinute de imagini-document şocante, care aduceau războiul în pragul caselor tuturor. N-am întâlnit niciodată pe nimeni care să creadă că locul nostru era acolo, însă mă aflam în California cea liberală, şi trebuia să mai treacă ceva timp până când această viziune putea fi adoptată de întreaga naţiune. Senzaţia de haos era una palpabilă; hipioţii erau detestaţi şi temuţi, oriunde se duceau, iar dincolo de enclavele democrate tinerii

erau priviţi cu o asemenea suspiciune, încât părea periculos să traversezi graniţele dintre state. Oamenii erau înspăimântaţi de diferenţe şi de schimbări, întotdeauna au fost, întotdeauna vor fi, dar pe atunci nu existau repere, niciun fel de bariere de siguranţă. Nu era nimeni care să ne spună ce era corect, în afară de ce simţeam noi, în sufletul nostru.

Nu eram în stare să vedem cât de mult ne afundam în beznă.

Chiar şi în cele mai ciudate vremuri, cineva tot continua să dea petreceri şi să se poarte ca şi cum nu se întâmpla nimic rău. Aşa era şi la Mulholand, unde izvoare de tequila aurie umpleau piramidele de pahare sclipitoare, cu sare pe buză, iar chelnerii invizibili alunecau printre invitaţi cu stridii aşezate în scoicile sidefii.

Totul era ciudat în acea ultimă seară când am dat cu ochii de ei. Ţin minte că eram deranjat de ţipetele isterice, transformate în râsete gâjâite, provenite de la etajul întunecat de sus, din reşedinţă. Îmi amintesc de privirile încărcate de ură ale unui individ morocănos, aplecat pe coridorul de lângă toaletă. Mă revăd plecând la bucătărie, să caut nişte gheaţă, şi văzând ceva scris cu sirop de arţar pe uşa albă ca un os a frigiderului, literele scurgându-se ca un sânge gros şi întunecat. M-am uitat mai îndeaproape, încercând să citesc ce scria, aşteptându-mă la ceva şocant şi sinistru, numai ca să simt o mare dezamăgire când am descifrat cuvântul picurat şi lipicios: SĂNĂTATE.

Nici vorbă de Lucifer, apărând nepoftit pe la petrecerile de la Hollywood.

Dar chiar în clipa în care am luat ideea în râs, considerând-o idioată, umbra grăbită a unui început de teamă a început să-mi sâcâie mintea. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult încăperea, casa şi toţi cei din ea mi se păreau mai în nesiguranţă, iar această senzaţie continua să se amplifice, înghiţindu-mă. Deodată, mi-am surprins reflexia în sticla de

la tavan şi până la podea, care despărţea bucătăria de grădina din spate, neluminată, şi-am văzut cât de singur eram în încăperea goală, strălucitoare. În acest oraş blestemat nu era nimeni căruia să-i fi păsat dacă trăiam sau muream. Fără ca măcar să-mi dau seama, totul din lumea mea începuse să alunece şi să se scurgă într-un abis asurzitor şi gol. Nu existau prieteni, nici loialităţi, nici intenţii bune, numai profit şi profitori.

Nici paradis, nici adăpost, doar noaptea nesfârşită, neiertătoare şi infinită.

Dacă acesta era efectul renunţării la marijuana, m-am gândit, atunci chiar că trebuia să mă apuc din nou de fumat.

Însă linia de siguranţă era mult mai subţire pe atunci. Ne simţeam mult mai aproape de distrugere. În zilele de-atunci, trăiam în pericol, ignorând, cu veselie, toate datele.

Odată, am participat la un curs despre structura miturilor, la UCLA[1], unde am discutat tema oaspetelui nepoftit, fantoma de la petrecere, necuratul din templu, vrăjitoarea prezentă la botez, vampirul din prag, cobea de la nuntă, iar toate aceste mituri aveau un element comun: cineva trebuia să-i invite prima oară, ca să poată începe. Mă întrebam cine făcuse o invitaţie neghioabă aici, în California.

Îmi amintesc că în seara aceea, în salon era o femeie drăguţă – cu toate că am văzut-o doar din spate – cu care toată lumea voia să intre în vorbă. Unul dintre prietenii ei, cam afumat, făcea o scamatorie cu un cuţit de masă cu aspect foarte periculos, iar eu mi-am spus: *Şi dacă se împiedică?* Şi tocmai când mă gândeam la asta, am devenit conştient de prezenţa lor, stând chiar în preajma mea. M-am întors şi m-am trezit lângă tipul cu bărbia pătrată, care semăna cu un actor. Ochii săi cenuşii, adânciţi în orbite, mă scrutau neclintiţi, înfruntându-mi

[1] University of California, Los Angeles (n. tr.).

privirea. În sala principală lumina era slabă, fiind iluminată numai de flăcările chihlimbarii provenite dintr-un șemineu enorm, sculptat. Am văzut semnul Satanei licărind la gâtul său, și el zâmbi complice, iar eu am tresărit.

– Și tu cine naiba ești? am îngăimat, înainte de a-mi regăsi calmul.

– Bobby.

Întinse mâna.

– Tu ești Julius.

– De unde știi cine sunt?

– Am prieteni în branșă. Cunoaștem o mulțime de oameni.

Nu mi-a plăcut felul în care-a spus-o.

– Te-am mai văzut și altă dată, i-am zis. Și pe prietenii tăi.

– Da, sunt cu toții aici. Ne distrăm împreună. Mi-i arătă: Asta-i Abby, Susan și Steve.

Se uitară toți spre mine, ca și cum ar fi auzit că li se rostise numele. Efectul mișcării lor, sub imperiul unei minți unice, comune, era înfiorător. Voiam să spun „Pe cine cunoașteți aici?“, dar în loc de asta am întrebat:

– De ce sunteți aici?

Bobby rămase o clipă tăcut, apoi zâmbi și mai larg.

– Cred că știi și singur răspunsul la întrebare. Am venit aici ca să gustăm moartea.

– Cum adică?

Își aținti privirile spre foc.

– Trebuie să știi cum e să mori înainte de a cunoaște viața, Julius.

– Nu te înțeleg.

– Vreau să spun că – Bobby se aplecă spre mine, cu ochii umplându-i-se de o compasiune morbidă când îi fixă adânc într-ai mei – noi conducem venirea la putere. Deja am început uciderile, iar acest oraș va deveni un infern al răzbunării.

Drumurile vor fi inundate de sânge. Pe străzi va fi un nou holocaust, o nouă revoluţie, iar omenirea va aparţine celui de-al Cincelea Înger.

– Omule, eşti dus cu pluta.

Am clătinat din cap, dintr-odată obosit de acest rahat al supremaţiei albe. Tocmai petrecusem două luni pizduind de zor într-un rol de băiat de mingi, încredinţat mie de băieţii albi şi bogaţi, şi cred că mă cam săturasem.

– Prostii, i-am spus, dacă lucrul cel mai bun pe care poţi să-l faci pentru a începe o revoluţie este să îmbrânceşti câţiva beţivi la chef, atunci ai probleme. V-am văzut la casa lui Dell. Ştiu că voi l-aţi împins pe tipul din bazin şi i-aţi rupt gâtul. V-am văzut la Silverlake, şi la locuinţa de pe Canon Drive, unde l-aţi împins pe insul acela pe masă. Ştiu că nu aveţi ce căuta aici, doar ca să aduceţi haosul.

– Ai dreptate, nu avem ce căuta aici mai mult decât tine, zise el, cu atenţia distrasă acum de ceva, sau cineva, care-mi trecu pe lângă umărul stâng. Frate, între noi nu-i nicio diferenţă. Ceilalţi sunt doar nişte purceluşi.

Schimbă câteva priviri cu ceilalţi, iar cele două fete se întoarseră să plece, pierzându-se prin mulţime. Se dădu înapoi, pregătindu-se să li se alăture.

– Stai, am strigat în urma lui, încercând să-l ţin pe loc. Cum aţi trecut de pază?

Bobby privi peste umăr, tăcut şi sumbru.

– Avem prieteni peste tot în locurile unde nu suntem invitaţi.

– Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta, nu? Trebuie să-mi promiţi asta.

– Nu se va întâmpla nimic, Julius. Plecăm.

– Nu pricep.

Vorbeam atât de tare, încât oamenii se întorceau să se holbeze la mine.

– De ce nu şi în noaptea asta? Aţi făcut să se întâmple toate astea şi înainte, de ce nu şi acum, chiar în faţa mea? Lasă-mă să văd, Bobby, vreau să înţeleg. Crezi că l-ai putea invoca pe diavol?

Ochii lui erau încă aţintiţi deasupra umărului meu stâng.

– Diavolul este, deja, aici, prietene.

M-am răsucit pe călcâie, să văd la cine se uita, dar când am revenit, dispăruse. Plecaseră cu toţii. Iar zarva petrecerii îmi năvăli, din nou, în urechi. O auzeam pe fata blondă râzând când bărbatul se încurcă în trucul lui cu cuţitul, iar lama căzu cu vârful spre podea, înfingându-se în lemn.

Când fata se răsuci, am văzut că avea o sarcină avansată, şi-am auzit pe cineva spunând:

– Haide, Sharon, te duc acasă cu maşina, e târziu. Ce faci dacă sună Roman deseară?

Ea locuia pe 10050 Cielo Drive, am auzit-o spunând. Şi trebuia să se întoarcă acasă, pentru că în seara următoare aştepta nişte prieteni, pe Abby şi pe Jay, şi probabil că vor dori să stea până târziu, bând vin. Ea nu bea, din cauza copilului. Nu voia să i se întâmple ceva copilului.

Ziua următoare era 9 august 1969.

A fost ziua în care lumea noastră strălucitoare a intrat în lunga ei eclipsă.

Pe Charlie şi banda lui i-au prins la ferma Spahn, nu departe de Chatsworth, dar era, deja, prea târziu pentru a opri dispariţia luminii. Mai erau şi alţii, dezrădăcinaţi şi ascunşi, care n-au fost prinşi niciodată.

Mi-am amintit de acele petreceri de pe dealurile Hollywoodului, şi mi-am dat seama că ştiusem din totdeauna de ascensiunea Nepoftiţilor. Mult mai târziu, am citit că acoliţii lui Manson scriseseră *Helter Skelter* pe uşa frigiderului victimelor lor, doar că greşiseră primul cuvânt, scriindu-l *Healther*.

Atunci mi-am daz seama cât de aproape fusesem de atingerea răului.

Lumea este altfel acum. Este împărţită de ziduri înalte, zone de interdicţie, statut de securitate, garduri de securitate, aparate cu raze X. Porţile rămân închise pentru outsideri, afară doar dacă ai vreun permis de intrare. Petrecerile importante şi traiul bun pot continua doar în spatele uşilor închise. Cel puţin, asta vor să creadă, cu disperare, cei care le organizează. Asta voiam şi *eu* să cred.

M-am căsătorit cu Cheyenne. Avem două fete şi un băiat. În pofida tuturor celor întâmplate, am rămas în California.

Şi nu mai ştim cum să ne protejăm de cei care sunt, deja, în interior. Cred că am pierdut acest drept prima oară când am construit ziduri în jurul enclavelor noastre şi-am tipărit invitaţiile.

ÎN CEASUL AL TREISPREZECELEA

MIKE O'DRISCOLL

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

MIKE O'DRISCOLL locuieşte în peninsula Gower, în sudul Ţării Galilor. Povestirile lui au fost publicate în reviste de gen, printre care se numără *The 3D Alternative*, *Crimewave* şi *Interzone*; online, pe Gothic.net, pe infiny plus şi pe Eclectica; şi într-o serie de antologii, cum ar fi *The Year's Best Fantasy and Horror*, *Best New Horror*, *The Dark*, *Gathering the Bones*, *Lethal Kisses*, *Off Limits*, *Poe Progeny*, *Draklands* şi *Neonlit*, volumul I.

Primul său volum de povestiri, *Unbecoming*, a fost publicat în 2006. Scrie cu regularitate o rubrică horror, fantasy şi science fiction, *Night's Plutonian Shore*, în *Interzone*. Povestirea lui „Sounds Like" a fost transformată într-un film de televiziune de o oră, regizat de Brad Anderson, inclus în serialul *Masters of Horror*.

Zilele erau din ce în ce mai lungi. Peste încă două luni avea să vină vremea surfului şi a fripturilor la grătar, a berii reci, pe punte, ascultându-l pe Bonnie „Prince" Billy. Cântând câteva melodii prosteşti la chitară pentru Jack, învăţându-l să ciupească primele coarde. Făcând alt soi de muzică pentru Polly.

Genul de muzică suavă pentru care nopţile în scădere abia dacă mai lăsau destul timp. Totuşi, la ora aceea răcoarea continua să atârne în aer. Caleb Williams o simţea pe obraji în vreme ce-l urma pe Cyril de-a lungul câmpiei în care urca. Se aplecă, apucă terierul corcit, în cea mai mare parte negru, şi îl săltă pe marginea canalului cu pereţi de piatră. Se urcă şi el şi trecu de partea cealaltă, în timp ce câinele, nemulţumit de umilinţa suferită fiindcă trebuise să fie ridicat, coborî singur, târâş.

Traversară aleea nepavată, îndreptându-se spre grădină, unde Caleb se opri, rezemându-se de zidul nevopsit, din blocuri de piatră. Globul soarelui se scufunda dincolo de Cefn Bryn, brăzdând cu roşu cerul mijlocului de aprilie. Aruncându-şi în treacăt privirea către casă, simţi o durere neaşteptată, inexplicabilă. Neasemuirea amurgului făcea clădirea să pară imaterială. Scăpând de neaşteptatul sentiment de izolare cu o ridicare din umeri, deschise poarta din spate şi îl lăsă pe Cyril să se repeadă înăuntru. Luaseră câinele cu doi ani în urmă, cadou la aniversarea lui Jack, dar fie băiatul se săturase de el, fie el se săturase de băiat şi sfârşise prin a se ataşa de Caleb. Abia acum începea să se obişnuiască cu ideea că era stăpânul unui câine.

În camera de zi, Polly era încovrigată pe canapea, cu părul de un roşu-închis unduindu-i pe umeri şi revărsându-i-se în josul bluzei. Când intră el, se uita la televizor, trecând de pe un canal pe altul, şi desfăcuse două sticle mici – butucănoase, cum le numea ea – de bere San Miguel.

– Eram în camera lui Jack şi te-am văzut venind, îi spuse, cu o strălucire poznaşă în ochii cenuşii. Arătai ca şi cum ai fi avut nevoie de una.

Caleb luă berea şi se aşeză lângă ea.

– Mi se întâmplă numai mie, zise el, sau urcuşul dinspre golf devine mai abrupt?

Soţia lui îşi roti picioarele, punându-i-le în poală.

– E decrepitudine, spuse.

– Bun. Acolo, pentru o clipă, mi-a trecut prin gând că-mbătrânesc.

Își ciocni sticla cu a ei și luă o înghițitură.

Ea îi zâmbi preț de o secundă, apoi expresia i se schimbă.

– Nu l-ai auzit pe Jack azi-noapte?

– Nu. Ce e?

– Am vrut să-ți spun în dimineața asta. A avut un vis urât. Se încruntă. Cred că mai mult decât atât. Un coșmar.

– E vreo diferență?

– Sigur că e, prostule. Îl împunse jucăușă cu piciorul în coapsă. Ăsta a fost un coșmar.

– De unde știi?

– Vorbesc serios, Cale. Era împietrit de spaimă. Țipa când l-am trezit.

– Pe urmă a fost OK?

– Da, după o vreme.

– Ce-a visat?

– Era singur în casă, noaptea. E destul de înspăimântător, pentru mai toți copiii de opt ani.

– Bietul Jack. În seara asta cum se simte?

– Excelent. Așa cum s-a simțit toată ziua. Mă așteptam să spună ceva, dar n-a pomenit absolut nimic despre vis. Cred c-a și uitat.

– Bun, spuse Caleb, cu un vag sentiment de vinovăție.

Ar fi trebuit să fiu acolo, pentru el, se gândi.

Polly oftă și-și frecă piciorul de burta lui.

– Ei, ziua ta cum a fost?

Caleb nu răspunse. Se gândea la coșmarul lui Jack, încercând să-și imagineze ce trebuia să fi simțit. O femeie galbenă traversă ecranul televizorului. El se întrebă de unde veneau coșmarurile. Ce le provoca?

Polly își legănă vârfurile picioarelor în fața lui.

– Ce s-a-ntâmplat? Ți s-au aprins călcâiele după Madge Simpson?

El râse și îi prinse laba piciorului.

– M-a atras părul ei bogat.

Ea își eliberă piciorul.

– Dă-i înainte, fă-mă geloasă, spuse, alunecând pe canapea.

El își goli sticla și o trase pe Polly mai aproape.

– M-am gândit întotdeauna că albastrul ți se potrivește, zise, înainte de a o săruta.

Nu se mai gândi la visul lui Jack decât după ce făcură dragoste, și atunci numai pentru scurt timp, înainte de a-l fura somnul.

Caleb preda un curs despre deprinderile literare de bază, având drept elevi delincvenți tineri, dintre care majoritatea fuseseră condamnați la muncă în folosul comunității pentru infracțiuni legate de consumul de alcool și de droguri. De două ori pe săptămână ținea câte un curs o oră la închisoarea Swansea, pentru deținuții care nu săvârșiseră infracțiuni grave. Văzuse nenumărate fețe exact ca ale lor când lucrase ca profesor de engleză într-o școală orășenească neselectivă[1]. Chipurile unor băieți ostili, care nu puseseră niciodată de bunăvoie mâna pe o carte, care nu se pierduseră niciodată printre cuvinte. După zece ani, plecase. Acum, văzându-i pe acei tineri care începeau să descopere plăcerea lecturii, simțea că făcea în sfârșit ceva care avea importanță.

Așa că incapacitatea de a înțelege spaima propriului său fiu i se părea cu atât mai înnebunitoare. În timp ce trecea de la un elev la altul, gândurile i se tot întorceau la Jack. În noaptea precedentă avusese un alt coșmar, mai rău decât cel dinainte.

[1] Liceu în care sunt acceptați toți elevii, indiferent de aptitudini (n. tr.).

Polly îl auzise şi îl trezise pe Caleb. Când se dusese în camera fiului său, privirea îngrozită a copilului îl şocase. După ce îl liniştise şi se întorsese în patul lui, rămăsese treaz ore întregi, străduindu-se să-i evalueze amploarea spaimei. Inabilitatea de a înţelege visul îl lăsase cu un sentiment de neajutorare, care se adăugase celor de confuzie şi de vinovăţie.

La prânz, o sună pe Polly pe mobil.

– Bună, Cale, zise ea. Ce s-a-ntâmplat?

– Eşti ocupată?

– Sunt în drum spre oraş. Am de lăsat nişte lucrări la McKays. Lucra cu jumătate de normă, auditând firme mici. Pot să mă-ntorc cu tine?

– E OK. Caleb oftă. Mă-ntrebam ce e cu Jack. Cum s-a simţit în dimineaţa asta?

– OK, aşa cred.

Caleb îi sesiză îndoiala din voce.

– A visat despre un străin. A, ăă...

– Ce?

– A spus că străinul se îndrepta spre casa noastră.

Caleb încercă să-şi imagineze coşmarul fiului său.

– Am stat de vorbă la micul dejun şi cred că totul e în ordine. Sunt convinsă c-a uitat cea mai mare parte a visului. Nu mai era ca azi-noapte. E puternic, ştii, nu se dă bătut.

– Ai dreptate, zise Caleb. Deseară o să stau cu el până-adoarme.

– Cred că i-ar plăcea, Cale. Serios.

Polly întrerupse legătura.

Sper, se gândi Caleb, închizându-şi telefonul. În ciuda reasigurărilor lui Polly, simţea că ar fi trebuit să facă mai mult. De exemplu, să fie în stare să-i explice visul lui Jack, să-i diminueze puterea prin interpretare. Dacă i s-ar fi luat capacitatea de a raţiona, el unul n-ar fi fost mai bun decât cei mai ignoranţi şi mai abrutizaţi dintre elevii săi.

Seara îşi instală fiul în pat şi îi citi un capitol din *Vântul prin sălcii*[1]. Lui Jack îi plăcea când îşi schimba vocea pentru fiecare personaj. Subţire şi chiţăită pentru Şoarecele de Apă, greoaie şi înceată pentru Sobol. Preferatul lui era Broscoiul. Râdea întotdeauna la auzul glasului scrâşnit, exagerat de elegant, al lui Caleb, dar în seara aceea nu apăru domnul Broscoi, nu se auziră decât notele mai catifelate şi mai joase ale vocilor Şoarecelui şi Sobolului, plecaţi de-a lungul râului în căutarea tânărului Portly, vidra dispărută. Descoperi că era ciudat de mişcat de căutarea alegorică a animalelor, simţind o emoţie vecină cu regretul chinuitor fiindcă Şoarecele şi Sobolul nu rămâneau cu amintirea întâlnirii lor cu Pan. Închise cartea şi se forţă să zâmbească, încercând să-şi ascundă starea de spirit, dar melancolia lui se oglindea în ochii lui Jack.

– Ce s-a-ntâmplat, tati? întrebă copilul.

– Mă gândeam la poveste.

Jack dădu din cap.

– Şi eu. La prietenul care i-a ajutat. Se încruntă. De ce l-au uitat?

Caleb nu mai citise cartea din copilărie şi uitase cât de misterios şi cât de nepotrivit cu restul poveştii fusese capitolul „Piper la Porţile Răsăritului".

– Ca să nu se-ntristeze, răspunse, după o vreme.

– Dar i-a ajutat să-l găsească pe Portly.

Caleb dădu din cap.

– Da, dar există anumite lucruri...

– De ce?

Caleb se întrebă ce simţise când devenise pentru prima oară conştient că el însuşi era muritor. Răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele:

---

[1] Carte pentru copii, de Kenneth Grahame (n. tr.).

– Oamenii știu uneori lucruri pe care ar fi mai bine să nu le știe.

– Lucrurile din vise?

– Da.

Ceva rezonă în memoria lui Caleb. Nu reușea s-o definească, dar bănuia că sentimentele lui erau un ecou al empatiei lui Jack pentru Șoarece și pentru Sobol.

– Îți aduci aminte ceva despre visul tău de azi-noapte?

Băiatul clătină din cap.

– Jack, dacă ești speriat, dacă te neliniștește ceva, vreau să-mi spui.

– Ești OK, tată?

Caleb se întrebă de ce-i pusese copilul o asemenea întrebare. Se simți răscolit, dar reuși să zâmbească:

– Bineînțeles.

– Bun, făcu Jack, dar nu-i dispăru îngrijorarea din privire. O să spun o rugăciune.

– De ce?

– Așa „trebe", răspunse băiatul. Domnul Lewis zice că trebe să te rogi la Iisus, ca să aibă grijă de familia ta.

Domnul Lewis era învățătorul copilului. Caleb n-avea nimic împotriva religiei, dar își făcea griji fiindcă Jack o lua prea în serios.

– Nu e necesar să te rogi pentru mine, fiule. Zău că mi-e foarte bine. Acum culcă-te, OK?

– Da, răspunse Jack, închizând ochii.

Caleb se trezi dintr-un somn agitat, cu frânturi de amintiri învârtejindu-i-se în minte. Lumina lunii pătrundea ca o suliță prin golul dintre draperii, învеșmântând obiectele familiare în umbre stranii, distorsionate, neliniștitoare când era atât de somnoros. Se străduí să rețină fragmentele visului care se

împrăştia şi sunetele care alunecaseră peste graniţele lui. Se scurse un întreg minut înainte de a înţelege că le urmase, trezindu-se, că auzea aceleaşi ţipete înăbuşite venind de undeva, din casă. Sări din pat şi traversă palierul, către camera lui Jack. Fiul lui scâncea încetişor, scoţând sunete care nu puteau fi caracterizate drept cuvinte. Când se apropie de pat, trupul lui Jack fu zguduit de un spasm şi din gâtlej îi ieşi un ţipăt înfiorător. Caleb ezită, descurajat de intensitatea spaimei băiatului. Îl cuprinse cu braţele şi simţi rigiditatea de fier a trupului mic şi subţire. La parter, Cyril începu să latre.

– E OK, Jack, şopti el. Sunt aici.

Ochii copilului se deschiseră şi, dezorientat cum era, se zbătu în braţele tatălui tău. Caleb scoase sunete liniştitoare şi îi mângâie faţa. Jack încercă să spună ceva, dar tremurul care îi stăpânea corpul îl făcea incoerent.

– Şşşt, zise Caleb. S-a terminat.

– Îmm-îmm, tati! strigă Jack.

– Sunt lângă tine, răspunse Caleb.

Jack respira cu greutate.

– El... el era aici. Ştia... ăă... unde-ai plecat.

Caleb se cutremură la auzul cuvintelor şi vorbi simţindu-şi lipsa de convingere din glas:

– Nu e nimeni aici, Jack. Doar noi doi.

Copilul clătină din cap şi se uită dincolo de tatăl lui.

– A intrat în casă. Era pe scări.

Caleb îl ridică în faţa lui şi îl privi în ochi.

– Aici nu e nimeni. A fost un coşmar. Acum te-ai trezit.

Cyril lătră din nou, ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică.

– Faţa lui... a dispărut, zise Jack, încă dezorientat.

Era acelaşi coşmar, deduse Caleb, neliniştit. Polly îi povestise că băiatul visase un străin nedorit, apărut în casa lor. Cât de obişnuite erau visele recurente în cazul unui copil?

Se întrebă dacă nu reprezentau cumva indiciul unei tulburări mai profunde.

– Mă duc să verific la parter, îi spuse băiatului, străduindu-se să-l liniştească.

– Te rog, tati, spunea Jack, cu voce firavă, înspăimântată. Promite-mi că nu te duci.

Pe pielea lui Caleb se răspândiră furnicături de gheaţă, amorţindu-i creierul. Gândurile i se împleticiră ca la beţie, periculos de apropiate de panică. Se întrebă dacă măcar o parte din ceea ce simţea era un ecou al spaimei fiului său. Trebuia să fie puternic.

– Bine, Jack. În noaptea asta vii să dormi cu noi, OK?

Copilul dădu din cap, continuând încă s-arunce priviri neliniştite prin încăpere. Caleb îl luă în braţe şi traversă din nou palierul. Îl culcă în mijlocul patului, lângă Polly. Ea se foi şi murmură ceva în somn. El îi duse un deget la buze, făcându-i semn lui Jack să păstreze tăcerea. Pe urmă ieşi din cameră şi coborî în bucătărie. Cyril stătea la uşa din spate, adulmecând. Caleb se ghemui lângă el şi îl mângâie câteva clipe.

– Ce s-a-ntâmplat, băiete? Şi tu visezi urât?

Cyril îi linse mâna. El arătă către coşul câinelui, se ridică şi se uită pe fereastra de deasupra chiuvetei. Lumina lunii arginta grădina. Nimic nu era nelalocul lui. Când se întoarse la etaj şi se urcă în pat, Jack se întoarse şi se lipi o vreme de el, până când oboseala îi slăbi strânsoarea şi somnul îl luă din nou în stăpânire.

Ecranul cu leduri al aparatului de radio cu ceas pulsa roşu în întuneric, parcă acordându-se cu ritmul minţii agitate a lui Caleb. Gânduri vag tulburătoare prinseseră rădăcină, dar un sentiment nejustificat de vinovăţie nu-i îngăduia să le analizeze. Păreau să se fi înfiripat din senin. Întunericul îl jefuia de raţiune, îi făcea temerile să pară mai reale decât aveau dreptul să fie.

Ce putea face pentru Jack? Trebuia să-i explice că toate coşmarurile erau produsul spaimelor lui inconştiente. De parcă, în mintea unui copil, raţiunea ar fi cântărit vreodată mai mult decât frica. De parcă ar fi putut oferi o justificare pentru ceea ce i se părea o coincidenţă stranie între visele urâte ale băiatului şi propriile lui amintiri fragile. Se simţea neajutorat şi năucit. Deşi credea că nu putea face nimic pentru fiul său, era chinuit de o îndoială măruntă, dar incontestabilă. Nu putea scăpa de senzaţia că era într-un anume fel responsabil pentru spaima lui Jack, care avea o legătură cu o anumită slăbiciune din el însuşi.

Caleb zdrăngănea cu indiferenţă la chitară, trecând de la un acord la altul cu încetineală şi cu stângăcie, ca atunci când cântase pentru prima oară. Poate că, odată ce-ai trecut de patruzeci de ani, e prea târziu ca s-o mai iei de la început. Aveai degetele prea ţepene şi dorinţa de a te face de râs nu mai era atât de puternică precum fusese cândva. Deşi nu avea senzaţia asta în ceea ce-l privea. Când Polly îi cumpărase chitara, cadou de ziua lui, spunându-i că era timpul să-nceteze să vorbească şi să înceapă să cânte, ideea nu i se păruse chiar atât de nebunească. Chiar şi în clipa aceea, după un an, dorinţa de a cânta aşa cum se cuvine câteva melodii blues şi country era mai puternică decât oricând. Altceva îl distrăgea.

Sprijini chitara de masă, se ridică şi se apropie de chiuvetă. Polly îşi ridică privirea din cartea pe care-o citea.

– Azi nu merge, ei?

Caleb ridică din umeri şi-şi privi fiul pe fereastra bucătăriei. Jack se juca în grădină, lângă heleşteul abia săpat care-şi mai aştepta încă primii crapi ornamentali. Îşi manevra soldaţii de jucărie Action Man prin apa puţin adâncă, de parcă s-ar fi aflat într-o mlaştină.

– Eşti OK?

Caleb se uită la ea. Pusese cartea pe masă și îl privea cu atenție. El n-avea chef de vorbă. Știa deja ce urma s-audă.

– Mă simt excelent, răspunse, întorcându-se din nou spre fereastră.

– Problema e Jack, nu-i așa?

Băiatul mânuia doi soldați, prinși într-o luptă. Se opri brusc și-și lăsă capul pe-o parte, ca și cum ar fi ascultat ceva. Își lăsă privirea să alunece încet de-a lungul grădinii. Părea nervos, îngrijorat dintr-un anumit motiv. După câteva clipe își reluă jocul, dar cu mai multă prudență, ca și cum ar fi fost conștient că era observat. Caleb se simți neliniștit. Se aplecă mai mult către fereastră și acoperi cu privirea toată grădina, uitându-se apoi spre zidul din spate, care ajungea până la alee. Nimic nu părea altfel decât de obicei.

– E OK, Cale, spunea Polly. S-ar descurca și mai bine dacă nu l-ai mai sâcâi.

– Încercam să-l ajut, se justifică el, continuând să-și urmărească fiul.

– Interogându-l?

– Discuția o să-l ajute.

Jack își umbri ochii, ferindu-și-i de lumina apoasă a soarelui în timp ce se uita spre sud, în direcția golfului.

– Expune iraționalul în lumina rece a zilei și își pierde puterea. Făcându-l pe Jake să vorbească despre asta, o să slăbim influența visului asupra lui.

– Oh, cum să nu. La urma urmelor, are opt ani.

Ea nu părea să-nțeleagă.

– Ce propui să facem?

– Să ignorăm visele. Se vor estompa de la sine dacă nu mai aduci vorba despre ele. Iisuse, Cale, toți copiii au vise urâte într-un moment sau altul.

– Eu n-am avut niciodată. Nu ca ale lui.

– Toţi avem coşmaruri. De ce-ai fi tu altfel?

Caleb se uită la ea şi se auzi spunând:

– Eu n-am avut pur şi simplu niciodată.

– Sau te-ai silit să le uiţi.

Poate că ea avea dreptate. Se întoarse din nou spre grădină. Jack culcase unul dintre soldaţi cu faţa în jos în apă. Punea bucăţi de alge din iaz peste păpuşă. Se opri şi-şi ridică privirea spre casă înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către joc.

Polly veni în spatele lui Caleb şi braţele i se strecurară în jurul taliei.

– Nu trebuie decât să-i dai puţin timp, spuse, apăsându-şi buzele pe ceafa lui.

Cât de mult timp, se întrebă el, simţind o tresărire dureroasă de tandreţe în timp ce-l privea pe Jack săltându-se în genunchi. Acelaşi coşmar, de patru ori într-o săptămână. Cât de mult timp, înainte ca motivul să fie expus drept o minciună găunoasă? N-avea să lase să se-ntâmple asta.

Polly se retrase, parcă simţindu-i izolarea. Era pe punctul să-ntindă mâna după ea când văzu ce făcea Jake. Îngenunchease lângă iazul pe care plutea soldatul acoperit cu alge. Avea mâinile încleştate, capul înclinat cu faţa către cer şi i se mişcau buzele. Caleb simţi neliniştea furnicându-i carnea. Ce fel de joc avea nevoie de o rugăciune?

Jack şi Gary pătrunseră printre dune alergând în faţa lui Caleb şi Cyril. Dinspre est sufla o briză aspră, traversând golful Oxwich şi dezlănţuind valuri mici, cu pete de spumă, care loveau ţărmul. Caleb urmă terierul pe panta abruptă şi alunecoasă a dunei. Băieţii îl aşteptau pe culmea ierboasă. Jack părea slab şi fragil pe lângă prietenul lui cu cincisprezece centimetri mai înalt şi cu câteva kilograme mai greu, deşi nu era decât cu o lună mai mare. Caleb se temea uneori pentru fiul lui când îi

vedea încăierându-se în joacă, dar era totodată bucuros fiindcă Jack avea un asemenea prieten. Gary i se părea de neînvins și spera că o parte din puterea lui avea să se desprindă, ajungând la Jack. Niciun coșmar în noaptea trecută. Trei nopți la rând fără vise. La urma urmelor, poate Polly avusese dreptate.

– Acum o să ne-ascundem, spuse Jack. Tre' să numeri până la o sută.

Caleb dădu din cap. Îl chemă pe Cyril la el și îl ținu pe loc până ce se îndepărtară băieții. Începu să numere cu voce tare, privindu-i cum se cățărau prin iarba aspră de pe plajă. Cyril schelălăi și se zbătu ca să plece în urmărirea lor, dar Caleb nu-i dădu drumul decât după ce ajunse la cincizeci. Pe urmă, încă ținându-l de zgardă, urcă încet panta și se uită dincolo de creasta dunei. Jack și Gary erau la vreo șaizeci sau șaptezeci de metri în fața lui, alergând prin mica depresiune către o altă ridicătură. Așteptă până dispărură dincolo de coasta movilei, apoi le strigă că venea după ei. Îl lăsă pe Cyril s-alerge în fața lui și merse pe urmele copiilor înainte de a scurta drumul, urcând pe dună sub un unghi abrupt. Odată ajuns pe creastă, se ghemui și inspectă panta lină de sub el, căutând altceva în afară de mișcarea imprimată de vânt ferigilor și ierburilor aspre. Observă un petic galben care trecea dincolo de cornetele roz și albe ale unui copac năpădit de rochița-rândunicii și se grăbi să-și aleagă traseul astfel încât s-o ia înaintea celor doi băieți.

La scurt timp după aceea, se ridică din spatele unui dâmb stufos de iarbă și vocea lui imită bubuiturile, împușcându-i cu degetele arătătoare. După ce țipară surprinși, copiii se lăsară să cadă spectaculos în tufăriș.

Când se ridicară și începură să numere, Caleb se afunda deja între dune. Alergă vreo sută de metri, își găsi adăpost într-un pâlc de ferigi și se întinse pe spate, cu ochii la goana norilor cirus. Auzea valurile rostogolindu-se peste lunga întindere plată

a golfului, ţipetele pescăruşilor şi şuierul vântului prin iarba de pe dune. Închise o clipă ochii şi desluşi vocile aduse de briză. Constată cu surprindere cât de mult distorsionau distanţa şi vântul sunetele, făcându-le ininteligibile, greu de recunoscut drept omeneşti. Vastitatea cerului de deasupra capului îi insuflă un sentiment de izolare, la care se adăuga stranietatea glasurilor. În ciuda vântului rece, îşi simţi sudoarea prelingându-se pe spate când cuvintele prinseră formă în mintea lui. Ceva despre timp. Ascultă cu mai multă atenţie şi desluşi vocea lui Jack, înspăimântată, întrebând ce se-ntâmplă în al treisprezecelea ceas. Îl năpădi un val neaşteptat de panică. Ţâşni dintre ferigi şi se răsuci, căutând să ajungă în imediata apropiere a băiatului. Niciunul dintre copii nu se zărea. Se pregătea să-i strige, când îl auzi pe Jack, din vârful unei dune aflate la vreo şaizeci de metri distanţă. Copilul îi făcu cu mâna, apoi coborî panta în urma lui Gary şi a câinelui.

– Trebuia să te-ascunzi, tati, spuse Jack, cu răsuflarea tăiată, după ce ajunseră lângă el.

– Te-am fi găsit oricum, zise Gary. Cyril îţi ştie mirosul.

Pe chipurile băieţilor nu se zărea nimic care să confirme cuvintele auzite de Caleb. Se gândi că şi le imaginase. Din cauza vântului şi a îngrijorării lui în privinţa lui Jack. O închipuire explicabilă, deşi prostească. Se gândi că băiatul era ceva cam palid, dar părea lipsit de orice grijă.

– OK, spuse. Cred că e timpul să plecăm.

– Nu încă, răspunse Jack. Ne mai ascundem încă o dată.

Gary dădu din cap şi o luă la fugă în susul celei mai apropiate pante, fără s-aştepte aprobarea lui Caleb. El simţi un val de mânie, dar şi-l reprimă. Îi făcu semn lui Jack.

– Dă-i drumul, spuse. Ascunde-te bine.

Băiatul plecă alergând după prietenul său. Cyril rămase cu Caleb de bunăvoie. Se apropia ora şapte şi frigul persista în

aerul de sfârşit de aprilie. În timp ce privea copiii dispărând dincolo de culmea unei dune înalte, regretă că îi lăsase să plece din nou şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i cheme înapoi. Dar se îndepărtară deja şi, în pofida sentimentului său de nelinişte, nu voia să le strice distracţia. Numără fără grabă până la cincizeci, apoi o porni pe urmele lor. Se urcă pe dună şi inspectă adâncisturile din jur, căutând orice indiciu care să-i sugereze unde erau.

– Unde s-au dus, băiete? spuse, mai mult pentru sine însuşi decât pentru câinele care se oprise să cerceteze câteva grămăjoare de rahat de iepure.

Ridică din umeri şi coborî de pe dună, îndreptându-se către poteca de la marginea crângului care despărţea dunele de mlaştina de dincolo de ele. O urmări până când se terminară copacii, apoi urcă cea mai apropiată pantă, ca să vadă mai bine. De pe creastă zări oceanul cenuşiu şi linia subţire de nisip de dincolo de întinderea de dune verzi, în cascadă. În timp ce cerceta din priviri apa măturată de vânt, în el înflori o spaimă neaşteptată, intensă.

– Jack! strigă. E timpul să plecăm, fiule.

Nu-i răspunse nicio voce, ci doar murmurul brizei prin iarba aspră şi prin buruiana fragilă numită scaiul dracului. Înaintă în direcţia ţărmului, coborând de pe o dună, căţărându-se pe alta şi strigându-şi băiatul pe nume. Simţi un nod strângându-i-se în stomac în timp ce se silea să urce panta lină. Urcuşul îl stoarse de vlagă şi-i tăie răsuflarea. Ajunse în vârf ameţit şi gâfâind. Cyril alergă cât îl ţineau picioarele în susul potecii din spatele lui, cu limba atârnându-i. Se opri brusc şi se întoarse, chiar în clipa în care dintre tufişuri dădea năvală cineva.

Gary. Uşurarea lui Caleb se risipi când văzu că era singur.

– Fir-ar să fie, Gary, se răsti el. Unde naiba e Jack?

Zâmbetul băiatului dispăru.

– Îmi... îmi pare rău, Caleb. Noi n-am vrut să...

Caleb își dădu seama că îl speriase fără să fi fost necesar.

– E-n ordine. Spune-mi doar unde s-a ascuns.

– N-am văzut, răspunse Gary.

Teama lui Caleb se accentuă.

– Încotro s-a dus? întrebă, străduindu-se să-și păstreze calmul vocii.

Gary se uită în jur, apoi arătă în urmă, către mlaștină. Caleb îl luă de mână și coborâră împreună panta. Sudoarea îi îngheță trupul în timp ce păși grăbit peste tulpinile de mușcata dracului, strigând. Minutele treceau și dinspre golf începu să se apropie amurgul. Spaime vechi i se agățară cu ghearele de marginile destrămate ale minții și membrele începură să-i tremure de oboseală în vreme ce căuta printre copaci. Ce fusese în capul lui, mai ales după toate cele prin care trecuse Jack? Te rog, te rog, fă să fie OK.

Atenția îi fu atrasă de un șuierat. Se întoarse și văzu câinele alergând înapoi, pe o altă potecă spre dune.

– Acolo, îi strigă lui Gary, simțind o durere ascuțită străpungându-i coastele.

Se ținu după băiat și după câine clătinându-se. Dincolo de ei, deslușI o licărire galbenă printre tufe, o pierdu, o zări din nou, nemișcată pe pământ, în spatele unui copac pipernicit. Inima îi bătea cu furie și de pe buze stătea să i se desprindă un strigăt de disperare când ocoli trunchiul și aproape că se izbi de Gary, care stătea lângă silueta nemișcată.

Jack rânjea în sus, către ei.

– De ce ți-a trebuit atât de mult? întrebă.

Caleb oscilă o clipă la marginea furiei, apoi căzu în genunchi și-l strânse cu putere la piept.

Caleb întoarse în parcarea școlii. Alături de el, Jack se uita înainte, fără nicio expresie. Nu scosese nicio vorbă în cele șase

minute făcute cu maşina de la cabinetul doctorului până la şcoală. După o săptămână fără vise, coşmarul se întorsese, răvăşindu-l. Caleb îl auzise ţipând la un moment dat după miezul nopţii. Alergase în camera lui şi îl găsise stând drept, în capul oaselor, privind ţintă în gol. Urme din indiferent ce îi bântuia visele îi zăboviseră în ochi şi după ce se trezise, dar nu reuşise să i le atribuie vreunei substanţe materiale sau să le dea un înţeles. Doctorul n-avusese de spus decât că, fizic, nu era nimic în neregulă cu Jack. Iisuse Hristoase – la ce s-o fi aşteptat? La oase rupte? La o rană căscată? Caleb dorise răspunsuri, nu nişte platitudini nenorocite. Voise să i se spună de ce avea Jack coşmaruri, ce îl speria. În loc de asta, fusese nevoit să asculte o prelegere liniştitoare şi stupidă despre imaginaţia hiperactivă a copilului şi i se sugerase să monitorizeze programele de televizor la care se uita şi s-o lase mai moale cu poveştile dinainte de culcare. Polly avea să se simtă uşurată, deşi ea prezisese mai mult sau mai puţin ce avea să spună doctorul. Poate că reacţia lui Caleb era exagerată.

Opri motorul, cu trupul încordat de furie şi de îngrijorare. Îşi privi fiul aşezat pe locul pasagerului. Jack părea atât de fragil, se gândi, atât de pierdut în interiorul propriei minţi. Îşi dorea cu disperare să-l îmbrăţişeze, să-i dea de înţeles că era gata să facă orice pentru el, dar se temea că băiatul avea să înţeleagă cumva adevărul.

– Eşti sigur că vrei să mergi la şcoală? îl întrebă. Te pot duce acasă, dacă preferi.

– Sunt OK, răspunse Jack.

Caleb simţi că i se făcea rău de atâta suferinţă. Nu voia să-şi interogheze copilul, dar simţea că n-avea de ales.

– Jack, ce-ai vrut să spui alaltăieri, când l-ai întrebat pe Gary despre ceasul al treisprezecelea?

– Despre ce?

Caleb se sili să zâmbească.

– Când am fost jos, la Oxwich. L-ai întrebat ce se-ntâmplă în ceasul al treisprezecelea.

Băiatul păru derutat.

– Nu-nţeleg ce vrei să spui, tati.

Caleb se întrebă dacă nu era cumva evaziv.

– Poate simţi, la fel ca Şoarecele şi ca Sobolul, că e bine să uiţi anumite lucruri?

Jack clătină din cap, scoţându-şi clar în evidenţă nesiguranţa.

– N-am auzit niciodată de asta.

Caleb îl privi. Se aplecă şi-l strânse în braţe, încercând să-i dea putere.

– Te iubesc, Jack. Ştii?

– Da.

– O să am grijă să nu te rănească nimic.

– Tati, spuse Jack, cu vocea înăbuşită la pieptul lui. Nu vreau să pleci.

Caleb îşi reţinu un suspin şi-l bătu pe spate.

– Am de lucru, Jack.

Băiatul se desprinse de el.

– N-am vrut să spun că...

Se întrerupse, îşi sărută tatăl şi coborî din maşină. Caleb îl urmări cu privirea în timp ce traversa în fugă curtea şcolii, dar Jack nu se uită înapoi.

Rămas singur, i se umeziră ochii şi se simţi copleşit. Dragostea lui era compromisă de un sentiment de neajutorare, de gândul că-şi dezamăgise fiul. În acelaşi timp, se simţea vinovat fiindcă îi era teamă, nu pentru Jack, ci pentru sine. Se ruşina de slăbiciunea lui şi era furios pe ceea ce considera un eşec al raţiunii. Întrezări ceva în oglinda retrovizoare, faţa uluită a unui copil speriat, care-l privea de pe bancheta din spate. E Jack, se gândi la început, dar, o clipă mai târziu, realiză că era el însuşi, aşa cum

arătase cu treizeci de ani în urmă. Obrajii erau palizi, buzele subțiri și tremurătoare, ochii bântuiți. Simți furnicăturile reci ale spaimei. Întinse mâna și atinse oglinda, vrând să stabilească un contact cu copilul abandonat și îi văzu trăsăturile începțoșându-se și reasamblându-se sub forma chipului său chinuit.

Sunete discordante înspăimântau nervii lui Caleb și din capătul opus al barului răsuna un cor de glume grosolane. Își dădu seama că Polly nu-l asculta cu adevărat. Atenția ei era în altă parte; la meciul de fotbal în plină desfășurare pe ecranul imens al televizorului, sau la oamenii adunați în fața acestuia. Parcă simțind c-o studia, Polly își îndreptă privirea spre el.

– Îmi cer scuze, Cale. Numai că mă gândeam că am putea, știi, să discutăm despre altceva.

– Despre altceva?

Ea oftă.

– N-avem prea des ocazia să ieșim seara. În ultima vreme am fost amândoi foarte solicitați, m-am gândit că ne-ar face bine să fim numai noi, singuri.

Caleb se încruntă, frustrat de ceea ce percepea drept o lipsă de interes.

– Nu crezi că-i suntem datori lui Jack...

– Nu-mi pune mie placa asta cu vinovăția, se răsti ea. Bineînțeles că-mi fac griji, dar, Iisuse Hristoase, Cale, trebuie s-avem pur și simplu răbdare.

– Cred c-ar trebui să-l ducem la un specialist.

– Dac-o să continue coșmarurile, da, poate-ar trebui să mergem din nou la doctorul Morgan, ca să-l trimită pe Jack la cineva. Dar, numai în seara asta, n-am putea schimba subiectul?

Era o cerere rezonabilă și el o știa. Problema lui Jack își luase tributul de la ei amândoi. Dar el, unul, se ferea totuși să-și îndrepte gândurile în altă parte.

– Bine, acceptă. Dă-mi voie să-ţi spun un singur lucru, şi pe urmă vorbim despre orice vrei.

Polly strânse din buze şi se lăsă pe spătarul scaunului, îndepărtându-se de el.

– Elementul comun e un străin, zise Caleb. Gândeşte-te ce-nseamnă. Pentru un copil semnifică pericolul, corect? Ce li se spune tot timpul copiilor? Feriţi-vă de străini, şi asta se întipăreşte în subconştient.

Vorbea repede, încercând să-şi clarifice interpretarea încă schiţată, să explice cum se manifesta frica lui Jack de străini, luând în vise forma cuiva venit să-l răpească. Relatări în ziare şi la televizor despre copii răpiţi şi ucişi. Fetiţa găsită strangulată în pădure, lângă Cardiff, cu două luni în urmă, şi, mai recent, adolescentul ucis din bătaie al cărui trup gol fusese descoperit pe plajă, în Swansea. Copiii nu erau insensibili la astfel de lucruri, spuse el. Făceau legături, chiar dacă nu la nivel conştient. În visele urâte, cele mai iraţionale lucruri deveneau reale.

Polly îşi termină sticla de Corona. Încercă să vorbească pe un ton rezonabil, dar Caleb îi simţi frustrarea din voce:

– Nu susţin că tot ce spui nu e plauzibil, Cale. Poate este, nu ştiu. O să mă documentez. Dar cred că toată povestea-ncepe să te obsedeze. Ce şanse are Jack să-şi uite afurisitele astea de vise, dacă tu vorbeşti întruna despre ele?

– Ignorându-le nu le facem să-nceteze.

– Am impresia că tu nu vrei să-nceteze.

– Rahat, Polly, ce vrei să spui?

Ea se ridică.

– Vreau să plec, zise. Nu mai pot discuta despre asta.

Caleb o prinse de braţ.

– Discutăm despre Jack.

Ea îşi eliberă braţul.

– Nu, nu despre el. Despre tine.

Ieşi în grabă din bar.

Caleb mai rămase acolo câteva minute, imobilizat de panică şi de spaimă. Cum era posibil să nu simtă Polly ameninţarea la adresa fiului lor? Panica i se risipi treptat şi ieşi după ea, pe trotuar. O văzu traversând strada principală, către parcare. Începuse o ploaie uşoară şi luminile din Mumbles pâlpâiau în golful întunecat ca nişte amintiri firave. Mergând în urma ei, se simţi singur, rupt de tot ce-ndrăgea. Cum recapătă un bărbat ceea ce a pierdut, se gândi, uimit fiindcă-şi pusese o asemenea întrebare. Nici măcar nu ştia sigur ce pierduse. Nişte amintiri sau poate o parte dintre propriile convingeri.

Când ajunseră acasă, Anna, babysitterul, se uita la *Rebel în California*. Jack se simţea foarte bine, spuse ea. Nu scosese nici măcar un piuit de la ora nouă, când îl dusese la culcare. Polly îl rugă pe Caleb să vadă ce făcea băiatul în timp ce o ducea ea pe Anna acasă.

Rămas singur, el urcă la etaj. Simţi un val de uşurare când îl văzu pe Jack dormind profund. Îi tremurau muşchii picioarelor şi, temându-se să nu cadă, se aşeză pe marginea patului fiului său. Prin uşa deschisă se strecura în încăpere o lumină palidă, căzând pe papucii lui Jack şi pe două console de jocuri video Play Station de la picioarele patului. Pe peretele de la capul copilului era un poster cu Manchester United, iar un alt poster din încăpere îl înfăţişa pe Bart Simpson, precum şi scene din filmele cu *Harry Potter*. Caleb se simţi cuprins de tandreţe. Vederea volumului *Vântul prin sălcii* pe noptieră îl umplu de tristeţe şi de un sentiment profund de regret.

Îmi pare rău, Jack, se gândi, şi se ridică să plece. Băiatul se foi şi se rostogoli pe spate. Lui Caleb i se tăie răsuflarea când îi văzu pleoapele tremurând nebuneşte. Buzele i se mişcară de parcă

ar fi încercat să vorbească, dar de pe ele nu se desprinse niciun cuvânt, ci doar şuierăturile estompate caracteristice viselor.

– Jack, spuse Caleb, dar vocea lui nu avu nici măcar puterea unei şoapte.

Se întoarse şi văzu un mic fotoliu sub lucarnă. Îl trase ceva mai aproape de pat şi se aşeză. În pat, Jack continuă să emită sunete firave, ininteligibile, cu pumnul mâinii de deasupra aşternuturilor încleştându-i-se şi descleştându-i-se.

Caleb se întrebă ce vedea fiul lui. Încercă să se dorească în interiorul minţii copilului, să fie martor la răspândirea treptată a spaimei. „Rămâi acolo, Jack", îşi spuse, în gând. „Fii puternic."

Băiatul începu să se zbuciume şi să se răsucească în pat, dând când şi când din picioare sub cearşafuri. Vocea îi deveni mai puternică, dar Caleb încă nu reuşea să identifice sunetele drept cuvinte. Mişcările îi deveniră tot mai agitate, mai violente. Caleb se aplecă înainte în scaun, privindu-şi fiul cu atenţie. Anticipa un soi de revelaţie, cu condiţia să nu cedeze, lăsându-şi atenţia să slăbească. Asta era greşeala pe care o făcuse, realiză, în timp ce Jack începu să ţipe. Îl trezise pe băiat prea devreme. Trebuia lăsat să se-adâncească în vis, să vadă ce era de văzut. Poate aşa avea să se termine. Reamintindu-şi-l în lumina zilei, raţiunea lui avea să-nfrângă groaza confuză. Jack începuse să se zvârcolească, buzele i se retraseseră într-un rictus şi ţipetele i se rupeau unul după altul din fundul gâtului. Oricât de cumplit ar fi fost, Caleb simţi că trebuia să-l lase să continue, pentru binele lui, îşi spuse el, cu vederea înceţoşată de lacrimi.

Singura problemă era Polly, care stătea în cadrul uşii, ţipând la el să oprească totul. Încercă să-i explice ce se petrecea, dar nu ajunse la niciun rezultat. Ea alergă spre pat, luă copilul în braţe şi ieşi cu el din cameră. Caleb rămase locului, îngrozit

de ceea ce făcuse. De ceea ce nu reuşise să facă. Spaima nu era doar a lui Jack, simţea asta. Coşmarul era şi al lui.

Caleb se luptă pe toată durata zilei cu propriile spaime, abia reuşind să le acorde elevilor săi atenţia cuvenită. Cerinţele lor îl împovărau, nevoia lor de încurajare îl mistuia. Deveni din ce în ce mai susceptibil şi irascibil, aşa că, avertizaţi de elevii de dimineaţă, la ultima oră de curs nu apărură decât jumătate din cei de după-amiază. Pe urmă stătu de unul singur un ceas întreg în biroul lui, străduindu-se să priceapă ce i se întâmpla. Persistenţa coşmarului lui Jack îl înfricoşa, iar necesitatea de a-i da un sens devenise o obsesie. Ajunsese să se simtă cumva interconectat cu visul, să creadă că putea fi descifrat cu o cheie aflată undeva, în propriul său trecut. Îşi dragase toată ziua amintirile ascunse, dar nu reuşise să scoată nimic la suprafaţă. După ora şase, când părăsi clădirea, se întrebă dacă în realitate nu se temea cumva să sondeze prea adânc. Poate era vorba de ceva cu care nu era pregătit să se confrunte, de un secret despre sine însuşi pe care nu voia să-l descopere. În drum spre casă, se opri la Joiner's Arms, dar nu găsi nici uşurare, nici plăcere, nici în cele două halbe de bere Three Cliffs Gold pe care le bău, nici în compania celor câtorva obişnuiţi ai casei care-i remarcară prezenţa, dar, găsindu-se faţă în faţă cu evidenta lui dorinţă de singurătate, îl lăsară cu propriile reflecţii morocănoase.

Când ajunse acasă, Jack se uita la televizorul din camera de zi. Îi aruncă fiului său o privire, apoi se îndreptă spre uşă şi intră în bucătărie. Polly stătea la masă, citind o carte şi sorbind dintr-un pahar cu vin roşu. Îşi ridică privirea la apariţia lui şi reuşi să-i adreseze un zâmbet fără profunzime.

– Eşti OK? îl întrebă.

Caleb ridică din umeri, luă un pahar din dulapul suspendat de perete şi îşi turnă vin.

– Cum se simte?

– OK, aşa cred. Întreabă întruna de tine.

– Ce-i asta? întrebă el, referindu-se la carte.

Ea îi arătă coperta. Se numea *Minţile copiilor*.

– Am luat-o azi din oraş. M-am gândit că ne-ar putea ajuta să-nţelegem ce se petrece cu Jack.

– Şi o face?

– Pe mine mă ajută.

– Am de gând să stau cu el în noaptea asta, spuse Caleb. Să-l urmăresc. O să-ncerc să-l trezesc înainte de a-l lua visul în stăpânire.

Polly se încruntă.

– Chiar crezi c-o să-l ajute?

– La fel de mult cât îl ajută cartea asta.

Ea se ridică de la masă şi îi luă mâna.

– Caleb, poţi să fii sincer cu mine?

– Credeam că sunt.

– În privinţa lui Jack, la asta mă referem. La motivul din care se teme atât pentru tine.

– Jack nu se teme de mine, zise Caleb, agitat.

– Nu asta am spus, făcu Polly, confuză. Jack se teme pentru tine – nu de tine. De ce? I-ai povestit ceva? Ceva pe care nu mi-l dezvălui mie?

Întrebarea ei îl zgudui, îl umplu de îndoieli.

– Nu... nu fi proastă.

– Nu sunt, spuse ea, ridicând tonul. Mă sperie ceea ce se-ntâmplă cu fiul nostru şi-mi fac griji pentru tine. Nu mai eşti tu însuţi, Caleb. Te mistuie ceva.

– Te rog, Polly, zise el, încercând să se-adune. Nu-ţi închipui că ştii ce se petrece în capul meu. Se poate? Îţi cer prea mult?

Nu aşteptă niciun răspuns, ci se grăbi să urce la etaj, unde se dezbrăcă şi făcu un duş lung, aproape opărindu-se, ca şi cum ar fi vrut să ardă stigmatele unui păcat căzut de multă vreme în uitare.

Ceva mai târziu, Caleb îi ceru scuze lui Polly şi-i spuse că intenţiona să se uite pe cartea cumpărată de ea. Poate-l avea să-l ajute să-nţeleagă prin ce trecea Jack. După cină se duse în camera fiului său. Copilul era deja în pat şi, în ciuda zâmbetului larg care îi traversa faţa, Caleb nu văzu nimic din obişnuita lui vitalitate şi din bucuria cu care savura viaţa.

– Mama spune c-o să stai cu mine.

El se aşeză pe marginea patului simţind pe neaşteptate înţepătura cumplită a unui sentiment de vinovăţie.

– Aşa e, răspunse. O să ţin visele urâte la distanţă.

– Îmi citeşti?

Caleb văzu *Vântul prin sălcii* pe noptieră. Clătină din cap.

– În seara asta nu.

– Tu n-ai citit-o când erai mic?

– Ba da, dar am uitat cea mai mare parte până când am început să ţi-o citesc ţie.

– Tu-ţi uiţi visele, tati?

Caleb se holbă la el, nefiind sigur ce ar fi trebuit să-i răspundă. Voia să spună ceea ce trebuia, dar nu mai ştia ce trebuia spus.

– Pe cele mai multe.

– Ai visat vreodată despre...

– Ssst, Jack. Culcă-te.

Băiatul rămase tăcut o clipă, cu o expresie îngrijorată. Apoi spuse, ca şi cum şi-ar fi adunat tot curajul:

– O să mor dacă visez în ceasul al treisprezecelea?

Caleb se aplecă deasupra patului şi îi luă mâna.

– Ceasul al treisprezecelea nu există.

Jack dădu din cap, fără să pară convins. Se întinse şi-şi sărută tatăl pe obraz.

– Sunt OK, tati, serios, îl încredinţă el, dar Caleb îi văzu neîncrederea din ochi.

– Sper, fiule, spuse, eliberându-i mâna.

Se duse lângă fereastră şi se aşeză în fotoliu, uitându-se la Jack, care se întoarse pe-o parte ca să fie cu faţa spre el. Îşi adusese cartea lui Polly, dar, după ce răsfoi primele câteva pagini, o lăsă să cadă pe podea şi-şi concentră atenţia asupra fiului său.

Se trezi în noaptea aceea cu ţipetele încă răsunându-i în ţeastă. Un tremur violent îi zguduia trupul şi se ghemui în umbră, strângând din dinţi ca să pună capăt clănţănitului lor neîncetat. În aer atârna o spaimă bolnăvicioasă, dezgustătoare, şi carnea i se retrăgea la atingerea ei. Prin ceaţa visului care se învolbura în jurul minţii sale semiconştiente recunoscu vocea lui Polly, subţiată până la o şoaptă anemică, fragilă.

– Caleb, spunea ea, ce-ai păţit? Unde-ai fost?

Mirosul greu de spumă din nări, gustul de sare de pe buze.

– Poh... Polly? gemu el.

– Iisuse, Cale.

Braţele ei erau în jurul lui şi îi simţea căldura trupului infiltrându-se în carnea lui rece, umedă.

– E OK, ai avut un coşmar.

El văzu întunericul de dincolo de fereastra bucătăriei. Era ghemuit în partea opusă a încăperii, cu dalele de gresie ude sub el şi cu zgomotul ritmic al valurilor reverberându-i în cap. Cyril se chirci în spatele lui Polly, ca şi cum s-ar fi ferit de el.

– Cum am ajuns aici? întrebă.

Polly clătină din cap, cu obrajii văduviţi de culoare sub lumina palidă.

– Ceva m-a trezit, şi tu nu erai acolo. Mă îndreptam spre camera lui Jack când te-am auzit ţipând aici, jos.

– Asta nu se poate-ntâmpla, Polly, zise Caleb. Nu... nu pot îngădui să i se-ntâmple lui.

– Ce nu se poate-ntâmpla, Cale?

Ochii ei cenuşii îi cercetau faţa. Se simţea despărţit de ea, plutind în derivă dincolo de zona familiară soţiei sale.

– Despre ce vorbeşti? îl întrebă.

Caleb se miră că ea nu era în stare să distingă formele şi umbrele vagi care pluteau în jurul lui. Nimic din ceea ce vedea nu-l linişti, nici măcar chipul ei. Buzele ei se mişcau, dar cuvintele erau înăbuşite de zgomotul sângelui năvălit în creierul lui. Afară fusese cineva, ţinând casa sub observaţie. Era încă acolo, aşteptând? Aşteptându-l pe Jack?

– Ascultă-mă, spuse, încercând s-o avertizeze, dar acolo mai era şi altceva, ceva pe care simţea nevoia să-l afle.

Umbrele de dincolo de Polly se topeau, dispărând în podea.

– E în ordine, Cale. S-a terminat.

Ea nu înţelegea. Visul era acolo, se zbătea în mintea lui. Mai văzuse totul şi înainte. Cu mulţi ani în urmă, se gândi, când era copil. Acelaşi coşmar pe care-l avea Jack. De altundeva, din casă, se auzi un ţipăt jalnic.

– Oh, te rog, nu, şopti Polly, ridicându-se în picioare.

El o prinse instinctiv de mână şi întrebă:

– Cât e ceasul?

– E Jack, spuse ea, desprinzându-se de el şi îndreptându-se spre scară.

Caleb înţelese ce auzise ea. Jack ţipa la etaj. Se strădui să se ridice de pe podea. Inima îi bătea cu sălbăticie şi se sili să se uite la ceas. Era douăsprezece patruzeci şi cinci. În minte i se treziră amintiri urâte.

Prin crăpătura draperiilor, Caleb se uita la luna în al treilea pătrar ce atârna deasupra golfului Three Cliffs şi la ceaţa

care urca în tăcere de-a lungul câmpului, către Penmaen. Se lăsă pe spate în fotoliu. Jack dormea. În dimineaţa aceea, Polly îi telefonase din nou doctorului, îl rugase să-l trimită pe Jake la un specialist în psihologie infantilă. Caleb ştia că n-avea să ajute la nimic, dar nu o oprise. Ar fi vrut să-i spună că numai el îl putea ajuta pe fiul lor, însă un sentiment al propriei slăbiciuni îl împiedicase să-şi enunţe clar certitudinea. Ceea ce conta era ora la care venea coşmarul lui Jake. Aceeaşi oră la care venea la el însuşi, când era un băieţel. În al treisprezecelea ceas. De câte ori îi bântuise somnul cu treizeci şi ceva de ani în urmă? Acel sentiment de nesiguranţă. Senzaţia de a fi rupt de lume, o izolare care-l umpluse de o spaimă absolută. Zăcea noaptea în pat, agăţându-se de starea de trezie, luptându-se să ţină la distanţă spaima somnului. Cel puţin până ce trecea ceasul, dar neîngăduindu-şi nici măcar după aceea să se abandoneze cu totul, ancorându-se cu o parâmă de gânduri pe ţărmul raţiunii.

Coşmarul se ofilise înlăuntrul lui, presupuse el. Se ofilise, dar nu murise. Îl îngropase adânc, în cele mai întunecate cotloane ale creierului, unde stătuse în aşteptare în toţi acei ani, până când simţise apropierea unei minţi inocente. Ideea îl îngrozea. Fiecare fibră a raţiunii lui urla, ridicându-se împotriva unei asemenea realităţi. Însă nu mai putea nega transmigraţia coşmarului din propria copilărie pe terenul fertil al subconştientului lui Jake.

Se gândise toată ziua la coşmar, încercând să-şi colaţioneze amintirile nesigure cu frânturile de vis pe care şi le reamintea Jack. Amândoi simţiseră o prezenţă în exterior, supraveghind casa. Jack îl auzise pe străin strigând, dar spusese că vocea venea de foarte departe. Uneori era în interiorul casei, pe coridor sau pe scări. Jack nu ajunsese niciodată până la

sfârşitul coşmarului, iar el, dacă o făcuse cumva vreodată, uitase ce văzuse acolo.

În lumina slabă, Caleb îşi privi ceasul. Unsprezece treizeci. Ştiind că Jack avea să-nceapă în curând să viseze, se pregăti să se abandoneze ispitei somnului. Chiar în clipa în care îi pătrundea în minte, simţi cum i se trezea o spaimă reziduală, îndemnându-l să reziste. Pleoapele îi fluturară, deschizându-se pentru o clipă, dar întunericul suflă asupra lor, trăgându-le în jos. Parâmele raţiunii se întinseră rând pe rând şi se rupseră cu câte un pocnet în timp ce el plană o vreme deasupra muchiei conştienţei, înainte de a aluneca în derivă dincolo de hotar, în adâncul viselor.

În cameră nu se clintea nimic. Sub mantia rece a întunericului totul părea identic. Caleb rămase nemişcat, aşteptând. Strângea braţele fotoliului atât de tare, încât îl dureau mâinile şi fiecare nerv din trupul lui se străduia din greu să se relaxeze. Ascultă, încercând să-şi amuţească bătăile inimii şi zgomotul alb al spaimelor fără nume. Până când, acoperind răsunetul propriilor sale gânduri cumplite, auzi din nou paşi înăbuşiţi pe scară. O altă clipă de linişte, urmată de mai mulţi paşi, apropiindu-se tot mai mult. Se întrebă unde era Cyril. De ce nu lătra? I se făcu pielea ca de găină aşteptând să audă mânerul uşii răsucindu-se. Însă paşii începură să se-ndepărteze. Expiră încet, scrutând cu atenţie întunericul în direcţia în care îşi imagina că se afla uşa. Aprinse lampa. Lumina firavă împinse fără vlagă întunericul, abia reuşind să dezvăluie uşa deschisă, patul gol.

Îşi înăbuşi un ţipăt şi ieşi în goană pe palier. Încă mai era timp, îşi spuse. În aerul rece şi sărat, răsuflarea i se transformă în ceaţă. Pe trepte erau urme umede. Coborî lăsându-se călăuzit de ele şi simţi frica înfigându-i ghearele în spate, cuprinzându-l în îmbrăţişarea ei cleioasă. Urmele ude se întindeau

de-a lungul coridorului şi străbăteau bucătăria, mergând către uşa deschisă din spate. Peste grădină atârna un giulgiu de ceaţă. Caleb ezită, proptindu-se cu braţele în cadrul uşii. Fiul lui era acolo, afară.

– Jack, şopti el, cu disperare. Te rog, Jack, vino acasă.

Auzi câinele lătrând, tot afară, şi îşi impuse să se mişte, să traverseze iarba fragilă, strivind-o sub tălpi. Ieşi pe poarta din fundul grădinii, apoi se întoarse şi văzu casa înălţându-se în ceaţa îngălbenită de lumina lunii. Se simţi cumplit de singur şi se stăpâni cu greu să nu alerge către ea. Dar la urechi îi ajunse sunetul unei voci catifelate, o auzi strigându-l. Se târî dincolo de canal şi o luă la fugă pe câmpul ce cobora în pantă către încâlceala pădurii. Nu-l mai auzea pe Cyril în timp ce-şi croia drum printre copaci şi tufişuri, alunecând pe pământul moale, pentru a ieşi împleticindu-se pe malul noroios al râului Pennard Pwll. Îi urmă albia, care străbătea valea şerpuind către golf. Fiul său îl striga, cu glasul acoperind susurul undelor.

Intră nerăbdător în râu, înaintând cu greu prin şuvoiul înalt până la genunchi. Se împiedică de o piatră, căzu şi se ridică.

– Jack! strigă, străduindu-se să se urce pe un banc de nisip.

În faţa lui, la o oarecare distanţă, văzu cele trei piscuri ca nişte pălării de vrăjitoare care dădeau numele golfului înfigându-se prin ceaţă în cerul nopţii. Se orientă şi traversă întinderea nisipului alergând către mare, învigorat de sângele pompat în vene. Ceaţa gălbuie tălăzui în jurul lui când împroşcă apa, intrând în valurile mărunte care clipoceau la ţărm. Înaintă către larg, ignorând curentul care îl smucea insistent de picioare. Izbi ceaţa cu braţele, încercând să creeze un gol prin care să-şi poată zări fiul. Marea îl istovea, făcându-l să respire superficial, sacadat. Acum i se învârtejea în jurul mijlocului, iar în clipa următoare năvălea, izbindu-l în piept. Ceaţa părea să se subţieze

și reuși să deslușească din când în când luna, deasupra culmii Cefn Bryn. Un val îl potopi și îl lăsă în urmă călcând apa. Curentul începu să-l tragă în larg.

– Jack, te rog, strigă, înnebunit, străduindu-se să-și țină capul deasupra apei.

Un alt val trecu peste el și, când ieși la suprafață, putu să vadă limpede golful. Marea își afundă colții înverșunați în carnea lui. Acum înota din greu, pur și simplu ca să se mențină la suprafață. Se simțea din ce în ce mai slăbit, dar continua totuși să-și caute fiul, despicând apa argintată de lună și urmând tot timpul sunetul unei voci, al propriei sale voci, îndepărtată și mai tânără, strigându-l dintr-un coșmar de mult uitat. În gură îi intră mai multă apă când ajunse din nou sub valuri, încă luptând. Se ridică la timp ca să audă clopotul îndepărtat al unei biserici, bătând ora. La unu, încă mai exista speranță. La două începu să pălească. Auzi a treisprezecea bătaie ca pe un sunet înăbușit sub suprafață, ca pe un ecou straniu al apăsării apei care îi umplea plămânii.

Pare să fie în zori sau poate în amurg. Acum îi e greu să spună în ce ceas al zilei se află. Dar continuă să-i aștepte, anticipând clipa, imaginându-și că de data asta va avea un alt sfârșit. Dar când își fac apariția în grădină, dorul lui disperat e la fel de copleșitor ca întotdeauna. Jack pare mai mare, mai împlinit. Trebuie să aibă cel puțin zece ani. Obrajii lui Polly au prins din nou culoare și ridurile mărunte din jurul ochilor ei îi trădează mai degrabă resemnarea decât tristețea. Se întreabă ce semnificație are asta. Își pune mâna pe zidul grădinii și, în momentul acela, casa se îndepărtează ușor, parcă ferindu-se de el. Îi strigă pe cei doi pe nume și, preț de o secundă, Jack se uită drept către el.

– Jack, strigă din nou Caleb, făcându-i cu mâna. Sunt aici.

Băiatul continuă să se mai uite spre el preț de încă o clipă, umbrindu-și ochii cu palma. Însă apoi îi întoarce spatele și, când își coboară disperat privirea, Caleb nu vede nicio umbră pe zidul grădinii, sunt numai razele soarelui, trecând chiar prin locul unde stă el.

VIEŢI

JOHN GRANT

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

JOHN GRANT (pe numele său adevărat Paul Barnett) este autorul a peste şaizeci de cărţi, dintre care în jur de o treime sunt romane. Dintre scrierile sale, *The Encyclopedia of Walt Disney's Animated Characters* este considerată o lucrare de referinţă în domeniul abordat. A primit Premiul Hugo, Premiul World Fantasy şi numeroase alte premii internaţionale pentru *The Encyclopedia of Fantasy*, al cărei coeditor este, alături de John Clute. În 2004 a primit al doilea Hugo, pentru *The Chesley Awards: A Retrospective* (realizată împreună cu Elizabeth Humphrey şi Pamela D. Scoville). În calitate de editor coordonator al *Encyclopedia of Science Fiction*, realizată de Clute/Nicholls, a împărţit cu aceştia rar acordatul premiu special al British Science Fiction Association.

Dintre scrierile sale recent publicate fac parte ficţiunea *The Stardragons* (ilustrată de Bob Eggleton), romanul *The Dragons of Manhattan*, cartea pentru copii *Life-Size Dragons* şi nonficţiunea *Bogus Science: Or Some People Believe in These Things.* Culegerea lui de povestiri, *Leaving Fortusa*, a fost publicată în 2008. Este editorul recentei antologii *New Writtings in the Fantastic* şi lucrează în prezent la o antologie a filmului noir şi la un ciclu de povestiri.

1

Aşteptăm să se-ntoarcă acasă Christopher. Sorbind din vin la masa din bucătărie, Alice şi cu mine suntem în stadiul în care-ncepem să ne-ngrijorăm. N-a păţit nimic, ne spunem din când în când unul altuia, trădându-ne teama că s-ar fi putut întâmpla ceva rău. N-a păţit nimic: Dick Charters trebuie să-i fi luat fără probleme pe Chris şi pe Harry de la repetiţia piesei de teatru de după orele de şcoală, fiindcă săptămâna asta e rândul vecinului Dick să-i transporte pe cei doi băieţi de nouă ani. Poate traficul e infernal. Poate Dick a rămas fără benzină – n-ar fi prima oară când i se-ntâmplă – şi poate aşteaptă chiar acum vehiculul service-ului auto.

Totuşi, e trecut de nouă şi Christopher ar fi trebuit s-ajungă acasă de la şapte.

Sună telefonul, şi e Marian Charters, soţia lui Dick, mama lui Harry. Avem idee unde sunt cei trei?

Alice, care-a răspuns la telefon, îi spune lui Marian să vină la noi – să ne-ajute să bem vinul în timp ce-i aşteptăm pe vagabonzi, de ce n-ar veni?

Marian spune da şi peste zece minute ni se alătură. Înainte de sosirea ei, am destupat o altă sticlă de vin şi am dat repede peste cap câte un pahar, ca să pretindem că n-a fost neîncepută.

De obicei mă prefac că nu observ cât de frumoasă e Marian. Alice mă urmăreşte, ca să se-asigure că nu observ.

Douăzeci de minute mai târziu, sună cineva la uşă.

Ei sunt, anunţă Marian, cu voce uşor tărăgănată. Îngrijorarea a ajutat-o să se-ameţească repede.

Dar nu sunt ei, ci un bărbat şi o femeie în uniforme albastre, cu feţe la fel de lungi ca drumurile pustii.

Un beţiv s-a apucat să-şi conducă SUV-ul pe sensul opus al autostrăzii. A dat peste patru autoturisme, peste un alt SUV

şi peste camioneta unui sudor înainte de a ieşi de pe drum, intrând într-un copac. Şapte morţi, inclusiv şoferul beat. Trei dintre victime – un adult şi doi copii – sunt în epava arsă a unui Neon albastru, înregistrat pe numele lui Richard G. Charters Jr. Poliţiştii s-au dus mai întâi acasă la Dick şi la Marian şi au fost trimişi aici de un vecin...

Stăm toţi trei pe canapea, plângând, eu în mijloc, cu braţele în jurul umerilor celor două femei, în timp ce poliţiştii fac tot ce pot ca să nu-şi încalce codul profesional implicându-se.

Se aude din nou soneria, şi poliţista şopteşte că deschide ea.

Câteva clipe mai târziu, conduce un omuleţ palid, ţinându-l de mână.

Christopher.

Bineînţeles că Alice şi cu mine ne îngrămădim în jurul lui şi uităm pentru câteva minute cu totul de Marian, încă pe canapea, încă jelindu-şi soţul şi fiul. Poliţista – la naiba cu standardele profesiunii – se duce să se-aşeze lângă ea, consolând-o cu stângăcia specifică unui străin. Curând plâng amândouă. Poliţistul nu ştie ce-ar putea face cu propriile emoţii şi stă pur şi simplu, dorindu-şi să fi plecat.

Ce s-a-ntâmplat? îl întrebăm pe Christopher, imediat ce ne putem controla gâtlejurile. Ce naiba s-a întâmplat? Cum de nu erai în maşină cu...?

O privire vinovată către canapea şi către Marian, dar faţa ei e îngropată în albastrul bluzei poliţistei, aşa că n-aude nimic din ce spunem.

Ceva despre Leul cel Laş, de care n-a fost nevoie la repetiţia din seara asta, aşa că, în loc să piardă vremea două ore aşteptând să plece cu Harry şi cu domnul Charters, Christopher a decis – bizar, aşa cum sunt în stare să se poarte copiii de nouă ani – să se-ntoarcă acasă pe jos.

Pe o distanţă de douăzeci şi doi de kilometri şi jumătate.

Nu e nimic serios în vorbele lui Alice când îl ceartă fiindcă e atât de idiot, doar i s-a spus să nu umble singur pe-afară după căderea întunericului, nu-şi dă seama că drumul lui ar fi putut trece prin zone periculoase?

Nu atât de periculoase ca maşina lui Dick Charters pe autostradă, nu spun eu.

E o noapte lungă. Poliţiştii sunt primii care scapă de ea, firește, urmaţi în curând de Christopher, îndopat cu o pereche de sendvişuri liniştitoare, cu îngheţată M&Ms şi cu o cană mare cu cacao. Turnăm restul de vin în Marian – nu se pune problema să se-ntoarcă în casa ei pustie – şi apoi ne năpustim asupra dulapului cu băuturi alcoolice, până nu mai are sens să-ncerce să mai vorbească la telefon cu alţi veri şi mătuşi. În cele din urmă reuşim s-o cărăm la etaj, în camera de oaspeţi, din care Alice a-ndepărtat cu grijă orice aduce aminte de copilărie. Marian sforăie ca un canal de scurgere inundat când ieşim în vârful picioarelor, îndreptându-ne spre camera noastră ca să vedem dacă reuşim să dormim.

Trece o săptămână înainte de a-l lăsa pe Christopher să se-ntoarcă la şcoală şi aproape o lună mai târziu ne ducem să-l vedem pe scenă, întruchipându-l pe Leul cel Laş, alături de Dorothy şi de ceilalţi, printre care şi un Om de Tinichea care n-a fost la repetiţii şi care nu e Harry Charters.

În timp ce tespienii gălăgioşi se schimbă în hainele lor obişnuite, aşteptăm afară, stând de vorbă cu Bill Slocombe, profesorul de dramaturgie, spunându-i ce reuşit a fost spectacolul, mai ales în circumstanţele date.

Le mulţumim tuturor zeilor din ceruri, zice Alice, fiindcă la repetiţia din seara aia fatidică n-a fost nevoie de Christopher al nostru.

Bill ne priveşte ciudat, nedumerit de spusele ei.

Vocea lui Alice tremură. În seara, îi reaminteşte ea, când (şi nevoia de a găsi un eufemism are câştig de cauză) l-aţi pierdut pe Omul de Tinichea.

El nu zice nimic şi eu descopăr mai târziu de ce.

2

Starea naturală a tuturor lucrurilor e imprevizibilă.

Eu şi Marian, rămasă o dată văduvă, suntem în pat într-o dimineaţă de duminică. Împărţim custodia lui Christopher cu Bill Slocombe şi cu fosta mea soţie Alice, mama lui Chris, şi ăsta e unul dintre weekendurile noastre libere. Când te-ai căsătorit cu numai şase luni în urmă, iar timpul scurs de când eşti împreună cu soţia, nu decât cu alte câteva luni mai lung, într-o duminică pe care-o aveţi numai pentru voi doi, cel mai bun lucru pe care-l puteţi face e să staţi cât mai mult în pat. E ciudat că lui Marian îi vine mai greu decât mie să-l vadă pe Christopher plecând la cealaltă casă a lui; cred că băiatul a devenit un substitut pentru fiul ei Harry, dar n-am îndrăznit niciodată s-o întreb.

E de aşteptat ca, atunci când pierd un copil, părinţii fie să se lege mai tare unul de altul, fie să se despartă. Dar nu e de aşteptat să-i despartă moartea prietenului copilului lor. Însă între Alice şi Bill Slocombe a licărit ceva în noaptea aceea, după ce-a fost dezvăluită prefăcătoria Vrăjitorului. Bineînţeles că astfel de lucruri ni se întâmplă destul de des tuturor şi nu schimbă cu adevărat scurgerea ordonată al vieţii; dar de data asta a coincis cu începutul unui viraj care îndepărta liniile până atunci paralele reprezentate de mine şi de Alice, ceea ce ne-a adus în locurile în care ne aflăm acum, probabil amândoi fericiţi pentru asta.

Alice şi cu mine am devenit prieteni mai buni decât am mai fost vreodată şi, dacă nostalgia ne face uneori să rătăcim dincolo de hotarele prieteniei, ei bine, cine-o să ştie? Probabil că nu Marian. Şi cu siguranţă nu Bill.

Dar acum nu mă gândesc la nimic din toate astea, fiindcă Marian e relaxată, cu capul în scobitura umărului meu, şi pe fruntea ei sunt broboane de sudoare pe care le ling în pauzele dintre frazele moleşite ale unei conversaţii despre conţinutul sărăcăcios al frigiderului şi despre gustarea de la jumătatea dimineţii, întrebându-ne cui i-a venit rândul s-o pregătească. Nu există niciun alt loc din lume în care aş prefera să mă aflu acum şi nu există niciun alt subiect despre care-aş prefera să discut.

Aşa că, firește, telefonul trebuie să dispară.

Lasă-l să sune, spun.

Ar putea fi Alice sau Bill, poate în legătură cu Christopher, zice ea.

Se ridică şi se-nfăşoară într-un capot subţire, ca şi cum vreuna dintre curbele sânilor sau ale feselor s-ar putea întrezări prin telefon. O privesc, aşteptând cu nerăbdare îndepărtarea capotului, apoi închid ochii.

Sunetul îndepărtat al vocii ei, care se înalţă apoi, şi nu mai pare să vină de departe.

Şi ea ţipă.

Sunt lângă ea, la telefon, cu braţul în jurul mijlocului ei, simţind fiori reci acolo unde n-ar trebui.

Ea nu mai poate vorbi. Gura ei e o simplă scobitură, faţa e una dintre pernele mototolite de pe care abia m-am ridicat. Îmi întinde telefonul de parc-ar fi un şobolan furios, gata să muşte.

Îl iau.

Doamna Harbren. Locuieşte ceva mai în josul străzii faţă de casa unde stau Alice şi Bill, şi, în weekendul ăsta, şi Christopher. Un incendiu.

Ne îmbrăcăm cumva şi umplem maşina cu miros de sex în timp ce trecem peste liniile continui şi pe galben. Pe urmă suntem înghiţiţi de mulţimea din jurul locului care miroase a cenuşă umedă şi a nenorocire, şi reuşim cumva să ne prezentăm unui poliţist, aşa că pătrundem până acolo unde privesc pompierii rămăşiţele aburinde ale activităţii lor. Unul dintre pereţii bucătăriei e încă în picioare, cu o fereastră care seamănă cu zâmbetul unui copil de cinci ani. Un frigider. O maşină de gătit. Monitorul de patruzeci şi cinci de centimetri, de care era atât de mândru Christopher. Cele trei trupuri carbonizate au fost luate de mult, ni se spune în timp ce ne uităm neîncrezători la osemintele a trei vieţi; judecând după locul în care au fost găsite cadavrele, ne spune un pompier de la care cred că-mi cumpăr uneori murăturile, când nu e pompier, toţi trei dormeau când s-a-ntâmplat şi n-au simţit absolut nimic. Sufocarea poartă vina, nu flăcările. Vâlvătăile au ajuns la ei mai târziu. Un scurtcircuit în pivniţă sau în garaj...

Înapoi în maşină, urmăm drumul pe care l-au luat cei trei. Abia dacă văd să conduc.

Bineînţeles că, odată ajunşi, nimeni nu ne poate spune prea multe şi au cu atât mai puţin de gând să ne lase să vedem ce-a mai rămas din Alice, Christopher şi Bill. În orice alt moment, am fi glumit, probabil, identificându-ne cu a şaptea roată la căruţă şi înfrângându-ne astfel senzaţia de inutilitate, dar în situaţia asta nu ştim să facem nimic altceva decât să ne agăţăm unul de altul şi să ne dorim ca lumea să fi fost un loc cu totul diferit.

Şi pe urmă în faţa noastră e un doctor, şi nu reuşeşte să ne facă să-nţelegem ce ne spune. Are tenul maroniu al oamenilor din sudul Asiei şi ochii căprui şi blânzi ai unui îndrăgostit.

Aşa că în final îl urmăm până în locul în care Christopher tocmai dă să se ridice în capul oaselor în pat. Are pe fund o arsură care-o să-l supere câteva zile, ne spune doctorul Seepersahd, dar,

în afară de asta, pare să se simtă excelent, deşi paramedicii din ambulanţă nu i-au putut găsi pulsul şi l-au crezut mort, deşi aşternuturile patului său erau atât de carbonizate încât ajunseseră de nerecunoscut, întocmai ca ale lui Alice şi Bill, şi în ciuda faptului că patul lui a căzut prin podeaua dormitorului, iar acoperişul s-a prăbuşit peste el. Îl vor ţine peste noapte, spune doctorul Seepersahd, ca să verifice dacă fumul inhalat nu i-a afectat cumva plămânii, dar în clipa de faţă pare sănătos tun.

O salvare norocoasă.

Un miracol.

Astfel de lucruri se-ntâmplă, ne asigură Seepersahd, cu acel gen de zâmbet pe care-l păstrezi pentru momente în care toate celelalte veşti sunt inexplicabil de sumbre, însă unica licărire de lumină e orbitor de strălucitoare.

Marian are mai puţine inhibiţii. O să-şi jelească mai târziu cei doi prieteni. Încerc să-i urmez exemplul, de dragul ei şi de al lui Christopher, deşi o să dureze o veşnicie până când o să mi se domolească durerea din locul în care sălăşluia Alice.

Christopher se simte destul de bine ca să zâmbească şi ca să tuşească nişte cuvinte răguşite.

Pe moment, e singurul lucru care poate fi lăsat să conteze.

3

Auzim pentru prima dată despre dezastrul de la şcoala de vară la ştirile din seara aceea, când pe ecran apare o persoană cunoscută în timp ce ne mâncăm salatele, aşa că deschidem sonorul. E Gene Sendak, unul dintre profesori, şi îşi lasă paloarea feţei să vorbească mai mult decât cuvintele în timp ce dezvăluie fără să vrea propria sa groază şi modul în care poate o expediţie pe cataracte să se transforme într-un dezastru

pentru toată lumea. Nu dă nume, fiindcă încă n-au fost anunţaţi toţi părinţii, ceea ce se referă la noi.

Într-un fel, ştiu ce urmează să se-ntâmple, dar, când o spun, n-o linişteşte pe Marian şi îmi dau seama că de fapt nu mă calmează nici pe mine. Ea se repede la telefon în timp ce eu torn scotch pentru noi amândoi, fiind extrem de atent pentru ca nu cumva tremurul mâinii mele să spargă cu gâtul sticlei marginea paharelor drăguţe, de cristal, pe care le-am cumpărat de undeva, de la o vânzare de obiecte dintr-o curte.

Câteva minute mai târziu, suntem în maşină, cu Marian la volan, pentru că eu trebuie să golesc ambele pahare de scotch, ca să nu se iroseaască, şi, în plus, sorb lacom direct din sticlă o dată sau de două ori, când ea nu se uită. Până la Canionul Harmony sunt o sută cinci kilometri şi ea îi parcurge în mai puţin de oră, moment în care simt o nevoie disperată să urinez. Mă agăţ de chemarea disperată a vezicii ca de ceva la care să mă gândesc, fiindcă mă-mpiedică să-mi las loc în creier şi nu mă pot întreba ce urmează s-aflăm.

Da, aşa cum era de aşteptat, în dimineaţa asta Christopher a avut un deranjament stomacal urât, aşa c-a rămas deoparte când ceilalţi s-au urcat în barcă.

Numai că Gene Sendak n-a ştiut asta acum o oră, când a vorbit cu Marian la telefon, şi nu pare teribil de fericit fiindcă o ştie acum.

Nu-l învinuiesc.

Cred că profesorul l-a văzut cu ochii lui pe Christopher urcându-se în barcă, că l-a văzut acolo când toţi copiii îi făceau cu mâna, luându-şi la revedere în timp ce se îndreptau spre cea mai mare aventură din viaţa lor, care s-a dovedit apoi a fi şi ultima.

Cel puţin numărul proceselor din care trebuie să-şi salveze Gene Sendak fundul a scăzut cu unul, sau aşa îşi spune

probabil el, calmându-se. Presupun că ăsta e coşmarul oricărui pedagog – un accident fatal întâmplat unui copil al cărui părinte se-ntâmplă să fie avocat.

Christopher însuşi e aproape la fel de palid ca profesorul său şi, în maşină, pe toată durata drumului către casă, nu ne adresează mai mult de-o jumătate de duzină de cuvinte. Marian compensează zgârcenia lui la vorbă, strângând volanul atât de tare încât la încheieturile degetelor i se conturează oasele şi trăncănind despre uşurarea sufletească, despre noroc, despre îngerii păzitori care fac ore suplimentare – înşiruind, firește, în cea mai mare parte tot felul de rahaturi, numai că în majoritatea mesajelor din spatele lor se află un sâmbure de adevăr.

În seara asta îl instalez pe Christopher în pat – ceea ce n-am mai făcut de ceva timp, fiindcă el are treisprezece ani, va împlini în curând paisprezece, şi eu ar trebui să-i respect intimitatea de tânăr adult, şi tot restul, dar acum pare extrem de necesar s-o fac – şi îi cer să-mi spună ce s-a-ntâmplat în realitate.

Se uită la mine şi în ochi i se citeşte confuzia. Exact aşa cum ţi-am povestit, tată, îmi spune, cred că puiul fript pe care ni l-au dat aseară mi-a făcut-o, m-am tot dus la latrină înainte de răsăritul soarelui şi abia pe la jumătatea dimineţii am îndrăznit să mă-ndepărtez mai mult de ea.

Şi eu îl cred, fiindcă n-am de ales.

De pe coridor, Marian mă aude chestionându-l, şi asta deschide o fisură între noi.

4

Aerul e ca vinul alb frapat aici, pe panta muntelui, unde îi aştept pe Honey şi pe Chris (aşa preferă să i se spună acum, pretinzând că e un nume mai „matur“). Încă nu-şi terminaseră

micul dejun când am plecat spre teleschi, în aparenţă ca să verific starea zăpezii de pe culme, însă în realitate fiindcă am nevoie de-un timp în care să fiu singur şi să mă gândesc. Honey crede că ar trebui să ne căsătorim şi, în vreme ce mi se pare perfect posibil ca eu să fiu îndrăgostit de ea, nu sunt chiar atât de sigur că pot face faţă unui nou mariaj. Am iubit-o pe Alice şi am iubit-o pe Marian, şi m-am însurat cu ele şi, cu toate că încă le mai iubesc pe amândouă – la naiba, încă le mai doresc pe amândouă – ei bine, uite unde ne-a adus asta. Am împrăştiat cenuşa lui Alice de-a lungul ţărmului pe care ne-am petrecut luna de miere, iar Marian trăieşte cu un agent de bursă, care îi bate pe ea şi/sau pe Chris ori de câte ori scade indicele Nasdaq, acesta fiind motivul pentru care e el aici, în Elveţia, cu mine şi cu Honey, creând complicaţii care ţin deopotrivă de logistică şi de starea emoţională.

Îmi trece prin minte că, peste doi ani, va trebui să am grijă să nu-l las prea mult singur cu Honey. Am văzut ce priviri îi aruncă el şi cum e cuprinsă ea uneori de o uimire semiconştientă, fiindcă nu-şi poate da seama dacă, în relaţia lor, trebuie să reacţioneze tratându-l ca pe un copil sau ca pe un adult.

Aici, sus, e o cabană mică, unde se vând şnapsuri ca să-ţi faci poftă de mâncare, şi eu mi-am stimulat deja apetitul. Nu mă ajută s-ajung la o hotărâre în privinţa dorinţei de a dobândi statutul de bărbat căsătorit, dar îmi dă senzaţia că zbuciumul meu interior e undeva, departe de mine.

Distanţa e prea mare ca să văd staţia de teleschi, aflată în capătul de jos al cursei, altfel decât ca pe un minuscul punct maroniu printre alte puncte maronii, ceva mai mari, care sunt clădirile din staţiunea montană, dar îmi imaginez că-i zăresc pe Honey şi pe Chris îmbarcându-se, el încă oarecum stângaci, cu membre prea lungi, aşa cum sunt băieţii de vârsta lui, ea cu câteva şuviţe blonde ieşind în afară, ca nişte fibre optice

îndărătnice, indiferent cât de tare s-ar strădui să şi le-ndese sub căciula de lână. Cabina îşi începe cursa, se clatină urcând către mine. Aud mecanismul care mârâie alături, trăgându-şi povara către creastă.

Zgomotul motorului îşi modifică tonalitatea şi-mi dau seama că am ştiut tot timpul c-o va face. Excursioniştii din jurul meu încep să schimbe priviri îngrijorate, debitând tâmpenii în mai multe limbi, dar eu stau absolut nemişcat, posedat de inevitabilitatea tragediei care va-ncepe să se desfăşoare în curând.

Şi bineînţeles c-o face.

Întreţinere necorespunzătoare? Circumstanţe straniі?

Un milion de procese vor ajunge la concluzia pe care, în afară de mine, o va accepta toată lumea, considerând-o veridică.

Indiferent care-ar fi cauza, un sunet asemănător cu detunătura unei arme se aude, în acelaşi timp, în preajma ambelor mele urechi, apoi toţi ceilalţi privitori care aşteaptă neliniştiţi se aruncă la pământ când şfichiuie cablul pe deasupra capetelor noastre.

La ce m-aş obosi să mă ghemuiesc? Ştiu că n-o să păţesc nimic – cel puţin nu la modul fizic.

Aşa că rămân pe loc, cu mâinile încleştate de balustrada din faţa mea, privind cabina teleschiului care se-nclină într-o parte, ca şi cum şi-ar întinde braţul în căutarea unui sprijin invizibil, apoi, părând să se mişte cu încetinitorul, se răstoarnă în faţă, începându-şi inexorabilul plonjon către panta stâncoasă aflată cu trei sute de metri mai jos, şi, în cădere, din ea se revarsă insecte negre.

Abia peste câteva secunde auzim ţipete firave, ca o melodie printre şuierăturile unui disc vechi din vinil.

Unii dintre noi, printre care şi eu, schiază către locul în care zace epava.

Ceilalţi „salvatori“ n-au de examinat decât cadavre şi resturi, căutând cu deznădejde cel mai slab semn de viaţă. Eu am de recuperat un băiat.

5

Aidoma unui alcoolic recidivist, care, după ce a pierdut o altă bătălie cu sticla, decide că pe viitor ar face mai bine s-o accepte ca mod de viaţă în loc să continue s-o înfrunte, Marian şi cu mine suntem din nou împreună. Nici vorbă să ne recăsătorim: amândoi am mers prea des pe drumul ăsta înainte. Chris susţine că e de acord cu relaţia noastră şi sunt înclinat să-i dau crezare, deşi o spune poate puţin cam prea des şi puţin cam prea spontan.

Bineînţeles că, din punct de vedere financiar, ducem o viaţă confortabilă – mai mult decât confortabilă. Activitatea mea de avocat a dat roade de-a lungul anilor şi am ajuns acum în stadiul în care trebuie să muncesc foarte puţin eu însumi, e suficient să-mi fac apariţia, ca om de paie cu o mină solemnă, la întrunirile partenerilor sau ca să impresionez clienţii cu mulţi bani. Ultima oară am luat parte activă la un proces pentru a obţine de la agentul de bursă al lui Marian o compensaţie băneasca a abuzurilor la care a supus-o, şi am obţinut-o din plin. Înainte de asta, m-am ocupat personal de procesul colectiv intentat în urma tragediei de la teleschi.

Ştiu, firește, că această stare de lucruri nu poate dura. Marian îmi desconsideră temerile, aşa că am renunţat în mare măsură să-i mai vorbesc despre ele, dar îmi petrec aproape toată viaţa aşteptând să cadă securea. Presupun că, de data asta, ea va avea de suferit fiindcă se află în preajma lui Chris, dar ar putea fi, la fel de bine, fata cu care se-ntâlneşte el fără întrerupere de

un an, sau chiar mai demult, pe nume Andrea, o mărunţică frumoasă şi, după aprecierea mea, mult mai inteligentă decât i se pare că e elegant să dezvăluie. Uneori vine în vacanţă de la facultate aducând-o cu el, acasă, iar eu şi Marian demonstrăm cât de lipsiţi de prejudecăţi şi de moderni suntem lăsându-i să-mpartă camera de oaspeţi.

Aşa că nu sunt surprins când, într-una din ce în ce mai rarele după-amiezi pe care mi le petrec la serviciu, primesc un telefon, fiind astfel înştiinţat că maşina pe care i-am făcut-o cadou lui Chris la a optsprezecea aniversare, cu el la volan, a fost prinsă în infernul declanşat pe I-80 când un camion-cisternă cu gaz s-a încovoiat în mijlocul drumului, s-a răsturnat şi a explodat, şi alte douăzeci şi patru de vehicule s-au îngrămădit în flăcări.

Ba nu: sunt totuşi surprins.

Marian era în maşină, ca pasageră, alături de Andrea, aşa c-a reuşit să le scoată pe amândouă din joc dintr-o lovitură.

Când pun jos telefonul observ că nici măcar nu-mi mai tremură mâna la primirea unor asemenea veşti.

Mă duc acasă şi aştept s-apară Chris. Cumva, nu reuşesc să-mi invoc interesul faţă de indiferent ce explicaţie o să ofere.

6

Ca tânăr profesor asistent dornic să obţină titularizarea, Chris se simte în elementul său practicând o distracţie academică tradiţională, adică seducând cele mai frumoase şi mai impresionabile studente. N-o să ştiu niciodată dacă e sau nu conştient că, într-un anumit stadiu al entuziastei sale cariere sexuale, a fost infectat cu HIV. Opt dintre fete contractează SIDA în toată regula şi în facultate apare cât ai clipi o miniepidemie. Există o mulţime de indicii care denotă că sursa e

Chris, dar e destul de norocos ca să aibă un avocat drept tată, iar eu sunt în stare să folosesc un amestec de ameninţări cu deschiderea unui litigiu şi de confuzie generalizată ca să mă asigur că nu se vor lua, niciodată, niciun fel de măsuri punitive – cu excepţia firească a faptului că titularizarea lui nu mai e sigură.

Bineînţeles că el însuşi nu e câtuşi de puţin afectat de boală şi medicii constată cu uimire eficacitatea tratamentelor, care îi elimină virusul din sânge.

7

La trei zile după dezastrul de la 11 septembrie, Chris iese pe propriile picioare dintre ruinele Turnurilor Gemene. Ultima lui prietenă, Jennifer, nu e la fel de norocoasă.

Păcat. Îmi plăcea.

8

Nimeni nu poate stabili identitatea organizaţiei care-a plantat o bombă la bordul cursei aviatice 063, New York-Paris, ducând, la scurt timp după decolare, la moartea tuturor celor 271 de pasageri şi a echipajului aeronavei, dar guvernul foloseşte evenimentul drept scuză pentru declanşarea unui război-fulger împotriva unei naţiuni obscure din Orientul Mijlociu, pe care cei mai mulţi dintre noi n-am fi găsit-o până acum pe hartă. Mii de morţi de ambele părţi, deşi victimele sunt, în majoritate, convenabil din rândurile străinilor, cu pielea întunecată, şi prin urmare anonime.

Chris şi cu mine ne uităm împreună la televizor, la buletinul de ştiri despre război. Cu toate că înregistrările companiei

aeriene susţin, cu obstinaţie, că s-a urcat în avion şi cu toate că o parte dintre lucrurile lui au fost găsite printre resturile împrăştiate de-a lungul braţului de mare Long Island, în realitate Chris s-a răzgândit în ultimul moment, din motive neprecizate, şi nu s-a dus să ia avionul. Ştiu că aşa trebuie să fie, pentru c-a fost aici, acasă, în dimineaţa fatidică în chestiune, deşi eu nu-mi aduc aminte de aşa ceva. Dacă ar şti că e încă în viaţă, federalii ar avea fără-ndoială câteva întrebări inchizitoriale pentru el.

Acum vorbeşte, cred că îmi vorbeşte mie, deşi pare să i se adreseze ecranului. Am eu însumi prea multe gânduri ca să simt dorinţa de a-l lăsa să mi le tulbure. Până şi frazele lui dispersate, care mă săgetează cu viclenie, încercând să-mi străpungă carapacea minţii, îmi distrag atenţia suficient de mult.

– Eu simt într-adevăr lucrurile, ştii, tată?

şi

– Nu mă pot opune modului în care sunt plămădit – tu şi mama m-aţi făcut aşa.

şi

– Trupul meu face tot ce e necesar pentru supravieţuire.

şi

– Mi-aş dori să putem sta de vorbă mai mult unul cu altul, tată.

şi

– Aş vrea să pot crede că m-asculţi.

Gânduri sâcâitoare. Le îndepărtez din reflex, cu o lovitură.

Timpul trece.

El amuţeşte.

Seara se târăşte către noapte.

Îi privesc pieziş ochii, scânteind în lumina reflectată de imaginile în mişcare pe ecranul televizorului şi, văzând cu câtă relaxare s-a lăsat să cadă pe canapea, îmi dau seama

că nu i-a trecut niciodată prin minte să facă o numărătoare indispensabilă.

9

Însă eu i-am numărat vieţile.

Sunt în garaj. Chris s-a dus la culcare de cel puţin o jumătate de oră, şi o să-i dau încă o oră, ca să m-asigur că doarme adânc. Am scris o scrisoare explicativă şi am lăsat-o, sigilată într-un plic alb, inofensiv, pe masa din bucătărie, ca să fie descoperită negreşit mâine-dimineaţă. Am verificat ferăstrăul cu lanţ, convingându-mă că micul lui rezervor cu combustibil pentru motoare diesel e plin şi că motorul e pe de-a-ntregul funcţional. M-am convins şi că oribilul revolver minuscul pe care l-am cumpărat ieri e încărcat şi că mecanismul îi funcţionează lin. Teoretic, numai revolverul ar trebui să fie de-ajuns, dar se ştie că o serie de oameni şi-au revenit după împuşcături presupus fatale, chiar şi având mai multe gloanţe în creier, şi oricum nu sunt destul de sigur de competenţa cu care mă pot asigura că împuşcăturile mele vor fi fatale. Însă sper că ferăstrăul cu lanţ îmi va garanta eficienţa eforturilor.

Revolverul ar trebui să fie suficient pentru mine însumi, pe urmă.

În următoarea oră n-am de făcut nimic, în afară de a-mi aduce aminte de Alice, şi de Honey, şi de Marian, şi de Andrea, şi de Jennifer.

Şi de Harry.

De Dick.

De Bill.

Oameni pe care i-am iubit, sau care pur şi simplu mi-au plăcut.

Şi toţi s-au dus. Tuturor li s-a *supravieţuit*.

Ieri am cumpărat şi un pachet de ţigări, nu numai un revolver. N-am mai fumat din liceu, fiind în permanenţă speriat şi ţinut departe de tutun de toate informările asupra pericolelor în ce priveşte sănătatea. Acum asemenea temeri nu-şi mai au rostul. Scot o ţigară lovind uşor pachetul, apoi îmi torn un alt scotch single-malt, reamintindu-mi că trebuie să rămân destul de treaz ca să-mi îndeplinesc cu succes misiunea din noaptea asta.

Înainte de a se duce la culcare, Chris s-a oprit la baza scării şi, măcar o singură dată, m-a privit drept în ochi.

– Nu sunt singurul care-a supravieţuit, tată, mi-a spus. Există zeci de moduri diferite în care pot învăţa oamenii să supravieţuiască. Şi tu eşti un supravieţuitor, în felul tău.

Nu l-am înţeles.

Şi-a coborât privirea şi mi-a întors spatele.

Acum stau în faţa bancului de lucru pe care nu m-am gândit niciodată să-l folosesc şi mă bucur de un calm desăvârşit privind cum se învârtejesc norii cenuşii ai fumului meu de ţigară, disipându-se şi pierind cu repeziciune.

GHORLA

MARK SAMUELS

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

MARK SAMUELS este autorul a patru culegeri de povestiri, *The White Hands and Other Weird Tales*, *Black Altars*, *Glyphotech* și *The Man Who Collected Machen And Other Stories*. A fost nominalizat de două ori pentru British Fantasy Award.

Pentru mai multe informații, vizitați site-ul său www.mark-samuels.net.

Opinia mea este că, în apropierea morții, o conștiință superioară se prăbușește în ea însăși într-o manieră similară cu dispariția unei stele masive și că gândurile muribundului ating durata infinită. Post-mortem, aceste gânduri, dacă sunt animate de o voință suficient de puternică, pot face un salt peste un orizont al evenimentelor, de natură sinaptică, și, drept consecință, pot apărea într-un alt trup, cu o identitate genetică aproape identică. Astfel de „moștenitori" sunt victimele invadării minții lor de către idei și emoții declanșate la morți. Cei în viață nu sunt decât niște vehicule pentru o serie de reacții tulburătoare și incomplete ale unor intruși pe care-i luăm drept propria noastră personalitate. Am acum convingerea că majoritatea gândurilor pe care le nutrim provin, de fapt, de la „fantomele" strămoșilor,

aflați în stadii diferite de degradare fizică. Ele sunt produsele dezintegrării rămășițelor, măști înspăimântătoare, neîmpărtășite. Geografia vieții de după se poate detecta în frecvențele UHF dintre canalele de televiziune, constând din imensele stepe de sarcini electrostatice. Este o proiecție în timp, alcătuită din antimaterie și populată cu morți.

JULIUS GHORLA, *Black Holes* (1983)

Autobuzul de la ora 9.35 dimineața se apropia de gara Crawborough. Era o dimineață umedă și mizerabilă, de pe la sfârșitul lui octombrie. Ploua de trei zile, fără încetare, iar prognozele meteo prevedeau că va continua încă o săptămână sau chiar mai mult. Toți turiștii plecaseră de mult de pe acest țărm al coastei din Yorkshire; nu mai erau autostopiști, cupluri vârstnice sau jegoșii turiști de weekend, folosind autobuzul să plece spre nord. Majoritatea timpului, cu excepția orelor cât funcționau școlile, autobuzul era aproape gol, singurii pasageri fiind unul sau doi localnici răzleți, care-și cărau plasele grele de la supermarket până acasă. Chiar și ei nu călătoreau mai mult de patru, cinci stații.

Șoferul autobuzului, un anume Bill Jones, era convins că nu va mai trebui să ia alți pasageri pe această cursă de la Crawborough la Banwick. Ploaia neîncetată părea că-i gonise pe toți de pe străzi. Asta-l încânta destul de mult, pentru că însemna că-și putea permite luxul de a fuma în timp ce șofa, în loc să aștepte până ajungea la depoul de la Banwick, la mai bine de o oră de drum. Nu va mai fi nimeni care să se plângă, sau – mai rău – să-l reclame pentru că încălca regulile companiei de autobuze.

Dar tocmai când se înscrise în viraj în apropierea gării, fu neplăcut surprins să vadă o siluetă singuratică așteptând sub refugiul stației de autobuz din față. Presupusul pasager avea

cu el o valiză mare, două pungi de plastic şi un coş din răchită pentru transportul unui căţeluş sau al unei pisici mai mari.

Când trase în dreptul refugiului şi deschise uşile, Jones văzu că bărbatul îi arunca priviri sugestive spre un ceas de buzunar pe care-l scosese din stânga pelerinei sale de ploaie bej, ponosită.

Jones îşi dădu imediat seama că bărbatul era un pasager dificil. Îşi băgă ceasul la loc plescăind zgomotos din buze, ca şi cum ar fi insinuat că autobuzul venise cu întârziere. Mai mult, aspectul şi atitudinea sa creau impresia generală că se considera un soi de excentric. Asta nu-l făcu pe Jones să-l îndrăgească, el considerând orice persoană, fie ea doar vag ieşită de pe linie, drept foarte suspectă; poate şi numai pentru că venise de la Londra. Pasagerul purta o pălărie neagră, cu borul mic, şi afişa o cravată pepit, cu nod. Părea să aibă cincizeci şi ceva de ani. Faţa lui îngustă era un păienjeniş de cute îngrijorate, de parcă ar fi examinat toate problemele lumii şi n-ar fi găsit nicio soluţie pentru ele. Era de o paloare bolnăvicioasă, ca de ceară, mai ales în zona obrajilor. Avea un nas lung şi coroiat, ochi mici şi ameninţători, şi o bărbie mică şi netedă ca o bilă de biliard.

Pasagerul începu să-şi urce bagajele în autobuz, înghesuindu-le în spaţiul de depozitare, înaintea locurilor din rândurile din stânga. Jones observă că ambele pungi de plastic erau pline cu cărţi broşate. Din cauza vechimii miroseau a mucegai. Când pasagerul se întoarse să ia şi coşul de răchită, care fusese lăsat la urmă, Jones strigă sub imboldul unei inspiraţii duşmănoase:

– Grăbiţi-vă, ţineţi autobuzul pe loc.

Bărbatul îi aruncă o privire rece şi apoi, cu un aer ironic şi studiat, începu să se uite de jur împrejur, făcând astfel cunoscut că ştia precis că era singurul pasager care urca din această staţie.

– Scumpe domn, răspunse el pe un ton plictisit, încercaţi să aveţi bunătatea de a vă abţine să deveniţi jenant.

Era acel gen de voci transmise de-a lungul generațiilor de comentatori ai BBC-ului până în momentul în care, în cele din urmă, își făcuseră intrarea și accentele regionale.

După ce achită costul biletului, pasagerul, al cărui nume era Arthur Staines, cără coșul de răchită cu el, până la un loc aproape de spatele autobuzului. Voia să se țină cât de departe putea de necioplitul șofer. Din interiorul coșului se auzi un mieunat prelung, iar Staines ridică imediat capacul ca să-i permită motanului său, Edgar, să cerceteze împrejurimile. Creatura, un animal gras și cu o fire imposibilă, cu blana neagră, murdară, își scoase capul și privi în jur cu un dispreț evident. Pisica își puse o labă pe marginea coșului, înfigându-și ghearele în el. Staines se temea că, în orice clipă, ar fi putut s-o pornească înainte legănându-se și să încerce să-l atace pe șofer, așa că-l convinse pe Edgar să se așeze la loc, înainte de a fi prea târziu.

Edgar era singurul companion al lui Staines. Ei doi erau împreună de peste zece ani. Odată ce pisica ajunsese la maturitate, decisese nu numai că prefera să nu fie niciodată lăsată liberă, dar și că nu mai era pregătită să plece niciunde. Din când în când, se mai târa dintr-o parte în alta a camerei, ca să mănânce sau să defecheze, dar masivitatea sa însemna că și aceste concesii deveniseră hazardate.

Afară, ploaia biciuia peisajul de câmpie întinsă și dealuri. Staines privea absent diluviul, mai interesat de șiroaiele de apă curgând pe geamurile autobuzului decât de priveliștile învăluite de norii cenușii, joși. Vehiculul se târa de-a lungul unor drumeaguri înguste dintre orașe și de-a lungul marginilor văilor, ridicând în aer valuri uriașe de apă, în timp ce străbătea băltoacele și apăraia care se adunase pe drum.

Scoase o hartă din buzunarul de la piept al pelerinei sale jerpelite, o despături și o așeză peste genunchi. Destinația lui

era un vechi sat pescăresc, numit Scarsdale Bay, la sud de Banwick, nu departe. Staines încercuise cu grijă, pe hartă, localitatea de coastă.

Pentru un timp, se implicase într-un studiu privind un autor obscur care se retrăsese să trăiască în sat în ultimii săi ani de viaţă. Acest scriitor, Julius Ghorla (1930-1985), îşi câştigase existenţa scriind romane comerciale. Staines plănuia să facă din Ghorla subiectul exclusiv al următoarei ediţii (a treia) a revistei sale cu tiraj limitat, *Atitudini ale Societăţii Scriitorilor Morţi.*

Staines era unul dintre acei bibliofili obsedaţi care sunt incapabili să aibă vreun interes în vreo lucrare literară dacă autorul ei nu zace în mormânt de o grămadă de timp. Dacă Ghorla ar fi fost în viaţă şi ar mai fi scris încă, este cert că Staines i-ar fi considerat opera insignifiantă. Mai mult, Staines ignorase chiar şi nişte autori prestigioşi, decedaţi, rezervându-şi ovaţiile pentru cei suficient de obscuri, încât scăpaseră aproape în totalitate atenţiei criticilor. Era ca şi cum, prin susţinerea acestor autori care fuseseră ignoraţi pe nedrept, şi care erau morţi bine de tot, ar fi putut astfel obţine pentru el o parte din reputaţia refuzată lor. Vanitatea îl transformase într-un şacal al literelor. Cărţile lui Ghorla apăruseră numai în timpul perioadei de glorie a cărţilor legate în coperte ieftine, niciodată publicat în ediţii cartonate, şi numai de către Editura Eclipse Publications Ltd., o emblemă a unei firme de proastă reputaţie, al cărei catalog consta din romane deocheate sau „condimentate".

Staines calculă că nu puteau fi mai mult de patruzeci şi cinci de minute de drum de la Crawborough la Scarsdale Bay, în pofida rutei întortocheate, urmată de această măruntă firmă de transport local. Călătorise peste tot prin ţară, în căutarea unor revelaţii literare ascunse, satisfăcându-şi propriile sale predilecţii, cu toate că-şi câştiga traiul sărăcăcios din puţinul jurnalism independent pe care-l putea vinde ziarelor

locale şi unor reviste lunare ilustrate, de nişă, cum ar fi *Paranormal* şi *UFO Times*.

Julius Ghorla fusese scriitorul său favorit încă din momentul în care dăduse peste un exemplar cu copertele ferfeniţite al celui mai cunoscut (în măsura în care noţiunea de „cel mai cunoscut" poate fi aplicată aici) şi ultim volum al lui, în 1984. Cartea era lucrarea serializată a lui Ghorla, *Black Holes*, o serie de povestiri adunate pentru a forma un tom cu lungimea rezonabilă de cincizeci de mii de cuvinte. Povestirile se concentrau asupra trăirilor interioare ale creierilor muribunzi ai diverselor personaje. Ghorla venise cu ideea tulburătoare că, în momentul morţii, conştiinţa îşi încetineşte funcţionarea într-un asemenea grad încât timpul interior nu mai are nicio legătură cu trecerea timpului din realitatea exterioară.

Edgar începu să miaune din nou. Motanul se afla într-o stare de agitaţie şi-şi arăta nemulţumirea legănându-se înainte şi-napoi în coşul de răchită. Pe moment, Staines nu izbuti să descopere cauza, până când surprinse un iz slab a ceea ce părea a fi fum de ţigară. Se uită înspre partea din faţă a autobuzului, văzând o buclă subţire de fum albastru, de tutun, ieşind alene din cabina şoferului.

Staines nu era un puritan aprig atunci când era vorba de fumat, însă efectul pe care-l avea asupra lui Edgar nu era de neglijat. Se ridică de pe locul său şi o luă înainte, sperând să-l surprindă pe şofer asupra faptului. Oricum, în momentul în care se holbă la el prin despărţitura de sticlă, nu mai era nicio urmă din ţigara vinovată. Geamul şoferului era uşor deschis şi se părea că reuşise să-i dea un bobârnac chiştocului cu câteva clipe înainte de investigaţia lui Staines.

– Aţi fumat aici? zise Staines, în vreme ce ciocănea în peretele despărţitor.

– Poftim? răspunse el, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

Pe mâneca uniformei sale erau urme de scrum, care-l trădau.

– Am să vă reclam, continuă Staines, că, din pricina nepăsării dumneavoastră, aţi provocat un disconfort apreciabil pisicii mele.

– Dacă nu te duci înapoi la locul tău şi dacă nu-ţi ţii gura, răspunse şoferul ridicând tonul, îţi fac vânt din autobuz, ţie şi afurisitei tale de mâţe.

Staines aruncă o privire rapidă spre ploaia torenţială de afară. Nu merita să meargă pe jos vreo unsprezece kilometri, cât mai rămăseseră până ajungeau la Scarsdale Bay, mai ales pe o asemenea vreme. Se îndoia că Edgar ar fi supravieţuit unei asemenea traume. Din coşul de răchită se auzeau miorlăituri sonore. Nu existau niciun fel de dubii că Edgar se întreba unde dispăruse Staines. Bărbatul coborî din autobuz pe vârful colinei Scarsdale Bay şi se alătură bagajelor depuse pe trotuar. Îl auzi pe şofer mormăind ceva obscen, în vreme ce închidea uşile.

Ploaia se mai potolise, fiind acum mai mult un fel de burniţă sâcâitoare. Staines privi în susul şi-n josul drumeagului pustiu, până când dădu cu ochii de un semn indicând faptul că centrul localităţii era chiar la dreapta sa, după o cotitură. Deşi nu-şi putea vedea, încă, destinaţia, presupunea că nu putea fi decât la câteva minute de mers în jos, pe deal. Fixă cele două pungi de plastic, cu cărţile, de valiza sa. Aceasta avea un mâner reglabil şi nişte roţi mici la bază, aşa că o putea trage după el cu relativă uşurinţă. În cealaltă mână căra coşul în care se afla Edgar. Din fericire, se părea că motanul adormise, după agitaţia provocată de călătoria cu autobuzul.

Odată ce depăşi curba, avu parte de prima privelişte asupra localităţii Scarsdale Bay. Era situată pe o parte a unui deal abrupt şi văzu panorama unui talmeş-balmeş de acoperişuri din ţiglă roşie şi hornuri. Casele ţărăneşti se înghesuiau una-n alta într-un labirint de trepte înguste şi drumeaguri. Fără îndoială, fusese un rai al tâlharilor, cu câteva secole în urmă. Staines

străbătu drumul în jos, până pe strada mare, Ormsley Parade, trecând de o serie de magazine cocoţate pe pantă, porticuri decrepite şi mici porţiuni cu trepte, făcute pentru pietoni, care erau menite să îndulcească panta extrem de abruptă. Într-adevăr, îşi zise Staines, acest locşor ciudat părea să fi fost proiectat de un admirator al pictorului Piranesi. Cu siguranţă, era un oraş potrivit pentru Julian Ghorla, ales ca loc de reculegere, pentru a-şi putea scrie şi celelalte poveşti din serie.

În anii cincizeci, lângă vatra satului, fusese ridicat un dig solid, pentru ca valurile să nu mai mănture casele pescarilor în timpul furtunilor. Ormsley Parade şerpuia tot drumul până la baza dealului. În timpul fluxului, valurile săltau până la jumătatea treptelor pietruite, acoperite de ierburi de mare, care duceau spre plajă. Când marea era agitată, Staines şi-o putea foarte uşor imagina cum se împrăştia pe trepte şi pe Parade, ca un torent înspumat.

Hotelul în care-şi rezervase o cameră se înălţa la stânga sa. Era singura facilitate de cazare din Scarsdale Bay. Cu toate că majoritatea caselor erau închiriate turiştilor, în timpul sezonului de vară, o astfel de cheltuială era dincolo de posibilităţile sale limitate. Hotelul, numit Shadwell Vistas, era foarte ieftin, mai ales în această perioadă a anului, şi presupunea că era improbabil să fie deranjat de alţi clienţi. Se opri în faţa clădirii, privind în sus spre structura cu o lemnărie într-un fals stil Tudor şi ferestruicile ei rotunde, şi doar apoi păşi înăuntru, spre recepţie, trecând de uşile duble, lambrisate.

Merse pe un covor zdrenţuit. Încăperea era dotată cu o canapea, câteva scaune şi nişte fotografii alb-negru, înrămate, pe post de ornament. Înfăţişau scene din Scarsdale Bay din vremurile victoriene. Dintr-o cameră alăturată auzi o ceartă punctată de izbucniri de zgomot de fond electrostatic, ca şi cum ar fi provenit dintr-un televizor. La recepţie nu era nimeni,

aşa că Staines sună din clopoţel, pentru a-şi semnala prezenţa. Un bărbat cu aspect neîngrijit, de şaizeci şi ceva de ani, ieşi din biroul din spate. Fără îndoială, se delectase uitându-se la televizorul auzit de Staines. Avea chelie, o mustaţă subţire, orwelliană, şi purta o vestă descheiată şi pantaloni pepit. Staines observă că insul nu purta niciun fel de încălţăminte, nici măcar ciorapi.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? zise bărbatul, fără niciun pic de entuziasm.

– Am făcut aici o rezervare telefonică. Pe numele Arthur Staines.

Bărbatul păru să verifice o listă pe care o ţinea sub pupitru.

– Cameră single, pentru o săptămână? Nefumător?

– Da, asta-i. Mi s-a comunicat un preţ de treizeci şi cinci de lire pe noapte.

– Am rezervarea dumneavoastră aici, domnule Staines. Este exact aşa. Apropo, eu sunt Charles Browning, directorul în exerciţiu aici, în extrasezon. Dacă pot să vă ajut cu ceva, să nu ezitaţi să cereţi.

Staines semnă în registru şi i se spuse că micul dejun se servea între orele şapte şi nouă dimineaţa, apoi i se dădu o cheie cu numărul şapte ştanţat pe ea. Tocmai când începuse să urce treptele cu bagajele sale, bărbatul plecă de la pupitru şi-l ajunse din urmă.

– Domnule Staines, am uitat să vă spun, zise Browning, aveţi o scrisoare aici. A fost adusă ieri.

Staines părea uluit. Nu aştepta nicio scrisoare. Poate că era de la vreun corespondent, unul dintre cei care-i împărtăşeau entuziasmul pentru opera lui Julius Ghorla, cu informaţii de ultimă oră privind satul. Băgă scrisoarea în buzunar, făcu un semn cu capul spre Browning, şi-şi continuă ascensiunea pe scări. Când ajunse pe palierul primului

etaj, observă că toate uşile aveau şi lacăte la exterior, în afară de încuietorile obişnuite.

Edgar se uită afară din coş şi refuză să-l părăsească: părea total nemulţumit de ce vedea în jur. Camera de hotel era jerpelită şi mică. Salteaua de pe pat se subţiase sub greutatea a sute de turişti. Staines îşi închipuia că numai cineva bolnav la cap ar fi putut alege tapetul; era un amestec aiuritor de spire şi spirale roşii pe un fond de un galben strident. Se bucură că tapetul era atât de vechi, încât culorile se estompaseră. Nou fiind, trebuie că-i scosese din minţi pe toţi.

Îşi desfăcuse bagajul şi acum îşi îndreptă atenţia spre scrisoare. Numele lui şi adresa hotelului fuseseră scrise la maşină pe plic, aşa că nu avea niciun indiciu referitor la expeditor. Chiar şi ştampila poştei era mâzgălită, astfel încât nici originea ei nu putea fi determinată.

Deschise plicul rupându-l şi recunoscu imediat scrisul de mână; din măruntaie i se ridică un sentiment ameţitor de spaimă în timp ce citea scurta misivă:

Am aflat de norocul tău uluitor de a o descoperi pe necunoscuta, până acum, soră a lui Ghorla, trăitoare în Scarsdale Bay. Voi veni şi eu cât de repede pot. Să nu faci absolut nimic până la sosirea mea.

Al tău prieten,
Eric

Staines mototoli scrisoarea şi o azvârli cât colo în cameră. Blestematul acela de Eric Cooper! Întotdeauna călcându-i pe urme! Cooper, la fel ca şi Staines, era obsedat de Julius Ghorla şi desfăşura propriile sale cercetări asupra vieţii şi operei scriitorului. Până la sfârşitul săptămânii, va veni şi el în Scarsdale

Bay, să-l bată la cap pe Staines să-i împărtăşească informaţiile adunate, pentru ca apoi să-şi aroge toate meritele pentru tot ceea ce se făcuse mai înainte. Ei bine, îşi zise Staines, acest gen de acte de trădare nu va funcţiona. Avea un avans şi era hotărât să obţină avantaje. Era decis ca, până a doua zi, să o găsească şi să-i ia un interviu sorei lui Ghorla. Mai mult, o va preveni, în termenii cei mai lipsiţi de echivoc, să nu aibă nimic de-a face cu Eric Cooper. La vremea când adversarul său va sosi, va fi prea târziu.

Edgar torcea în coş. Se părea că, în cele din urmă, se acomodase cu mediul înconjurător şi era timpul să-i dea masa de seară; trei cutii de chiftele suedeze, în sos tomat. Deschise cutiile cu briceagul Swiss Army, pe care îl purta întotdeauna la el. La vederea acestuia, pisica se trase la adăpost, liniştindu-se numai după ce briceagul fu băgat înapoi în buzunarul hainei lui Staines.

Micul dejun de la hotel consta într-o farfurie de cârnaţi prăjiţi, şuncă, ciuperci, ouă şi pâine. Staines reuşi să mănânce aproximativ un sfert din el, făcându-l să alunece pe gât cu un ceai uleios, iar restul i-l dădu lui Edgar, care pândea din coşul său de sub masă. În afară de Staines, în sala de mese nu mai era nimeni. Avusese dreptate să presupună că nu vor fi decât foarte puţini turişti în hotel, dacă vor fi. Domnul Browning apărea periodic, să vadă dacă lui Staines îi mai trebuia ceva. Staines se întrebă dacă omul făcea întreaga treabă din hotel, pe durata extrasezonului. Părea plauzibil.

Când Browning reveni să ia vesela şi tacâmurile, Staines îl întrebă dacă ştia ceva de „domnişoara Ghorla“ şi unde locuia. Localitatea era atât de mică şi avea atât de puţini locuitori permanenţi, încât părea de neconceput să nu ştie de ea.

– Oh, da.

Browning răspunse întrebării lui Staines cu un zâmbet strâmb.

– Ştiu de ea. Toată lumea ştie. E un soi de celebritate locală.

Nu-i mai dădu şi alte detalii despre acest subiect, însă îi scrise adresa pe un şervețel de masă şi-i dădu indicații cum să ajungă acolo. Casa ei se afla la trei sferturi de drum spre coama dealului, într-o fundătură.

– Încă ceva, zise Staines. La ce servesc lacătele de pe uşile camerelor din hotel?

– Oh, asta, răspunse Browning, e doar o eroare. Nu le folosim niciodată. Ar fi trebuit să fie montate pe interior. Lăcătuşi care lucrează la negru, ştiți cum e. Încă nu ne-am urnit să le scoatem.

La douăzeci de minute după ce Staines îşi terminase micul dejun, străbătea seriile labirintice de trepte, trotuare înalte şi alei acoperite, de la o casă la alta, în căutarea reşedinței. În cele din urmă, găsi o mică cotitură pietruită, terminată într-un zid înalt, din cărămidă, unde se afla şi casa.

Staines bătu de trei ori în uşă şi apoi aşteptă. Într-o mână ducea una din plase, plină cu cărți scrise de fratele ei, pentru a-şi dovedi calificarea în calitate de expert în opera lui, iar în cealaltă ducea omniprezentul coş în care era pisica lui. Acoperise deschizătura coşului cu o bucată de plastic, pentru ca Edgar să nu fie udat. Ploaia, cu toate că, uneori, nu mai era aşa de aprigă cum fuse cu o zi în urmă, era, totuşi, insistentă.

Într-un sfârşit, uşa se deschise şi Staines se pomeni față în față cu una dintre cele mai ciudate femei din câte văzuse vreodată. Lucrul care-l frapă imediat fu nefireasca asemănare a membrilor familiei Ghorla. Îşi aminti de o fotografie văzută, cândva, de el, a lui Franz Kafka, împreună cu sora lui, Ottla; cei doi ar fi putut fi gemeni identici. Cazul lui Julius şi al Claudiei Ghorla era cam la fel. Totuşi, aspectul însuşi al femeii era unul ieşit din comun, iar aceasta era aprecierea făcută de un bărbat

care se mândrea cu faptul că era considerat de toţi ceilalţi drept excentric sadea. Claudia Ghorla purta o perucă blondă, cu un breton lung, o coafură sculptată cu grijă, în stilul cocurilor din anii cincizeci. N-ar fi putut avea mai puţin de şaptezeci de ani. Chipul său era pătat şi veştejit, având o cantitate obscenă de fond de ten, roşu în obraji şi ruj. Ochii ei albaştri, aproape ascunşi sub genele false, se holbau la Staines cu un dezinteres dispreţuitor. Femeia era emaciată. Rochia din catifea neagră atârna pe trupul scheletic, de parcă ar fi fost expusă pe un umeraş, în vitrina vreunui magazin jerpelit al unei organizaţii de caritate.

Îl examină din cap până-n picioare.

– Nu vreau să cumpăr nimic, spuse ea cu un glas gutural, iar acum vezi-ţi de drum, piticanie afurisită.

Staines fu surprins de ideea că ar fi putut fi luat de cineva drept un comis-voiajor sau vreun chilipirgiu oarecare.

– Madam, zise el, ridicând, cu câteva grade, nivelul elitismului accentului său prin expresivitate, aţi înţeles greşit motivele venirii mele aici.

– Şi nici nu doresc să fiu deranjată de... ăăă... jurnalişti, răspunse ea, adoptând un ton îngâmfat, chiar şi mai muşcător decât ultimele sale eforturi verbale.

Cel de-al doilea atac era mai greu de suportat, din moment ce poseda un bob de adevăr. Oricum, Staines încercă să-l ignore. Nu făcuse atâta drum doar ca să se înece la mal. Nu cu Eric Cooper gonind pe căile ferate, tot mai aproape pe urmele sale.

Edgar slobozi un mieunat sonor din interiorul coşului. Îndurase destule, stând afară, în aerul umed, şi-l avertiza pe Staines asupra acestui fapt.

– Ce-ai acolo, înăuntru? făcu ea, iar expresia ei se schimbă dintr-una de ostilitate încăpăţânată într-una de interes.

– Este motanul meu, Edgar. Îl iau cu mine oriunde mă duc...

– Târăşti după tine bietul animal, pe vremea asta rea? Adu-l înăuntru, unde-i cald, nenorocitule, înainte să omori biata creatură!

Staines încercase, fără succes, timp de mai bine de trei ore, să scoată vreo informaţie despre fratele ei de la Claudia Ghorla. Femeia slăbănoagă se învârtea în jurul lui Edgar, concentrându-şi atenţia asupra pisicii şi, practic, ignorând toate întrebările puse de Staines, legate direct de viaţa şi opera autorului. Era ca şi cum ar fi uitat cu totul de existenţa fratelui ei decedat.

Staines stătea într-un fotoliu în mica ei cameră de zi, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai călduţ. Pe covor erau teancuri de ediţii de buzunar ale cărţilor lui Julius Ghorla. Nu reuşiseră să-i stârnească niciun interes. Când i se aduse la cunoştinţă că Staines pregătea un număr special în micul său periodic, *Atitudini ale Societăţii Scriitorilor Morţi*, în onoarea fratelui ei, primi vestea doar cu o ridicare indiferentă din umeri. Era de o nepăsare fanatică în această privinţă. Pomeni şi de cât de lipsit de scrupule putea fi rivalul său, Eric Cooper, însă ea întâmpină vestea senină. Nici afirmaţia lui Staines, cum că acesta i-ar putea răscoli prin sertare şi dulapuri în căutarea unor documente, chiar pe la spatele ei, nu reuşi decât s-o facă să-şi arcuiască sprâncenele.

Cel puţin, reuşise s-o convingă că nu era ziarist în căutarea vreunui subiect, ci, pur şi simplu, un literat implicat într-o serie de cercetări personale, pentru un mic grup de devotaţi. Dacă n-ar fi izbutit să-şi atingă acest obiectiv imediat, n-avea nicio îndoială că Claudia Ghordla nici nu l-ar mai fi luat în seamă, poate doar pentru a contacta cea mai apropiată filială a Asociaţiei de Protecţie a Animalelor pentru a-l reclama pentru presupuse acte de cruzime faţă de pisica sa.

În sfârşit, ploaia se oprise, iar Staines sugeră, ca o divagaţie, că ar putea face o scurtă plimbare, cât timp vremea era bună.

Cu toate că Staines încă mai era nerăbdător să îndrepte discuţia spre fratele Claudiei Ghorla, în loc de asta, ea insista să vorbească despre absolut tot ce-i trecea ei prin minte.

Se aşezară pe o bancă veche, de unde puteau admira priveliştea întregului golf. Le oferea o panoramă magnifică a acoperişurilor înghesuite ale caselor şi cabanelor, a aleilor întortocheate şi podurilor.

Mai jos, valurile furtunoase se spărgeau de dig. Acum era fluxul şi nu mai putea fi văzută nicio urmă din plaja înecată în iarbă de mare. În spatele băncii se întindea un fost cimitir, acaparat de expansiunea zonei împădurite, iar zidurile care-l înconjurau erau nişte ruine, printre care-şi făcuseră loc rădăcini de copaci şi trunchiuri răsucite. Vântul se abătu dinspre golf şi fluieră dincolo de ei.

– Un loc destul de plăcut. Frumuseţea naturii... hm...şi toate astea, remarcă Staines, privind în spatele său, apoi înainte, comparând cele două aspecte ale peisajului din jurul lor.

O spusese din politeţe. De fapt, el era de părere că un peisaj de la ţară trebuia să fie ceva verde prin care călătoreai ca să ajungi de la un oraş la altul.

– Lumea modernă... răspunse domnişoara Ghorla. Consider că sentimentele sale pentru natură sunt jalnice. Mama Natură! De parcă s-ar preocupa de binele fiinţelor umane! Sau pentru oricare alte creaturi. Natura este o idioată, o forţă fără minte care bântuie pe suprafaţa acestei planete negre. Şi, cu toate astea, oamenii proşti o venerează.

– Este foarte incomodă, uneori. Poate că-i puţin cam prea sălbatică... mormăi Staines.

– Când natura acţionează într-un fel care imită omenirea, atunci auzim urlete cum că uraganele, inundaţiile, seceta sunt, cumva, nenaturale. În cursul unui singur deceniu, societatea susţine că suntem în pragul unei noi ere glaciare, iar în următorul, că încălzirea globală ne va termina pe toţi! Toate astea sunt consecinţe ale veneraţiei noastre pentru natură! Ne gândim la ea ca la o mamă şi nu putem suporta ideea că nu are niciun fel de consideraţie, de niciun fel, pentru noi. Ne tot agităm şi ne văicărim, căutând semnele nemulţumirii ei, convingându-ne că am fi nedreptăţit-o, de parcă, în primul rând, ei i-ar păsa – sau măcar ar observa – de existenţa noastră.

– Mă întreb dacă fratele dumneavoastră vă împărtăşea... zise Staines, înainte să-i fie retezate vorbele.

– Molimele şi cancerul, se stropşi ea, nu fac şi ele parte din natură? Şi totuşi, nu ezităm să încercăm să le eradicăm! Mama Natură colcăie de boli venerice!

Edgar începu să miaune din interiorul coşului mare, de răchită, pus jos, cu grijă, de Staines, în apropierea băncii. Pisica îşi întinsese laba prin grilajul din partea din faţă şi zgâria aerul pentru a-i atrage atenţia. Se părea că felina se săturase de teoriile domnişoarei Ghorla privitoare la atitudinea omenirii faţă de lumea naturală.

Întreaga poveste era o fundătură, îşi zise Staines. Femeia nu-i era de niciun folos. Să-l lase pe Eric Cooper să descopere ce-ar putea face el cu ea. Staines înghiţise destule tâmpenii ale cotoroanţei.

– Acum chiar că trebuie să mă întorc la hotel, spuse el. Cina se serveşte la şase şi sunt hămesit.

– Pentru un ziarist, ai fost destul de distractiv, răspunse ea. Uite, ia asta. Uită-te peste el, şi-am să trec în seara asta pe la tine, la hotel, pe la ora nouă, după ce ai terminat de mâncat. Putem discuta atunci, între patru ochi, despre teoriile fratelui

meu. Poate chiar să şi încercăm să punem în practică unele dintre ele.

Bătrâna scoase din geanta ei un carnet de notiţe cu foi detaşabile şi i-l dădu unui Staines uluit. El îl răsfoi în timp ce ea se ridică, îi mai spuse câteva cuvinte, apoi se întoarse pentru a dispărea în labirintul de străzi de jos.

– Am subliniat pentru tine unele pasaje care cred că te vor interesa într-un mod special.

Notiţele erau legate de romanul serializat al lui Julius Ghorla, *Black Holes.*

La mult timp după plecarea Claudiei Ghorla, Staines încă mai putea fi văzut stând pe bancă. Se aplecase asupra carnetului de notiţe într-o stare de fascinaţie absolută. Numai când se lăsă întunericul şi lectura deveni dificilă băgă el de seamă că se făcuse seară. Edgar adormise; renunţase să mai încerce să-i atragă atenţia lui Staines. Din fericire, apariţia lunii în creştere îi oferi lui Staines suficientă lumină ca să continue să citească, neîntrerupt, notiţele scrise de mână. S-ar putea ca aceasta să fie singura lui şansă de a face aşa ceva. Bătrâna era capricioasă şi s-ar fi putut răzgândi în privinţa oferirii ulterioare de informaţii suplimentare.

Staines fu surprins să descopere că Claudia Ghorla adăugase următoarele comentarii proprii spre sfârşitul carneţelului, făcând însemnări cu marker negru pe paginile scrise de fratele ei.

12 iulie 1985

Ei bine, s-a întâmplat. Noaptea trecută am respectat instrucţiunile lăsate de răposatul meu frate şi-am făcut o gaură în partea din faţă a craniului meu. A fost o treabă incredibil de murdară. Nici nu mi-am închipuit că ar putea curge atâta sânge. Fâşia groasă de bandaj pe care mi-am înfăşurat-o în jurul

capului (chiar deasupra sprâncenelor) s-a umplut repede de un roşu ca rujul.

A trebuit să acopăr covoraşul din baie cu o folie de nailon. Oglinzile au fost plasate cu precizie, în unghiul corect, în jurul capului meu pentru a putea vedea clar evoluţia operaţiei. O injecţie de doi centimetri cubi de lidocaină în frunte a servit drept anestezic. Am făcut o tăietură în V a pielii, am tras-o în spate pentru a descoperi osul de dedesubt, apoi am trecut la găurirea osului şi a măduvei. Zgomotul şi vibraţia au fost îngrozitoare. Procesul a durat o oră. Adesea, a trebuit să mă opresc ca să-mi curăţ sângele care-mi curgea pe faţă şi în ochi. Mă simţeam de parcă mi s-ar fi crăpat capul în două înainte de a atinge suprafaţa creierului şi a crea, în cele din urmă, lăcaşul pentru cel de-al Treilea Ochi.

Cunoşteam consecinţele unei operaţii greşite: posibile afecţiuni cerebrale, capabile să provoace paralizie, cretinism sau orbire. Dar jurasem să îndeplinesc ultimele dorinţe ale fratelui meu. Chiar dacă încercarea de a face exact acelaşi lucru se terminase cu moartea lui.

Coapsele mele sunt pline de arsuri de ţigară. Adesea, atunci când fumez, îmi ridic rochia şi zdrobesc vârful aprins al ţigării pe pielea albă şi rece de-acolo. Durerea mă distrage, pe moment, de la durerea sufletească simţită din cauza propriei mele neajutorări. Pregătesc acest episod autobiografic ieftin pentru a-mi dovedi că orice mincinos bun poate scrie convingător. Acum să aştept schimbările prezise de Julius.

14 iulie 1985

Ceea ce văd în continuare este aceeaşi femeie slabă, nu neapărat dezagreabilă, cu părul argintiu, lung până la umeri: o versiune feminină a răposatului meu frate. Corpul său este aproape emaciat, marcat de un umblet nesigur. Pielea

ei este palidă şi imaculată, iar pometii, de o eleganţă distinctă. Poate că buzele sunt cu o idee prea subţiri, însă simetria perfectă a dinţilor mici dezvăluiţi de ele compensează orice altă mică imperfecţiune. Sprâncenele arcuite se curbează deasupra unor ochi albaştri, reci şi uluitori.

În această dimineaţă, acel chip este aproape la fel, cu excepţia rănii urâte, suturate, din mijlocul frunţii mele. Într-un fel, mi-e teamă de ceea ce se află sub fâşia aceea de piele cusută. Şi de ceea ce voi fi în stare să văd dacă voi îndepărta pleoapa proaspăt făcută.

20 iulie 1985

Vara în Anglia: ploaie caldă şi cer plumburiu. Un orăşel de la malul mării, în miez de iulie. Din fericire, este situat în afara rutelor turistice şi nu are nimic atractiv pentru un turist. Plaja este numai prundiş, pietriş fără nisip, şi la kilometri întregi depărtare de cea mai apropiată gară sau şosea principală. Localnicii sunt incredibil de banali şi se pierd în fundalul de dealuri cenuşii şi Marea Nordului. Nu există biserici, debarcadere, monumente străvechi sau galerii cu mijloace de distracţii.

Pe la amiază am plecat la plimbare de-a lungul plajei, într-o umiditate deloc confortabilă. Mi-am pus baticul din mătase verde, pentru a acoperi rana în formă de V, şi o pelerină trei sferturi. Constat că ar fi trebuit să-mi iau şi umbrela. Cerul, ca de obicei, ameninţa cu ploaie. În pofida tălpilor de cauciuc ale adidaşilor mei, am alunecat o dată sau de două ori pe pietre. Erau încă lunecoase, pentru că fluxul tocmai se retrăgea, lăsând spumă şi iarbă de mare în urmă-i. Mama îmi spunea adesea că tălpile mele erau prea mici în comparaţie cu înălţimea, aşa că nu trebuia să surprindă faptul că eram hărăzită să mă tot împiedic în viaţă (metaforic vorbind, dar şi în fapt), în loc să avansez neabătută.

Voiam să găsesc un loc pustiu, undeva, în afara localității, unde spuma mării se spărgea de stânci, unde puteam fi singură. Atunci, și numai atunci, mi-aș dezvălui noul al Treilea Ochi, privind peste ape și văzând marea așa cum nu o mai făcusem niciodată.

Fără îndoială, trebuie că eram o apariție bizară pentru orice observator: o femeie de vârstă mijlocie, rânjind, cu membre subțiri, înaintând nebunește de-a lungul țărmului. Adevărul era că nu-mi păsa. Eram cuprinsă de o mare bucurie. O parte din mine nu știa sigur dacă nu eram doar copleșită de un sentiment de ușurare, pentru că supraviețuisem operației.

Pe coasta dealului, chiar înaintea mea, exista o bordură naturală. Era ușor de ajuns acolo dacă te cățărai pe niște bolovani și se dovedi a fi un punct de observație perfect. M-am așezat pe suprafața aspră, folosindu-mi pelerina drept pătură pe care să stau. Mi-am smuls baticul de pe cap, iar degetele mele au început să lucreze la suturi. Le-am tăiat cu o forfecuță, culegând, nerăbdătoare, firele cu unghiile mele lungi și date cu ojă. Apoi am tras înapoi fâșia de piele în formă de V. Făcând asta, mi-am închis ochii cei vechi pentru a vedea lumea numai prin cel nou.

Lumina era atât de intensă, atât de albă, și, cu toate acestea, atât de rece, încât am urlat din cauza șocului. Mi se părea că suprafața creierului meu îngheța.

Cu o clipă mai înainte, marea era o întindere înspumată de valuri rostogolindu-se blând. În următoarea, era o masă solidă și albă de gheață, întinsă până la orizont, precum pustietățile arctice, ori suprafața vreunei luni înghețate, la marginea sistemului solar. Mi-am deschis acum și ochii cei vechi, însă priveliștea generală a rămas neschimbată, ca și cum, având contribuția dominantă a celui de-al Treilea Ochi în completarea celorlalți, acum vedeam, pentru prima oară, într-o nouă

dimensiune. Numai când mi-am acoperit fruntea cu palma, marea a devenit, din nou, lichidă, iar valurile ei se spărgeau de țărm, mai jos de mine.

Și cerul! Înainte, fusese mohorât, acoperit de nori joși și cenușii, opresivi, ținând căldura lipicioasă sub faldurile lor plumburii. Acum era de un albastru strălucitor, curat și viu, un luciu de gaze înghețate sub abisul cosmic. Lumina stelelor lucea direct prin atmosfera subțire, înghețată, chiar și acum, în timpul zilei.

Departe, la limita câmpului meu vizual, se afla un mare perete de gheață. Părea un continent înghețat, vizibil la marginea orizontului. Era doar imaginația mea, sau se apropia, cu toate că la modul aproape imperceptibil, în timp ce priveam peste întinderea care-l despărțea de țărm? Mișcarea sa era precum cea a minutarului unui ceasornic; atât de discretă, încât se situa la limita dintre iluzie și realitate.

Am tras la loc fâșia de piele în formă de V, închizându-mi cel de-al Treilea Ochi, și ferind, cu baticul, de privirile celor din jur rana mea autoprovocată. Lumea nu mai era acoperită de gheață. Era, iarăși, o zi mizerabilă de vară englezească, însă puteam simți prezența celui de-al Treilea Ochi în orbita creată de mine. Globul ocular se răsucea și se rostogolea nebunește sub stratul subțire de piele de pe frunte, care-l acoperea.

Brusc, a devenit vital să revin în locuința mea și să-mi adun toate gândurile. Goneau cu o asemenea viteză, încât deveniseră înnebunitoare. Ideile se înghionteau să-și facă loc în mintea mea, dar de-abia dacă le puteam înțelege. Erau aleatorii și ca prin vis, dincolo de posibilitatea abilităților mele de a le transforma în cuvinte. Aceste concepte erau mai mult ca niște modele sau tipare decât o secvență liniară de evenimente fictive. Într-una dintre aceste străfulgerări de inspirație am avut senzația că aș putea să descriu oroarea unui cristal de gheață

în degradarea simetriei sale sau să particip la demența unei reflexii produse de o oglindă făcută țăndări.

Fulgii de nea dansau continuu în jurul meu, precum zgomotul de fond dintre canalele de televiziune. Acesta-i începutul unei noi Ere Glaciare.

Soarele muribund aruncă umbre peste plaja înghețată, apunând în spatele copacilor și clădirilor de lângă țărm. Gheața este străbătută de beznă. Mă gândesc la reflexia propriei mele fețe, văzută în vitrina unui magazin: cochilia golită a unui chip, la fel ca a unui manechin abandonat în ploaie, machiajul ieftin scurgându-se din ochii lipsiți de viață.

Cel de-al Treilea Ochi al meu este invariabil descoperit. Mă întreb dacă nu cumva cei doi ochi originari nu se vor atrofia, ca o consecință a dominației celui de-al treilea. Poate că vor începe să se usuce, dizolvându-se în găvane, precum moluștele asupra cărora s-a presărat sare. Ochii sunt oglinda sufletului, însă cel de-al Treilea Ochi este holul prin care gândurile fratelui meu vin și pleacă. Este ochiul său, ai mei sunt amândoi albaștri. Ce alte caracteristici fizice de-ale lui Julius mi s-ar putea transmite mie?

Staines ridică privirile de pe notițele așezate în poala lui. Avu o senzație de apăsare grea în străfundurile stomacului. Bătrâna trebuie că-și pierduse mințile imediat după moartea fratelui ei. Relația dintre ei părea să fi fost una anormală, posibil chiar incestuoasă. Se întrebă dacă nu făcuseră vreun pact suicidar bizar, pe care Claudia nu reușise să-l ducă la îndeplinire.

Marea se rostogolea înainte și înapoi, nu departe de el, dincolo de talmeș-balmeșul de acoperișuri scăldate în lumina lunii. Deasupra valurilor, pe cerul nopții, mii de stele străluceau în beznă. Se întrebă dacă n-ar putea vedea una dintre ele încetând, brusc, să mai existe chiar în timp ce privea, prăbușindu-se

în ea însăşi, la fel ca una dintre minţile muribunde descrise de Ghorla. Nu avea idee cât timp le trebuia stelelor ca să piară, însă bănuia că durata vieţii lor făcea ca existenţa unei fiinţe umane să pară insignifiantă. Gândul la durată îi reaminti că habar n-avea cât era ora, şi-şi scoase ceasornicul din buzunarul pelerinei. Era exact opt şi jumătate.

Pierduse cina de la hotel şi-şi dădu seama că va trebui să încropească o masă din chiftele suedeze din cutie. Dar dacă erau destul de bune pentru Edgar, erau şi pentru el. Luă coşul (conţinând motanul încă adormit) şi plasa cu cărţile de buzunar şi se grăbi să ajungă la hotel prin pasajele întortocheate din Scarsdale Bay. Nu voia să întârzie la întâlnirea sa cu Claudia Ghorla, de la ora nouă.

Numai când deschise coşul, odată reîntors în camera sa de hotel, Staines descoperi că Edgar era mort. Motanul era încovrigat; trupul îi era rigid şi rece, ochii-i erau deschişi şi se holbau orbi la el. Nu-l răbdă inima să ia de acolo animalul mort şi se aşeză pe marginea patului, încercând să decidă ce trebuia să facă în continuare. În cele din urmă, Staines se decise să coboare până la salonul barului din hotel şi să bea până nu mai ştia de el. Se putea ocupa şi mâine de îngroparea cadavrului lui Edgar. Aproape că uitase de întâlnirea lui cu domnişoara Ghorla.

Chiar atunci cineva bătu în uşa camerei lui. O deschise şi, stând în prag, era domnişoara Ghorla. Era îmbrăcată într-o bluză jalnică şi o rochie. Avea o expresie solemnă, iar în acel moment era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit Staines s-o vadă. Era incapabil s-o chestioneze îndeaproape, ori să acorde cine ştie ce atenţie răspunsurilor ei, chiar dacă ar fi dezvăluit unele aspecte din viaţa şi opera fratelui ei.

– Domnul Browning mi-a spus unde-i camera dumitale, zise ea. M-am gândit că ar fi cel mai bine dacă am discuta între patru ochi, decât dacă am merge jos, unde am putea fi auziţi.

– Îmi pare rău, domnişoară Ghorla, dar am avut parte de un şoc, vedeţi, pisica mea...

Nedând atenţie împotrivirii lui bolborosite, bătrâna pătrunse în încăpere şi aruncă o privire asupra coşului în care se afla cadavrul lui Edgar.

– Te-am avertizat să ai mai multă grijă de biata fiinţă, zise ea cu un glas scăzut şi duşmănos.

Staines simţi cum înlăuntrul său se ridică un val de iritare din cauza blestematei neobrăzări şi a lipsei de tact afişate de femeie. Era pe cale să dea drumul unui şuvoi de insulte, când remarcă un firicel de sânge scurgându-se din mijlocul frunţii ei, de sub peruca ei cu coc.

– Cred că v-aţi lovit la cap... spuse Staines.

Ea nu-l luă în seamă şi luă caietul de notiţe scris de ea şi de Julian, lăsat de Staines pe pat.

– Ei bine, zise ea, acum ştii câte ceva. Dar nu şi de procesul similar hipnozei, prin care o minte într-un trup sănătos poate fi şi ea făcută să se prăbuşească în ea însăşi... dar îţi pot arăta. M-am tot întrebat, câteodată, dacă transferul între materiale genetice radical diferite este posibil.

Un alt firicel de sânge i se scurse pe frunte şi în jurul nasului, picurând de-a lungul obrazului ei drept, scofâlcit. Ea ridică o mână slabă şi străbătută de vene, înfigându-şi unghiile lungi în masa încâlcită de păr care-i acoperea fruntea, desfăcu câteva suturi şi-şi dădu la o parte bretonul.

Eric Cooper îşi lăsă jos sacul de călătorie în faţa pupitrului de la recepţie din hotelul Shadwell Vistas. Sună din clopoţel, pentru a atrage cuiva atenţia. În cele din urmă, directorul

temporar găsi de cuviinţă să se extragă din zgomotul de fond dintre canalele de televiziune urmărite de el în încăperea din spate şi să se ocupe de client.

– Aveţi nevoie de o cameră, domnule? zise Browning. Avem o grămadă disponibile.

Eric Cooper privi dispreţuitor în jur, prin salonul aflat într-o stare jalnică, şi-şi supse buzele gânditor. După ce dădea de Staines, avea intenţia de a face o baie şi de a-şi curăţa hainele în cabana de lux (cu toate dotările) care urma să-i fie baza de operaţiuni pe durata şederii sale în Scarsdale Bay. Poate că pentru Staines era convenabil să stea în păduchernița asta bătută de Dumnezeu, dar nu şi pentru el.

– Nu, răspunse el, dar cred că un amic... ăăă... un coleg al meu este cazat aici. Numele lui este Arthur Staines. Aş vrea să-i fac o surpriză. Mă puteţi conduce în camera lui?

Browning îi zâmbi vizitatorului bine înţolit. Cooper era un bărbat înalt, cu ochelari de vedere rotunzi, îmbrăcat impecabil într-un costum la două rânduri, bleumarin, cu dunguliţe, şi o cravată în dungi, legată cu un nod Windsor. Singurul lucru discutabil al aspectului său era peruca nepotrivită, de o nuanţă uşor diferită faţă de părul cărunt, natural, rămas.

– Domnul Staines al nostru este foarte popular astă-seară, spuse Browning. În acest moment se află împreună cu o doamnă, una dintre celebrităţile noastre locale.

– Poftim? se miră Cooper.

Avea o senzaţie de sfârşeală şi de groază faţă de ceea ce-ar fi putut urma.

– Da, domnişoara Ghorla. A urcat să discute cu el, acum o jumătate de oră.

Cooper îi împinse peste masă o hârtie de zece lire.

– Mă puteţi conduce sus chiar acum? Aş vrea să-i văd pe amândoi, dacă-i posibil. Presupun că aveţi cheia de rezervă.

Dacă aş putea folosi elementul-surpriză, îşi zise Cooper, nu ar fi totul în zadar. Dacă ar pica pe neaşteptate, ar putea întrerupe vreo discuţie importantă, legată de Julius Ghorla, pe care altfel n-ar putea-o auzi.

Browning acoperi bancnota cu palma, o trase spre el şi dădu din cap.

– Pe aici, domnule. Vă rog să mă urmaţi. E doar la etajul întâi, nu departe.

Când ajunseră amândoi la uşa camerei lui Staines, Browning bătu o dată, de formă, şi o descuie imediat. Se dădu la o parte şi-l lăsă pe Cooper să intre primul, şi se trase înapoi discret, păşind doar până în spatele holului.

Camera mică şi ponosită era în semiîntuneric. Mai mult însă, era ca şi cum ai fi păşit într-un congelator imens. Temperatura din interiorul ei era pe undeva pe la douăzeci de grade sub zero. Cooper dădu cu ochii de un pat murdar, care părea potrivit numai pentru groapa de gunoi, şi rămase stupefiat la vederea celui mai strident tapet de perete întâlnit de el de la mijlocul anilor şaptezeci încoace. Ar putea fi chiar o relicvă autentică din epocă. Apoi, atenţia-i fu atrasă de un fotoliu aflat în colţul încăperii, cufundat în penumbră. Dinspre ocupantul lui venea un zgomot ca un gâlgâit ciudat. Iniţial, Cooper crezu că era un manechin în mărime naturală, îmbrăcat în haine de căpătat, ceva abandonat pe scenă, în urma unei reprezentaţii.

Însă îşi dădu seama că, de fapt, era vorba de o femeie foarte bătrână sau ceva asemănător. Cu toate că era îmbrăcată cu o bluză şi o rochie, aceasta fiind ridicată până peste buricul veştejit, ciorapii şi pantalonaşii ei erau lăsaţi pe glezne, iar pe coapsa stângă, punctată de arsuri, se iţea o ţigară strivită. Chiar deasupra zecilor de arsuri zăcea un penis flasc. Peruca ei cu coc era înclinată într-o parte, iar în centrul frunţii ei se vedea un al treilea ochi, însângerat, care se holba fără să clipească.

Chiar înainte ca Eric Cooper să dea înapoi, şocat, un personaj până atunci nevăzut ieşi la iveală de lângă o latură a patului. Era Arthur Staines, iar bărbatul înnebunit se târa în patru labe, ca un animal, cu respiraţia ca un şuvoi de aburi în atmosfera îngheţată. Din gât îi ieşi un mieunat grotesc.

– A rănit omul cel rău biata pisicuţă? Totu-i bine acum, totul e iarăşi bine, hârâi personajul din fotoliu.

Cooper se dădu înapoi cu paşi mari, bătând în retragere spre uşa din spatele său, însă domnul Browning deja se folosise, discret, de ocazia de a o închide încet, trăgând şi zăvorul de afară.

– N-am vrea s-o vedem necăjită pe domnişoara Ghorla, domnule, spuse Browning, prin uşă, aşa că dacă aţi fi atât de amabil să-i faceţi pe voie, ar fi mai uşor pentru toată lumea. E singurul lucru cu care am fost nevoiţi să ne obişnuim cu toţii pe aici, prin Scarsdale Bay.

FAŢA

JOYCE CAROL OATES

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

JOYCE CAROL OATES este în prezent una dintre cele mai prolifice și mai respectate autoare din Statele Unite. A scris ficțiune în aproape toate genurile și mediile. Interesul ei profund față de literatura gotică și horrorul psihologic a impulsionat-o să scrie romane de suspans sumbre sub pseudonimul Rosamond Smith și suficiente povestiri pentru ca să publice șapte culegeri de ficțiune macabră, dintre care cea mai recentă este *Give me Your Heart: Tales of Mystery and Suspense*, și să editeze *American Gothic Tales*. Romanul ei scurt *Zombie* a luat Premiul Bram Stoker, iar Oates a fost distinsă de către Horror Writers Association cu un premiu pentru întreaga activitate.

Romanele ei cele mai recente sunt *My Sister, My Love*, *Little Bird of Heaven* și *A Fair Maiden*. Din anul 1978, Oates trăiește în Princeton, statul New Jersey, unde predă tehnici creative de scris. Împreună cu răposatul ei soț Raymond J. Smith, a condus revista literară de circulație restrânsă *Ontario Review*.

Țineți-vă departe de ea, spuneau. Nici măcar să nu vă uitați la ea. Să nu vă lăsați văzuți.

Ea avea o sută de ani. Nimeni nu-şi putea aminti o vreme când fusese mai tânără. Din gât îi creştea ceva, umflat ca o guşă şi având culoarea strălucitoare a crestei ţanţoşe a unui cocoş. Ţineţi-vă departe de ea şi să nu vă lăsaţi văzuţi. Dar copiii se ascundeau în iarba înaltă ca de smârcuri de lângă drumeag ca s-o pândească, întărâtaţi şi înspăimântaţi, şi o puteau auzi pe bătrână vorbindu-şi sieşi într-un grai pe care ei nu-l puteau pricepe; poate că de fapt nici nu era un grai, ci doar sunete murmurate rapid şi întrerupte de râsete arţăgoase; puteai să-i vezi gâlma care se reliefa, ieşindu-i din gât, pielea întinsă, netedă şi lucioasă, părând dogoritoare, care avea altă textură decât propria ei piele galben-brună, aidoma unui balon umflat până în punctul în care era gata să pocnească. Era începutul unei feţe, poate. Nu avea cumva crestăturile minuscule ale viitorilor ochi, o adâncitură pentru nas, orificiul unei guri? Prima dată când o văzuseră, gâlca avusese mărimea unei piersici, apoi mărimea unui măr, apoi mărimea unui cantalup, împingând capul bătrânei într-o parte, de parcă şi l-ar fi înclinat pe umăr.

Spatele îi era de asemenea contorsionat. Şira spinării aproape că putea fi văzută, ca un arc, prin hainele scoarţă de murdare. Când mergea, o făcea iute şi cu paşi mărunţi aidoma crabilor şi-i puteai auzi răsuflarea gâfâită şi scurtă.

Prin gropile cu noroi de pe drumeag treceau copiii cu bicicletele, prin lanurile neîngrijite de porumb alergau copiii, şi în liliecii încâlciţi care creşteau sălbăticiţi printre ruinele vechii prese de cidru se ascundeau ei ca să privească la bătrână, când trecea bătrâna, şi uneori cutezau să se apropie de casa bătrânei, care era o fermă dărăpănată şi nevopsită la capătul drumeagului, şi încercau să privească pe ferestre (dar nu izbuteau, fiindcă jaluzelele erau întotdeauna lăsate); şi furau roşii din grădina năpădită de buruieni a bătrânei şi le mâncau nespălate, cu seminţele şi zeama curgându-le pe bărbii; şi uneori

aruncau roşiile unii în alţii, râzând ascuţit. Numai de-ai naibii, băieţii călcau în picioare aracii de fasole ai bătrânei, smulgeau zorelele care creşteau prin gard şi sângele-voinicului roz; aruncau bulgări de noroi uscat în găinile roşcate, care cârâiau, şi în pisicile cu cozi ca de şobolan aciuiate în hambar, care scuipau şi-şi dezgoleau colţii. Bătrâna se împleticea prin uşa din spate a casei, zbierând la ei, ocărându-i: Plecaţi! Plecaţi! Plecaţi, draci împieliţaţi! Bătrâna alerga spre ei cu o mătură, cu un mop, cu o toporişcă proptită de zidul casei, ameninţa că-l cheamă pe şerif, să-i bage pe toţi la închisoare, să-i arunce în iad, draci afurisiţi, locul lor era-n iad.

Dacă puşca n-ar fi fost stricată, spunea bătrâna, i-ar fi trimis ea în iad.

Bătrâna locuia singură în casa aceea, existase un bătrân care murise înainte ca vreunul dintre copii să-şi poată reaminti, poate doar cel mai mare dintre ei îşi putea reaminti: o sirenă în noapte, maşina şerifului cu lumina roşie pâlpâitoare ca fulgerele verii, nebunească şi pâlpâitoare prin ferestrele întunecate ale casei copiilor, şi după aceea ajutoarele de şerif întrebându-i pe părinţii lor, oamenii vorbind mult timp despre asta: *De ce? De ce o făcuse?* Copiii n-ar fi trebuit să ştie, bătrânul se împuşcase cu propria-i armă de vânătoare, care avea două ţevi calibrul 18,53 mm, aşa cum aveau toţi bărbaţii; îşi spulberase aproape toată ţeasta cu încărcătura de alice, dar fusese un accident, aşa susţinuse bătrâna, nu fusese cu intenţie, nu băuse sau oricum nu băuse mult, doar cidru tare, nu whisky; încercase să cureţe arma care nu trăgea bine, trebuia unsă şi lustruită şi fusese o vreme, spusese bătrâna, când el tocmai revenise din Război şi construise casa asta şi hambarele şi fusese foarte mândru de armele lui, puşca de vânătoare şi o carabină Springfield de 5,58 mm, dar în ultima vreme le neglijase, nu se simţise prea bine, şoldul fracturat, glezna fracturată de la nenorocitul ăla de cal care-l

aruncase din şa, şi boala aia despre care el crezuse că era TBC, dar nu era decât bronşită, îl ţinuse numai într-o tuse tot anul, aşa că în cele din urmă devenise obosit şi neglijent, răutăcios şi spurcat la gură, zbierând la vecini să se care de pe proprietatea lui, chiar şi când nu stăteau pe proprietatea lui – ci pe izlazul din spate al familiei Quick, unde cădeau gardurile –, bătrânul bântuia câmpurile, drumeagurile lăturalnice ale vecinilor, apropiindu-se mult de hambarele lor, cu barba deloc aranjată aşa cum fusese de obicei, ci zbârlită ca un cuib de şobolani, şi pătat în jurul gurii şi cu salopeta veche scoarţă de jeg şi încheiată neglijent la nasturi sau chiar neîncheiată; nimeni nu dorea să-l acuze pe bătrân că ar fi furat de la ei, dar cu siguranţă că dacă nu era nimeni prin preajmă avea să plece cu obiecte pe care le găsea – un ferestrău, o găleată cu vopsea, o roabă lăsată în livada de peri a familiei Pinchbeck. Cu ani în urmă, când părinţii copiilor erau ei înşişi copii, bătrânul se certase serios cu unul dintre vecini şi ceva mai târziu hambarul vecinului arsese. Dar nu se dovedise niciodată că el ar fi pus focul.

Unul dintre băieţii lor murise de peritonită la unsprezece ani, fiindcă bătrânul nu vrusese să cheme un doctor, nu vrusese să plătească. Era mândria lui, de asemenea, că ei nu aveau telefon şi ar fi trebuit să roage un vecin să telefoneze pentru el şi la dracu' n-avea să se înjosească să cerşească şi n-avea s-o lase nici pe bătrână să cerşească, pe puşti îl durea stomacul, asta era tot, probabil c-avea vreun virus, atât doar că nu fusese niciun virus, ci apendicită, astfel încât Calvin murise. Părinţii copiilor spuseseră după aceea că ar fi plătit ei pentru doctor, pentru numele lui Dumnezeu, să laşi un copil să moară aşa, era mai rău decât o crimă. Ceilalţi copii din casa aceea erau doi băieţi şi o fată şi ei fuseseră mai mari şi plecaseră şi nimeni nu ştia unde erau sau măcar dacă mai trăiau, nu era o întrebare

pe care s-o poţi pune bătrânei, fiindcă nimeni nu vorbea cu bătrâna de ani buni.

Ea avea obiceiul să bântuie drumurile dis-de-dimineaţă, căutând obiecte prin groapa de gunoi comunală, în principal haine, deşi hainele pe care le purta erau întotdeauna aceleaşi – salopete bărbăteşti, pantaloni de lucru bărbăteşti, pulovere largi, când vremea era umedă cizme de cauciuc şi vara tenişi cu talpa din cauciuc. Purta un hanorac vechi care aparţinuse soţului ei, îi purta căciula veche croşetată din lână. Nu făcuse de mulţi ani o baie, aşa zicea lumea. Nu-şi spălase părul care era probabil plin de păduchi, în şuviţele lipicioase, unsuroase, încurcate. Dar uneori în groapa de gunoi comunală bătrâna găsea flori de plastic sau o floare ornamentală de pe o rochie sau panglici de la cadourile de Crăciun şi le purta pe acestea pentru o vreme cu salopeta până cădeau şi le găseai pe drumeag, într-o băltoacă înnămolită sau în noroi.

Într-o zi, pe când fata avea nouă ani, mergea pe bicicletă pe drumeag când s-a apropiat bătrâna, care umbla cu o cârjă, purtând hanoracul împuţit, deşi nu era o zi rece, salopetă şi cizme de cauciuc şi o eşarfă din mătase roz-strălucitor, pe care o găsise probabil în groapa de gunoi. Când bătrâna i-a vorbit, fata a fost prea politicoasă şi prea speriată ca să pedaleze şi să se îndepărteze, şi a surprins-o că bătrâna n-a zbierat la ea, nici n-a ocărât-o, ci i-a pus întrebări pe care nu le putea înţelege, de pildă, dacă era ea fetiţa lui Beth Dorr? – când Beth Dorr era bunica fetei, aşa că bătrâna o confunda cu propria ei mamă, şi asta a făcut-o pe fată să râdă nervos dorind să creadă că era o glumă. Ochii bătrânei erau alb-gălbui şi apoşi parcă încărcaţi cu mucozităţi, fata a putut să vadă firişoare roşii subţiri, vinişoare ca nişte viermi în ochii ei, pielea feţei atât de bătrână şi ridată şi bătucită încât părea ca şi cum oasele ar fi încercat să iasă prin ea; avusese grijă să-şi acopere gâlma ca o guşă de

pe gât, dar în timp ce vorbea cu fata, scuturând din cap, scuturând din cârjă, râzând din timp în timp, parcă tot mai mânioasă, eşarfa roz-strălucitor s-a desfăcut şi a fost expusă – strălucitoare şi cu pielea roşie ca o tumoare, sau o vezică, ceva ce n-ai fi trebuit să vezi sau despre care n-ar fi trebuit nici măcar să ştii, atât era de dezgustătoare. Şi fata şi-a amintit că i se spusese *Ţine-te departe de ea. Nici măcar să nu te uiţi la ea. Să nu te laşi văzută.* Dar fetei i-a fost frică să fugă. Ar fi trebuit să-şi lase bicicleta în drumeag, era prea nepricepută ca să pedaleze în timp ce bătrâna se uita la ea. Bătrâna îi punea întrebări şi ea spunea, nu ştiu, nu ştiu; vocea îi era o bâlbâială sfioasă, o încercau mâncărimi fierbinţi pe sub haine, se simţea mizerabil şi înspăimântată de ceea ce creştea din gâtul bătrânei, nu dorea s-o vadă, însă nu era în stare să-şi ferească privirea. Gâlma era mult mai netedă decât chipul bătrânei, crescuse la mărimea unui cantalup micuţ, aşa că împingea capul bătrânei într-o parte, şi de aceea mergea parcă dezechilibrată, în felul acela iute şi cu paşi mărunţi aidoma crabilor. Nu se zăreau niciun fel de semne ale unei feţe. Bătrâna a văzut unde privea ea şi a scos un şuierat furios Şşşş! ca şi cum ar fi dojenit o mâţă şi şi-a dezgolit dinţii pătaţi şi crăpaţi într-un rânjet răutăcios. Nu eşti o fetiţă drăguţă, o să ai necazuri, ca mine. Pleoapa de pe un ochi cu vinişoare roşii a coborât şi i-a clipit şi fata a simţit că leşină, fiindcă în tot acest timp mirosise duhoarea bătrânei, care-i suise prin nări şi-i intrase în creier.

Bătrâna a murit în iarna aceea, acolo în ferma dărăpănată pe care n-o vizita nimeni niciodată, şi s-a spus că medicul legist găsise o parte dintr-un pieptene din baga crescut în scalp înlăuntrul părului sur încâlcit şi lipicios şi că scalpul îi era înroşit şi umflat de sute de muşcături de insecte şi trupul smochinit şi atrofiat era acoperit de muşcături de insecte sub o

patină de murdărie. S-a spus că gâlma de pe gât crescuse atât de mare, încât era ca un al doilea cap, avea ochi micuţi ca ai unui peşte care începuseră să iasă prin piele, găuri micuţe pentru nări, o gură mică şi umedă de mărimea unei cireşe. Bătrâna murise în patul ei împuţit şi zăcuse acolo mai bine de două săptămâni până o găsise cineva, dar lucrul de pe gâtul ei era încă viu, vibrând, pulsând, cald, scoţând un chiţăit slab ca şi cum ar fi implorat să fie desprins de corp, astfel încât să poată avea propria sa viaţă. Dacă l-au omorât sau dacă a murit mai târziu, n-a fost limpede. Fata n-a spus niciodată nimănui despre ziua în care bătrâna o oprise pe drumeag, dar multă vreme a visat-o pe bătrână, cu nările încreţite înaintea duhorii, şi şi-a atins insistent părul, îngrozită să nu simtă că devenise încâlcit şi lipicios; ajungea să închidă ochii pentru a vedea faţa care se împingea în afară lângă faţa bătrânei, ochişorii care nu clipeau, iar acum, cu aproape cincizeci de ani mai târziu şi la sute de kilometri depărtare de căminul copilăriei, ea se pomeneşte că-şi pipăie inconştient gâtul, vede în suprafaţa sticloasă a ecranului computerului la care lucrează, când amurgul pătrunde în odaie şi n-a aprins încă nicio lumină, faţa reflectată acolo; nu este o faţă pe care s-o cunoască, atât doar că este faţa ei, şi unghiile îi scarpină pielea care o mănâncă, rosătura arzătoare, umflătura de tendoane de pe gât, chiar la baza gâtului, la claviculă, ascunsă de guler, pulsând cu căldură furioasă.

O PRISACĂ PENTRU ALBINE ALBE

LEE THOMAS

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

LEE THOMAS este autorul a zeci de povestiri şi articole documentare. În afară de reviste şi media, lucrările sale literare au apărut în antologiile *A Walk on the Darkside* şi *Final Flesh*.

Primului său roman, *Stained*, i s-a decernat Premiul Bram Stoker. De asemenea, este şi autorul unei nuvele aclamate de critică, *Parish Damned*, şi al romanelor *Damage* şi *The Dust of Wonderland*. Povestirile sale sunt adunate în culegerea *In the Closet, Under the Bed*, apărute în Haworth Press, la începutul anului 2008.

Scriind sub pseudonimul Thomas Pendleton, este coautor (împreună cu Stefan Petrucha) al seriei de romane pentru adolescenţi *Wicked Death*, publicate de HarperCollins. Tot sub pseudonimul Pendleton a publicat romanele *Mason*, *Shimmer* şi *The Calling*.

În prezent, Thomas locuieşte în Austin, Texas, unde este angajat într-o serie de proiecte.

Oliver Bennett traversă holul Hotelului Cortland, dând din cap spre angajaţii săi şi clienţi. Podeaua, un lac din marmură de travertin[1], ca un vârtej din vinişoare din piatră colorată în

[1] Tuf calcaros care se poate lustrui ca marmura şi care se foloseşte ca piatră de construcţie (n. tr.).

crem şi bej, absorbea lumina mohorâtă a unei amiezi furtunoase. După recepţie şi salon, uşile cu glasvand ocupau întreaga lungime a peretelui dinspre vest; şipcile lor albe parcelau promenada din beton, terenul şi peisajul montan, învăluit în nori, de dincolo de sticlă într-o reţea precisă.

Lui Oliver nu-i păsa cine ştie cât de Cortland. Era un obiectiv turistic, decorat extravagant şi cu gust, însă fără nicio concesie făcută căldurii sufleteşti. Soţia sa, Amanda, îl dorise, aşa că-l cumpărase, şi locuiau acolo pentru că ea voia şi asta, însă de-abia dacă era un cămin. Un cămin ar fi trebuit să fie plin de lucruri personale şi de amintiri intime şi fericite. Şi cel puţin o persoană din acel loc ar trebui să te iubească.

Cortlandul era un adăpost potrivit, admise Oliver, oprindu-se înaintea uşilor cu glasvand, strângând în palmă o clanţă rece, de argint. Privi spre hol, peste umăr, îi cercetă pe clienţi, îmbrăcaţi în haine elegante din lână, mătăsuri şi blănuri, mişcându-se cu graţie printre angajaţii cu alură ţeapănă, în uniformele lor negre şi apretate. Deasupra era atârnat un candelabru Lalique, ca un stup imens şi străveziu.

Oliver nu mai remarcase niciodată această asemănare în formă. Centrul umflat. Marginile coniforme. *Este un accesoriu cu adevărat frumos,* îşi zise el. Afară, pe verandă, răcoarea îl făcu să-şi încheie haina şi privi spre nord, peste pajişte, spre piscină, acum acoperită cu o prelată de culoare azurie. Sezonul de înot se încheiase cu mai bine de o lună în urmă, făcând ca devastările din jurul bazinului să fie mai puţin o neplăcere, dar nu mai puţin insuportabile de privit.

Solul de dincolo de bazinul sfărâmat era sfârtecat şi scormonit. Movile de pământ se ridicau în cerc în spatele unei fâşii de bandă galbenă, de avertizare. Un buldozer zăcea pe pajişte. Oliver se uită peste umăr, să se asigure că Amanda nu-l ţinea sub priviri, dar era doar un reflex. Soţia lui nu-i dădea niciodată

atenție, nu-l urmărea. Știa că nu se deranja să-l ia în seamă pe bărbatul pe care, în zilele mai blânde, nu-l considera altceva decât un obstacol în drumul spre un cont bancar. Însă asta n-o oprea să se plângă de comportamentul lui. Dacă-l prindea aprinzându-și țigara, se folosea de asta ca de un motiv să-l bodogănească tot restul zilei. Dar cum nu o vedea nicăieri, Oliver scoase din haină un pachet de țigări și-și aprinse una. Cu plămânii încălziți de fum, traversă pajiștea, îndreptându-se spre gaura din proprietatea sa și spre lucrul minunat din ea.

Cu două săptămâni în urmă, în vreme ce săpa un șanț, în încercarea de a repara țevăria spartă a piscinei, echipa de lucrători a fost întreruptă de descoperirea unui obstacol din cărămidă. Cum excavațiile continuară, obstacolul se dovedi a fi un zid, unul dintre cele patru care au creat o pivniță îngropată adânc în pământ. Oliver se afla acolo în acea zi, stând pe buza gropii săpate în pământ, când a fost descoperită ușa. Așteptările sale privind deschiderea ei fuseseră ceva minunat, singurul lucru bun simțit de el în ultimii ani.

În pofida protestelor lui Joe Hopkins, șeful de echipă, Oliver insistă să facă parte din primul grup care urma să examineze conținutul ciudatei clădiri din cărămidă. La urma urmei, fusese dezgropată pe proprietatea lui. Îi aparținea și avea tot dreptul să se numere printre descoperitori.

Și ce mai pradă a fost. În interior erau lăzi cu alcool, de la podea până-n tavan. Între ele existau culoare înguste, astfel că Oliver, Hopkins și doi dintre oamenii acestuia și-au putut găsi drum pe toată lungimea și adâncimea încăperii.

Probabil, au ascuns-o aici în timpul prohibiției, zise Hopkins.

Și nu și-a amintit nimeni de ea?

Se pare că nu.

Uluitor.

Oliver făcu un pas înainte, ieşind dintre amintiri, şi trase adânc din ţigară. Se aplecă pe sub cordonul benzii avertizoare şi trecu pe deasupra cablului gros, electric, care alimenta luminile instalate de Hopkins în pivniţă. Se uită prin gaură. Cruste de noroi mânjeau peretele de cărămidă şi umpleau crăpăturile din scândurile uşii.

Cu toate că ştia că era proprietatea sa, şi că avea tot dreptul de a se afla acolo, Oliver ezită înainte de a călca pe panta abruptă care ducea spre uşă. Nu făcea nimic rău, însă se simţea aşa, iar senzaţia îi stârni o amintire de demult, care coborî cu încă vreo câteva grade răcoarea amiezii.

Vreau să-ţi arăt ceva.

Unde mergem, Kyle?

Haide. E-n ordine. Taică-tu mi-a arătat asta.

Oliver se trase de lângă gaură, doar cu un pas, o concesie minoră făcută fricii. Apoi se gândi, *Nu, e a mea.* Îşi aruncă ţigara pe mormanul de gazon răscolit şi o luă spre uşă.

Pe pereţi luminau lămpi pătrăţoase, razele lor scoţând în evidenţă textura lăzilor. Mergând pe culoarele înguste, Oliver îşi imagină că semăna cu un uriaş care străbătea un oraş de zgârie-nori din lemn. Aerul era plin de praf şi iz de lemn putred de brad şi stejar. Se opri şi citi etichetele scrise pe laturile cutiilor; unele mai erau, încă, lizibile, altele se decoloraseră, devenind doar o idee mai mult decât nişte pete. Desigur, numele nu-i spuneau cine ştie ce. Nu avea nici informaţiile, nici gusturile unui cunoscător. Totuşi, se întrebă cum ar putea fi la gust aceste licori vechi, după atâta vreme. Să fi fost timpul generos, conferindu-le spirtoaselor cine ştie ce calităţi speciale, sau le golise de esenţe, aşa cum făcea el cu multe?

Porni în căutare, urmărind vreo indicaţie pe zidul de cutii, după cea care ar fi meritat atenţia sa. Printre etichetele lizibile,

găsi unele destul de clare – *Gin, Scotch Whisky, Bordeaux* şi *English Rum* – iar altele nu-i dezvăluiră nimic: *Belle of Anderson, Crown Prince* şi *Old Cabin Still.*

Cu cât explora mai mult, cu atât mai mult îl intriga pivniţa, iar Oliver credea că putea descifra o anumită rânduială în organizarea încăperii. Băuturile banale – whisky-urile, ginurile şi romurile – erau în partea din faţă, în vreme ce mijlocul era ocupat de băuturi mai exotice: coniacuri, lichioruri şi aperitive. Mai în spate, în adâncul labirintului de cutii, vinurile erau stăpâne. Când ajunse la peretele din spate, recunoscu blazonul Dom Pérignon pe două stive, cu toate că literele erau hărăzite indescifrabilului. În cele din urmă, dădu peste două lăzi aşezate deoparte, într-un colţ, separate de toate celelalte. Acestea-l făcură şi mai curios, pentru lipsa lor totală de informaţii lămuritoare.

Fiecare cutie din încăpere avea o urmă de inscripţie, dar nu şi acestea. Pentru Oliver, erau comoara căutată, valoarea fiind certificată chiar de anonimatul lor. Folosindu-se de briceagul din legătura lui de chei, încercă desfacerea capacului. Lemnul vechi şi cuiele gemură sub strădania lui. Muchia lucrată se sfărâmă. Înfipse din nou lama şi crăpă lemnul suficient cât să arunce o privire asupra conţinutului.

Sticlele păreau galbene, însă era prea întuneric ca să poţi şti precis. Aveau o formă deosebită – cu şase laturi – şi aşezate una lângă alta, precum un fagure din sticlă. Fiecare era astupată cu ceară, scursă în şiroaie pe gât. Stăteau bine, chibzui el, şi se apucă să termine operaţiunea de deschidere a capacului cutiei.

Odată ce scândurile fură date la o parte, se uită în interior. Cutia era prevăzută să conţină opt sticle hexagonale, câte trei de fiecare parte, cu două în mijloc. Însă cele două sticle centrale lipseau, iar în el se cuibări o dezamăgire profundă. Cu toate

că, în mod sigur, făptaşul fugise cu sticlele aproape cu trei sferturi de secol mai înainte, nu se putu opri să se simtă, cumva, agresat.

Oliver duse una dintre sticlele cu licoarea misterioasă în faţa încăperii şi se aşează pe o ladă. Îndepărtă ceara cu briceagul, apoi scutură fulgii de culoare crem de pe pantalonii săi. Sub ceară, un dop simplu închidea sticla şi-l trase afară cu uşurinţă. Adulmecă şi spre nasul lui urcă o boare dulceagă şi, totuşi, amăruie. Oliver răsuci lichidul din sticlă şi văzu că, într-adevăr, sticla era galbenă. Apoi bău. Lichidul îi răcori gâtlejul în loc să i-l ardă, aşa cum ardeau atât de multe spirtoase; îi amorţi limba, stomacul, muşchii.

Se pregăti să se simtă rău, poate chiar otrăvit, însă băutura-i însufleţi organismul. Luând încă o înghiţitură, se lăsă cu spatele pe cutie şi cercetă pivniţa, găsind-o foarte pe placul său.

Spre deosebire de Amanda, lui Oliver nu-i trebuia ca totul din lumea lui să fie şlefuit şi preţios. Ori de câte ori putea s-o şteargă, de unul singur, pentru o săptămână sau două, îl atrăgeau locuri mult mai lumeşti. Baruri de prin docuri, unde bărbaţii şi femeile erau aspri şi lefteri; galerii video, duhnind a mosc, cu labirinturi de pereţi negri, ducând de la o umbră erotică la alta; aleile dosnice, împrăştiate ca nişte vene prin vecinătatea terminalelor, acestea erau locurile lui. Îi luau lustrul, iar secretul vizitării lor îl făcea să se simtă viu.

Unde mă duci, Kyle?

E un loc deosebit. Un secret.

Ducând din nou sticla la gură, Oliver închise ochii. Amintirea din copilărie se redeşteptase, şi, în loc să lupte împotriva ei, îi făcu pe plac, amintindu-şi de un tânăr excepţional, admirat cândva de el, venerat chiar.

Kyle era fiul grădinarului care se ocupa de terenul domeniului Bennett. Cu doi ani mai mare decât Oliver, Kyle era

puternic şi bronzat şi încrezător, cu un smoc de păr blond şi braţe musculoase, străbătute de vene. Era tot ceea ce nu reuşea Oliver să fie, iar pe când era copil, Oliver petrecuse ore întregi la ferestre sau prefăcându-se că citea lângă piscină pentru a-şi privi eroul lucrând în curte.

Cedând beţiei, Oliver îşi aminti în special una dintre zile. Avea doisprezece ani şi-şi urma eroul, alergând prin zona împădurită din spatele reşedinţei tatălui său. Muşchii lui Kyle se încordau când băiatul dădea la o parte crengile copacilor şi arbuştii înfrunziţi, ademenindu-l pe Oliver de lângă casă. După ce străbătuseră pe jos proprietatea, Kyle se opri lângă un şopron mare şi deschise uşa.

Haide. E-n ordine. Taică-tu mi-a arătat asta.

În mintea lui Oliver răsună un ţiuit. Sunetul se înălţă strident, apoi se stinse într-o vibraţie tămăduitoare. Datorită bâzâitului monoton rostogolindu-se în spatele ochilor săi, amintirea se precipită, devenind ascuţită şi dureroasă.

Kyle se înfuriase pe el, ţipa. Oliver fugise, buimăcit şi rănit, având nevoie de camera sa confortabilă şi familiară. Era disperat după ea. Panicat. Fugi printre tufe şi crengile aplecate ale copacilor. Apoi se împiedică de o rădăcină. Căzu.

Capul lui Oliver fu înconjurat de mii de albine. Lumea se sparse în zeci de imagini dislocate, stivuite pe dinaintea ochilor săi într-un şir tremurător, apoi cuvintele acelea oribile, cuvinte scuipate lui de fiul grădinarului, copleşiră bâzâitul albinelor agitate, pisându-i în creieri acuzaţii îngrozitoare.

Oliver deschise ochii şi făcu un semn cu mâna prin aer, ca să alunge albinele din reveria lui la lumina zilei. Nu-şi putea aminti de ce alerga, nu-şi aducea aminte de ce fusese Kyle atât de supărat pe el, când Oliver nu făcuse nici mai mult, nici mai puţin decât ce-i ceruse eroul lui, dar îşi amintea că fugise. În groaza sa, se împiedicase şi căzuse, izbindu-se de un stup agăţat foarte jos.

De la acea după-amiază trecuseră mai bine de treizeci de ani, bătuți pe muchie, dar acum, aici, în acest loc, simțea fiecare zonă unde-l înțepaseră acele creaturi perverse. Un punct, chiar sub urechea lui stângă, îi interpreta o partitură dureroasă deosebită.

În pofida răcorii din încăperea întunecoasă, Oliver transpira, iar respirația i se poticni rapid. Amintirile cu care se consolase îi alimentară un impuls erotic, irațional, dar intens, o presiune dureroasă necesitând eliberarea. Oliver lăsă sticla pe lada de lângă el. Se duse spre ușa groasă, de lemn, și-o împinse ca s-o închidă, întrerupând pătrunderea luminii cenușii a amiezii. Cu spatele sprijinit de ușă, își descheie pantalonii și-i scoase de tot, pentru a-i împiedica să cadă pe cimentul murdar.

Se simțea din nou ca un băietan, închis în camera lui, baia lui, o mică colibă din lemn. Înțepăturile de la gâtul lui înaintau ca un sărut, iar stupul din mintea lui plonjă, scurgându-i-se până în fundul gâtului, răzuindu-i esofagul și adunându-i-se în stomac, înainte de a se răspândi în organism și mai departe. Palma de pe mădularul său se simțea mai aspră decât a lui, mai experimentată. Maneta care-i umplea mâna era neobișnuită; era prea groasă, prea vânoasă.

Închise strâns ochii, pentru a gusta mai bine senzațiile.

Stupul din vintre se foia febril, căutând o cale de scăpare. Inhală, și buchetul licorii, aroma dulceag-amăruie, îi umplu mintea și-i declanșă un orgasm dureros, dar perfect. Durerea pulsatilă a roiului pe fugă izbucni în mădularul său în timp ce-și imagină albinele evadând în încăperea întunecată. Respirația lui întretăiată le ademeni afară; ochii-i fură umeziți de lacrimi.

O singură insectă-i mai bâzâia în ureche. O clipă mai târziu, o durere ascuțită îi aprinse obrazul. Scoase un sunet, aproape ca un chicotit, mai mult un gâfâit. Ochii lui Oliver se căscară dintr-odată. Sub ei, puncte minuscule, șterse, la fel ca acelea produse de blițul deosebit de puternic al unui aparat

de fotografiat, umpleau atmosfera sumbră. Pipăi rana de pe obraz, simţind deja umflătura înţepăturii ridicându-se acolo. Simţi puţin fluid acoperind gâlca în expansiune, gros şi lipicios la atingere. Căută pe haine şi pe podea cadavrul albinei atacatoare, dar nu găsi nimic. Când reveni la întunecimea pivniţei, punctele şterse dispăruseră.

Clătină din cap a mirare. Apoi Oliver îşi scoase batista din buzunar.

Du-te şi spală-te pe mâini, băiete.

În apartamentul împărţit cu nevastă-sa, Oliver se holbă la semnul roşiatic de sub ochiul său drept, minunându-se de coincidenţă, că se gândise la albine cu câteva clipe înainte de a fi înţepat. Ideea îl amuză. Într-adevăr, se simţise atât de bine, încât nu-i mai păsă de privirile acre aruncate de Amanda în timp ce se îmbrăca pentru cină.

– Ce-ai făcut cu faţa ta? întrebă ea, venind brusc lângă el, la oglindă.

Îşi duse la ureche un diamant de forma unei lacrimi, scuturându-l pentru a capta lumina.

– Înţepătură de albină.

– Nu sunt albine în această perioadă a anului, zise Amanda, respingându-i pe loc afirmaţia.

Se înghesui în el, ca să se poată privi mai bine, iar Oliver se îndepărtă.

– Să sperăm că lucrurile vor reveni la normal până vineri, spuse ea.

– Vineri? făcu el.

– Idiotule, şopti Amanda, dar suficient cât să audă şi Oliver. Sărbătorim descoperirea noastră. Mă aştept să vină toată lumea. Va fi adunătura obişnuită, din fiecare an, plus câteva

feţe noi. L-am invitat şi pe John Hopkins acela pentru că el a găsit locul, şi mai vreau să participe şi directorul de licitaţii.

– Ce licitaţie?

– Păi, n-o să păstrăm lăzile acelea pentru posteritate, Oliver. Casa de licitaţii le va duce de-acolo şi le va evalua. Vom afla exact cât valorează, şi n-am chef să te văd pe acolo, bând ce-i mai bun, înainte de venirea lor, aşa că, până atunci trebui să-ţi găseşti un alt loc în care să te bosumfli.

Fiul grădinarului îl conduse printre copaci şi tufe. Transpiraţia lucea pe spatele lui Kyle, iar Oliver ar fi vrut s-o atingă. Un firişel de transpiraţie se scurse pe spinarea băiatului în timp ce dădea crengile la o parte şi se apleca în faţă; se adună pe banda elastică a chiloţilor săi, absorbită, transformând stofa, la talie, din albastru-deschis în bleumarin. Oliver îl urma supus. Era ceva mai altfel cu Kyle în ziua aceea: părea cu nervii în piuneze, ca şi cum a-l avea pe Oliver lângă el ar fi fost enervant, cu toate că el îi făcuse invitaţia. La magazia de unelte, departe, în spatele proprietăţii, fiul grădinarului se opri şi-şi puse mâinile în şod.

Înăuntru.

Magazia mirosea a iarbă uscată şi benzină, pământ şi vopsea. O creangă de salcie se legăna şi acoperea un gemuleţ aflat sus, pe peretele dinspre est.

O mână atinse faţa lui Oliver, iar el respiră în icnete scurte şi dureroase. Fiul grădinarului desfăcu centura lui Oliver şi-i dădu pantalonii jos. O mână aspră alunecă pe burta lui, sub elasticul chiloţilor săi...

Inspirând adânc, sub un val de emoţii, Oliver ridică recipientul cu contur ciudat, privind sticla chihlimbarie. Era ceva cu băutura. Un element incredibil din alcool. Îi ascuţise fanteziile, le dăduse o viaţă, făcându-le tangibile şi aţâţătoare.

Pierdut cu totul în gânduri, Oliver fu luat prin surprindere la auzul cuiva care-l striga pe nume. Astupă sticla, o puse pe cutie şi ieşi, unde dădu de Abe, îngrijitorul de terenuri.

– Aveţi nevoie de mine, domnule? întrebă Abe.

Oliver îi spuse de cutiile pe care le voia luate de-acolo. În timp ce-i dădea instrucţiunile, chipul bătrân al lui Abe se întunecă de îngrijorare.

– Doamna Bennett a zis...

– Nu ea te plăteşte, spuse Oliver. Sunt două cutii, am să ţi le arăt pe cele pe care le vreau. Le duci sus, la etajul doi. Camera 206.

Se va muta în cameră, pentru câteva zile. Amandei n-o să-i pese.

Mai mult ca sigur, făcea curte unui alt amant. Atitudinea ei faţă de el se înăcrea întotdeauna când şi-o punea cu altcineva. Probabil, numeroşii bărbaţi cu care se afişa îi aminteau faptul că se mulţumise cu prea puţine căsătorindu-se. Cu toate că Oliver se gândise de nenumărate ori la o despărţire, amândoi ajunseseră la concluzia că era neplăcut să fii singur. Amanda avea grijă de toate: finanţe, angajamentele sociale, ce haine trebuiau cumpărate şi când trebuia el să le poarte. Astfel de activităţi erau o povară pentru el şi era mulţumit că le putea lăsa în grija ei. Şi mai important, un companion, chiar şi unul atât de nepotrivit, îi definea locul în lume şi-i dădea sentimentul de a fi necesar.

De ce-şi dăduse el seama, în acel moment, că a fi trebuincios era cu totul altceva decât a fi necesar, n-ar fi putut spune.

Oliver închise uşa camerei 206 şi o luă spre trepte, mergând pe covorul stacojiu. Se opri la capătul scărilor, privind spre salon. Candelabrul de cristal îi atrase atenţia. Acum, mai mult ca oricând, i se părea ca un stup uriaş, făcut din pietre

strălucitoare şi nu din pergamentul cenuşiu al stupilor tradiţionali. „Ce fel de creaturi minunate ar putea crea un asemenea loc?“ se întrebă el. Acest gând bizar îi năpădi mintea, iar imaginaţia lui umplu salonul cu un roi de albine. Dansau şi umpleau aerul ca nişte aşchii de sticlă zburătoare, urcau peste cristalul candelabrului, dispăreau în interior pentru a se încălzi la cele câteva zeci de becuri de mică putere.

Pentru Oliver, care întinse o mână pentru a apuca stâlpul balustradei, fantezia era foarte frumoasă. Lumea de jos, oarbă la roiul lui imaginar, flecărea şi rătăcea de colo-colo, citea prospecte turistice, în vreme ce aerul din jurul lor era luminat de mii de luminiţe scânteietoare.

– Domnul Bennett?

Oliver tresări, iar magnificul său roi dispăru. Se întoarse dinspre salon şi dădu peste Joe Hopkins, care-i zâmbea.

Şeful de echipă era un bărbat robust, de circa treizeci de ani, cu o coamă de păr negru încadrându-i trăsăturile puternice şi atrăgătoare. Astăzi nu îmbrăcase obişnuiţii lui blugi şi cămaşa cadrilată, în locul lor purtând pantaloni kaki, o cămaşă neagră, strâmtă, şi o jachetă de piele. Oliver îi întoarse zâmbetul şi dădu din cap.

– Domnule Hopkins, zise el.

– Vă supravegheaţi regatul?

– Aruncam doar o privire, răspunse Oliver. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Păi, m-am gândit că poate v-ar interesa povestea pivniţei aceleia de vin, săpată în curtea dumneavoastră din spate.

Adevărul era că interesul său în încăpere scăzuse considerabil. Amanda avusese grijă de asta, punându-l pe ofiţerul de presă al hotelului să-i toarne povestea fiecărui reporter din oraş, transformând locul într-un adevărat circ. Nu mai era a lui, din niciun punct de vedere care ar mai fi contat. Acum, că lădiţele

cu băutura pe care o voia se aflau depozitate în camera sa, pivnița-cârciumă de-abia dacă mai era o curiozitate. Totuși, nu voia să pară nepoliticos, și-l considera pe Hopkins un om destul de plăcut. Se rezemă din nou de stâlpul balustradei și zise:

– Ce-ați descoperit?

– Am avut noi dreptate în privința chestiei cu prohibiția. E aproape sigur că era o ascunzătoare pentru macheală, spuse Hopkins, rânjind încântat de cum o spusese.

Oliver nu se putu opri să observe mușchii groși de pe gâtul șefului de echipă, pronunțați și încordați atunci când zâmbea.

– David Cortland a pus să fie construită pivnița, ca să nu-și lase clientela pe uscat, și a fost săpată adânc.

– Vreți să spuneți că trebuiau să coboare atât de mult de fiecare dată când voiau un cocteil?

– Nu era necesar să coboare. Exista un tunel care lega pivnița de subsolul hotelului. Dacă am fi excavat în partea dinspre est, nici n-am fi dat de ea. Oricum, Cortland a pus ca întreaga tărășenie să fie îngropată, înainte de a vinde hotelul. A zidit subsolul și pivnița. După cât se pare, nu i-a vorbit despre ea cumpărătorului, iar locul a căzut în uitare.

– Și cum ați aflat toate astea?

– Genealogia familiei Cortland se află la bibliotecă. Au totul băgat în computer, așa că am folosit doar câteva cuvinte-cheie și jurnalul lui Davis Cortland a și ieșit la iveală. Hopkins făcu o pauză și-și trecu degetele prin păr. Pe la sfârșitul perioadei petrecute aici, bătrânul Cortland era într-o stare destul de proastă.

– Cum așa? întrebă Oliver.

– Păi, ambii lui fii au murit la o lună diferență unul de celălalt. Amândoi în accidente. Cortland a cedat. L-a găsit pe Dumnezeu în propriul său fel și a ajuns să fie convins că pivnița lui, așa-i zicea el locului, era blestemată. De fapt, i-a spus dată naibii, dar cred că-i cam același lucru. Doar nebunie. Zicea că

băieţii au fost păcătoşi, duşi pe calea pierzaniei de o femeie de joasă speţă. Oricum, el aşa-i spunea.

– Interesant, spuse Oliver.

Însă el deja îşi imaginase efectele negative ale unei astfel de descoperiri, iar dezamăgirea se făcu şi ea simţită. În mod sigur, jurnaliştii locali vor descoperi şi ei această informaţie, poate chiar mai mult. Astfel, devenea doar încă un motiv pentru lamentări, încă o ascunzătoare preţioasă, împărţită cu întreaga lume, şi prin urmare, fără sens.

Cu toate că n-ar fi dorit chiar să scape de prezenţa lui Hopkins, deveni tot mai agitat pe măsură ce discutau. Însă şeful de echipă continua să vorbească, povestindu-i lui Oliver despre familia Cortland şi despre nebunia înfloritoare a patriarhului, care vânduse hotelul şi înfiinţase o biserică fundamentalistă la reşedinţa familială, denunţând decadenţa moravurilor şi opulenţa reprezentate, cândva, de hotelul său. Doar când conversaţia reveni la chestiunea fiilor lui Cortland, Reginald şi Michael, interesul lui Oliver crescu.

– Cred că-mi dau seama de ce-a văzut bătrânul o pedeapsă divină în asta. Vreau să spun că este o coincidenţă destul de bizară... să se întâmple de două ori, în părţi diferite ale hotelului.

– Amândoi băieţii au murit în acelaşi fel? întrebă Oliver.

Hopkins dădu din cap.

– Au fost înţepaţi mortal.

Un fior de exaltare cuprinse partea de mijloc a trupului lui Oliver.

– Probabil că erau nişte băieţi foarte delicaţi ca să moară în acest fel, zise el. Erau alergici?

– N-aş putea spune. Cortland a lăsat impresia că amândoi au fost împunşi de nenumărate ori. Probabil că au stârnit vreo doi stupi.

– Uluitor, comentă Oliver.

– Totu-i chiar fascinant, continuă Hopkins. Atunci când doamna Bennett m-a rugat să verific istoria domeniului, m-am îngrozit. Nu prea sunt eu şoarece de bibliotecă, dar m-a făcut al naibii de curios, încât am tot săpat.

Bineînţeles, Amanda era şi în spatele acestei chestiuni.

– Înţeleg.

– Oh, nu, răspunse Hopkins repede. Expresia de pe faţa dumneavoastră îmi spune că ar fi trebuit să-mi ţin gura.

– Nici vorbă, zise Oliver.

Întinse mâna şi-l bătu pe umăr pe şeful de echipă.

– Este vorba doar de o diferenţă de opinie între mine şi soţia mea. Consider că percepţia ei este nefericită şi puţin întristătoare. Amanda nu vede nicio valoare în ceva, până când începe să fie invidiată pentru că deţine acel lucru.

– Iar dumneavoastră doriţi ca totul să fie discret?

– Pur şi simplu... îmi plac secretele mele.

În ziua petrecerii oferite de soţia sa, Oliver se aşează la fereastra camerei lui şi urmări echipa de lucrători aflaţi sub ochiul vigilent al unui bărbat slab, îmbrăcat în tweed, ducând cutiile scoase din pivniţa de cărămidă. Bărbatul în tweed, asesorul Amandei, scrise ceva pe un clipboard, arătă într-o direcţie şi strigă. Citi etichetele de pe cutii, îşi luă şi mai multe notiţe, arătă din nou.

Oliver trase draperiile, apoi coborî şi jaluzelele grele. Se duse la cutiile din colţul camerei şi scoase una din sticle. Era pe jumătate goală. Ultima din cutie. Totuşi, încă mai avea cea de-a doua cutie. Încă opt sticle. I-ar fi putut ajunge o săptămână, poate două, dacă nu era lacom. Oricum, un junghi de disperare, ca şi cum rezerva lui s-ar fi terminat deja, îi împunse pieptul. Se luptă să scape din ghearele panicii şi studie conţinutul gălbui al sticlei.

Foarte curând, sala de banchete de jos se va umple cu gloata mizerabilă a privilegiaţilor oraşului. Oliver va trebui să zâmbească şi să întreţină conversaţia, prefăcându-se că-l interesau vacanţele exotice şi avantajele fiscale oferite de achiziţionarea de case mari şi opulente.

Amintindu-şi ce-i spusese Joe despre familia Cortland, îşi imaginã că, în decursul anilor, lucrurile se schimbaseră foarte puţin. Şi ei, probabil, dădeau astfel de petreceri şi purtau asemenea conversaţii. Oh, inflaţia modificase cifrele despre care vorbeau, iar tendinţele schimbaseră moda, însă Oliver nu-şi putea imagina că acele discuţii de demult ar mai fi putut fi interesante.

Deschise sticla şi luă un gât zdravăn din lichidul dulceag, simţindu-i imediat efectele pe limbă. Oliver puse sticla pe noptieră şi se dezbrăcă înainte de a se întinde în pat. Spera să se bucure de o scurtă perioadă de beatitudine înainte de a îmbrăca veşmintele de gazdă şi a satisface nevoia Amandei de a fi sărbătorită. Călători prin amintiri, căutând un moment lubric asupra căruia să-şi concentreze atenţia, însă mintea-l refuză. Se tot învârtea în jurul numelui Cortland. Oliver mai luă o înghiţitură şi se holbă la tavan, care, deja, îşi modifica uşor aspectul din cauza beţiei lui în plină evoluţie.

Cortland avusese doi fii. Ambii au murit din cauza înţepăturilor de albină. Pierderea lor l-a înnebunit. Joe îi spusese aceste lucruri, însă Oliver nu-şi dorea să şi le amintească. Voia să se simtă bine, înainte de a se afunda în celebrările Amandei.

Dar deja simţea cum alunecă. Întinse mâna şi aproape că dădu sticla jos. Odată ce-o prinse bine, o duse la gură şi trase o înghiţitură.

În jurul lui, camera se transformă, se dizolvă. Oliver puse sticla la loc, luptându-se cu halucinaţia care-i înflorea în minte,

fără să reușească însă. În loc de carne, transpirație și pasiune, își imaginează...

O cămăruță mizerabilă, cu pereții și tavanul pătate de fumul țigărilor și de praf. Urme de igrasie, de la conductele crăpate, se împrăștiau pe tencuială ca niște amibe monstruoase. Un pat era lipit de peretele din spate; era singura suprafață din încăpere aranjată corect, cu hârtie fină, cu un motiv floral. Iar doi băieți, spre sfârșitul adolescenței, bronzați și cu o musculatură ușoară, zăceau goi pe pat. Unul fuma o țigară. Celălalt privea spre ușă. Acolo, tocmai trecând pragul, o femeie minionă, goală și drăguță, cu părul tuns scurt – o frizură de fetișcană – aruncă o privire peste umărul ei alb, neted. În jurul ei roiau albine de culoarea perlelor, umplând încăperea cu bâzâitul lor.

Oliver își imagină cu ușurință toate acestea, în detalii pictate în culori pastelate. Era dezamăgit că pătrunsese în scenă în momentele postcoitus, fiindu-i refuzată febra sexului, dar ceva din camera aceasta, din acest loc, transmitea atâta tihnă, încât reuși să-și controleze nemulțumirea și-și permise să se scufunde și mai mult în fantezie.

Știa că numele ei era Evelyn. Trupul său mărunt se mișca grațios în mijlocul roiului ei, care arunca o perdea de umbre vagi, făcând ca pielea de pe spatele ei și curba suplă a feselor să pară că se ofilesc și alunecă. Oliver o urmă peste prag într-o altă cameră întunecată, dominată de un singur articol.

Atârna de tavan, ca un copil durduliu, învelit într-un giulgiu murdar. Știubeiul era imens și de culoarea aluatului pentru prăjituri. Pe suprafața lui fojgăiau sute de albine opalescente. Altele ieșeau cu repeziciune din orificiul de la baza lui. Pe podea, sub cuib, se afla una dintre sticlele cu formă ciudată. Din gâtul sticlei ieșea o pâlnie mare, metalică. Mierea picura din stupul de deasupra, lovea pâlnia cu un plesnet sec, alunecând jos.

Evelyn își ridică, încet, brațele, tulburând albinele din jurul ei. Făcând un gest ușor, le trimise să se alăture suratelor lor de pe stup. În acele câteva clipe, Oliver simți puterea femeii, controlul ei absolut asupra insectelor. De asemenea, mai simți și bucuria ei la creșterea numărului lor. Se apropie de stup, îi atinse suprafața cu buricele degetelor, apoi se aplecă până jos, recuperând sticla. Evelyn scoase pâlnia și o așeză ușor pe podea înainte de a lua sticla de acolo. Lângă o cutie fără nicio etichetă, neobservată până atunci de Oliver (cum ar fi putut vedea altceva decât acel stup minunat?), se aplecă din nou, ridică un dop și-l înfipse în gâtul sticlei, înfundându-l adânc cu o lovitură de palmă. Puse sticla, care, mai târziu, va primi capacul ei de ceară, în cutie și ridică una goală de pe podea, de lângă ea. Pe aceasta o așeză sub cavitatea de unde picura, adăugându-i pâlnia.

Evelyn se întoarse, un zâmbet blând curbându-i în sus colțurile gurii. Își trecu mâinile peste sâni și mai jos, pe trup, înainte de a le ridica spre păr, pe care-l apăsă cu palma.

Înapoi în cameră, tânărul își terminase țigara. Stătea într-o parte, îmbrățișat de la spate de companionul său, cu ochii plini de plăceri și vise. Brațul celui de-al doilea tânăr, lăsat peste al celuilalt, cu palma mângâind, ușor, pântecul fratelui său.

Tot așa cum știa identitatea femeii, Oliver înțelese că pe acești doi băieți atrăgători îi chema Cortland. Reginald Cortland, fratele mai mic, părea mulțumit în brațele fratelui său mai mare, Michael. Încercară, împreună, s-o atragă pe Evelyn înapoi în pat, însă ea era mulțumită să stea deoparte, privindu-i.

O clipă mai târziu, visul se modifică. Se petrecu atât de repede, încât Oliver se simți ca și cum ar fi căzut de la etaj.

Doi bărbați solizi, cu trăsături neutre și bărbi țepoase pe obraji, năvăliră în încăpere. În mâinile lor înmănușate aveau țevi scurte, din metal. Brutele îi priveau cu dezgust pe cei doi băieți, în vreme ce frații goi pușcă scânciră, apoi se rostogoliră. Săriră

din pat, căutându-şi hainele. În cameră mai intră un bărbat. Era înalt, cu spatele drept, purtând o haină din lână fină. Mustaţa era ceruită cu grijă, deasupra buzelor. Şi el privi cu dezgust în vreme ce tinerii se chinuiau să se îmbrace, dar pe chipul său se putea citi şi furia.

Evelyn protestă, cerându-le bărbaţilor să părăsească imediat casa ei, refuzând să se acopere, chiar şi după ce una dintre brute o lovi crâncen cu dosul palmei, spunându-i „târfă".

Să fi fost Oliver singurul conştient de bâzâitul, din ce în ce mai intens, din încăperea alăturată? Cum se putea ca aceşti derbedei să nu-l audă? Era aproape la fel de puternic ca şi zgomotul unei motociclete.

Bărbatul demn (Davis Cortland, ştia el) îşi scoase fiii din cameră şi din casă. În urma lui, oamenii lui urlară.

Cortland se uită înapoi şi văzu aerul plin de ceea ce părea să fie zăpadă, dar bărbaţii se ghemuiau sub ea, lovind-o cu palmele lor late. Urlau atunci când îi atingea vreun fulg. Iar Evelyn, frumoasa Evelyn, stătea în mijlocul furtunii, arătând senină, în vreme ce bărbaţii cădeau la picioarele ei.

Scena sări din nou. De data asta, senzaţia de cădere fu şi mai atroce şi Oliver aproape că zbură din vis.

Se afla pe bancheta din spate a unei limuzine imense, privind pe geam la casa mistuită de foc. Oliver simţi disperare şi groază, ştiind că Evelyn era încă înăuntru, prinsă împreună cu roiul ei de albine între ziduri de foc. Davis Cortland stătea lângă maşină, cu mâinile încrucişate pe vintre, privind cum ardea casa.

Oliver se smulse din această fantezie. Emoţiile – ură, frică, tristeţea jelirii morţii măreţe a lui Evelyn – îl acoperiră ca un fel de sirop gros (*precum mierea*). Privi spre sticla de pe noptiera de lângă el, gândindu-se la licoarea dulce din ea şi la originea ei.

Se scărpină în cap cu unghiile, scobind atât de tare încât îl duru şi pielea de la ceafă i se înfioră. Voia să-şi scoată din minte familia Cortland, dar ei nu erau dispuşi să plece.

Cu toate că nu reveni la episodul copleşitor, Oliver reuşi să mai arunce priviri răzleţe, precum amintirile, asupra băieţilor şi tatălui lor: Reginald Cortland stând într-un colţ, pe podeaua unei camere din hotel, foarte asemănătoare cu cea ocupată în prezent de Oliver; bău dintr-una din sticlele hexagonale, cu faţa şiroind de lacrimi, în timp ce se masturba cu încrâncenare; bătrânul Cortland intră în cameră peste ceva timp pentru a-şi găsi fiul mort pe covor, trupul băiatului fiind plin de urme roşii, sticla zăcând lângă el; Michael Cortland, băiatul mai mare, se strecură până în pivniţa ascunsă, deschizând una dintre cutiile oferite în dar, lui şi fratelui său, de Evelyn; stătea în tunelul care lega ascunzătoarea de hotel, plângând şi el, înconjurat de albinele albe. Şi el fu găsit cu pielea înţepată şi rece la atingere.

Nu le puteau ţine în frâu, îşi zise Oliver. Fără controlul exercitat de Evelyn, insectele se dovedeau a fi distructive şi mortale.

Se uită în colţul întunecat al camerei sale. Cutiile de lemn simplu, în care se aflau sticlele hexagonale, erau acolo. Deasupra lor, o mişcare precum ceara scurgându-se îi atrase privirea. Se uită sus, pe perete, văzând o mişcare asemănătoare şi pe tavan. Îşi întinse mâna tremurătoare spre sticlă. Se opri.

Cât despre tată, Cortland credea că băieţii lui fuseseră corupţi de frumoasa Evelyn (cu toate că Oliver considera actul drept o seducere generoasă); bătrânul văzu trupurile fiilor săi, văzu sticlele de licoare dulce lângă ele, şi, cu mintea zdruncinată a cuiva cu adevărat deznădăjduit, îşi rosti condamnarea împotriva tuturor viciilor şi puse ca încăperea cu băuturi să fie închisă. Nu va mai încălca legile societăţii, nici nu va mai păcătui împotriva celor ale Domnului. Întoarse spatele capitalului şi îmbrăţişă o credinţă extremă şi neiertătoare.

Davis Cortland nu înţelegea. Era un conservator, cu minte puţină şi nicio aplecare spre miracole. Oliver cunoştea bine acest gen de persoană.

Jos, Amanda se ocupa de furnizori şi de florari. Trebuia să facă un duş şi să pună ceva pe el şi să-şi joace rolul de gazdă desăvârşită. Dădeau o petrecere pentru a sărbători deschiderea pivniţei lui Cortland.

Ridică sticla de pe noptieră, o duse la gură şi se holbă, din nou, spre colţul camerei, la mişcarea de pe pereţi. *Cortland nu putea, pur şi simplu, înţelege.* Oliver astupă sticla cu dopul şi o puse înapoi în cutie.

Trupa de jazz interpreta o piesă cu un ritm lent. Rochiile de banchet se învolburau, iar bărbaţii în smoching zâmbeau. Oliver stătea departe de gloată, într-un colţ al barului, de unde-o urmărea pe Amanda flirtând cu Joe Hopkins. Cu o mână pusă pe umărul lui, soţia sa râdea exagerat de tare la ceva ce-i spusese şeful de echipă şi-şi întoarse rapid capul. Îl văzu pe Oliver, iar expresia ei veselă dispăru până când îl privi iarăşi pe Hopkins.

Oliver sorbi din martiniul său, dar băutura îi arse limba, avea un gust rău, ca de otravă. Pe parcursul serii, gustase din sendvişurile cu caviar şi delicatesele flambate, plimbate peste tot de chelneri, însă îi arseseră şi-i zgâriaseră gura, răzuindu-i cerul gurii ca nişte bucăţi de cărbuni încinşi. Puse paharul de martini pe tejghea, dorindu-şi să fi strecurat aici, la bal, una dintre sticlele sale. În această seară, nimic altceva nu i-ar fi putut fi pe plac.

Amanda mângâie obrazul lui Hopkins. Bărbatul aruncă o privire nervoasă spre Oliver, iar femeia râse din nou. Ea-şi strecură mâna în cea a lui Hopkins şi-l trase mai adânc în inima petrecerii, ieşind din câmpul vizual al lui Oliver. Muzica-i zăngănea în urechi, iar foiala oamenilor părea acum ameninţătoare, ca şi

cum s-ar fi distrat până când ar fi venit clipa să se întoarcă spre el și să-l atace. Ca o sâcâială în plus, ochii-i jucau acum feste sau îl lăsau cu totul. Sala începu să se amestece într-o singură imagine scurgându-se lent. Detaliile se înceţoşară, apoi dispărură. Stucatura ornamentală se topea, iar peretele din capătul sălii se cutremură, de parcă s-ar fi surpat. În jurul său, chipurile zâmbitore nu mai erau altceva decât nişte pete ameninţătoare.

Trebuia să se salveze. Cu gălăgia stridentă a muzicii înfiptă în minte, fugi înapoi în camera sa.

Odată ce uşa fu încuiată, alergă spre cutiile stivuite în colţ. Disperat să-şi scoată muzica din cap şi cuprins de o panică paralizantă, apucă una dintre sticle şi-i scoase dopul. Cât mai rămăsese acolo nu era suficient ca să-l liniştească. Ultimele picături de licoare îi căzură pe limbă, stârnindu-l doar. Oliver îndesă dopul şi puse sticla înapoi în cutie, iar pe aceasta o aşeză pe podea şi o deschise, febril, pe cea de-a doua. Odată ce şipcile capacului fură înlăturate, scoase o altă sticlă şi râcâi sigiliul de ceară. Smulse dopul. Apoi îşi turnă lichidul în gură, bând până când tulburările din corpul său încetară.

Întinse o mână pentru a se sprijini şi simţi cum peretele se mişcă şi se unduieşte sub palma sa. Oliver îşi retrase palma.

– Scuze, şopti el, răsucindu-se.

Potolit, dar încă neliniştit, îşi scoase haina şi cămaşa şifonată. Îşi dădu jos pantalonii şi ciorapii, rămânând numai în chiloţi, deja simţind nevoia unei alte înghiţituri.

Îşi plimbă mâna peste burtă şi şi-o mângâie în cercuri mici, ademenind fierbinţeala din mintea sa să-i stârnească din nou sexul. Gândurile la Amanda şi la Joe Hopkins îl înghiţiră.

Erau împreună, îşi zise el. Undeva, prin hotelul ăsta blestemat, soţia lui zăcea sub Hopkins. Buzele ei erau lipite de pieptul lui, gustându-i transpiraţia şi pipăindu-i muşchii şi părul. Îl încuraja scoţând sunete pe care Oliver nu le mai auzise de

peste zece ani, dând glas unor izbucniri pe care nu i le arătase niciodată soţului ei, iar lucrătorul, pătrunzând-o adânc, satisfăcând-o într-un fel în care el nu reuşise niciodată, se încordă şi se încovoie, arătându-i ce putea face un bărbat adevărat.

Oliver turnă peste aceste gânduri o cantitate apreciabilă din licoare. Îi umplea capul cu un puls ca un bâzâit, iar pielea i se aprinse, înfiorându-se.

Imaginea soţiei sale, întinsă pe spate şi deschisă larg înaintea lucrătorului, se cristaliză şi o gură o acoperi pe a lui. Gura lui Hopkins. Greutatea trupului angajatului îl apăsa, dar simţi şi cum sânii Amandei se ridicau sub el. Dualitatea senzaţiilor se intensifică până când simţi transpiraţia fierbinte picurând de pe el, peste el.

Închipuirea lui, stârnită de presupuneri şi alimentată de licoarea ameţitoare, nu-l plasa între cei doi amanţi, însă-i furniză senzaţiile încercate de amândoi.

Mădularul i se încălzi, cuprins de pielea umedă în vreme ce se înfigea în trupul convulsionat al Amandei, şi simţi penetrarea dintre picioarele lui, un mâner gros pătrunzând adânc în trupul său, invadându-l printr-un orificiu pe care nu-l avea. Mirosul de parfum îi umplu nările şi fu apoi înlocuit de cel de aftershave de duzină. Palmele îi mângâiau fundul şi pieptul, spatele şi coapsele, şi, pe lângă toate acestea, sexul îi ardea sub albinele adunate.

O bătaie puternică în uşa lui îl smulse brusc din fantezia lui, anulând plăcerea care se acumula şi-i stârnea baza mădularului, făcându-l să bată în retragere. În loc să erupă dinspre el, ejacularea chinuitoare izbucni înlăuntrul său. Albinele erau furioase. Trupurile lor cu perişori, picioruşele lor, subţiri ca un filament, aripioarele lor fremătătoare îi gâdilau vintrea, burta şi sexul. Se agăţară de membrane şi se luptară pentru spaţiu. Jena şi mişcările febrile îl excitară din nou, iar Oliver se întinse după sticla de pe noptieră.

Bătaia insistentă din uşă îi încremeni mâna. Oliver încercă, ignorând chemarea, dar se părea că vizitatorul său nu se lăsa ignorat. Se rostogoli din pat. Îşi trase halatul de pe speteaza unui scaun şi traversă camera.

Hopkins stătea în pragul uşii. Îl salută pe Oliver cu un „bună", într-o tonalitate bogată, marcată de jenă.

Cu stupul cuibărindu-i-se în burtă şi gura amorţită de licoare, Oliver nu spuse nimic, doar se dădu înapoi pentru a-i permite lui Hokins să intre. Părând stânjenit şi străduindu-se să ascundă asta, Hopkins îşi făcu de lucru încrucişându-şi braţele. Oliver remarcă masivitatea antebraţelor vânoase ale şefului de echipă, iar stupul său se aprinse într-un bâzâit furios. Apoi, Hopkins îşi desfăcu braţele, băgându-şi mâinile adânc în buzunarele pantalonilor.

– Domnule Bennett, spuse el. Ştiu la ce vă gândiţi, dar vreau să vă asigur că nu sunt genul de om care să se amestece cu femeile măritate.

Oliver se holbă la bărbatul arătos şi se gândi la fiul grădinarului. Semănau, îşi zise el. Amândoi degajau aceeaşi forţă, o putere care emana din pielea lor în valuri fierbinţi. Asocierea îi stârni şi mai tare stupul, i-l trimise în zbor în partea de jos a pântecului, şi apoi sus, până-n gât.

– Vreau doar să ştiţi asta, rosti Hopkins. Ultimul lucru de care am nevoie în viaţa mea este un soţ gelos.

Şeful de echipă râse sacadat, împingând sunetele printre buze într-o încercare nereuşită de a mai detensiona atmosfera.

Oliver făcu un pas înainte.

– N-am fost niciodată gelos din pricina ei, zise el.

Şeful de echipă părea uluit, însă acest om simplu n-ar putea niciodată să priceapă importanţa unei asemenea declaraţii.

Când Oliver şi-i imagina pe soţia sa şi pe amanţii ei, îi lua locul în toate fanteziile, simţind forţa şi mâinile aspre pe corpul

său. Bărbaţii ei deveneau eroii lui, fiecare dintre ei era fiul grădinarului, Kyle al lui, reînchipuit. Cuprinse cu braţul umărul lui Hopkins, prinzând gâtul omului în curbura cotului său.

– Niciodată din cauza ei.

Se aplecă înainte şi-şi puse buzele pe ale lui Hopkins. Stupul, roind în fundul gâtului său şi adânc, în pântece, se agită tot mai tare. Buzele lui Hopkins erau calde, dar rigide. Mâini puternice împinseră, apoi îl azvârliră. Oliver dădu înapoi clătinându-se, aproape căzu, apoi îşi recăpătă echilibrul.

– Ce-i cu voi, cretinilor? strigă Hopkins.

Păşi înainte şi-l pocni pe Oliver cu pumnul în falcă. Durerea şi şocul loviturii îl surprinseră, dar erau şi excitante.

Ţi-a plăcut asta? Ciudat nenorocit! Căcat răsfăţat ce eşti!

Kyle îl lovise în toţi aceşti ani care trecuseră. Urlând obscenităţi şi acuzaţii, băiatul mai mare îl lovi şi-l izbi, apoi scuipă.

După momentele minunate petrecute împreună, în vreme ce ecoul plăcerii întâlnirii lor încă-i mai cânta în trup, Oliver nu putea înţelege agresiunea. Uluit, Oliver fugi din magazie. Alergă printre copaci şi arbuşti, direct în stupul plin cu albine care-l aştepta.

Oliver îşi pipăi falca, plimbându-şi mâna peste umflătura ei dureroasă. Şi prima dintre albinele albe ieşi în zbor din gura lui. Încercă aerul, săltând în sus şi-n jos cu aripioarele ei, invizibile din cauza vitezei cu care băteau. Urmă încă una. Hopkins slobozi o înjurătură şi se întoarse s-o ia la goană, însă era prea aproape de uşă şi se lovi cu fruntea de o balama. Izbitura îl făcu să dea un pas înapoi.

Pe Oliver îl durea gura din cauza pumnului lui Hopkins şi din pricina aripioarelor şi trupurilor scrijelitoare ale roiului care ieşea. Zeci de albine albe zburau din gura lui pentru a umple obscuritatea. În partea cealaltă a camerei, Hopkins îşi lăsă fruntea în palme, privind cu o mirare temătoare spre

escadrilele bâzâitoare. Una dintre acele creaturi albe ateriză pe obrazul său.

Îl înțepă.

Ochii lucrătorului se căscară; își înăbuși cuvintele, apoi lovi insecta, zdrobind-o și storcând-o de un lichid care i se împrăștie pe obrazul deja umflat. Oliver privi calm, cu trupul și mintea potolite de bătăile ritmice ale miilor de aripioare. Hopkins se sprijini de perete, cu mâinile ridicate, acoperindu-și fața, în vreme ce un mormăit vag, de panică, îi aluneca de pe buze.

Oliver își ridică brațele și aruncă o privire peste umăr, spre colțul cutiilor, fremătând, brusc, de activitate. Un bâzâit tunător umplu camera, iar Oliver făcu semn roiului său.

Oliver se duse înapoi spre pat, dar mintea-i alerga printre tufe și pete de lumină solară. Chipul îi ardea de înțepăturile albinelor și pulsa din cauza bătăii încasate de la fostul său erou. Aproape orbit, traversă curtea clătinându-se, până la ușa bucătăriei, și se împiedică de prag. Izbucni în plâns, apoi urlă.

O durere proaspătă îi împunse palma și Oliver privi în jos pentru a găsi o albină rătăcită, bălăcindu-se într-o boabă de fluid sidefiu. Insecta captivă își înfipse acul în carnea de la baza degetului mare, protestând față de capturarea ei.

Apăru tatăl lui, înălțându-se deasupra sa, urlând ceva despre prostia lui Oliver. Își ridică palma, să-i arate tatălui său monstrul încă agățat de el, iar tatăl său tăcu brusc...

Tatăl tău mi-a arătat asta, ciudat nenorocit. Și-ți place? Căcat răsfățat ce ești. Ar trebui să-ți iau gâtul, ție și poponarului de taică-tău.

Bătrânul privi pe geamul de la bucătărie, dincolo de curte, poate chiar până la capătul proprietății, acolo unde se afla magazia de unelte. Părând buimac, roșu la față, îi spuse lui Oliver să se spele pe mâini.

Spală-te pe mâini, băiete.

Neluând în seamă lacrimile şi rugăminţile fiului său, tatăl lui Oliver ieşi pe uşa din spate. Peste câteva clipe apăru o menajeră, atrasă de plânsetele băiatului. Nu pierdu vremea şi-l ridică în picioare, urcându-l în maşina ei. Îl duse pe Oliver la spital, unde el rămase peste noapte, cu dureri, halucinând despre tatăl său, Kyle şi albine.

Când fu externat, în dimineaţa următoare, grădinarul părăsise proprietatea împreună cu familia. Oliver nu-l mai văzu niciodată pe Kyle.

Oliver se întinse pe pat, în camera întunecată. Gol, suferind şi umflat, lăsă mugetul aripioarelor să-i limpezească gândurile. Gâlci dureroase îi acopereau pieptul; mădularul îi era carne vie, deformat de atâtea înţepături. O picătură de spermă se scurse de pe marginea capului şi atingându-i pântecul se însufleţi cu mişcări sălbatice, aripi zbătându-se şi gâdilându-i pielea înainte de a se desprinde pentru a se alătura roiului bâzâitor de deasupra lui. Albinuţele albe punctau aerul, se înghesuiau pe pereţi şi se deplasau de pe tavan pe podea. Aroma lor – de miere, amăruie – îi umplea nările. Pe noptiera de lângă el zăcea sticla chihlimbarie, goală.

Îşi răsuci capul, urechea lui umflată îl înţepă când atinse faţa de pernă din bumbac moale. Deasupra cutiei cu băutură din colţul camerei, tavanul se curba, deja, sub fundaţia unui adăpost glorios. Baza striată a stupului avea o circumferinţă la fel de mare ca un platou pentru mâncare şi era la fel de albă ca neaua. Albinele lucrătoare fojgăiau peste structura delicată, adăugând material nou la cuib.

Undeva, jos, petrecerea continua. Amanda flirta, probabil, cu un alt bărbat, seducându-l cu bogăţia lui Oliver, în timp ce-şi jignea soţul cu vorbe aspre. Totuşi, aici, nimic din acestea toate

nu mai conta, pentru că, în cele din urmă, avea ceva numai al său, ceva ce intruziunea tatălui său nu putea pângări, ceva ce Amanda nu şi-ar fi putut imagina. Era în întregime al său. Fraţii Cortland se dovediseră a fi fost prea slabi pentru o asemenea responsabilitate. Dar nu şi Oliver.

La fel ca şi frumoasa Evelyn, va adăposti şi se va îngriji de stupul său. Va fi stăpânul lor, mama lor şi pavăza lor.

Roiul său va creşte în număr şi forţă, iar până la iarnă, pereţii camerei vor lăcrima perle de miere, aşteptând să fie adunată şi depozitată. Cele două lăzi de sticle nu vor fi niciodată îndeajuns pentru păstrarea licorii minunate.

– Oh, vă rog, şopti el camerei.

Şase din lucrătoare se desprinseră din norul de platină pentru a se roti deasupra lui. Fiecare bătaie a aripilor lor aducea promisiunea plăcerii şi creaţiei.

– Vă rog, spuse el din nou, iar lucrătoarele albe coborâră să-i străpungă pielea cu acele lor. Suferinţa erupse şi fu amorţit repede. Urmă euforia, ca un ecou al durerii.

Sub mâna lui, mădularul neliniştit, îngroşat de împunsături, era deja gata să se sloboade. O durere ascuţită izbucni sub urechea lui dreaptă. Oliver ţipă, iar numărul albinelor crescu.

PAZNICUL

P.D. CACEK

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

P.D. CACEK este licențiată în compoziție creativă la Universitatea din Long Beach, din 1975, și de atunci lucrează în domeniul ales de ea.

Pentru povestirile sale scurte a obținut Bram Stoker Award și Premiul World Fantasy, și este autoarea a șase romane, trei culegeri de povestiri și a peste o sută de texte; cele mai recente povestiri ale sale au fost publicate în antologiile *Lords of the Razor* și *Night Visions 12*.

În prezent, Cacek lucrează la un proiect documentar despre pensiunile bântuite, colaborând și la scrierea unui scenariu de film despre Lizzie Borden, pe baza unor noi dovezi. Un pont: Ea a făcut-o, însă nu cu un topor.

Sosi chiar când apunea soarele.

Vara se terminase și ultimele frunze de toamnă – cele care, de săptămâni, îmi umpleau fereastra dormitorului cu foc și aur – dispăruseră. Mai rămăseseră doar crengile și crenguțele cenușii, și prima dată printre ele am văzut-o.

– O verişoară, a explicat Zaideh anul trecut familiei, la Hanuka[1], fluturând telegrama venită în dimineaţa aceea, şi care intrase imediat în centrul atenţiei noastre.

Aşteptasem întreaga zi şi, de asemenea, toată seara, aşa că atunci când, în sfârşit, a luat loc în fotoliul cel mare din camera din faţă, curiozitatea se acumulase în noi ca aburii într-o oală.

– Doar una? întrebă una dintre mătuşile mele.

Iar Zaideh dădu din cap.

– Mda, numai una.

Pot să vă spun că n-am fost singura dezamăgită. Noi, copiii, ne-am uitat unul la altul şi-am dat din umeri. Aveam veri, mai mulţi decât ştiam noi ce să facem cu ei, uneori, aşa că de ce trimisese ea o telegramă? Părea o asemenea risipă, după tot ce ne imaginasem ziua întreagă. Însă părinţii noştri au fost mişcaţi de veste – unii până la lacrimi, alţii s-au înfuriat, iar restul s-au cufundat într-o tăcere care copleşea orice alt sentiment – şi pe noi asta ne-a speriat, făcându-ne să ne tragem unul lângă celălalt. Micile certuri şi vorbe necugetate, care constituiau distracţia noastră zilnică, au fost lăsate deoparte în vreme ce ne întrebam şi ne îngrijoram despre această nou-găsită verişoară.

Ne-am tot frământat timp de un an.

Am tot scornit poveşti timp de un an.

Şi, din nou, am rămas dezamăgiţi.

Din cele câteva fragmente de conversaţii dintre Zaideh şi părinţii mei, auzite de mine – discuţii încheiate întotdeauna când mă observau –, mă aşteptasem să fie mai mare, aproape adultă... însă era mai mică decât mine. Avea numai nouă ani, mi-a spus Mameh în această dimineaţă.

---

[1] Sărbătoare evreiască, celebrată timp de opt zile (n. tr.).

Și-a trecut... prin clipe grele, așa că va trebui să fii bună cu ea. Ca și cu o surioară, da?

Însă eu nu-mi dorisem niciodată o surioară, dar pentru că în ochii mamei mele erau lacrimi, am mințit.

– Da, am zis, bineînțeles că am să mă port frumos cu ea.

De-abia dacă am mai respirat, până când am văzut-o de la fereastra camerei mele... fetița ascunsă într-o haină prea mare pentru ea. Doar o fetiță cu pielea palidă, ochi mari și întunecați, care cătară în sus și mă surprinseră holbându-mă printre crengi.

Doar o fetiță care nu zâmbi când i-am făcut semn cu mâna.

Era întuneric atunci când ușa de la intrare se deschise, se închise, iar murmurul constant al vocilor joase, care umpluse casa încă de la amiază, încetă. Liniștea nu era ceva obișnuit la noi în casă... întotdeauna se auzea un zgomot sau altul: zăngănit de oale, foșnetul ziarelor tatălui meu, șuieratul pătrunzător și, ocazional, muzica din radioul Philco, despre care bunicul insista că suna la fel de bine ca în ziua în care-l cumpărase – iar absența lor mă determină să-mi lipesc mâinile de burtă.

Ea făcuse toate astea. Noua și necunoscuta mea verișoară oprise toate zgomotele care dădeau viață casei noastre.

M-am strâns și mai tare și-am privit cum apăreau primele stele, sperând că bunicul va uita că eram pe-acolo.

Desigur, nu făcu asta.

– Sarah. Vino.

Glasul său reverberă în liniștea ciudată.

Mătușile și unchii mei voiseră să-și aducă și copiii, însă Zaideh le ceruse să n-o facă. *Ea*, necunoscuta, va avea timp mai mult decât suficient pentru a face cunoștință cu ei și să fie prezentată mai târziu... astă-seară, important era să fie determinată să se simtă confortabil. Să se simtă ca acasă.

Eu eram singurul *copil* căruia i se îngăduia s-o vadă în seara aceasta.

– Sarah? *Eilt zich*[1]*!*

Dar nu m-am grăbit deloc. Tot ce-am reușit să fac a fost un mers țeapăn, încet, care m-a dus din camera mea până-n hol și, în cele din urmă, până în capul treptelor. Mumeh Rebecca a mea stătea în capătul scării, plângând încet în batistă, spărgând acea liniște teribilă și nefirească. Inima-mi bătea nebunește când am ajuns la ea, iar degetele ei, de obicei blânde, mi se înfipseră în umăr când mă trase în camera din față.

– Îngrozitor, îngrozitor! *Gevaldikeh zach!* Cum au putut face așa ceva? *Viazoy? Viazoy* pentru așa o ființă mică. La *kinder?* Copii. Numai ea a mai rămas. *Ver volt das geglaibt?* Cine-ar putea crede așa ceva?

Mumeh Rebecca bombănea în continuare în idiș și engleză, în timp ce mă conducea printr-o mare de craci de pantaloni de serj și rochii din crep negru. Veniseră îmbrăcați de parcă s-ar fi pregătit să stea la *shivah*, iar bătăile inimii mele se accelerară.

Zaideh stătea lângă polița șemineului baricadat, dând din cap de parcă s-ar fi rugat, și-mi făcu semn din degete s-o iau înainte.

– Sarah, aici... *kum aher.*

Apoi a întors capul, zâmbindu-i fetiței care stătea cocoțată pe marginea vechiului fotoliu, căptușit prea generos, pe care nu lăsa niciodată să stea nimeni altcineva.

Cu privirile în jos, mâinile încrucișate în poală, părea și mai mică fără haină, noua mea verișoară; mică și fragilă, și mai slabă decât ar trebui să fie oricine la vârsta de nouă ani. Pe fața ei erau riduri, la fel ca pe a lui Zaideh. Ale lui, știam eu, erau de la zâmbetele care întotdeauna-și găseau calea spre buzele lui, însă nu credeam că ridurile ei aveau aceeași cauză.

Era albă ca neaua, iar umbrele de sub ochii ei aveau culoarea prunelor de vară, aceeași culoare ca și bluza purtată de ea.

---

[1] „Grăbește-te!" (n. tr.).

Cineva, poate Mumeh Rebecca, îi legase la spate, cu o panglică roşie, părul de un castaniu noroios; însă arăta prea nouă şi strălucitoare, nepotrivită... ca un trandafir lăsat pe un mormânt.

Am tresărit când Zaideh şi-a dres glasul, dar ea rămase acolo, neclintită, ca o piatră.

– Sarah, ea este verişoara ta, Janna.

Janna, o cheamă Janna.

– Bună, Janna.

Dacă mă auzise sau nu, habar n-aveam. Doar stătea acolo, holbându-se la mâinile ei, în vreme ce cutele din jurul gurii i se adânceau. M-am uitat în sus, spre bunicul meu, iar el dădu din umeri, apoi îngenunche lângă fotoliu şi-i şopti ceva, foarte încet, noii mele verişoare. Pentru o clipă, rămase încremenită, apoi, foarte încet, dădu din cap şi-şi ridică faţa spre mine.

Ochii ei aveau culoarea chihlimbarului şi erau atât de goi, încât arătau ca ai unei păpuşi. Buzele ei se mişcară, tremurară, apoi se strânseră, îndârjindu-se înaintea cutelor de pe obrajii ei. Zaideh oftă şi-şi puse o mână peste ale ei.

– Janna nu ştie engleză, Sarah, zise el. Nu vorbeşte prea mult în nici un fel, aşa că va trebui să ai răbdare, da? O s-o ajuţi?

– Da, Zaideh.

– Bine. *Es iz gantz gut.* Va fi bine... ai să vezi. Da?

Nu eram sigură dacă mi se adresa mie sau ei, dar am dat din cap şi asta păru să fie suficient. Îmi zâmbi, dar strânse mâinile *ei.*

– *Gut.* Acum, mâncăm... vino.

Zâmbetul lui Zaideh stăruia pe buzele sale în timp ce se ridică şi arătă spre bucătărie. Mâncarea era legătura strânsă a familiei mele. Nu exista niciun necaz sau bucurie atât de mare încât să nu poate fi întinsă pe masa mare, de lemn, a bunicii mele, printre tăvi, farfurii şi borcane şi să fie examinată. Bunică-mea era moartă de aproape tot atâţia ani cât trăisem eu, însă tradiţia se păstra.

Așa că familia se așeză, mâncă și discutară până nu mai rămase nimic de spus; dar nici noua mea verișoară, nici eu n-am mâncat cine știe cât. Ea, pentru că totul era prea nou pentru ea, eu... pentru că ea era acolo. Ținea lingura pe care mama i-o împinsese în mână, ducând-o spre farfuria plină cu mâncare din fața ei și apoi la gură, atunci când cineva, de obicei Zaideh, îi spunea să mănânce. Atunci când nu zicea nimeni nimic, își lăsa jos lingura și se uita... ochii ei de chihlimbar, ca de păpușă, oglindind lumânările despre care mama crezuse că ar aduce o tușă festivă, privirea ei oprindu-se undeva, pe la mijlocul mesei.

Însă, din când în când, ochii aceia se căscau, iar degetele i se încleștau pe mânerul lingurii, iar cutele de pe obrajii ei se adânceau.

Am fost trimise la culcare devreme, ea și cu mine, dar eu m-am dus fără niciun cuvânt de protest. Mă durea stomacul și nu voiam să mai rămân și să mă uit cum familia se prefăcea că era o seară ca oricare alta: mama și mătușile mele bârfind în bucătărie, unchii și tata pe verandă, fumându-și pipele și disputându-și ultimele scoruri de baseball, Zaideh – fără mine – ascultând fie *Lux Radio Theatre* sau *Fibber McGee and Molly*, sau *The Fitch Bandwagon*, ori *The Lone Ranger*.

Mameh a venit s-o ajute pe noua mea verișoară să se îmbrace cu una din cămășile mele de noapte vechi, apoi se așeză pe patul care, până în acea noapte, fusese numai al meu și cântă un cântec de leagăn pe care aproape că-l uitasem. Era pentru *ea*, bineînțeles, *noua mea verișoară*. Aveam aproape doisprezece ani, prea mare pentru astfel de lucruri, dar am ascultat și-am adormit cu acel cântec în urechi.

Și m-au trezit țipetele.

Prima dată, m-am gândit că era *ea*, însă când m-am ridicat, am văzut că țipau copiii. Băieți și fete, goi... cu pielea și buzele albastre... ochii căscați de frică, în timp ce alergă pe pământul

înghețat... urlând și mai tare pe măsură ce câinii se apropiau tot mai mult. Încă mai urlă când câinii îi ajung din urmă. Apoi, mamele lor încep să țipe când soldați în uniforme întunecate râd – *întotdeauna râd* – și pariază care dintre câini își va termina primul masa. Încerc să-mi îngrop fața sub pături, dar mâini puternice îmi despart brațele și mă scutură ca pe o păpușă din cârpe.

Nu, nu. Trebuie să privești, micuțo. Cum ai să știi dacă nu te uiți? E la fel ca atunci când mergeai la școală. Vezi? Deschide-ți ochii... aceasta este o lecție pe care trebuie s-o înveți.

Mâinile se încleștează de umerii mei și mă întorc spre gardul de sârmă ghimpată de care spânzura cadavrul unei femei, cu capul în jos, ca un pui în vitrina măcelarului... cu gâtul tăiat... eviscerată... sângele înghețat pe pământul de sub ea.

Iar asta-i o altă lecție. Vrei să mai vezi una?

Nu știu ce să fac. Nu știu nici dacă să răspund sau să-mi țin gura. Uneori, vor să le răspunzi... uneori, tăcerea ucide mai repede decât câinii sau cuțitele. Nu știu ce vor de această dată.

Mă auzi, micuțo? Ți-am pus o întrebare.

– N...n...n...

N...n... nu? N-ai auzit? Sau știi deja toate lecțiile? Nu... nu cred asta. Cred că ai uitat tot ce-am încercat eu să te învăț. Da?

Mâinile mi se încleștează pe umeri și mă trag spre una dintre clădiri... iar eu mă întorc... cumva, reușesc să mă răsucesc și să mă uit în ochii albaștri care se holbau la mine dintr-un craniu alb și rânjit.

E vremea pentru încă o lecție, micuțo.

– MAMEH!

Capul patului s-a izbit de perete când m-am ridicat... când m-am trezit. Scâncind, icnind după aer, am strâns pătura în mâini și-am auzit mormăielile înăbușite ale tatălui meu și șoaptele moi ale papucilor mamei mele pe covorul din hol

și, dinspre cămăruța de jos, sforăiturile constante ale bunicului meu. Eram trează, de data asta eram trează... însă nu ajuta.

– MAMEH!

– Da... da, sunt aici, *maideleh*... ssssst, nu-i nimic. Ssss, ssss, ssss...

În clipa următoare, eram în brațele ei, mușcându-mi interiorul obrajilor ca să nu plâng. Aveam aproape doisprezece ani și nu era decât un coșmar... iar dacă aveai aproape doisprezece ani, nu plângeai din cauza coșmarurilor.

Dar tot m-am cuibărit la căldura mamei mele până când m-a desprins de ea.

– Unde-i Janna?

M-am uitat spre partea ei de pat, a patului *meu*, și nu era acolo.

Mâinile mamei mele mi se înfipseră în umeri în același fel ca și cele ale soldatului-cap-de-mort din coșmarul avut.

– Unde-i, Sarah, unde-i Janna? Simon! Simon, *kum!*

Se aprinse lumina în hol, iar tata năvăli în cameră, bombănind, frecându-se la ochi, cu halatul desfăcut. Când, în cele din urmă, se uită spre noi, căscă.

– Ce-i?

Mama îmi dădu drumul și se ridică, iar mâinile i se mișcau precum păsările în lumina galbenă de pe hol.

– Janna nu-i aici! Uite! Nu-i în pat!

Mâinile mamei mele se opriră și se strânseră în pumni.

– Simon... unde-ar putea fi?

Tatăl meu clătină din cap. Părea foarte masiv, cu lumina bătându-i din spate. Nu-i puteam vedea fața.

– Nu-i aici? Cum ar putea să nu fie aici? Sarah...

Se răsuci spre mine, dar tot nu-i puteam vedea fața.

– ...unde-ai verișoara ta?

Nici n-am avut timp să răspund, să-i spun că nu știam. Zaideh intră în cameră, pătura croșetată de bunica mea înainte

să moară era așezată pe umerii lui, cu picioarele goale sub cămașa de noapte din flanel.

– *Vos tut zich?*

Mama i-a spus, iar lacrimile care i se adunaseră în glas i-au făcut ochii să ardă.

– A plecat? întrebă Zaideh. Unde-a plecat? Unde s-ar fi putut duce?

– Nu știu! *Ich vais nit!*

– Șșșș, Rachel, gura mai mică.

Glasul bunicului meu era blând, în timp ce el mângâia obrazul mamei mele.

– Despre ce tot vorbești? N-a plecat. Uitați... e acolo.

M-am uitat în direcția în care făcuse semn cu capul și-am văzut-o... pe verișoara mea. Stătea lângă fereastră, învelită în draperie, culoarea galbenă, mohorâtă, de pe hol scăpărând din ochii ei. Am privit cum umbra mamei mele gonește traversând camera.

– Biata copilă.

Vocea mamei mele era moale, aproape o șoaptă, în vreme ce-o ridică pe verișoara mea, ducând-o înapoi în pat.

– Biata copilă. Te-a speriat Sarah?

– *Eu?* N-am făcut nimic.

Mama clătină din cap și se strâmbă – la mine – în vreme ce o cocoloșea pe verișoară pe sub pături.

– Bineînțeles că ai făcut, zise ea, ai speriat-o.

– Am avut... am avut un vis urât.

– Ești prea mare ca să ai vise urâte. Acum, amândouă... culcați-vă. *O gute nacht.*

Apoi mama arătă spre mine.

– Dormi. Acum.

Când am închis ochii, l-am auzit pe tata șușotind.

– Ciudat. M-am gândit că cealaltă ar putea avea vise rele.

Zaideh îi răspunse ceva, dar se pierdu în zgomotul uşii închizându-se. Când în camera mea se lăsă din nou întunericul, am deschis ochii şi-am tras cu urechea la sunetul de paşi care se îndepărta. Şi trebuie că asculta şi ea, noua mea verişoară... pentru că în momentul în care în casă s-a făcut linişte, coborî din pat şi se duse înapoi la fereastră. Înfofolită în draperie, stătea acolo doar, privind în noapte, printre crengile dezgolite ale arţarului.

M-am uitat la ea timp de câteva minute, apoi m-am întors pe partea mea, departe de ea. Era nebună, poate că *asta* se întâmplase cu ea. A înnebunit şi părinţii ei au trimis-o aici pentru că n-o mai voiau. Nici nu era de mirare că avusesem un coşmar, dacă împărţeam patul cu o nebună. Dimineaţa am să-i spun mamei.

Am adormit gândindu-mă la asta şi n-am mai visat nimic toată noaptea.

N-am avut timp să-i spun mamei nimic dimineaţa.

– Te-am chemat acum jumătate de oră, de ce ţi-a trebuit atât timp?

De-abia dacă-şi ridică privirile de la oala de terci de ovăz pe care-l amesteca.

– La ce tot mai stai acolo? Grăbeşte-te şi mănâncă, altfel întârzii la şcoală.

Noua mea verişoară era deja la masă, înfulecând terciul de ovăz de parcă ar fi fost o jucărie întoarsă cu cheia: băga lingura în castron, deschidea gura, lingura în gură, închidea gura, băga lingura înapoi în castron... repetând asta iar şi iar, chiar dacă se părea că blidul ei nu se golea niciodată. Zaideh privi spre mine peste ziarul său, apoi mă mustrului:

– Ai venit aici să te uiţi? Stai jos şi mănâncă înainte să se răcească tot.

M-am aşezat.

– De ce mănâncă aşa?

– Aşa cum? întrebă bunicul. Mănâncă... şi aşa ar trebui să faci şi tu. Haide, mănâncă.

– Dar...

– Destul cu vorbăria. Umple-ţi gura în loc s-o goleşti. Mâncarea-i ca să fie mâncată; cum este ea nu mai contează. Ai noroc că o ai, aşa că înghite.

Mă privi o clipă, ca să pricep că tot ceea ce-mi spusese era important, apoi îmi făcu cu ochiul.

– E bun, da?

Aşteptă până când am dat din cap, înainte de a-şi canaliza din nou atenţia spre ea. Noua mea verişoară.

– *Gut*, nu? *Gut*... terci de ovăz, da. *Farshtaist?* Înţelegi... ovăz... numai. Se spune... terci de ovăz.

Ea-şi ridică privirile, ochii aceia mari şi chihlimbarii holbându-se la faţa lui.

– *Zie farshtait ir?* Spune-o.

El ciocăni în blidul ei şi rosti cuvântul din nou, foarte încet.

– Terci... de ovăăăz.

Ea-şi coborî privirile spre castron.

– *Kasha?*

Zaideh râse.

– Nu, *nain... nain kasha...* terci de ovăz.

– Ciovăăz?

Ai fi putut crede că un înger îşi făcuse, brusc, apariţia în bucătărie.

– Da! *Zoh, iz gut, pisherkeh! Rachel!* Auzi? Janna a zis terci de ovăz! A vorbit!

Mama dădu drumul lingurii de lemn, pentru amestecat, iar terciul se împrăştie pe linoleumul verde cu alb.

– A vorbit! Un miracol... spuneau că s-ar putea ca ea să nu mai... niciodată... A vorbit. Un cuvânt adevărat.

– Bineînțeles că un cuvânt adevărat. Ce altceva să fi spus, un cuvânt născocit? Rachel, șșșt. Janna... Janna, mai spune o dată „terci de ovăz".

– Ciovăăz.

Zaideh mătură aerul cu mâinile.

– Vedeți... auziți? Janna, uite. Uite.

Apucă lingurița de ceai cu care amesteca mierea în ceaiul său.

– *Leffel, yoh... leffel*? Linguriță.

– Longriț.

– Linguriță! Ia te uită... ce geniu avem aici.

Mama a strigat după tata, să vină și să vadă, să asculte, în vreme ce Zaideh arăta spre alte lucruri de pe masă, apoi spre bucătărie și, apoi, spre mine.

– Janna, spune Sarah.

Privirile ni se întâlniră și i-am văzut buzele mișcându-se, dar, înainte să poată spune ceva, mama l-a tras pe tata în bucătărie și după aceea n-a mai fost loc și pentru numele meu.

Și-așa, familia noastră s-a mărit cu încă cineva.

Timp de aproape trei luni, a fost ca și cum am fi avut un bebeluș acasă. Zi și noapte, mătușile mele și femeile de prin vecini găseau motive ca să vină în vizită și întotdeauna veneau cu câte ceva pentru „micuță": un batic țesut de mână, o cutie de haine donate, mult prea bune pentru a fi aruncate, vreo jucărie, o carte sau, poate, doar o tavă de prăjituri pentru a o „îngrășa cum trebuie".

Timp de aproape trei luni, noua mea verișoară a fost buricul pământului, apoi noutatea a trecut. Femeile din vecini s-au întors la familiile lor, iar mama și mătușile au revenit la rutina lor – gătit, făcut curățenie și asigurarea că nicio bârfuliță nu rămânea neîmpărtășită. Zaideh și cu tata au încetat să se mai umfle

în pene, de parcă ar fi făcut ceva nemaipomenit, şi-au început să adoarmă iar înaintea radioului, în fiecare seară, după cină.

Totul a revenit la normal.

Pentru toată lumea, în afară de mine.

Pentru că eram cea mai mică şi „n-aveam nimic important de făcut", a căzut în sarcina mea să am grijă de noua mea verişoară. Trebuia să am grijă să mănânce şi să se îmbrace bine, să exersez cu ea la engleză în fiecare zi, şi să n-o las niciodată singură. Orice jucărie, păpuşă sau carte pe care o aveam trebuia s-o împart cu ea. În orice loc voiam eu să merg, trebuia să vină cu mine. Prietenii mei urmau să devină şi ai ei... viaţa mea să-i fie dedicată ei.

În orice clipă cât eram în casă trebuia să stau lângă ea... să-i vorbesc, să mă joc, să-i citesc şi s-o ajut să uite.

Însă nu mi s-a spus niciodată *ce* anume trebuia s-o ajut să uite.

– *Sarah... Janna,* plecăm! Veniţi să ne pupaţi.

Era marţi, seara de canastă.

Părinţii mei îşi petreceau fiecare seară de marţi jucând canastă. Uneori cu vecinii, de cele mai multe ori cu mătuşile şi unchii mei; în această seară, cu Mumeh Rose şi Feter Aaron, care locuiau într-un apartament frumos, deasupra brutăriei.

Întotdeauna mergeam cu ei când se duceau la Mumeh Rose şi Feter Aaron, dar nu ca să joc şi eu, nici măcar ca să mă uit la partida lor de canastă. Mă duceam şi mă aşezam în bucătăria care mirosea întotdeauna a vanilie şi mere coapte, mâncând prăjituri şi ascultându-l pe Bob Hope în *Pepsodent Show.*

Însă nu şi de data asta.

Tata era deja pe verandă, cu umerii strânşi în haina lui, cu pălăria trasă până la urechi, cheile de la maşină zăngănindu-i în mână. Mama se ocupa de pălăria ei, înaintea oglinzii, iar haina-i atârna încă de cuierul de lângă uşă.

– Sarah, astă-seară trebuie să ai grijă de Janna.

– Dar eu...

– Ne întoarcem devreme.

– Dar Zaideh...

M-am oprit când mama s-a întors spre mine.

– Vreau să stai tu cu Janna. Zaideh a plecat să-l viziteze pe domnul Katz, la spital. Bietul om și-a fracturat șoldul. Ești destul de mare acum ca să rămâi singură și să ai grijă de Janna.

Luna asta am fost destul de mare, luna trecută nu? Însă n-am întrebat asta cu glas tare.

– Ia uite, i se adresă ea oglinzii, când pălăria-i veni perfect, vino și ajut-o pe mama ta să-și pună haina și dă-i un pusi. Janna... *kumt aher*, vino aici.

Am tresărit când a trecut pe lângă umărul meu. Era atât de mică și de tăcută, ca fantoma unui șoarece, ușor de uitat.

– Ai să fii fetiță cuminte, da?

Mama ținu chipul verișoarei mele în mâini.

– Da... fată bună, da?

Verișoara mea dădu din cap.

– *Yoh. Dah*, fată bună.

Acum vorbea în engleză. Puțin – nu mult și nu bine – însă fiecare cuvânt era ca o perlă pentru părinții mei și pentru bunicul. Mama zâmbi.

– Da! Bună fată!

Încetă să mai zâmbească atunci când se ridică și privi spre mine.

– Și tu să fii cuminte, Sarah. Și să nu stai până târziu. Până la ora nouă și asigură-te că încui ușa. Ne întoarcem devreme.

Tata strânse în pumn cheile de la mașină când mama păși pe verandă, trăgând ușa după ea.

– Imediat, imediat, domnule nerăbdător, vin acum. Să închizi ușa, Sarah.

Pașii lor nu s-au îndepărtat până când nu m-am conformat.

Era pentru prima dată când mi se îngăduia să rămân mai mult sau mai puțin singură acasă. O parte din mine se simțea

mândră – părinții mei nu mă mai considerau o copilă – însă cealaltă ar fi dorit să nu se întâmple așa.

Când m-am întors, verișoara mea stătea la baza scării. Privindu-mă. Așteptând.

– Ți-e... foame? Știi... mâncare. Vrei să mănânci ceva?

Am arătat spre gura mea apoi spre burtă. Se uită după mâinile mele și clătină din cap.

– Nu.

Va fi o noapte lungă.

– Vrei să-ți citesc o poveste? *Buch*, știi, carte?

Zaideh îmi corecta mereu exprimarea în idiș, așa că mi-am unit palmele și le-am deschis la degetul mare al fiecăreia.

– Carte?

Ea scutură din cap.

– Radio?

Mă privi doar.

De data asta, eu am dat din cap și m-am dus în sufragerie. Bătrânului Philco i-au trebuit câteva minute ca să se încălzească, dar până atunci își dăduse ea seama ce-o întrebasem și merse după mine. *Eu* m-am așezat în fotoliul lui Zaideh, iar ea pe canapea, înghesuindu-se într-un colț, cu picioarele strânse, în timp ce tema muzicală de la *Pepsodent Show* se răspândea în cameră.

– Bob Hope, i-am explicat.

Dădu din cap.

– Hope[1].

Adormi înainte de prima reclamă și dormea când m-am ridicat să fac un ceai, după ce Bob Hope spusese noapte bună. Zaideh făcea întotdeauna ceai cu miere după terminarea programului, iar apoi ne așezam în bucătărie și ne spuneam aceleași glume pe care tocmai le ascultasem. Știam că nu va fi și

[1] „Speranță“ (n. tr.).

acum la fel, însă, oricum, am făcut ceaiul şi tocmai turnam miere în două cești când am auzit glasuri în sufragerie.

Ceasul din bucătărie arăta că era doar nouă şi cinci minute. Părinții mei se întorseseră mai repede decât de obicei, vorbind în şoaptă ca să nu-i aud. Am lăsat borcanul cu miere să cadă bufnind pe bufet, ca să ştie că-i auzisem. *De fapt, nu au avut încredere în mine, că pot să am grijă de verişoara mea.*

– Vreți şi voi ceai? i-am întrebat. Tocmai am făcut...

Dar, dintr-odată, vocile lor se întețiră şi-am auzit-o pe mama țipând. Credeam că-i mama, până când am ajuns în sufragerie.

Cestile mi-au căzut din mâini şi mierea s-a împrăştiat pe covor în timp ce eu am rămas să văd cum doi soldați-cap-de-mort târau prin cameră o femeie cu ochii de chihlimbar. Figura ei este subțire şi are capul ras, însă îi recunosc ochii... o cunosc. N-am mai văzut-o niciodată înainte, dar o cunosc. Femeia se uită la mine şi mâna ei se întinde chiar când unul dintre soldați o loveşte peste gură. Curge sânge, lucind în lumina lămpii de citit a lui Zaideh, iar când deschide gura, sângele țâşneşte odată cu cuvintele pe care le strigă:

– *Janna! Janna! Es fardrist mir! Janna... gedainkst. Gedainkst!*

Şi le înțeleg.

Janna. Janna, îmi pare rău, Janna... să-ți amintești. Amintește-ți.

Scot un sunet, doar un sunet firav, când se deschide uşa din față, dar este suficient ca s-o trezească; iar în momentul în care verişoara mea deschide ochii, soldații şi femeia care striga se topesc în aer, precum ceața. Intră Zaideh, cu fața roşie de frig.

– *Vos tut zich?* Te-am speriat?

Apoi dădu din cap când văzu cestile sparte şi mierea împrăştiată.

– Te-am speriat. Haide... hai să curățăm asta înainte să se întoarcă acasă mama ta. Adu o cârpă şi nişte apă.

Zaideh se duse să-şi agaţe haina, iar verişoara mea se dădu jos de pe canapea şi se îndreptă, încet, spre mine. Porţelanul spart scoase nişte sunete slabe când adună bucăţelele în palmă.

– *Es fardrist mir*, şopti ea – *îmi pare rău* – şi mi le întinse. Nu pot...

Ies în fugă din cameră înainte ca ea să termine. Nu voiam să ştiu.

N-am vrut niciodată să ştiu.

Dar n-am avut de ales.

S-a îmbolnăvit în prima săptămână de iarnă.

Doar o mică răceală, spuneau ei, *o nimica toată.*

Dar, cu toate întăritoarele preparate în casă şi ceaiurile pe care mama şi mătuşile mele i le turnară pe gât, tusea verişoarei mele se accentuă, devenind un fel de lătrat umed şi gâlgâit, care se înrăutăţi tot mai mult până când, în cele din urmă, scuipă sânge.

Într-o după-amiază, m-am întors de la şcoală tocmai când pleca doctorul. Mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe cap, m-a întrebat cum stau cu sănătatea şi-a dat din cap fără să mai asculte.

Mama era în sufragerie, stând lângă pătuţul pe care dormise Zaideh în timpul ultimei boli a bunicii mele. Era băgat în colţul cel mai apropiat de şemineu, cu cearşafuri şi pături la unul din capete, şi o saltea din păr de cal şi o pernă înfăşată în pânză albastră, cu dungi, la celălalt. În timp ce priveam, mama s-a aplecat şi a atins una din pături.

– Ar trebui să aduc din acelea noi. Astea n-ar ţine de cald niciunui câine.

– Mameh?

Când s-a răsucit, pe obrajii ei şi în ochi erau lacrimi... şi-am alergat la ea, înspăimântată, cu propriii mei ochi umplându-se de lacrimi când i-am simţit mâinile strângându-mă.

– Mameh, ce-i? Care-i necazul? Ce s-a întâmplat?

Pentru moment, nu putu răspunde, apoi ne-am așezat pe marginea pătuțului și-mi spuse. Eram destul de mare ca să știu, zise ea. Janna era foarte bolnavă și va trebui să doarmă aici până avea să se facă bine.

– Se va face bine... nu-i trebuie decât puțină odihnă. Ai să vezi. Odată ce se odihnește puțin, va fi...

Minciuna o sugruma.

– Mameh?

Mama rămase tăcută câteva minute, apoi inspiră adânc.

– Nu se va mai face bine, Sarah. După toate prin care-a trecut, să trăiască cu astea... nu se va mai face bine.

– Dar ce s-a întâmplat cu ea, Mameh?

Mama mă trase mai aproape de ea.

– Nu știu.

Am rămas așa, una în brațele celeilalte, până când a venit tata de la lucru și a dus-o pe Janna jos, în pat.

Mai târziu, în seara aceea, când a adormit toată lumea, am aflat ce se întâmplase cu ea. La început, mă gândesc că este doar o păpușă – una dintre păpușile ei noi – care zace arzând în șemineu, dar pe măsură ce mă apropii, pot vedea cum carnea înnegrită se răsucește de pe oasele unei mânuțe și privesc cum arde o fețișoară perfectă. Copilul din foc nu era decât un bebeluș.

Și nu-i singurul.

Sunt sute... bebeluși, copii, bărbați și femei, goi, stivuiți ca niște crengi... ca niște surcele, așteptând să fie azvârlite în flăcări.

Adormită în pătuț, Janna scâncește și zgomotul focului se întețește, iar mirosul cărnii arse se simte tot mai mult.

Și atunci știu ce se întâmpla... în cele din urmă știu.

Nu numai că le visează, trupurile din foc și mirosul și zgomotele, dar face ceea ce i-a spus să facă femeia cu ochii chihlimbarii... și le *amintește*.

Pot auzi pocnetele focului de coşmar, când mă târăsc în pătuţ, alături de ea. Trupu-i este fierbinte, cămaşa de noapte din flanel în care crescusem cu trei ani în urmă era leoarcă de transpiraţie. Geme când o cuprind cu braţele, dar nu se trezeşte, aşa că coşmarul continuă.

Îi vorbesc în şoaptă, încet şi cu blândeţe, la fel ca şi cântecul de leagăn pe care i-l cântase mama în prima noapte.

– Janna, *veizen.* Arată-mi.

Trupul i se strânge lângă mine, iar lumina focului din coşmar se schimbă într-o strălucire albă, în vreme ce ea stă în aerul îngheţat, tremurând, strângând tare o mână, aproape albastră de frig. *Mâna mamei.* Priveşte în sus, iar mama zâmbeşte, însă ochii ei chihlimbarii arată spălăciţi în reflectoarele lagărului şi spune ceva... dar lumina se modifică din nou şi mama a dispărut şi în locul ei este un tunel care duce spre o sală de baie puternic luminată. Lângă uşă sunt doi soldaţi. Unul împarte prosoape, celălalt săpun. Amândoi zâmbesc. Amândoi au cranii în loc de feţe. Amândoi fac semn cu mâna şi...

Altă mână oferă bomboane. O alta smulge hainele.

Altă mână.

Alt chip.

Alt trup.

Alt ţipăt.

Janna încetă să mai viseze cu o oră înainte de venirea zorilor, iar eu am rămas cu ea până când trupul i s-a răcit. Îmi amintesc că zâmbea. Îmi amintesc totul... toate ororile, toate durerile, toate amintirile care supurau din pielea ei.

Mi le-a dat mie să le păstrez.

Acum e rândul tău.

Cu mulţumiri lui Naomi Birns

PĂDUREA LUI BETHANY

PAUL FINCH

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

PAUL FINCH, fost polițist britanic, este acum scriitor cu normă întreagă. Activează în principal în televiziune și în lumea filmului, deși nu este străin de piețele dedicate prozei scurte. Prima sa culegere, *After Shocks*, publicată în 2001, a fost distinsă cu Premiul British Fantasy, în vreme ce romanul scurt *Cape Wrath* a ajuns pe lista scurtă pentru premiile Stoker, în 2002. Povestirile sale au fost publicate în antologiile *Shadows Over Baker Street*, *A Walk on the Darkside*, *Quietly Now*, *Daikaiju! (Giant Monster Tales)* și *The Mammoth Book of Jacobean Whodunnits*.

Finch scrie periodic pentru *The Bill*, popularul serial polițist britanic de televiziune, în vreme ce *Spirit Trap*, un film horror pentru adolescenți, la a cărui scenariu a contribuit, a apărut pe ecrane în 2005. Tocmai a încheiat primul său roman, *The Twisting Flesh*, și lucrează la o adaptare cinematografică după *Cape Wrath*.

Locuiește în Lancashire, în nordul Angliei, împreună cu soția sa, Cathy, și copiii lor, Eleanor și Harry.

Straniile arătări care au fost observate plimbându-se în Pădurea lui Bethany, pe Bloodybush Edge, duminica trecută, s-ar putea explica într-un fel extrem de banal.

Romanciera de succes Ariadne Jones, proprietara pădurii și a celor peste trei sute de acri de pășune dimprejurul ei, a recunoscut că obiectele sunt aproape sigur „opere de artă mobile" pe care ea însăși le-a ridicat în acea zonă cu pădure deasă de pini.

Incidentul a generat o oarece senzație săptămâna trecută, când niște excursioniști, care nu și-au dat seama că au intrat pe o proprietate privată, au zărit ceea ce mai târziu au descris ca fiind „oribile forme" mișcându-se printre copaci. Unul dintre ei a fost atât de tulburat, încât pretinde că a fugit cinci kilometri până la primul pub, unde și-a spus precipitat povestea în fața clienților uimiți ai cârciumii.

Într-o declarație remisă prin agenții ei, Beckwith-Blenkinsop, doamna Jones, celebra autoare-pustnică, ce locuiește chiar pe moșie, deși niciodată n-a primit musafiri acolo și nici n-a fost fotografiată, spune: „Categoric, îmi cer scuze pentru spaima pe care se poate să o fi produs. Crearea acestor sculpturi mișcătoare este un proiect personal la care lucrez deja de un timp. Intenționez să le expun public, dar nu încă, întrucât mai am mult de lucru. În acest sens, le cer celor interesați să aibă răbdare și să nu intre neinvitați pe proprietate. Pădurea lui Bethany este un mediu ecologic atent controlat și chiar și cei mai precauți călători pot provoca daune accidentale."

North Cheviot Gazette, 29 august 2005

Terri suspină și puse printul jos. De-acum avea colțurile răsucite și era lipicios, de cât îl întorsese în mâini încă de când plecase din Londra. Nu descoperise încă în ce mod reușise Mark să găsească ceva atât de obscur ca acel număr on-line din *North Cheviot Gazette* – un ziar gratuit cu public-țintă rural și, astfel, tiraj minuscul – însă era ceva tipic pentru el.

Se uită iarăși la coala de hârtie. Înțelegea într-un fel de ce-i atrăsese atenția, dar sincer... ceva atât de nesigur merita un

drum neprevăzut de cinci sute de kilometri? Se auzi un *bum* din direcţia pubului; uşa din spate se închisese. Terri se uită prin parbrizul Range Roverului. Mark străbătea de-a curmezişul parcarea, trăgându-şi pe el jacheta de lac. Pentru începutul lui septembrie, era o zi răcoroasă şi cerul era cenuşiu ca ardezia şi promitea ploaie, cum părea întotdeauna să facă în regiunea aceea uitată de Dumnezeu. Terri se născuse într-un ţinut din jurul Londrei, dar călătorise mult. În Europa, ajunsese până aproape de Cercul Arctic, în St Petersburg; în America de Nord vizitase Vancouverul. Niciodată însă, nici în acele îndepărtate zone din nord, nu credea că mai văzuse ceruri atât de ameninţătoare precum cele care se aplecau deasupra nordului Angliei.

– Ceva de bine? întrebă ea, când el urcă în maşină.

– Mda, răspunse Mark, vârând cheia în contact. Mai avem vreo cinci kilometri.

– Slavă Domnului!

Fusese uşor să ajungă la Parcul Naţional Northumberland. Trebuiseră doar să o ţină drept spre nord, plecând din Londra, şi să se oprească cu puţin înainte de graniţa cu Scoţia. Odată ajunşi acolo, însă, totul deveni mai dificil. Aveau cu ei atlasul rutier, care conţinea hărţi atât de detaliate încât indicau şi spectaculosul nume Bloodybush Edge (un imens ţinut sălbatic lipsit de trăsături şi neregulat, în pantă), însă nici pe harta locală pe care o cumpăraseră nu figura vreo Pădure a lui Bethany. Astfel, trebuiseră să o ia pe bâjbâite, să se oprească la ferme şi puburi de ţară precum acela, The High Riding, ca să ceară indicaţii. Acum, în sfârşit, păreau să fi prins o urmă.

– Sper să merite toate necazurile astea, Mark, zise Terri când el porni maşina.

Nu voia să-l sâcâie cu cicăleli superficiale, dar dacă *era nevoie* de o subliniere, ea nu ezita niciodată să o facă.

Intrară pe drumeagul îngust. De-o parte și de cealaltă se deschideau câmpuri presărate cu bolovani și iarbă care creștea în smocuri; anumite porțiuni erau împrejmuite de ziduri de piatră. Din unghiul acela, terenul părea plat, însă asta era ceva înșelător. De fapt, unduia. Pe el șerpuiau pâraie, deseori mascate de văi mlăștinoase și adânci. Ici și colo, pe ridicături de pământ, pâlcuri solitare de brazi stăteau ca niște santinele pe fundalul norilor umflați de ploaie.

– Când am pornit azi-dimineață, eram nouăzeci și cinci la sută sigur, răspunse el într-un târziu. Acum sunt nouăzeci și nouă la sută.

– Bine.

– Tocmai am vorbit cu proprietarul birtului. El zice că a văzut sculpturile cu ochii lui. Zice că sunt de-a dreptul, folosind expresia lui... „date dracului".

– Înțeleg.

Tonul ei neîncrezător îl făcu să continue explicația:

– Ei bine... exact de asta era pasionată și Zoe. Realiza figurine din acelea de metal.

– Figurine date dracului?

– Știu ce a vrut el să spună cu asta, adăugă Mark. Vaca aia proastă se credea în *avangardă*. Obiectele pe care le făcea erau ca niște recreeri în mărime naturală a lucrărilor lui Picasso. Știi tu, umanoide, dar distorsionate, impresioniste. Neconforme cu realitatea.

– Date dracului.

– *Mie* mi se păreau date dracului, da!

– Da, dar Mark, diferența este că tu le credeai așa deoarece erau făcute de prietena mamei tale, iar tu o urai din toată ființa ta. Birtașul ăla le poate considera date dracului fiindcă nu sunt decât o grămadă de gunoaie, creația unui amator. Ești sigur că nu faci confuzie între cele două?

Mark păru să cumpănească în timp ce conducea. Terri îl privea pe furiș. Era un bărbat chipeș, bine făcut, iar buclele sale negre ca smoala și rebele și maxilarul colțos și deseori neras îi dădeau un aer aspru, masculin care contrasta cu faptul că era fiul unui vicar. Desigur, în momentul acela era palid și avea fața trasă. Suferința sufletească cu care se confrunta în prezent se dovedea extrem de stresantă.

– Mark, zise ea, mai cu blândețe. Vreau doar să mă asigur că nu ne păcălim din nou singuri.

– Uită-te la celelalte dovezi, replică el. Locul se numește Pădurea lui Bethany. Numele surorii mele celei mari este Bethany.

– Asta ar putea fi o coincidență.

– Această Ariadne Jones, care zice că a pus figurinele acolo și pe care nu a văzut-o nimeni vreodată... e o autoare de succes. Mama mea a fost o autoare de succes.

– Mama ta scria romane sentimentale. Ariadne Jones e celebră pentru non-ficțiune și se concentrează cu precădere asupra filozofilor New Age.

Mark scutură din cap.

– Și mama a început să fie interesată de asta, mai ales când a apărut nemernica de Zoe.

– Da, dar nu din asta își câștiga pâinea. Mama ta a avut fără-ndoială înțelepciunea necesară de-a fi continuat să scrie ce se pricepea.

– Prea bine, zise el, prea bine... folosesc aceiași agenți literari.

– Beckwith-Blenkinsop probabil că au sute de scriitori de vârf în portofoliu.

El îi aruncă o privire.

– De ce mă tachinezi așa, Terri? Știi că asta e important pentru mine.

– Știu că este. Doar că nu vreau să fii foarte dezamăgit.

– Adică să accept că mama e moartă?

– Mi-aș dori să faci asta.

– Și să ignor indiciile clare care sugerează contrarul?

Terri căzu pe gânduri.

– Nu-s sigur că asta sugerează.

– Dar dacă ar fi vorba de mama ta, n-ai căuta măcar să vezi ce înseamnă?

O ezitare de un minut, apoi tânăra încuviință.

– Bineînțeles că da. Motiv pentru care n-am încercat să te conving să nu venim. Motiv pentru care sunt aici cu tine acum, susținându-te.

Mark conduse mai departe, vizibil încordat. Ea înțelegea de ce. Descoperise dovada aceasta improbabilă cu doar două zile în urmă și de atunci nu făcea altceva decât să planifice călătoria aceasta spre nord. În dimineața aceea era ca o pisică ce mergea pe cărămizi încinse. Drumul în sine, care durase deja cinci ore din cauza traficului enervant de sâmbătă, își lăsase și el amprenta asupra sa.

În timp ce străbăteau ținutul de graniță sumbru, dar înverzit, Terri se gândi la strania familie cu care avea în curând să se înrudească. Hagenii erau celebri în prezent pentru Anthony Hagen, tatăl lui Mark și al lui Bethany, preot anglican și tradiționalist convins, care în scurt timp avea să fie uns episcop de Woking. Diane Hagen, răposata lui soție, fusese renumită la rândul ei, însă acum era mai bine-cunoscută datorită felului în care murise decât pentru numeroasele cărți pe care le scrisese: mașina în care călătoreau ea și tânăra ei protejată, Zoe Wroxeter, fusese găsită în râul Avon, în care plonjase – aparent – după ce trecuse prin gardul de protecție al podului suspendat Clifton. Niciun cadavru nu fusese recuperat, însă toată lumea era de părere că niciuna dintre femei nu era posibil să fi supraviețuit unui asemenea accident. Asta se întâmpla cu

zece ani în urmă, totuşi, iar acum Mark însuşi călca pe urmele mamei sale, făcându-şi un nume ca romancier, deşi în cazul său era vorba de thrillere poliţiste. I se publicaseră deja trei, toate bine primite, ceea ce nu era rău pentru un tânăr de douăzeci şi trei de ani.

Şi atunci începuse toată tărăşenia. Devenise deodată convins că mama lui era încă în viaţă şi că trăia incognito undeva. Terri ştia că Mark avea tendinţa să facă obsesii pentru diverse lucruri, însă nu credea că îşi pierduse simţul măsurii. Era convinsă că atunci când avea în sfârşit să o întâlnească – dacă asta se va întâmpla – pe acea Ariadne Jones şi când avea să vadă cu ochii lui că nu era mama sa, va renunţa la toată povestea.

Ar fi fost mai uşor dacă ar fi urmat procedurile corecte, cu toate că Ariadne Jones nu era dispusă să dea interviuri, şi categoric n-ar fi făcut-o dacă, printr-un noroc puţin probabil, *era* mama lui Mark. Astea fiind spuse, pe Terri tot nu o bucura încăpăţânarea lui Mark de a o vedea pe femeie, chiar dacă asta însemna „să intre dracului cu forţa". Cum îi explicase ea, a intra cu forţa pe o proprietate privată nu era de regulă o idee bună; majoritatea oamenilor o considerau o ilegalitate. Răspunsul lui Mark fusese o tăcere rău prevestitoare.

Trecu prin faţa porţii de intrare pe moşie doar o dată, pentru a nu atrage atenţia, dar Mark nu avea nicio îndoială că ajunseseră la locul potrivit. Nu scria nimic pe poartă, însă era înaltă şi făcută din fier forjat, cu ţepuşe în partea de sus. Într-o parte era o cutie poştală şi un interfon era încastrat într-un stâlp de cărămidă, în vreme ce dintre ramurile de sus ale zadei din apropiere, o cameră de supraveghere înregistra în mod silenţios. Asemenea măsuri de securitate nu o caracterizaseră niciodată pe mama sa, în viaţa de dinainte. Chiar şi atunci când ajunse în culmea popularităţii, trăise deschis în casa parohială şi fusese

mereu dispusă să dea autografe oricui venea la uşa din faţă. Dar apoi, bănuia el, dacă trăsese o linie sub existenţa aceea şi începuse ceva nou, era posibil ca toate celelalte lucruri să fi suferit modificări.

Continuară de-a lungul unui drum de ţară doar niţel mai acătării decât un drumeag de căruţe. Pe ambele părţi se ridicau maluri înalte, acoperite cu grozamă şi ferigi, astfel încât nu puteai să vezi decât drept în faţă, deşi şi într-acolo priveliştea era ascunsă acum de ploaia grea care lovea în parbrizul maşinii de zece minute.

– Doar de curiozitate, întrebă Terri, unde mergem acum?

– În recunoaştere, răspunse el.

Făcu tot posibilul ca asta să sune ca şi când ar fi făcut parte dintr-un plan, dar adevărul era că improviza din nou. Habar nu avea care era dispunerea în teren a proprietăţii Pădurii lui Bethany. Spera că îi dădeau ocol şi că în scurt timp vor întâlni un punct de acces, dar la fel de probabil era şi că se *îndepărtau* de ea. Putea fi doar o chestiune de timp până când pe Terri avea să o cuprindă exasperarea.

Aruncă o privire piezişă spre ea. Viitoarea lui soţie era extraordinar de frumoasă: nasul în vânt, ochii cafenii, cu şuviţele brunete strălucitoare curgându-i mai jos de umeri. Până şi în hainele lălâi de călătorie – un sveter fără formă şi pantaloni din surplusul Armatei, cu buzunare laterale – silueta ei zveltă era inconfundabilă. Deloc surprinzător, ţinând cont de faptul că era model de meserie. De trei ani erau împreună şi în acest scurt răstimp o observase progresând de la o aspirantă tânără şi neastâmpărată într-o prinţesă a podiumurilor din Londra şi Paris. Deşi avea doar douăzeci de ani, numai în ultimele şase luni contractele şi banii curseseră gârlă. Din fericire, aspectele mai puţin plăcute ale stilului de viaţă din lumea modei nu o influenţaseră încă. Nu lua droguri, de pildă, obişnuia să

bea câte un pahar de vin doar la evenimente importante şi nu avea timp pentru genul de toane în care excelau unele colege de profesie.

Acum, mai spusese un lucru pertinent:

– N-am cunoscut-o niciodată pe mama ta, Mark. Dar din câte am auzit despre ea, a fost o mamă bună şi o soţie devotată.

– A fost, răspunse el. Asta obişnuiam să *cred*, cel puţin.

– Haide. Aveai treisprezece ani când a murit. De atunci a trecut destul timp ca să-ţi poţi forma o impresie despre cum a fost cineva.

Mark nu zise nimic. Ştia unde bătea ea.

– De ce să te înşele într-un fel atât de nemilos? De ce să te facă să treci prin agonia convingerii că este moartă? Şi nu doar ţie, ci întregii familii şi tuturor prietenilor ei, din care înţeleg că avea mulţi.

– A avut mulţi până a intrat în scenă Zoe Wroxeter.

– Să nu schimbăm subiectul. Uite, opreşte maşina.

Mark încetini şi, când automobilul se opri, trase frâna de mână.

– Gândeşte-te bine la asta, propuse Terri. Crezi că mama ta te-a iubit?

Mark îşi aminti fericitele seri din copilărie petrecute la lumina trandafirie a căminului, şezând pe genunchii mamei sale în timp ce ea îi citea basme sau poezioare. Un moment, îi fu dificil să îşi reprime lacrimile. Cam pripit, încuviinţă din cap.

– Aşa că te întreb din nou, spuse Terri. Cum crezi tu că se potriveşte asta cu înscenarea propriei sale morţi şi abandonarea voastră, a tuturor, şi nu doar cu asta, ci cu abandonarea responsabilităţilor ei şi a tuturor celorlalte lucruri din viaţa sa? Nu are logică.

– Era lesbi.

– O, Mark...

– Uite, doar fiindcă mama ne iubea pe toţi nu înseamnă că nu era confuză în privinţa propriei sexualităţi.

– Nu spun că nu era, ricană Terri, însă era deja o femeie matură când în sfârşit a recunoscut adevărul despre sine. Mi se pare extrem de îndoielnic că a fost atât de tare năpădită de pofta trupească pentru această Zoe Wroxeter, care, din câte zici tu, a fost o creatură mică, simplă şi afabilă...

– Puţin spus.

– E îndoielnic că ar fi dat cu piciorul la întreaga sa viaţă doar fiindcă era gay. Nu, dacă vă iubea pe toţi.

– Tocmai *fiindcă* ne iubea pe toţi.

Urmă un moment de tăcere.

– Ce vrei să spui? întrebă Terri, într-un târziu.

Mark încercă să explice:

– Când mama s-a măritat cu tata, nu ştia că va deveni un autor de succes. A îmbrăţişat acea căsnicie cu un puternic sentiment al datoriei. Chiar şi mai târziu, când ajungea în fruntea listei de bestselleruri, a stat alături de el la serbările bisericii, la vânzările libere, în vizită la căminele de orfani şi de bătrâni.

– Nu crezi că asta întăreşte ce spuneam eu?

– Nu, deloc. Ştia că era de neiertat o aventură a ei cu vulpea aceea lesbiană, că asta va pângări totul. Nu pricepi? Tata n-ar fi putut îndura. Ar fi fost rău şi numai dacă se vedea cu alt bărbat, darămite cu altă femeie!

Lăsă cuvintele să planeze în aer, apoi adăugă:

– Înscenându-şi moartea, nu a făcut altceva decât să ne protejeze.

– Şi tu o urăşti pentru asta?

– Da. Pentru că ne-a protejat de ceva ce ar fi putut totuşi să refuze. Ceva ce, dacă era puternică, ar fi putut ignora.

Terri nu răspunse şi Mark ştia de ce: aceasta era partea de discuţie asupra căreia fusese sigur că părerile lor aveau să

difere. Deşi era o fată cuminte de la ţară şi nu cine ştie ce petrecăreaţă înfocată, Terri făcea totuşi parte din tiparul metropolitan şi avea o gândire progresistă. Poate că, pentru ea, faptul că mama lui Mark îşi găsise în sfârşit împlinirea era o justificare suficientă a faptului că întorsese spatele familiei, mai cu seamă că pe-atunci ajunseseră toţi la o vârstă la care să se poată descurca singuri. Poate că şi el trebuia să gândească aşa, dar nu putea. Oricât de mult ar fi încercat, simplul gând la ce bănuia că făcuse mama lui îl întrista, îi provoca o durere atât de profundă, încât se transforma mult prea uşor în furie. Şi atunci privi pe lângă Terri, peste drum, şi zări o spărtură în mal şi, de cealaltă parte, un gard scund de plasă, şi furia se aprinse din nou.

Smulse cheile din contact, le vârî în buzunar şi coborî din maşină. Rămase lângă ea. Ploaia încetase, dar aerul era umed şi răcoros. Vântul şuiera pe versanţii mustind de apă ai dealurilor.

– Ce facem acum? auzi întrebarea lui Terri.

– Hai să mergem pe jos de aici, propuse el cu glas aspru.

– Dacă vine cineva pe drum şi vrea să treacă mai departe?

– Cine crezi că va veni într-o seară de sâmbătă?

Aruncă o privire la ceasul de la mână – trecuse de şase.

– Nici lucrătorii de la fermă nu muncesc sâmbăta seara şi mă îndoiesc că altcineva mai trece pe drumul ăsta. Haide, s-a oprit ploaia.

Coborî şi Terri din maşină, dar fără tragere de inimă, aşteptându-se parcă să se ude leoarcă. Imediat ce se dădu jos, Mark încuie maşina, apoi o ocoli spre spărtura din mal. Iarba dintre urmele de roţi era înaltă şi bogată, şi plină de urzici, şi îi udă jeanşii trecând prin ea.

– Ştim măcar că asta face parte din moşie? întrebă Terri.

Tânăra părea îngrijorată. Unul dintre lucrurile asupra cărora insistase la plecare din Londra era acela ca Mark să-i garanteze că nu venea aici pentru a se răzbuna, că nu vor fi probleme

dacă afla că Ariadne Jones *era* mama sa. El promisese că nu vor fi, asigurând-o că, deşi fusese atât de parşiv trădat, nu era un ucigaş.

– Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi un ucigaş, zisese Terri neliniştită. Doar că nu cred că ar ajuta pe cineva dacă ai face o scenă.

– Păi, există scene şi scene, replicase el enigmatic.

– Mark! se răstise ea. Nu plecăm, dacă nu te gândeşti decât să te iei la harţă.

Până la urmă, o asigurase că nu se va lua la harţă, că nu voia decât nişte răspunsuri. Chiar şi atunci, însă, el ştiuse că ea îi cunoştea intenţiile. Şi pe când urcă ridicătura de pământ spre gardul scund, o făcu greoi, tropăind cu bocancii lui de drumeţie, îngreunaţi de noroi, găsind o plăcere tainică în convingerea că retrezea îngrijorările lui Terri de mai devreme.

Gardul îi ajungea doar până la piept şi era vechi şi şubred; atât de şubred, de fapt, încât putea fi uşor culcat la pământ pentru a le uşura trecerea. Dincolo, o păşune, sclipind de apa ploii, cobora cale de vreo cincizeci de metri înainte să se termine într-un zid de conifere. Fără nicio îndoială, aceea era liziera Pădurii lui Bethany. Copacii se întindeau de la nord la sud cât vedea Mark cu ochii şi creşteau aproape unul de altul. Acela trebuia să fie locul. Din câte aflase, Pădurea lui Bethany fusese atent îngrijită şi era compusă exclusiv din brazi. Era totodată relativ tânără, întrucât niciun copac nu părea să fi crescut mai mult de patru metri şi jumătate în înălţime. Se uită atent, încercând să străpungă semiîntunericul ubicuu din spatele trunchiurilor înguste, şi se întrebă cât de adânc în pădure se afla, de fapt, casa. În împrejurări normale, poate dacă ar fi fost mai puţin înflăcărat, nu i-ar fi surâs să se aventureze acolo, mai ales dacă se gândea la articolul de ziar despre „oribilele

forme“ care hălăduiau prin zonă, „operele de artă mobile“ – orice ar fi însemnat asta.

Era clar că Terri simţea la fel. Se strângea singură în braţe, împotriva frigului, şi privea neliniştită zidul de copaci.

– Nu e nevoie să intri dacă nu vrei, spuse Mark.

– Doar am spus că vin cu tine, nu? replică ea. Deşi nu ştiu cine-i mai maniac, eu sau tu.

Ridică ochii spre nori.

– Pot să-mi iau impermeabilul, nu-i aşa?

– Sigur, zise el şi îi dădu cheia de la maşină.

Când ea se întoarse la autovehicul, el sări peste gard şi ateriză în păşune. Străbătu câţiva metri cu paşi mari, fixând tot timpul pădurea cu privirea. În gimnaziu, fusese odată într-o excursie în nordul Ţării Galilor şi petrecuse bună parte din ziua aceea orientându-se într-o pădure de pini asemănătoare. Fusese mult mai dificil decât se aşteptaseră el şi prietenii lui: nu era nicio potecă acolo, niciun pârâu şi aproape niciun reper, cu excepţia câte unei bariere naturale împotriva incendiilor; doar rând după rând de pini identici, cu crengi atât de bogate şi înţepătoare şi împletite una cu alta încât era o aventură să înaintezi în orice direcţie. Cu acea ocazie, desigur, avusese o hartă şi o busolă, aşa încât orice dificultate întâmpinase atunci acum avea să fie amplificată de zece ori.

Mark se gândi să-i spună lui Terri din nou că nu era nevoie să vină şi ea mai departe. Ştia însă că nu-l însoţea doar ca să-i ofere sprijin; voia să se asigure că nu făcea vreo prostie.

Atunci, văzu o mişcare.

La început fu doar un pâlpâit la graniţa câmpului său vizual. Întoarse capul spre stânga, uitându-se atent, încercând să-şi focalizeze privirea spre spaţiile negre dintre crengile smaraldine, încâlcite. Şi da, pentru o secundă meteorică, o siluetă umană

fu vizibilă, dar se îndepărtă în semiobscuritate, dispărând cu rapiditate, așa cum un corp se scufundă în bezna oceanului.

Instinctiv, fără a sta pe gânduri, Mark o luă înainte prin iarbă.

Era prima surpriză adevărată pe care Terri o avusese de la începutul relației sale cu Mark: ajunsese înapoi la gard și nu-l găsise acolo.

Dădu jos gluga impermeabilului și scrută pășunea cu privirea. Sigur nu o luase înainte fără ea? Duse mâna după telefonul mobil din buzunar. Asta ar fi făcut dacă se pierdeau cumva la mall sau altundeva. Dar acum își aminti că, atunci când își luase haina din mașină, văzuse mobilul lui în torpedou.

Iritată, trecu peste gard și porni spre pădure. Pământul era atât de îmbibat cu apă, încât *plescăia* la fiecare pas și, cum Terri nu era încălțată decât cu o pereche de tenișI, se udă la picioare în doi timp și trei mișcări. În cele din urmă ajunse la copaci, însă nici acolo nu-l găsi. Se opri, uitându-se cât de departe putea în adâncul pădurii. Grație modului în care fusese cultivată, solul nu era acoperit decât cu un strat neted de ace. Partea proastă, totuși, consta în faptul că nici lumină nu era prea multă. Adevărat, erau pasaje înguste între șirurile de brazi și acestea porneau de la ea în linii drepte, dar multe se pierdeau repede în tufărișuri dense și umbre dese. Treptat, o lovi enormitatea a ceea ce o aștepta, cu sau fără voia ei. Era împotriva oricărei logici să umble aiurea într-o zonă împădurită tăcută și necunoscută, chiar dacă iubitul ei *era* undeva în apropiere.

Ciuli urechile, în speranța că îl va auzi, dar singurul sunet era șuieratul neîntrerupt al vântului pe crestele îndepărtate ale dealurilor. Până și trilul păsărilor lipsea cu desăvârșire. Terri rămase acolo câteva minute, apoi își trase gluga pe cap și o luă la pas, sigură, înainte. Aceea era o proprietate privată; cine se putea afla acolo care să reprezinte un pericol? Un paznic ar

însoţi-o doar până la ieşire. Braconierii, mai ales în Anglia, erau cunoscuţi mai mult pentru că o rupeau la fugă atunci când erau descoperiţi, nu pentru că atacau. Câteva minute mai târziu, totuşi, acest raţionament păru deplasat. Ajunsă în adâncul pădurii, umbrele se strânseră în jurul ei; se forţă să continue, dar curând trebui să se întoarcă pe o parte doar ca să poată înainta cât de cât. Şi aerul se schimbase. Afară era proaspăt, revigorant. Acolo avea o aromă ciudată – a răşină de la copacii tineri şi a mucegai de la stratul de vegetaţie moartă de sub picioare. În scurt timp, calea îi era brăzdată de pânze de păianjen sclipind pline de picături de ploaie; pe rădăcinile mai expuse creşteau mănunchiuri de ciuperci aparent otrăvitoare. Cum vântul nu putea să pătrundă foarte departe, tăcerea deveni mormântală. Domnea în acelaşi timp pacea: era grea, rău prevestitoare, de parcă ţi-ar fi interzis să o deranjezi; pacea pe care o întâlneai la biserică, gândi ea.

Atunci, o arătare îi tăie calea.

Terri încremeni. Pe şira spinării îi urcară fiori reci ca nişte impulsuri electrice.

O arătare destul de neplăcută.

Pentru început, nu umbla. Cel care anunţase că a văzut fiinţe *umblând* în pădurea aceea se înşelase amarnic. Arătarea aceea alunecase, sau poate „plutise“ era un cuvânt mai potrivit. Traversase cărarea în faţa ei dintr-o singură mişcare lină, fără vreo tresăltare ca acelea pe care le asociezi de regulă cu animalele cu picioare. Nu că ar fi fost convinsă că fiinţa aceea *avea* măcar picioare. I se păruse că purta un veşmânt zdrenţuit, ca o rochie, aproape o togă, cu o porţiune aruncată peste umărul stâng, astfel încât nu putuse zări decât partea superioară a trunchiului. Dacă puteai numi trunchi aşa ceva. Deoarece era scheletic ca un moroi: o cutie îngustă, pusă în picioare, construită din metal tubular şi vopsită într-un alb cadaveric. Terri

se întrebă dacă ar fi strălucit în întuneric, dacă era vopsită într-un alb *luminos*, în timp ce hălăduia prin crângurile acelea profunde și tăcute. În pofida acestui gând aproape sinistru, se împletici în față până acolo unde văzuse arătarea.

O zări din nou și o studie preț de câteva clipe, înainte ca perdeaua de conifere să se închidă la loc și să o ascundă vederii. Terri rămase unde era, gândind cu rapiditate. Avea fără îndoială formă umanoidă. Brațul stâng atârna pe lângă corp și era vizibil o proteză – turnată din plastic deschis la culoare, îmbinat la cot cu un șurub – genul acela pe care îl găseai în rezerva unui spital. Brațul drept însă era îndreptat în față și era mai îngust, mai lung și negru ca smoala, aproape ca un drug de fier ars sau foarte ruginit. La capătul lui avea o mănușă, una de piele. Drugul de fier fusese introdus în mănușă până la degetul arătător; impresia astfel creată era că degetul, în mișcare, indica spre în față.

Terri se avântă prin tufăriș. Nu avea de ce să se teamă acolo. Obiectul era o operă de artă, o sculptură, nimic mai mult. Se chinui să ajungă la loc deschis și se uită în jur. Ce fel de cap avea? Avea impresia că era neted și oval, de forma unui ou, cu o pungă transparentă trasă peste și legată la gât. În față era un soi de fotografie sau poate o ilustrație.

– E cineva? zise ea cu voce tare, dându-și apoi seama cât de absurdă era.

Operele de artă nu răspundeau la contactul uman.

Apoi o zări din nou. Sau, cel puțin, spatele ei – la treizeci de metri depărtare, îndepărtându-se iarăși prin arcadele verzi ale pădurii. Cotise aparent la dreapta și, când Terri se luă după ea, se întoarse din nou. Acum vină spre stânga destul de brusc, luând-o prin surprindere. Deși nu era foarte departe în față, această nouă manevră o dezorientă complet. Se întoarse, confuză, pe călcâie. Ramurile o împiedicau; acele de pin îi înțepau

obrajii. Merse anevoie mai departe, dar arătarea nu mai era în câmpul ei vizual. Se opri să asculte şi nu auzi altceva decât propria-i respiraţie. Nu mai era sigură nici măcar în ce direcţia se uita. Dacă se hotăra să se întoarcă la maşină, nu i-ar fi fost uşor să găsească drumul.

– Mark! strigă.

Deodată, o cuprinse furia. Era udă leoarcă, şi nu doar la picioare, ci şi pe tot corpul: pe sub impermeabil era acum lac de sudoare.

– Mark, unde naiba eşti? strigă ea. Fir-ai să fii, asta e ridicol!

Intră pe un alt culoar drept. Urmând unul dintre pasajele acelea avea să ajungă într-un sfârşit înapoi la lumea exterioară, deşi nu-şi putea imagina în ce parte a pădurii.

– Asta e absurd, zise ea, uitându-se la ceas: era aproape şapte.

Ridică privirea. Norii – cei câţiva pe care îi putea vedea printre crengile întrepătrunse – se risipiseră. De fapt, erau vârstaţi cu albastru, semănând cu nişte scrumbii; era mai mult ca o seară de august decât una de septembrie. Diferenţa era aceea că acum se răcea simţitor şi apusul avea să vină în scurtă vreme. Asta nu însemna nimic; ea trebuia să urmărească pasajul acela până la capăt. Întrebarea era dacă să meargă înainte sau înapoi. Se uită peste umăr.

Şi văzu o arătare care, era limpede, de vreo treizeci de secunde se apropia de ea.

Terri nu-şi putu reprimă un ţipăt. Instinctiv, începu să dea înapoi. Arătarea continuă să avanseze către ea de-a lungul coridorului de copaci. Venea cu iuţeală, fără preget. La început era la douăzeci de metri distanţă, acum la cincisprezece, apoi la doisprezece. Ea îşi continuă retragerea, ştiind doar că nu era aceeaşi arătare pe care o văzuse înainte.

Aceasta părea să fi fost asamblată din saci de gunoi umpluţi cu paie şi legaţi în formă umană cu frânghii, curele şi chingi,

multe dintre cele din urmă bătute cu ţinte de fier. Deasupra purta un joben şi un frac care avuseseră şi zile mai bune. Din mâneci ieşeau gheare de oţel cu trei colţi încovoiaţi şi ascuţiţi. Terri observă că şi obiectul acela plana în loc să umble. În picioare purta pantofi negri cu toc înalt, însă aceştia erau fixaţi pe o placă metalică ce părea să patineze pe podeaua pădurii. Deşi ea se retrăgea încontinuu, arătarea era destul de aproape încât să identifice imaginea alb-negru lipită pe faţa capului umplut cu paie, de momâie.

Era un chip uman.

Fără doar şi poate, era chipul *ei*.

Lui Terri i se opri respiraţia. Murmură ceva ininteligibil, vrând să spună că se înşela, că halucina, dar, deşi chipul acela era redat în negativ fotografic, cu cât se apropia mai tare, cu atât era mai clar.

Şi dacă asta nu era suficient de înfricoşător, vedea acum că ceea ce arătarea avea în chip de mâini se rotea. Braţele ei se flexară de la coate, apoi se îndoiră în sus. Antebraţele se ridicară şi se depărtară. Era un semn de salut, îşi dădu ea seama cu o oroare paralizantă. Geamănul ei demonic voia să o îmbrăţişeze.

Cu un urlet, Terri se întoarse şi o luă la fugă.

Făcu slalom orbeşte printre copaci, zgâriindu-se pe faţă şi pe corp, dar împleticindu-se mai departe cu capul înainte. Teroarea dădea călcâielor ei aripi, însă ea rămânea convinsă că era urmărită. Ce auzea era hârâitul respiraţiei în gâtul său sau foşnetul frunzişului în vreme ce dublura care o urmărea câştiga teren? Putea scăpa de ea, îşi spunea; era în urmă. Putea scăpa uşor de ea. Şi atunci se împiedică.

Se prăvăli în faţă şi simţi că i se răsuceşte glezna. Ceva *trosni*.

Terri vru să strige, atât de intensă era durerea. Însă teama de ceea ce o urmărea o împiedică. Se târî mai departe în patru labe, înfigându-şi unghiile în acele de brad. După vreo zece

metri, încercă să se ridice în picioare, dar asta fu o greşeală. Prin picior o săgetă un foc alb. Se clătină pe o parte şi, căzând pe un trunchi, rămase fără aer. Se rostogoli pe pământul jilav, icnind, cu ochii plini de lacrimi încinse, astfel încât nu observă la început arătarea care se apropiase din lateral şi care acum stătea acolo într-o tăcere contemplativă. Îşi dădu seama că era acolo doar când arătarea se aplecă şi o apucă de umăr.

Mark credea că înţelesese cum se mişcau momâile.

Văzuse de-acum mai multe prin pădure, toate urmând căi misterioase. După ce se ţinuse după una cale de mai mulţi metri, îşi dădu seama în sfârşit că nu aluneca de-a lungul unei bande, cum crezuse la început, ci făcea de-a dreptul parte dintr-un uriaş sistem de troliu cu lanţ. Odată ce fantoşa pieri din vedere, el îndepărtă cu piciorul mizeriile de pe sol şi descoperi un şanţ îngust şi superficial, tapetat cu smalţ uns şi cu clape de cauciuc moale deasupra, câte una de ambele părţi, pentru a împiedica blocarea mecanismului cu resturi vegetale. Un lanţ uns foarte bine se mişca încontinuu în interiorul său. Evident, cârligele pe care erau fixate fantoşele erau plasate la intervale regulate de-a lungul lanţului, care probabil şerpuia pe toată întinderea moşiei. Mai mult ca sigur era acţionat de un mecanism central, un fel de motor, probabil prevăzut cu o roată ai cărei dinţi agăţau verigile lanţului în mişcarea ei de rotaţie. Dacă presupunerea aceasta era corectă, atât timp cât electricitatea era pornită, făpturile acelea stranii aveau să se târască înfricoşător prin Pădurea lui Bethany până la sfântu' aşteaptă. În chip straniu, totuşi, Mark bănuia că unele dintre ele aveau surse de energie suplimentare, dar independente; păreau să fi fost construite pe schelete de oţel care, aparent, aveau părţi mobile. Spionându-le, observase ocazionale mişcări de braţe şi mâini animatronice, ceea ce învestea momâile cu o stranie însuşire vie.

Acum, obiectivul său era însă nu de a descoperi ce scop slujea acea imensă reţea mobilă – deşi l-ar fi fascinat să ştie –, ci să afle dacă, aşa cum presupunea, punctul ei central era casa în care locuia Ariadne Jones. Păianjenul stă deseori în mijlocul pânzei sale, îşi spuse el. Urmărind una dintre momâi şi văzând unde îl ducea părea a fi cea mai bună alegere. Cea asupra căreia se oprise era lată în umeri şi purta o haină răpciugoasă cu mânecile tăiate. Astfel se vedea că în loc de braţe avea arcuri încolăcite şi în loc de mâini, lame de hârleţ, care săltau încontinuu în timp ce arătarea avansa. O perucă roşcată, ţipătoare, îi curgea pe spate. Asta fără-ndoială însemna ceva, însă Mark nu pierdu timpul încercând să-şi dea seama ce, deoarece nici nu începuse bine să urmărească fantoşa, că o casă şi apăru în faţă. O singură privire îi spuse că era cea pe care o căuta. Totuşi, nu era ceea ce se aşteptase să fie.

Nu era bine întreţinută. Deşi în mod evident veche şi impozantă, clădirea era o palidă umbră a ceea ce trebuia să fi fost cândva. Era o construcţie bine proporţionată cu două caturi, clădită din cărămidă rozalie, poroasă, cu ferestre georgiene înalte pe toată faţada şi un turn crenelat cu verandă. Multe porţiuni din acoperiş erau însă vizibil putrezite sau acoperite cu muşchi, iar pe pereţi creşteau smocuri de licheni verzi. Jardinierele de la geamuri erau pline de buruieni inestetice şi chiar unele dintre geamuri erau crăpate şi acoperite cu hârtie pe interior.

Mark ieşi dintre copaci într-o alee cu pietriş. Se uită, perplex, la casă. Mama lui fusese întotdeauna o gospodină desăvârşită. Casa parohială în care el îşi petrecuse copilăria fusese mereu foarte bine îngrijită, pe dinăuntru şi pe dinafară. Chiar şi atunci când ea se apucase serios de scris, întotdeauna îşi găsise timp să se ocupe cu pricepere de casă. Sculptura pe care o urmărise ajunsese între timp la jumătatea aleii. Rigola – întrucât aşa ajunsese Mark să numească şănţuleţul prin care trecea lanţul – mergea

pe diagonală spre aripa de vest a clădirii. Fantoșa intră printr-o arcadă îngustă acoperită, după toate aparențele, cu fâșii dreptunghiulare de plastic opac. Mark nu era sigur dacă aceea era o intrare în casă sau doar o scurtătură spre una dintre anexele de pe cealaltă latură.

Cercetă casa cu privirea, apoi aleea: la dreapta devenea o cărăruie ce dădea ocol clădirii și în stânga cotea, dispărând din vedere, probabil întorcându-se la poarta din față. Nu era niciun semn că cineva s-ar fi aflat acolo: nu se vedea nimeni la ferestre și nu era niciun vehicul la vedere. Traversă tiptil aleea, încercând să nu facă pietrișul să scrâșnească prea tare, și se apropie de intrarea acoperită cu plastic, prin care trecu fără probleme. Dincolo de ea se trezi într-un pasaj boltit, care emana un aer fetid și rece. Pe pereții zugrăviți, igrasia dospea scabros, însă podeaua era din beton și părea măturată recent. Rigola străbătea drept pasajul cale de vreo zece metri, apoi trecea prin ceea ce aparent erau două draperii roz. Mark merse încet spre ele și, când ajunse acolo, observă că erau din plastic și aveau o textură netedă, alunecoasă.

Se opri și ciuli urechile. Se simțea un ecou slab; un sunet ca de mașină și, cine știe de ce, asta îl neliniști. Pentru prima oară, Mark avu sentimentul că dacă mai înainta acum, dacă trecea prin draperiile acelea neinvitat, va comite o fărădelege, va încălca – abia acum – intimitatea casei. Cumpăni în sinea lui. Nu era din fire un om certat cu legea. Asta contravenea tuturor normelor morale pe care tatăl său i le inculcase de-a lungul anilor, dar ajunsese până acolo. Era la câțiva centimetri de răspunsul la o întrebare care îl măcina de zeci de ani.

– În mă-sa! zise el și trecu prin draperii cu pumnii înainte.

Încăperea aflată de cealaltă parte se putea să fi fost cândva un garaj: pe jos era tot din beton și pereții erau dați cu var, în vreme ce tavanul era din scânduri vechi. Dar dacă odinioară

acolo erau adăpostite vehicule, lucrurile se schimbaseră. În aer plutea un iz ciudat – înțepător, amețitor de dulce – și o lumină slabă, roșiatică, emana din nișele pereților unde erau lumânări aprinse. Pe partea opusă a încăperii, un grilaj ardea portocaliu într-o structură neagră ca păcura, care semăna cu un cuptor. Aceasta împrăștia însă o lumină atât de săracă, încât Mark rămase locului câteva secunde ca să i se obișnuiască ochii cu semiîntunericul. Atunci, văzu că rigola vira ușor spre stânga, apoi străbătea odaia, trecând peste o lespede alungită încastrată în podea aproape de peretele din stânga; din lateralul acesteia ieșea un cablu coaxial care șerpuia, dispărând printr-o gaură din plintă. Lespedea aceea părea a fi sursa vuietului de joasă intensitate pe care Mark îl auzise afară și deduse că mecanismul cu roată se afla probabil acolo. Fără-ndoială, roata în sine era dispusă orizontal, astfel încât să poată angrena lanțul fără a interfera cu manechinele în timp ce pluteau pe deasupra. Era ingenios, recunoscu în sinea sa. Întregul mecanism era ingenios, deși oarecum inutil.

Porni să străbată în diagonală încăperea. Erau două uși deschise, una de fiecare parte a cuptorului. Rigola ieșea prin cea din stânga. Mark privi după ea și văzu un pasaj, lung de cincisprezece metri, care mergea paralel cu peretele clădirii, apoi ieșea printr-o arcadă exterioară. Manechinul cu mâini de lopată era acum încadrat în mijlocul ei, îndreptându-se spre un al doilea zid de brazi. Îl privi până când dispăru, după care se întoarse la draperiile de plastic. Nu credea că va trece mult până să apară alt manechin. Nu știa câte erau instalate pe circuit, dar zărise deja destule. Atunci mai observă un lucru: un alt fel de sculptură, cu toate că aceea era puțin probabil să se poată mișca, din pricina formei și a poziției ei improprii. Dacă celelalte stăteau la verticală și erau, în principiu, umanoide, aceasta era întru totul impresionistă. Numai cu un neînchipuit efort de

imaginaţie cineva ar fi putut spune că reprezenta o persoană, însă chiar şi aşa picioarele ei erau cioturi groase, pântecele – uriaş, iar umerii, ridicol de înguşti. Şi capul avea dimensiunea unei portocale. Întregul ansamblu fusese netezit şi rotunjit şi în partea inferioară a mijlocului său era prevăzut acum cu un obiect curbat, ca un vierme, despre care iniţial Mark crezu că era un simbol falic. Înţelese apoi că se voia a fi un şarpe care urca sinuos pe pântecele globular al statuii dintr-o zonă ascunsă aflată între picioare. Sculptura era cam de înălţimea unui copil bine dezvoltat şi era aşezată deasupra cuptorului, pe o platformă din lemn; Mark nu o observase înainte, deoarece lumina radiată de grilajul cuptorului acţionase ca un scut. Chiar şi acum părea lipsită de culoare, deoarece fusese modelată, probabil, din lut, dar observă că sfeşnice de argint fuseseră aşezate, cu respect, de o parte şi de alta a ei. Era în mod evident un soi de idol.

În timp ce studia toate acestea, auzi pe cineva apropiindu-se. Se duse degrabă în pasajul care ducea înapoi afară şi aşteptă acolo. Trecu o secundă, după care paşii intrară. Mark riscă o privire. O femeie pătrunse pe uşa din cealaltă parte. Era scundă şi îndesată, cu păr negru tuns foarte scurt, şi purta sandale, pantaloni largi şi un şorţ mânjit cu vopsea. Ducea trei boluri, pe care le aşeză acum înaintea idolului. Mark era destul de aproape ca să vadă că primul conţinea nuci, al doilea mere şi pere, iar al treilea ceva ce semăna cu o bucată de friptură aproape arsă. Femeia şopti ceva abia audibil, probabil vreun fel de incantaţie. Apoi se lăsă pe vine în faţa grilajului de la cuptor, îl deschise, aşeză carnea înnegrită pe o tipsie de fier şi o împinse în flăcări. După aceasta, se întoarse şi plecă pe uşa pe care venise.

Mark ieşi din ascunzătoare şi se uită atent la idol. Nu-şi putea imagina ce anume reprezenta, asta dacă reprezenta totuşi ceva. Aversiunea pe care o simţea deodată pentru el era însă

corozivă. În clipa următoare sesiză o nouă prezenţă în încăpere. Panicat, se întoarse pe călcâie – dar se relaxă imediat.

Un nou manechin automat pătrunsese prin draperiile de plastic roz şi plutea acum înainte. Acesta semăna cu o sperietoare de ciori: un crucifix subţire din bare de oţel, trăgând după el ceva asemănător unei sutane negre. În chip de cap avea o minge găurită, atât de scofâlcită şi de bătută de vreme, încât faţa-fotografie lipită pe ea era de nerecunoscut. Mark simţi un junghi de repulsie, în vreme ce arătarea traversa încet încăperea către el, pentru ca doar în ultimul minut să vireze la stânga şi să o ia spre ieşire. O urmări cum se îndepărta prin pasaj şi sesiză mişcări noi. Braţele din tije de oţel începură să se rotească, apoi se îndoiră brusc de la mijloc, unul în sus, celălalt în jos. Bara de oţel care îi slujea drept gât avea şi ea o îmbinare, deoarece capul se înclină întâi spre dreapta, apoi spre stânga, cu mişcări smucite, ca de păpuşă.

Asta fu ceea ce îl convinse în sfârşit pe Mark că văzuse destul. De fapt, văzuse deja destul când o zărise pe femeie executând acel ritual pseudopăgân. Nu avea niciun dubiu că era Zoe. Nu îi văzuse faţa, iar ea se îngrăşase în mod evident de-a lungul anilor, însă postura şi pasul ei erau aceleaşi şi, în orice caz, cine altcineva se putea deda unor asemenea fantezii New Age juvenile?

Străbătu odaia cu paşi mari, oprindu-se doar o dată pentru a-şi aduna flegma din gât şi a-l scuipa pe idol. După care ieşi pe uşa pe care o folosise femeia. Făcea legătura cu un pasaj ce părea să ducă spre corpul principal al casei. În foarte scurt timp, Mark văzu că interiorul clădirii era la fel de neîntreţinut ca şi exteriorul. Pereţii erau doar tencuiţi şi, deşi mulţi dintre ei fuseseră ilustraţi cu imprimeuri reprezentând flori, arbori şi alte imagini pastorale, acum erau cojiţi şi crăpaţi. Holul principal era înalt şi lambrisat cu lemn de stejar. Poate că odată

fusese impunător, dar lambriurile îşi pierduseră luciul, covoarele erau roase şi se simţea un miros de jilav. Cele câteva piese de mobilier erau şubrede şi desperecheate, împinse cu nepăsare într-o parte. Ici şi colo, Mark reuşi să identifice porţiuni pe pereţi unde odinioară probabil fuseseră atârnate tablouri. Apoi auzi mişcare în apropiere. Zări două uşi duble deschise şi uitându-se prin ele văzu un salon sau zonă de repaus mare – cu toate că părea să fi fost transformată într-un living multifuncţional şi atelier de lucru. Într-o parte a lui, o sofa şi o măsuţă pentru cafea se aflau în faţa unui televizor vechi, iar lângă acesta – un şemineu cândva impunător, acum prevăzut cu o instalaţie mobilă de încălzire. Într-un plan mai central erau două mese mari, ambele pline de obiecte de birou şi consumabile pentru computer, dar şi cu hârţoage puse alandala. Acelaşi talmeş-balmeş era şi pe podea. Un perete întreg era plin cu rafturi prost înjghebate, fără nicio grijă aparentă pentru aspect, ticsite de cărţi ferfeniţite. Şi pervazurile erau ocupate de stive întregi de cărţi, care blocau în mare măsură accesul luminii zilei. În fiecare colţ, parcă, erau stive de cutii ori baloturi de ziare şi periodice legate cu sfoară. Deşi ar fi trebuit să fie o odaie uriaşă, spaţioasă, lăsa impresia că era înghesuită şi sordidă. Ca şi până atunci, predomina un miros de umezeală.

Femeia era acolo, sorta prin vraful de documente de pe masa din dreapta. Era cât se poate de clar Zoe. Acum vedea asta bine. N-ar fi putut confunda niciodată chipul ei mic şi rotund, care, deşi devenise palid şi puhav de-a lungul anilor, rămăsese la fel de fad şi de neinteresant ca şi înainte.

– Deci acum eşti şi secretara mamei, zise el cu voce tare.

Femeia tresări violent, apoi, şocată şi în acelaşi timp înspăimântată, ridică privirea spre el.

– Tu cine eşti? strigă ea. Cum ai intrat aici?

Mark pătrunse în încăpere.

– Nu recunoşti băiatul de treisprezece ani căruia i-ai distrus viaţa?

Se scurseră câteva secunde, timp în care ea păru prea uluită ca să poată vorbi. Se holba la el, paralizată. Apoi, brusc, femeia lăsă bărbia în pieptul scobit şi clătină din cap, iar Mark văzu, spre marea sa uimire, că părea aproape uşurată.

– Îmi... îmi pare rău, Mark, se bâlbâi ea în cele din urmă. Am crezut...

– Ai crezut că sunt un spărgător? Un violator, poate? Pufni dispreţuitor. Nu te flata singură, Zoe. Nu ţi-aş atinge ruşinea nici cu o prăjină.

La care ea ridică iute ochii spre el. Îi căzu falca. În mod evident, adolescentul inocent şi tâmp care era întotdeauna tăcut şi ascultător în preajma părinţilor, şi atât de politicos cu musafirii, se schimbase mult în ultimii zece ani.

– Cară-te de aici, spuse ea. Cară-te sau chem poliţia.

– Chiar te rog, răspunse Mark. Înscenarea propriei tale morţi pentru banii de asigurare e un delict grav.

– N-a avut nicio legătură cu banii de asigurare!

– Şi crezi că poliţiştii or să creadă asta? Vezi să nu, adăugă el, uitându-se scârbit în jur. Ba poate că or să creadă. Locul ăsta e-o hazna.

Începu să se plimbe de jur împrejurul camerei, luând obiecte în mână, examinându-le, punându-le deoparte. Pe unele doar le atinse uşor cu degetul, temându-se parcă de vreo infecţie.

– La ce te aşteptai? întrebă ea agitată. La un palat?

– Da, la asta. Întotdeauna am crezut că o casă ca aceasta este plină de antichităţi şi opere de artă. Opere de artă *veritabile*, apropo. Nu rahaturile alea pe care le-ai pus să se plimbe creanga pe afară.

– Sunt efigii neprelucrate, atâta tot.

– Nici măcar asta nu sunt. Iisuse, nu-mi vine să cred că ne-a abandonat pentru *asta*.

– Voia o nouă cale.

– Mda, drept între picioarele tale.

– Aşa greşit să fie asta?

– Păi, corect nu este, ricană el.

– De ce, pentru că nesocoteşte cele Zece Porunci?

Acum era rândul lui Zoe să pară dispreţuitoare.

– Nu-mi spune că tu crezi în cele Zece Porunci, Mark. Nici măcar Confesiunea Anglicană nu crede în cele Zece Porunci. Cea mai mică presiune din partea moderniştilor şi ei sunt gata să schimbe totul.

– A fost greşit din partea cuiva ca mama mea, ripostă el. Ea a jurat prin taina căsătoriei că va fi devotată Bisericii – până când te-a întâlnit pe tine. Probabil că i-ai spălat creierul, în vreun fel.

– Ba n-am făcut nimic de felul ăsta!

Zoe îl urmărea pe Mark în timp ce acesta inspecta încăperea, continuând să ia în mână diverse obiecte şi să le lase să cadă. Nu părea însă dornică să se apropie. El ştia că o speria – prin tonul său, prin respiraţia sa profundă şi furioasă, dintre care niciuna nu era doar de faţadă. Ca adolescent, ea nu îl ştiuse niciodată capabil de violenţă. Dar sigur că oamenii se mai schimbă.

– Presupun că pentru tine Biserica creştină nu e decât un simplu patriarhat tiranic, spuse el, obsedat cu menţinerea femeilor în inferioritate.

– Şi tu nu crezi asta?

El se întoarse spre ea atât de repede, încât femeia făcu în spate câţiva paşi.

– Mă doare în cur dacă e sau nu e! lătră el. Dar ştiu că există de două mii de ani, iar tu şi ţicneala ta misticoidă nu o veţi înlocui foarte curând.

– Te rog să pleci, Mark. Prezența ta aici nu ajută la nimic.

– Vrei să știi adevărul, Zoe – nutresc o antipatie viscerală pentru oamenii de teapa ta. Toată bățoșenia asta contraculturală nu-i decât o fațadă, nu? În adâncul tău te mulțumești cu ce primești, ca toată lumea.

Femeia clătină din cap, dar Mark turui mai departe:

– Încă păstrez amintiri vii cu tine infiltrându-te în viețile noastre, întâi prezentându-te ca fan al mamei, apoi ca prietenă, apoi ca tovarășă, până când, într-un final, ne însoțeai peste tot. La orice eveniment, tu erai prezentă. Singurul lucru care mă împiedică să mă învinovățesc fiindcă nu mi-am dat seama mai devreme ce hram porți este acela că nici tata, un om înțelept, nu și-a dat seama. Decât atunci când deja era prea târziu... jigodie.

– Te rog, Mark...

– Cum spuneam, însă, nu ești decât tu și cu tine... un mic nimeni autoamăgit care încearcă să-și inventeze propria realitate, deoarece în lumea adevărată nu-și găsește locul.

– *Asta* este realitatea noastră, acum.

– Asta nu e nimic! Este o ascunzătoare pentru ratații jalnici care-și plâng singuri de milă ca tine... cu operele tale de artă de rahat și salopeta mânjită cu vopsea și frizurile tale bărbătești idioate. Iisuse, nu-i de mirare că a-i feștelit-o în viața reală.

– A feștelit-o și mama ta? ripostă ea. A ratat și ea?

Mark nu-i răspunse. Sau mai degrabă nu putu să răspundă. Deoarece mama lui categoric nu ratase – nici în îndatoririle pe care societatea i le atribuise și nici în cele pe care și le atribuise singură. Încruntându-se, porni iarăși în jurul camerei, culegând diverse obiecte și azvârlindu-le dezgustat în lături.

– În orice caz, adăugă femeia, nu știu de ce te pretinzi un așa de mare misogin. Fiindcă nu ești. Știm asta, ți-am citit cărțile.

Remarca îl făcu să se oprească. Se întoarse încet cu o sută optzeci de grade.

– Mi-ați citit cărțile?

– Da. Și ne-au plăcut. Nu ești o persoană insensibilă, Mark. De ce te comporți de parcă ai fi?

– Cărțile mele sunt povești polițiste, grăi el cu greu. Sunt pline de mizerie și ticăloșie.

– Au în centrul acțiunii o femeie polițist, o persoană inteligentă, stilată și descurcăreață.

– Și în același timp o plăsmuire a fanteziei masculine, replică el.

Zoe clătină din cap.

– Doar și-a croit drum printr-o lume dominată de bărbați.

– Asta pentru că e blondă, frumoasă și are țâțe mari.

– A obținut succesul în viață.

– Pentru că știe să flirteze, nu doar să se lupte.

– Păstrează totuși controlul, face doar ce vrea...

– O, pentru numele lui Hristos! strigă Mark. E o ficțiune, futu-i! Exact ca toate astea. Apropo, ce mama dracului ar trebui să fie aia, mai exact?!

Arătă cu degetul pe geam, spre locul în care o altă momâie automatizată traversa încet aleea către ușa din aripa de vest.

Și atunci, preț de un moment incredibil, probabil fiindcă se uita atât de atent la ea, i se păru că o recunoaște.

Era ridicol, desigur. Momâia, și de data aceasta cu constituție scheletică, însă acum înfășurată cu fâșii alternative de bandaje și folie argintie, și bine căptușită astfel încât semăna cu un rugbist, nu aducea cu nimic din ce putea exista în afara pretențioasei lumi a artei moderne. Și totuși, în mod bizar – posibil datorită capului, care era o găleată întoarsă cu gura în jos și pe care erau desenate o mustață mare și o gură rânjind obscen, și pe care era așezată o pălărie de fetru – îi amintea de Fred, vărul lui de-al doilea, un tip plin de sine care conducea două cluburi de noapte în vestul Londrei.

– Nu se poate, grăi Mark, clătinând din cap. Nu se poate.

– E un enoriaș, răspunse Zoe. Se duce la templu.

– La templu?

– Ai fost și tu acolo mai devreme. Doar pe acolo ai putut intra în casă.

– O, da, templul.

Simpla idee îl făcea să râdă.

– Nu înțelegi că doar despre asta e vorba aici? îl întrebă ea. Ai străbătut pădurea. Cu siguranță ai văzut ce se întâmplă acolo. E dansul ritualic. Drumul cercurilor, labirintul etern.

– Pentru numele lui Hristos...

– Drumul prin viață, adăugă ea, singurul mod veritabil de a o găsi pe Zeiță.

– E-un hârdău de baliverne!

– Așa crezi? Vai, dar *tu* ai profitat de pe urma lor. Îi aruncă o privire aprigă, sfidătoare. Și tatăl tău la fel. Și sora ta.

Mark întoarse privirea către ea. O secundă crezu că auzise greșit.

– Poftim?

– N-a fost oare tatăl tău numit recent episcop de Woking?

Preț de câteva secunde, idei aiuritoare se învârtiră prin capul lui Mark, însă el le îndepărtă degrabă.

– Bine... deci tu și mama citiți ziarele. Mare scofală.

– *Datorită* mamei tale a primit el numirea, zise Zoe. Datorită *ei* ai ajuns tu scriitor de succes la o vârstă atât de fragedă, iar sora ta e deja avocat pledant.

Mark clătină din cap, nedorind nici să asculte, darămite să creadă.

– Cu ce scop crezi că a construit mama ta toate astea? îl chestionă Zoe. Poate că nu mai locuiește cu voi, dar voi rămâneți familia ei. Vă iubește pe toți foarte mult.

Mark continua să clatine din cap. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai nesigur.

– Enoriașul acela, rosti el cu voce tremurată, cel care tocmai a trecut. Semăna cu un văr al meu.

Zoe aprobă din cap.

– *Toți* sunt aici. Toate rudele ei. Voi faceți parte din dansul ritualic la fel ca și ea, probabil chiar mai mult. Și-n timp ce cărările sunt bătute, voi avansați, prosperați...

– *Prostii!*

– Îmi dau seama că nu știu să explic foarte bine. Nu sunt decât o slujitoare.

– *Și mama ce se presupune că este, futu-i? Marea preoteasă?* explodă el.

– Într-un fel, da, răspunse femeia, păstrându-și calmul, evident înțelegând că furia lui izvora din înțelegerea faptului că acesta chiar putea fi adevărul. Ea e cea din care radiază bunătatea. Bunătate care tu *știi* că este reală, întrucât tu însuți i-ai simțit efectele benefice.

Mark încercă să nu-și amintească acele minunate seri lângă șemineu, șezând în poala mamei. Încercă să nu-și amintească glasul ei blând și încurajator când el îi citea primele sale lecții, ori mâinile ei catifelate ajutându-l să-și îmbrace pijamaua. Dar probabil din cauza stresului de peste zi și a șocului descoperirii că persoana pe care o iubise și o venerase în copilărie era încă în viață, lacrimile începură să-i încețoșeze vederea.

– U-unde-i ea? întrebă bâlbâit.

– Se plimbă prin pădure, spuse Zoe. Întotdeauna iese la plimbare seara. La răsăritul lunii, Zeița trebuie să-și facă simțită prezența...

– Termină cu bazaconiile!

– Se întoarce curând. Îți poate explica ea, personal. E mult mai elocventă decât mine.

– Chiar va trebui să fie, se răsti Mark. La zece minute după ce ajung acasă, reporteri din toată lumea vă va călca pragul.

– Asta vei alege singur, desigur.

– Adică am dreptul să aleg? În lumea asta dominată de femei?

– Știu că toate astea ți-au provocat un mare șoc, Mark, spuse Zoe, atingându-l ușor pe braț doar o clipă, dar el se feri imediat. De aceea ne-am ascuns de voi toți. Ariadne își dorea din tot sufletul să nu rănească...

– Diane! Numele ei este Diane!

– Diane, atunci... sau poate Diana. Zeița romană, întruchiparea bunătății, maestră a vindecării...

– Iisuse, Zoe! Maturizează-te odată, futu-i!

– Care seamănă foarte mult cu Fecioara Maria, dacă preferi să auzi versiunea asta.

– Să-mi trag una, nu mă interesează!

Mark își șterse lacrimile cu podul palmei, hotărât să-și recapete calmul și, în același timp, mândria masculină. Probabil că n-ar fi contat mult într-un loc ca acela, dar, la naiba, după cum păreau lucrurile, doar asta-i mai rămăsese cu adevărat.

– Dacă vrei, poți să aștepți aici, vine în curând, spuse Zoe, îndreptându-se spre ușile duble. Îți pot aduce o băutură?

– Mda. Să fie una tare.

– Nu ținem alcool în casă. Ceaiul e bun?

– Numai să nu fie o poșircă d-aia cu ierburi.

Ea încuviință și părăsi încăperea.

Mark se simțea zgribulit și singur, și stânjenit. Era curios ce va spune mama lui, odată întoarsă. Era totodată curios să vadă cum arăta. În tinerețe fusese o femeie frumoasă, înaltă și zveltă, cu păr bălai lung și ochi violeți răpitori. Doar de curând își dăduse seama, dar pe Laura Prince, polițista sexy, eroina sa, o modelase inconștient după vechi fotografii ale mamei lui. Fusese splendidă, lucru care doar îi sporise aerul de mister și, acum că o recunoștea, îi sporea dorința de a o revedea. Oarecum egoist,

înţelese el, descoperi că nădăjduia ca timpul să nu-şi fi lăsat amprenta asupra ei; să nu se fi îngrăşat sau să fi slăbit prea tare.

Atunci auzi un zgomot din hol – declicul unui ivăr.

Se duse drept într-acolo, aşteptându-se ca acel cineva să intre pe uşa din faţă. Nu era însă nimeni în spatele frescei de vitraliu din panoul ei central. Fusese doar vântul, îşi dădu el seama. Se pornise din nou ploaia; pale de vânt loveau pereţii şi geamurile. Mark se relaxă, dar se hotărî că nu va aştepta acolo. Ar fi primul lucru pe care mama lui l-ar vedea intrând. Deşi tânjea acum să o revadă (nu putea nega asta!), o parte din el încă mai dorea să o pedepsească.

Şi în clipa aceea observă uşa din celălalt capăt al holului.

Era o uşă simplă, cândva arătoasă, incrustată cu frunze şi arbori cu chip uman, acum zgâriată şi mătuită, şi chiar vandalizată de cineva care scrisese cu cretă pe ea. Mark se apropie încet şi încercă să citească graffitiul. Era şters, abia lizibil, însă părea să spună *Dezintegrare*.

Curios, apăsă clanţa. Uşa se deschise. Se văzu în faţa a ceea ce odinioară se putea să fi fost o mică sală de recepţie, dar care acum părea să fie folosită ca groapă de gunoi. Nu că ar fi conţinut gunoi de grădină.

Mai multe portrete erau sprijinite de pereţi. Erau în majoritate făcute în ulei şi înfăţişau subiecţi tipic regali: soldaţi britanici, cavaleri, domniţe de Curte. Vechi originale, fără îndoială, însă toate mizere şi rupte, iar unele tăiate intenţionat. Erau totodată mormane de oale sparte de lut şi grămezi de argintării oxidate. Chiar în mijloc, însă – şi acesta era lucrul cu adevărat surprinzător – se găsea un talmeş-balmeş de arme antice, aruncate acolo şi lăsate să se acopere de praf.

Mark înaintă cu paşi siguri.

Era o privelişte copleşitoare. Cu atât mai mult atunci când se gândi că, dacă obiectele acelea erau veritabile, cu siguranţă

erau nepreţuite. Şi chiar copii dacă ar fi fost, păreau atât de vechi încât nu puteau fi decât valoroase. Se găseau acolo săbii lungi, dar şi scuturi, securi de război, buzdugane. Din secole mai recente erau halebarde, platoşe, spade, flinte. Toate erau extrem de deteriorate, multe rupte şi mâncate de rugină pe la margini, şi zăceau pur şi simplu acolo claie peste grămadă.

Încet-încet, înţelese. Armele acelea probabil că decoraseră odinioară interiorul casei, poate la vremea la care mama lui o cumpărase. Fără îndoială, umpluseră holurile şi pasajele, agăţate la loc de cinste. Aduceau, incontestabil, o notă de grandoare. În lumina a ceea ce aflase în ziua aceea, nu-l surprindea totuşi prea mult să le găsească aruncate în felul acela. Chiar şi aşa, îl întrista.

Nu era bine ca toţi oamenii să se adune grămadă sub acelaşi stindard pătat de sânge. Adevărat, armele acelea reprezentau o soluţie la problemele vieţii, o soluţie specific masculină. Mai exact, poate, multe dintre armele acelea datau vizibil din perioada cromwelliană, când războiul *religios* ajunsese în cele din urmă în Anglia, astfel încât şi Biserica lui Hristos era negată prin acel act de nesupunere... însă tocmai aici se găsea adevărata ironie. Deoarece de ororile făptuite cândva de armele acelea nu se făcuse niciodată vinovat Hristos. Iisus le spusese oamenilor să-şi iubească duşmanii şi să-i ierte, nu să-i căsăpească. La fel, nu *toţi* bărbaţii persecutau femeile: tatăl lui Mark, de pildă. Anthony Hagen, nou-numitul episcop de Woking, fusese mereu o voce răsunătoare la amvon şi o figură severă chiar şi în casa sa. Şi da, susţinea în predici că vechile principii erau cele mai bune, condamna ungerea ca preoţi a femeilor, credea că bărbaţii trebuiau să muncească şi femeile să rămână acasă şi să aibă grijă de familie. Şi da, în ochii unora, poate că aceasta era o formă de înrobire a femeii, dar sincer, chiar atât de rău era? Era oare corect să-i pui pe cei de seama tatălui lui Mark în aceeaşi oală cu violatorii şi vânătorii de vrăjitoare?

Se auzi un alt zgomot la uşa din faţă. Mark se întoarse, dar nimeni nu trecu pragul. Aruncă o privire înapoi prin cameră, peste arme, şi zări un bufet înalt. Arăta la fel de neglijat şi ponosit ca toate celelalte obiecte de acolo şi, dacă n-ar fi observat o substanţă neagră, precum smoala, ce părea să se scurgă de pe fundul lui, nici nu s-ar fi oprit cu privirea asupra lui. Se gândi iarăşi la cuvântul mâzgălit pe uşă: *Dezintegrare.*

Când ceva se dezintegra, era gata, se termina, cale de întoarcere nu mai exista.

Înainte să înţeleagă ce făcea, străbătea deja încăperea. Dădu ocol mormanului de arme şi se apropie de bufet. Lichidul forma o baltă vâscoasă în care trei cărăbuşi se zbăteau neajutoraţi. Înfrigurat, Mark îi privi un moment. Apoi întinse mâna, ridică clama şi deschise uşa bufetului.

Mirosul îl lovi înainte să o facă imaginea: de ars, de scrum, de carne stricată, de grăsime umană topită.

Omul de acolo, oricine ar fi fost el, era gol cu excepţia unei curele, care îi fusese înfăşurată în jurul gâtului şi folosită pentru a-l suspenda de un umeraş. Avea corpul brăzdat de dungi în nenumărate culori, în principal verde, purpuriu şi galben, şi era rumen peste tot ca şi când ar fi fost prăjit în unt. Din păr, deopotrivă de pe cap şi de pe corp, îi mai rămăseseră doar câteva smocuri şi găvanele erau nişte scobituri goale.

Mark icni, clătinându-se pe picioare. Era gata să cadă, când, în ultima secundă, se trase de acolo, împleticindu-se înapoi şi prăvălindu-se peste grămada de arme, împrăştiindu-le cu zgomot prin toată camera.

– Ce naiba cauţi aici? strigă o voce din uşă.

Mark întoarse năucit capul şi o văzu pe Zoe. Ţinea în mâini două căni aburinde, însă pe chip avea întipărită o expresie nervoasă. Şi atunci zări bufetul deschis, şi fiinţa dinăuntrul lui, şi obrajii ei, care se îmbujoraseră pentru scurt timp, se albiră deodată.

– Să te întreb şi eu acelaşi lucru? ripostă Mark, ridicându-se nesigur în picioare, dându-şi seama doar atunci ce noroc avusese să facă acea descoperire *înainte* de-a apuca să guste din băutura pe care i-o pregătise femeia.

Aproape fără să conştientizeze, pipăi cu mâna după o armă şi găsi mânerul unui buzdugan cu lanţ.

– Spune-mi, rosti el, arătând spre cadavru, asta-i tot una dintre superioarele tale valenţe femeieşti?

Zoe se uită împietrită cum el ridică arma. O fi fost ea veche, dar încă părea rezistentă. Lanţul era prea lung şi la capătul lui se legăna o bilă cu ţepi de fier de mărimea unui pumn încleştat.

– Asta nu-i ce crezi tu, zise ea, ieşind cu spatele în hol.

– Nu-i ce cred? replică el, urmând-o. Oare nu o bucată din sărmanul nenorocit te-am văzut mai devreme vârând în pântecele plin de flăcări al obscenităţii ăleia pâlpâitoare? O halcă din buca lui, poate? Din interiorul coapsei?

– Era deja mort...

– Scroafă maniacă ce eşti! Ce căcat satanist mai e şi ăsta?

Erau acum în hol şi Mark fandă spre ea. Încercă să o înşface mai mult decât să o lovească, dar încă ţinea în mână buzduganul cu lanţ. Femeia ţipă şi scăpă cănile, spărgându-le. Reuşi la mustaţă să scape de el.

– Nu înţelegi, Mark! A încercat să strice enoriaşii.

– Ce, mormanele alea de gunoi umblătoare de afară! A cutezat să pună mâinile pe unul şi pentru asta l-aţi ucis?

– Nu e asta, insistă ea, continuând să se retragă. Nu l-am ucis. A fost un accident. Eu doar mă folosesc de ce a rămas. Şi n-am făcut-o *noi*. Mama ta nu ştie nimic despre asta.

– Nu ştie ce se petrece în propria ei casă?

– Ea locuieşte acum în mintea sa, Mark.

Femeia continua să se retragă.

– Nu o interesează decât scrisul. Eu mă ocup de toate celelalte lucruri.

– Babornită lesbiană mincinoasă ce eşti!

– Ascultă-mă, imploră femeia. Era un vagabond, un hoinar. Nici nu ştiu cum a pătruns pe moşie, dar a încercat să strice enoriaşii. Şi puterea Zeiţei l-a străbătut.

– Minţi! strigă Mark. L-aţi ucis voi, nu-i aşa? Căţele păgâne ce sunteţi, l-aţi pârjolit, futu-i!

– Ba nu! urlă Zoe.

Pe obrajii ei apărură lacrimi de frică.

– L-a ars Zeiţa. Dar a fost ceva neintenţionat. A încercat să doboare un enoriaş şi energia a erupt înăuntrul lui.

Mark o prinsese acum la strâmtoare, dar deodată cuvintele ei atinseră o coardă lăuntrică. Energie – ea folosise cuvântul *energie*. O imagine i se infiltră în minte – cablul coaxial pe care îl văzuse şerpuind din mecanismul care acţiona manechinele şi intrând în gaura din plintă.

– *Iisuse Hristoase, mare şi drept!* Vrei să-mi spui că chestiile alea sunt electrificate? Că prin ele trece energie electrică?

Se gândi la momâile ambulante şi la numeroasele lor părţi din metal expus.

– Dumnezeule mare, sunteţi malefice sau doar ţicnite?!

– Acesta e un loc sfânt, protestă ea, nimeni nu are voie să vină aici!

– Jigodie proastă! răcni el şi o pălmui tare peste faţă, înainte să pornească grăbit înapoi prin pasaj spre templu. Terri era încă acolo afară...

Intră în sanctuar tocmai când pe acolo trecea una dintre efigii. Nici nu se uită la ea, ci se îndreptă direct spre lespede. Era grea, solidă; dar nu avea să-l oprească. Îşi puse toată forţa şi voinţa în lovitura aceea, avântând buzduganul cu lanţ într-un arc amplu. Se auzi un scrâşnet puternic şi pe suprafaţa lespezii

apărură crăpături. Mark lovi iar şi iar, eforturile sale fiind susţinute de eficienţa brutală a armei, care odată sfărâmase coifuri de oţel şi spulberase ţeste de oameni şi cai, deopotrivă. După doar câteva secunde, lespedea era fărâme.

Zoe se împletici atunci în încăpere, după el. Îl imploră să se oprească. El o ignoră.

Sub lespede, aşa cum bănuise, se găsea o roată aşezată pe orizontală. Se învârtea acţionând lanţul, ţinând în mişcare toată acea pantomimă descreierată. Mănunchiul de fire dezvelite intrau însă în contact cu ea, dănţuind înainte şi înapoi pe suprafaţa ei de oţel lucitor, scoţând scântei albastre. Dumnezeule mare, *intenţionat* fusese instalată aşa; era o adevărată capcană mortală. Pentru un minut fu prea şocat ca să gândească limpede. Dar într-un târziu ridică privirea şi văzu cablul şi locul pe unde acesta intra în perete. Nevrând să rişte atingând roata, alese să-şi îndrepte furia spre locul acela. Avântă buzduganul din lateral, nimerind zidul exact acolo unde se intersecta cu cablul. Un strat subţire de tencuială căzu şi scoase la iveală o priză obişnuită, montată profesionist şi izolată cum trebuie. Mark o lovi şi pe aceasta, iar şi iar, spărgând-o. Apoi prinse cablul şi trase de el. Cu rădăcina acum retezată, cedă fără probleme.

Imediat, totul se opri: roata, lanţul; afară, în pasaj, şi efigia în retragere se opri. Firele dezvelite care electrificaseră roata îşi încetară dansul şi scânteile se stinseră.

Trecu o secundă încordată. Apoi, din spate, Mark auzi respiraţia grea a Zoei. Se întoarse. Femeia se trase îndărăt, cu ochii umezi.

– Acum eşti mulţumit? spuse ea.

– Dacă acum ţi se pare rău, replică el, stai să vezi asta.

Şi se întoarse spre idolul de pe cuptor şi ridică buzduganul. Avea să le arate el ce însemna dezintegrare. La *această* ameninţare, totuşi, femeia reveni violent la viaţă.

– *NU!* urlă ea, sărindu-i în spinare şi încolăcindu-l cu braţele.

Se împletici înainte şi căzu în lateral, dar reuşi să se întoarcă astfel încât Zoe să suporte forţa impactului. Femeia icni atunci când el aterizâ peste ea, apoi se rostogoli de lângă el în agonie, ţinându-se de coaste. El o urmări în genunchi, aruncând buzduganul cu lanţ şi apucând-o cu mâinile de gât.

– Vrei să te rezolv *pe tine* în schimb! gâfâi el. Vrei să te fac martir!

Şi începu să strângă. Nu intenţionase să meargă atât de departe, dar era palid de furie. Văzu ochii femeii dilatându-se şi gura căscându-se imposibil de tare. Ce moi erau ţesuturile musculare sub mâinile sale; ce uşor le putea îndoi, frământa, sugruma. Nu voia să facă asta, îşi spuse, avea *nevoie* să o facă. Trebuia s-o facă. Şi atunci auzi ceva: o voce.

Încet, năuc, îşi reveni. Mâinile i se desprinseră de pe carnea femeii. Şuierând, ea trase aer în plămâni.

Tremurând, beat de emoţie, Mark se ridică şi încercă să localizeze direcţia vocii. Era undeva în spatele draperiilor: în afara casei. Luă iarăşi buzduganul de jos şi trecu violent prin fâşiile de plastic, împleticindu-se de-a lungul tunelului de intrare. Cineva categoric vorbea acolo. Semăna cu Terri.

– ...poate că aş putea înţelege, avu el impresia că spunea ea. ...asta ar fi cea mai bună ocazie.

Mark se opri o secundă, dându-şi seama cu cine era posibil să vorbească ea. Apoi scoase un strigăt şi străbătu în fugă cei câţiva metri de pasaj rămaşi, dând buzna prin fâşiile de plastic, ieşind pe alee.

Ploaia se potolise iarăşi şi acum abia stropea. Însă cele două femei, care tocmai ieşiseră umăr la umăr dintre copaci, era evident că o prinseseră în toi. Impermeabilele lor erau ude leoarcă şi picăturile de apă scânteiau pe ele. Una *era* Terri – şi slavă Domnului pentru asta, slavă pururi Domnului. Cealaltă

însă era mai înaltă și mai durdulie și, cum tocmai își dăduse gluga jos, eliberase bucle lungi de păr încă de-un auriu strălucitor. Aceasta ridică privirea pe când Mark înainta grăbit pe alee către ea și chiar de la distanța aceea – douăzeci de metri, poate – el putu să vadă că anii abia o atinseseră. Era la fel de tânără-bătrână ca oricând, la fel de frumoasă, la fel de înțeleaptă. Chiar și așa, prezența sa nu părea să aibă vreun efect asupra ei.

– Mamă? șopti el. Apoi, mai tare: Mamă, sunt eu!

Se concentra atât de tare asupra femeii, încât la început nu observă enoriașul care stătea neclintit pe alee. Doar când trecu pe lângă el, frecându-se de-a dreptul de el, își dădu seama ce era. Se opri și se uită neîncrezător în urmă. Deși purta joben și frac, și deși avea tot corpul legat ca pentru o partidă sado-maso, imaginea fotografică în negativ folosită în loc de chip nu putea fi confundată. Deoarece era Terri.

Știuseră, deci, și de Terri?

Atât de bine să îl fi ținut sub supraveghere? Să-i fi manipulat și cel mai personal aspect al vieții? Și dacă da, cât de aproape trebuiseră să se apropie și totuși să rămână mereu în ascunzătoare, să privească din umbră, influențându-l? Făcând-o în sensul bun, probabil, dar totuși făcând-o – controlându-l, de fapt. Mark se trezi că scutura din cap. Nu era corect! Nimic din asta nu era. Își iubea mama, da, și asta avea să i-o arate acum, că erau din nou împreună, dar era adult, își făcea singur regulile și își alegea singur femeia, și nimic din toate astea nu era corect, la naiba. Cu un strigăt gâtuit, trase buzduganul în spate.

– Nu! auzi el pe cineva strigând din casă. Zoe.

Avântă arma în jos.

– Nu! auzi din altă direcție. Terri? Nu conta, muierile aveau să plătească.

Urmară lovituri asurzitoare în timp ce Mark îl căsăpea pe enoriaș. Îl lovi în față și în spate, în sus și în jos, aplicându-i lovituri năprasnice, sălbatice, ținând arma cu ambele mâini. Cu fiecare lovitură, din manechin zburau bucăți și metalul din care era făcut zăngănea înfiorător...

– Nu, se tângui Zoe, prinzându-l de jachetă, încercând să-l tragă înapoi.

El se scutură de atingerea ei, deși acum abia dacă mai conta. Efigia logodnicei sale stătea încă în picioare, dar într-un unghi imposibil. Veșmintele ei erau numai zdrențe, măruntaiele de paie erau împrăștiate peste tot pe jos și, în multe locuri, mădularele ei de fier erau vizibil îndoite și rupte. Mark înțelese însă întreaga dimensiune a victoriei sale doar când Terri – adevărata Terri – veni spre el. O secundă păru nesigur pe picioare. Apoi sângele începu să-i șiroiască de la colțurile gurii și el observă că mâinile tinerei atârnau strâmb la capătul brațelor contorsionate. Înainte să poată spune ceva, ea se prăbuși în genunchi și, cu pleoapele fluturând acum peste ochii tiviți de lacrimi profirii, se prăvăli pe-o parte.

Mark simți că începe să se învârtă lumea cu el. Nu-i era clar ce se întâmplase.

Undeva în spatele lui, o auzea pe Zoe suspinând:

– Ți-am spus, Mark, că este Zeița... este puterea Zeiței.

Pentru el tot nu avea sens. Privirea lui se plimba rapid de la o siluetă mutilată la cealaltă. Apoi îl lăsară puterile și căzu în patru labe. Voia să se întindă și să o atingă pe Terri, dar nu putea. Nu mai putea să facă nimic, decât să se uite neputincios în sus la mama sa, care acum în sfârșit se apropiase.

Femeia se uita țintă în jos la el, dar și acum părea că nu-l recunoștea. Mark se uită în ochii ei violeți, care îl străpungeau cu privirea lor, trecând ca prin ceață, și văzând surâsul senin

întipărit pe chipul ei, își aminti cu o neașteptată claritate de numeroasele lucruri pe care le citise referitor la faptul că aceia aflați cel mai aproape de zeități sunt cei perfect puri, perfect calmi și perfect fericiți. Și îl izbi ca probabil inevitabil, și poate just, că după atâtea secole de tortură și suferință – și negare – Zeița era nebună.

UŞURINŢA CU CARE AM ELIBERAT FIARA

Lucius Shepard

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

LUCIUS SHEPARD s-a născut la Lynchburg, Virginia, şi a copilărit în Daytona Beach, Florida, iar acum trăieşte în Vancouver, statul Washington. Povestirile sale i-au adus Premiul Nebula, Premiul Hugo, Premiul Internaţional al Scriitorilor de Horror, Premiul National Magazine.

Ultimele sale cărţi reprezintă o lucrare documentară despre Honduras, *Christmas in Honduras*, romanul *The Taborin Scale* şi culegerea de povestiri *Viator Plus*. Sunt aşteptate alte două romane, având titlul de lucru *The Piercefields* şi *The End of Life as We Know It*, şi două romane scurte, *Beautiful Blood* şi *Unknown Admirer*.

Molly Bruin şi cu mine stăteam întinşi pe burtă în vârful unei coline care domina Droughans Beach, după ce tocmai sfârşisem un futai şi zăceam tolăniţi, cu pielea acoperită de bucăţele de iarbă şi buruieni, ascunzându-ne păcatul, cu feţele în vânt şi cu o viaţă de trăit înainte. Neştiind ce să mai spun, m-am repezit înainte şi mi-am lăsat capul în jos, ca să văd tot ce era dedesubt. Chiar sub margine, o halcă de pământ fusese smulsă de pe suprafaţa colinei şi atârna de nişte rădăcini, unele

groase cât braţul unui copil, din care creştea tufa fusiformă ridicată până lângă mine, iar pe crenguţa ei cea mai de sus era o singură floare roz, esenţa întregului efort subteran şi chinuitor. Floarea aceea mă enerva, şi-am rupt-o, intenţionând s-o strivesc în pumn.

– Pentru mine? întrebă Molly, cu o falsă încântare, ştiind că nu avusesem de gând să-i dau o floare.

Mi-o trase din mână şi se ridică în capul oaselor, prinzându-şi-o în păr. Trupul său era ornat cu cerneluri verzi şi albastre. Încâlceli de lujeri şi frunze, întretăiate de graţia întâmplătoare a vegetaţiei naturale, încovoiată pe lângă sânii ei, împletită peste pântecul ei. Cu floarea încununându-i părul buclat, ar fi putut fi o nimfă, născută în urma vreunei împreunări mistice, şi nu fata unui beţiv şi a unei mizerabile îngrozitoare, soţia acestuia. Chiar şi cele câteva coşuri presărate pe obrazul ei păreau plasate acolo cu bună intenţie.

– Ar trebui să coborâm, zise ea.

– Nu încă.

Un deal urca molcom de la marginea colinei şi, chiar sub vârful lui, cucerită de natură de o încâlceală de tufe şi arbuşti gârboviţi, se afla o cabană dărăpănată, cu acoperişul surpat în interior şi o intrare căscată, sălaşul şoarecilor şi al păianjenilor, umbrelor şi şerpilor. Lăsându-mi privirea liberă, puteam crede că erau rămăşiţele pământeşti ale unui soldat, un uriaş căzut în timpul unui asalt, cu trupul redus doar la oasele coastelor, afişând camuflajul maro şi negru al scândurilor. Pe cer se trăgea o pătură de nori moi şi cenuşii.

– Ar trebui să vedem ce fac şi ceilalţi, spuse Molly. O să se întunece curând.

– Imediat.

M-am rostogolit înapoi pe burtă.

– De data asta, m-ai stors de vlagă.

Mulţumită, se lăsă în jos, lipindu-se de umărul şi de şoldul meu, şi se apucă să împletească fire de iarbă. Întinse o mână, aşezând-o lângă a mea, de parcă le-ar fi comparat mărimea şi paloarea, apoi îşi lăsă capul pe braţ şi rosti:

– Hai să rămânem aici la noapte.

– Unde?

– Am văzut vreo două locuri prin oraş.

– Prea scump.

– Nici nu trebuie să găsim un loc, putem sta treji toată noaptea.

Se rostogoli, scoase o pungă din geantă şi mi-o arătă: conţinea o anume cantitate de pulbere albă şi, într-o sticluţă din plastic, o colecţie de pastile multicolore.

– Le avem pe astea, spuse ea, scuturând punga, făcând-o să foşnească.

– Mda, totuna-i. Nu-mi pasă.

Îşi îngroşă glasul, imitându-l pe al meu:

– Mda, totuna-i. Nu-mi pasă.

– Chiar nu-mi pasă.

– Totul este atât de deprimant.

Se aruncă pe jos, în iarbă, şi-şi lipi fruntea de antebraţ, de parcă ar fi fost copleşită de brutalitatea întregii lumi.

– Mda, tot una-i. Nu-mi pasă.

În acea zi eram cinci şi din câte se părea, în toate zilele. Molly, eu, TK, James şi Doria. Ne deplasam cu un modul mic, hodorogit, atunci când ne deplasam, şi ne plăcea să ne plimbăm cu autobuzele acelea albe, fără şofer, care rulau în sus şi-n jos pe coastă, acţionate de celulele electrice înşirate de-a lungul drumului. Adesea, ne duceau până la Droughans Beach. Furasem o unealtă din trusa unui mecanic, iar asta-mi permitea să desfac un panou din podea şi să controlez opririle şi pornirea.

Dacă mai erau şi alţi pasageri la bord, aceştia cereau să fie lăsaţi să coboare, aşa că noi ne puteam întinde peste banchete, scrijelindu-ne numele (bineînţeles, nu cele adevărate) şi iubirile pe geamuri şi pereţi, urinând pe culoare, ştiind că, atunci când va răspunde cineva semnalelor trimise de autobuzul rănit, noi vom fi departe, spre următorul capitol al poveştii noastre de vandali. Niciunul dintre noi nu împlinise optsprezece ani (eu eram aproape de această vârstă definitorie), locuind ilegal în oraş, împreună cu vreo şase la fel ca noi, supravieţuind prin furturi, prostituţie şi cerşit, iar aceste mici excursii reprezentau culmea bucuriilor noastre vinovate. Fiecare dintre noi putea spune celorlalţi aceleaşi poveşti adevărate despre abuzuri, privaţiuni şi violuri, însă nu avea niciun rost, aşa că ne spuneam unii altora aceleaşi minciuni, un exerciţiu la fel de inutil şi de lipsit de satisfacţii, însă mult mai distractiv. Trăiam ca să minţim, eram mincinoşi profesionişti, iar cele mai alese minciuni pe care le spuneam erau cele crezute chiar şi de noi.

Aproape de locul în care stăteam Molly şi cu mine se aflau nişte trepte de lemn, ducând spre plajă, coborând în două etape, dincolo de cabanele baricadate cu scânduri, dar nu atât de dărăpănate ca şi cea din vârful dealului. La lăsarea serii am coborât pe scară, o cale destul de precară, din pricina unor trepte rupte şi a balustradei şubrede, şi au ajuns pe nisip. Droughans Beach avea o lăţime de vreo sută treizeci de metri, când mareea era scăzută, întinzându-se pe o lungime de cincisprezece kilometri. Nisipul plajei era atât de fin, încât atunci când Molly îşi plimbă tălpile goale pe el, a scos o notă muzicală distinctă. În faţa treptelor, un fragment fosilizat dintr-un maxilar de uriaş se înălţa la nouă metri din apa mică, de un cenuşiu-verzui uniform, din cauza vechimii; doi colţi tociţi, de aceeaşi culoare, un molar şi un canin, se iţeau din valurile limpezi. Zăcea acolo de atâtea veacuri, încât se contopise cu peisajul şi ar fi putut

fi luat drept o formaţiune naturală. La dreapta lui, se găsea o stâncă masivă, de peste şaizeci de metri înălţime, cu un contur de parcă ar fi fost străvechea magazie de unelte a uriaşului, acoperişul ei ascuţit dominând vegetaţia crescută pe stratul gros de rahat de pasăre, lăsat acolo de pescăruşii şi papagalii-de-mare care vieţuiau pe acolo cu miile. În acea seară, apa mării spumega la baza stâncii, iar valurile se spărgeau de laturile ei, împrăştiindu-şi spuma în aer; oricum, odată ce se retrăgea un val, puteai păşi până la baza ei din apă şi să nu-ţi uzi pantofii.

Molly o luă la fugă, să-i găsească pe prietenii noştri printre cei treizeci sau patruzeci de oameni de pe plajă, iar eu m-am ghemuit pe nisip, aproape de limita fluxului. Acolo unde m-am aşezat, vântul se simţea ca o adiere, dar pe vârful stâncii bătea tare: pescăruşii se dezechilibrau la aterizare, bătând din aripi ca să se menţină la acelaşi nivel, punându-şi un picior jos şi clătinându-se înainte de a se cocoţa acolo. Ţipetele lor îndepărtate răsunau ca un lătrat ascuţit al unor căţei mici. Partea dinspre uscat a stâncii părea să fi fost frecată până la un strat de rocă dură, care se vedea lăţindu-se de la bază; gravată astfel, pe un sfert din suprafaţa sa, cu un păienjeniş măreţ de linii întretăiate, care ar fi putut fi şi el un produs al vântului şi vremii, dezvăluia aspectul embrionar al creaturii zidite în stâncă, cu secole înainte. M-am gândit la monstruozitatea pe jumătate lichefiată, lăsată să se maturizeze în bezna solitară, întrebându-mă ce formă luase, şi dacă crescuse până la limitele închisorii sale, ori fusese pipernicită şi deformată de întuneric.

Am rămas acolo timp de aproape o oră, iar gândurile-mi plonjau în locuri la fel de întunecate ca şi această închisoare şi mă ridicasem, apoi, pe fantezii luminoase, în care Molly şi cu mine, TK, James şi Doria, toţi prietenii noştri din oraş, trăiam într-o secvenţă de sănătate curată şi mâncare bună şi droguri destule cât să nu cunoaştem niciodată vreun sentiment

de răzbunare, ori vreo dorinţă sângeroasă; iar apoi mă întind pe nisip, nu pentru că eram adormit, ci pentru că eram oprimat; era ca şi cum o mână, strivitoare prin puterea ei, mă apăsa pe spate, iar eu eram copleşit de neajutorare, de înţelegerea faptului că soarta noastră fusese decisă deja. Pe cât de sigur puteam urmări acel păienjeniş de linii albe, lăsat de străbuni ca avertizare pentru ceea ce era zăvorât în interior, am mai văzut şi linii mai discrete, care o descriau pe Molly păcălită cu un truc, pe TK răpus de o supradoză, James terminat de o boală netratată, Doria sfârşind cu gâtul tăiat. Cu toţii încă tineri şi doritori de viaţă. Singura moarte pe care n-o puteam vedea era a mea, însă am simţit-o apropiindu-se de mine.

În cele din urmă, am adormit şi când m-am trezit era întuneric. Mare parte dintre plimbăreţi şi colecţionarii de scoici plecaseră de pe plajă, iar Molly şi ceilalţi, vizibili sub lumina lunii, se adunaseră în jurul unui bolovan pe care fluxul, în retragere acum, îl dezgolise. Eram furios pe ei pentru că mă lăsaseră să dorm atât, şi m-am îndreptat spre ei, scuturându-mi nisipul din haine, gândindu-mă cum să-mi arăt iritarea. Vorbeau cu un bătrân cu o şapcă pepit şi haine jerpelite. Ţinea o lanternă pe care o tot aprindea din când în când, luminând feţele celorlalţi şi pe a sa în timp ce o îndrepta spre apă. Mi-am dat seama că făceau mişto de el. TK, cu osatura lui plăpândă, cu câteva fire de păr pe buza de sus, jucând rolul de mustaţă, încă un puştan, James, ţâfnos şi musculos, totuşi, cu un cap mai scund decât mine, şi Doria, cu părul ei parţial blond, parţial albastru, cu un chip amar şi sexy; ei toţi, precum şi Molly, adoptaseră o expresie sobră, de parcă s-ar fi concentrat la ceea ce le spunea, dar ştiam că-şi ţineau mişţocăreala în frâu.

– Pe vremea când nu eram mai în vârstă decât voi, copii, zicea el, patrulam pe aici.

– Adică eraţi vreun fel de poliţai, nu? întrebă TK.

– Oh, nu! Făceam parte dintr-o patrulă de mediu. Municipalitatea a angajat şapte dintre puşti ca noi, pentru ca să se asigure că nimeni nu se băga peste bălţile lăsate de flux. Când prindeam pe careva stând pe pietre, aşa cum făceaţi voi, le spuneam că şed pe creaturi vii.

Îşi plimbă raza lanternei peste bolovan.

– Vedeţi asta? Scoici-ghindă şi scoici tubulare. Anemone. Din acelea mici. Dacă vă uitaţi mai cu atenţie, le puteţi vedea cum îşi scot limba afară.

– Pe bune? zise Dory. Stând pe ele, ar putea face o fată să-şi ia câmpii.

– De ce şapte? întrebă James.

Bătrânul reacţionă confuz; îi aruncă lui James o privire neliniştită.

– De ce angajau tocmai şapte? întrebă James cu o insistenţă studiată. Pen' că era un număr magic?

– A fost doar pe perioada verii, rosti bătrânul cu glas scăzut.

– Vă spuneaţi cumva? întrebă TK. Aveaţi vreo denumire, ceva? Cei Şapte... aşa ceva. Orice.

– Şefii Plajei, sugeră Molly, făcându-l pe James să râdă.

– Căcănarii!

Dory privi spre grup, în aşteptarea unei aprobări, dar nimeni nu consideră că remarca ei fusese hazlie.

– Noi nu eram...

Bătrânul clipi, îşi umezi buzele.

– Noi...

– Şi dacă, să presupunem, vedeaţi pe careva făcând aşa?

James se avântă pe luciul apei, plescăind prin balta lăsată de flux.

– Ce-aţi fi făcut? Aţi fi sunat din fluieraşele voastre?

– Probabil, eu te-aş ucide naibii, am zis.

Bătrânul aţinti lumina lanternei asupra mea. Mi-am ridicat o mână, să-mi feresc ochii, şi-am spus:

– Stinge drăcia aia!

Dacă te-ai fi luat după reacţia provocată, ai fi crezut că glasul meu fusese un răget. Bătrânul scăpă lanterna în balta lăsată de flux şi dădu înapoi, împiedicându-se de TK. Mi-am făcut loc pe lângă Doria şi i-am zis:

– Ştii, ăsta-i un loc periculos. Mai ales noaptea.

Mă privi cu teamă, cu un ochi împăienjenit de vinişoare roşii, rostogolindu-se ca la cai, un lucru oribil şi nenorocit, şi i-am spus să nu se mai uite la mine. După ce făcu asta, mi-am apropiat gura de urechea lui şi i-am zis:

– Închipuie-ţi că ai fi aici când o ieşi bestia. Te-ar face bucăţi.

Începu să-şi întoarcă capul, dar i-am zis:

– Nu te uita la mine!

I-am pus o mână pe spate – tremura tot – spunându-i să plece. Tremuratul i se înteţi şi i-am repetat sfatul:

– Pleacă acum, i-am spus, altfel nu mai răspund de nimic.

Făcu un pas nesigur. L-am plesnit peste spatele costeliv, trimiţându-l într-o goană împiedicată; ceilalţi huiduiau şi râdeau.

– Tăceţi dracului din gură! am glăsuit.

Tăcură, cu excepţia lui James, care rosti:

– Du-te-n mă-ta! Cin' te crezi, Dumnezeu?

– Credeam că am lămurit chestia asta luna trecută, am zis. Coastele alea se vindecă bine? Încă te mai deranjează dintele?

Am câştigat înfruntarea din priviri, iar el, ca să-şi ascundă ruşinea, se aplecă să ia lanterna bătrânului.

– Las-o! i-am cerut. Arată mişto.

Şi aşa era, făcea ca balta să aibă o aură sacră, verzuie, ridicându-se în aer.

– De ce v-aţi luat de beşinosul ăla bătrân? am întrebat.

– N-aveam de gând să-i facem nimic, rosti TK.

– Ştiţi cum se întâmplă. Începi să ţi-o freci de careva, doar ca să te afli în treabă, şi chestia scapă de sub control. Careva o încasează şi-atunci începe frenezia îmbuibării.

M-am aşezat pe bolovan, fără să-mi pese de anemonele muribunde.

– Cu toţii avem toane nasoale şi nu ne trebuie mult până explodăm. Aşa ne-o tragem singuri. Corect, James?

– Consideraţi-o o lecţie, am continuat. De ce să vă risipiţi furia asupra cuiva de a cărui durere nu puteţi profita? Trebuie să vă conservaţi furia, s-o hrăniţi. La fel ca pe bestie. Imaginaţi-vă cât de puternică va fi când va ieşi. Toţi acei ani, petrecuţi fără un loc în care să-şi dea frâu liber... cu excepţia asupra sa însăşi. Va fi suficient de puternică să spulbere lumea. Voi trebuie să fiţi tot atât de puternici.

Doria scoase un râs nervos.

– Nu-i distractiv, am glăsuit.

– Hei! făcu ea. Omule, necazu-i că scoţi pe gură atâtea rahaturi. Nici nu pot să te urmăresc.

– Trebuie să gândiţi, am rostit. Trebuie să vă hotărâţi ce vă trebuie ca să supravieţuiţi şi să vă folosiţi furia pentru a dobândi acel lucru.

Ascultau, însă am sesizat plictisul de pe feţele lor. Erau prea deprinşi cu vorbele mele pentru a le mai auzi. Dintre toţi, doar Molly arăta înţelepciunea de a supravieţui, dar chiar şi ea părea plictisită. Am continuat cu dădăceala, sperând că repetarea aceloraşi lucruri va stopa drumul lor spre autodistrugere. Le-am spus să-şi reprime văicărelile, să se dedice strategiilor care le vor fi de folos. Şi, cu toate astea, cu cât le spuneam mai mult lucrurilor pe nume, cu atât mai mult îi scăpam din mână. Începuseră să mă privească la fel ca pe oricare altul. Curând, voi fi la fel de lipsit de importanţă pentru ei ca şi bătrânul.

După ce am încetat să mai vorbesc, Molly împărți din pastile. Mie nu-mi oferi niciuna, știind că mă voi abține. Drogurile m-au adus periculos de aproape de cauza furiei mele. Ceilalți s-au dus să se plimbe de-a lungul plajei, însă eu am rămas așezat pe bolovan. Lumina din baltă mă făcea să mă simt ca un vrăjitor care, prin intermediul unor procese oculte, deschisese un portal la picioarele sale într-un continuum submarin, strălucitor, și, după ce se folosise de plăcerile acestei lumi, contempla posibilitatea de a plonja în aceste ape necartografiate. Mă închipui ca pe o umbră înălțată înaintea strălucirii verzui, un personaj demonic în postura lui Buddha.

Bateria lanternei căzuse într-o adâncitură de pe malul stâncos, iar în apropiere zăcea o anemonă care avea aproape mărimea și conturul dreptunghiular ale unui portofel de damă. Era ceva drăguț, de culoarea jadului, cu marginile străjuite de ceea ce păreau a fi inflorescențe de un verde-închis. Eram tentat să mă aplec și s-o înșfac, dar mă temeam că va fi neplăcută la atingere, ori că s-ar putea să mă înțepe cu acizii ei. Mi-am zis că era cel mai bine să mi-o imaginez, doar, ținând-o în mână. Netedă și tare, o piatră vie. Pe fund, un crab nu mai mare decât nodul degetului meu se străduia să urce între două fire de varec[1] năruite. M-am holbat în apa mică, dar cu o asemenea intensitate, încât se părea că devenisem locuitor al acelui loc sălbatic și tăcut.

Pe când aveam vreo paisprezece ani, l-am pocnit pe tata peste față, punând capăt unui deceniu de tortură psihică și fizică. Lovitura a lăsat un cucui de mărimea unui ou de găină deasupra ochiului său drept, umflându-se instantaneu, însă

[1] Numele unor alge brune marine azvârlite de valuri pe țărm, care sunt folosite ca îngrășământ pentru pământurile nisipoase, ca materie primă pentru fabricarea sodei, iodului etc. (n. tr.).

asupra mea a avut un efect mult mai îndelungat. Înspăimântat de ceea ce făcusem, convins că va chema poliţia, am luat-o la goană spre Spetlow Hill şi m-am căţărat în turnul bisericii (pe atunci era în construcţie), şi mi-am petrecut noaptea acolo, ghemuit sub o copertină, privind afară printr-un schelet de zidărie şi oţel spre acoperişurile turtite ale caselor din oraş şi oceanul indiferent din depărtare. Mă gândeam că Dumnezeu mă ştia de acum. Încălcasem unul dintre tabuurile Lui şi nu mai conta că fusese un act de autoapărare. Ochiul Său nemilos mă remarcase. Totuşi, când mi l-am amintit pe tata zăcând în genunchi, ţinându-se de locul lovit, am simţit o satisfacţie şi o bucurie perversă. A fost cel mai grozav simţământ nutrit vreodată şi mai voiam. Voiam să-L enervez pe Dumnezeu, voiam încă o victorie sângeroasă. Credeam că dacă m-aş fi întors acasă, El sau el m-ar fi omorât. Aşa că, după ce-am furat nişte haine şi ceva bani, am fugit din oraş în căutarea acelui sentiment. Nu l-am mai găsit niciodată, însă am aflat sentimente mai puţin intense, care-mi erau de ajuns. Uluitor cum impotenţa însăşi poate fi făcută neputincioasă de sunetul cuiva gemând pe o alee, sau al impactului bocancului cu osul.

Timp de aproape patru ani, m-am bătut şi mi-am făcut loc cu pumnii prin viaţă. Şi n-a fost totul un marş de triumf. În multe nopţi mi-am găsit culcuşul prin fabrici abandonate, sau prin vreun depou de vagoane, bătut şi umilit, înspăimântat de orice sunet mărunt, scos de şobolanii cuibăriţi pe-acolo; însă, în cele din urmă, am devenit regele propriului meu cuib de şobolani. Iar acum, simţeam cum lumea mă trăgea departe de copilărie, de sinecura mea atât de greu dobândită. Chiar dacă-mi dădăcisem fratele şi sora mea şobolani, ştiind că vor suferi fără îndrumările mele, eram invidios pe starea lor. Văzându-i cum se jucau pe plajă, alergând, căzând în genunchi, borând otrăvurile înghiţite, apoi dispărând în beznă, am simţit

dragoste pentru ei; însă dragostea era o emoţie pe care n-o respectau şi, astfel, pentru a le onora simţămintele, i-am înlăturat din gândurile mele.

Fluxul se dusese. M-am îndreptat spre stâncă, căţărându-mă pe stratul de piatră dură, şi-am găsit un loc unde să mă pot aşeza. Mirosea a ruine, precum o catedrală scufundată de apă, în care odăjdiile, lumânările şi tămâia putreziseră. Valurile se spărgeau de ea cu mai puţină vigoare decât înainte, dar picăturile reci încă mă mai stropeau în izbucniri explozive, iar faţa mi-a amorţit din cauza acestui asalt continuu şi zgomotos. Şi, cu toate acestea, mă simţeam în siguranţă, adăpostit de bezna sa, la fel cum mă simţeam când, după câte-o bătaie, tata mă încuia în vreo debara şi uita de mine noaptea întreagă, ori chiar mai mult, şi mi-am zis că bestia, chiar şi în disperarea ei, trebuie că se simţea la fel de apărată. Am încercat să-i depistez izul în mirosul copleşitor al stâncii, duhoarea păsărilor tăcute din cuiburile lor negre.

Molly alergă pe nisip, dincolo de mine, urmărită de o altă siluetă, mai puţin clară, amândoi ieşind din câmpul meu vizual după ce ajunseseră în spatele stâncii. Vederea lor mi-a îmblânzit gândurile, scoţând la iveală o amintire. Furasem o maşină din parcarea de la mall, îi spărsesem parbrizul şi făcusem aprinderea din sârme, iar noi cinci ne-am avântat pe autostradă. Molly se înălţă şi, în timp ce conduceam, se aplecă afară pe geam ţipând, cu părul în vânt, arătându-le ţâţele celor din maşinile care rulau mai încet. Probabil că semăna cu vreuna dintre figurinele din părţile laterale ale unei corăbii, care prinsese viaţă, şi, cu toate astea, o priveau cu mutrele lor imobile şi previzibile, de parcă fiecare zi din viaţa lor era binecuvântată cu o asemenea frumuseţe demenţială, sau poate că era ceva asupra căruia fuseseră avertizaţi la televizor şi, astfel, erau gata să facă un front solid. Aş fi putut compune cântece despre încremenirea din replica lor.

Se lăsă întunericul, cădea o ploaie uşoară, şi odată ce-am părăsit autostrada interstatală intrând pe Autostrada 26, lucrurile s-au liniştit în maşină. James, cu un aer paranoid, întrebă unde mergeam, iar Doria aprinse o pipă, iar TK se ambala ca un dependent de filme când se apucă să discute despre unul văzut de noi toţi, scoţând la iveală erorile lui de logică, zicând că tripozii de metal sunt îngropaţi în stâncă timp de milioane de ani, suportând o presiune de milioane de tone, da? Şi cum se face că Tom Cruise poate arunca unul în aer cu o grenadă?

– Pentru că-i Tom Cruise, băiete, zise Doria, încercând să nu respire.

Vorbitul o făcu să înghită fumul.

– Rahat!

Îmi întinse mie pipa, înghiontindu-mă pe umăr, aplecându-se atât de mult înainte, încât îi puteam simţi pe gât atingerea cozilor ei împletite (între timp, şi-a schimbat coafura).

Molly îi smulse pipa şi mie îmi convenea aşa. Eu mă drogam cu crime şi violenţă. Ori de câte ori vreo maşină gonea spre noi, lumina farurilor se împrăştia în picăturile de ploaie care decorau parbrizul şi mi se părea că intram în cercuri de lumină fermecată; apoi întunericul înghiţea drumul, o şosea cu două benzi, strecurându-se printr-o pădure de molizi, iar eu trebuia să-mi adaptez ochii ca să pot să conduc. Trebuia să o las mai moale şi i-am zis lui Molly să caute un loc de unde puteam cumpăra bere, explicându-i că aveam unele dificultăţi.

– Nu poţi să vezi?

Râdea fericită, încântată de perspectiva orbirii mele.

– Vrei să conduc eu? se oferi James. Pot să conduc.

– Pe naiba, nu!

Am băgat gaz, accelerând pentru a-l face să tacă. James putea fi un adevărat pisălog. Părinţii lui erau nişte habotnici, iar asta era cea mai mare problemă.

Molly porni radioul, găsi un post de muzică rock, îl dădu tare şi puse capăt conversaţiei. Îşi coborî geamul din dreptul ei şi începu să se joace cu vârful limbii, scoţându-l afară printre buze, ca pe o mică bulă strălucitoare.

După vreo treizeci şi doi de kilometri pe şosea, am dat de un mic magazin cu sculpturi de vânzare, expuse afară, într-o parte, obiecte uriaşe, făcute din cioturi şi trunchiuri de copac, animate prin vrăji. Ploaia se oprise. Băltoace, ca nişte ochi negri şi strălucitori, împestriţau pietrişul. Am intrat, am cumpărat cutii de bere, le-am băgat în maşină, cu excepţia uneia pe care am deschis-o şi m-am dus unde se aşezaseră prietenii mei, admirând un ciot uriaş de brad, căruia un ţărănoi de necromant îi dăduse forma unui trol care mergea în peştera sa, aruncând în urmă-i, peste umăr, o privire întunecată, înainte de a închide uşa, apoi ieşind pentru a repeta întregul proces.

– Cine credeţi voi c-o să cumpere căcaturile astea?

I-am dat trolului o lovitură de karate dintr-o parte, fără a-i tulbura nici pe departe mersul, deşi ochii-i scăpărară roşietici.

– Nimeni, zise TK.

– Nu ştiu, făcu Molly. Eu cred că-i mişto.

– Molly crede că-i mişto!

Doria se miorlăi, afectându-se ca o cunoscătoare.

– Este atât de... atât de relevant, de...

– Este absolut relevant, am glăsuit. Ce se petrece astăzi, vechiul rahat magic, care reapare... cum sunt sculpturile astea, fiara. Şi chestiile noi. Autobuzele albe, oamenii cu maşinării înlăuntrul lor. Blestematul de control al minţii, exercitat de Canalul Prezidenţial Douăzeci şi Cinci. Toate încep să se întâmple dintr-odată. Vrăjitoare, ştiinţa rea, vrăjitoria stupidă. Toate lucrurile care erau prevăzute să se întâmple şi s-ar fi putut întâmpla sunt acum îndesate în zilele noastre. Un fel de fuziune preapocaliptică. Şi va fi tot mai ciudat înainte de a se fi sfârşit.

Rămăseseră cu gura căscată, aşteptând poanta de încheiere.

– Totuşi, sunt doar nişte rahaturi, am zis. Nu trebuie să le tratăm altfel decât oricare alte chestii.

Am pus jos cutia de bere şi mi-am scos din teacă cuţitul de vânătoare, pe care-l ţineam fixat de gambă, şi-am început să cioplesc din trol, tăind bucăţi groase din fruntea lui proeminentă, tăind până când ochii-i încetară să mai lucească. Vânzătorul ţipă la noi din prag. Am început s-o iau spre el, dar James m-a prins din spate şi m-a placat.

– Doamne! Eşti un sălbatic nenorocit! zise TK în timp ce ne înghesuiam în maşină.

– Aţi văzut mutra tipului? făcu Dory. Se droga.

Respiram repede, buimac, dar am reuşit să pornesc motorul şi apoi l-am turat; am împrăştiat pietrişul în urma noastră, trecând de magazin, şi-am luat-o în zigzag spre autostradă.

– Ar trebui să ieşim de pe drumul ăsta, zise James.

Am încetinit, am frânat, şi-am efectuat o întoarcere.

– Ce mă-ta faci? întrebă el.

– Mi-am lăsat beroasa acolo.

Molly îşi puse capul pe umărul meu şi îngână un cântecel.

– Ţărănoi nenorocit! zise TK încântat.

– Poţi lua asta drept o lecţie, i-am zis lui James.

– Despre ce tot vorbeşti? întrebă el. Ce fel de lecţie?

– O lecţie privitoare la controlul riscului, am rostit. Şi de conservare a berii.

Două ore după ce urcasem pe stâncă, am început să simt o vibraţie pe spinare, la început de-abia sesizabilă, neregulată, apoi din ce în ce mai puternică şi mai stabilă. M-am gândit că era bătaia inimii mele şi-am ignorat-o, dar s-a oprit după aceea, reîncepând peste câteva minute, mai tare de astă dată; întâmplându-se la intervale atât de lungi, am ştiut că nu putea

fi pulsul. Mi-am pus capul pe stâncă şi-am ascultat. În cele din urmă, am reuşit să disting prin freamătul valurilor un zgomot surd şi slab.

Fiara încerca să se elibereze – asta era destul de clar – şi progresa, deoarece nu mai auzisem acest zgomot înainte. Voiam să fiu departe de Droughans Beach dacă reuşea, însă când m-am gândit cum să pun la punct fuga noastră, cum să-mi organizez prietenii drogaţi într-o forţă eficientă, am început să simt o anume afinitate cu ea, un sentiment de cauză comună. Amândoi uram lumea şi pe oamenii ei. În fiecare dimineaţă haleau pe nemestecate încă o doză de „totu-i bine", sau orice altă predică plicticoasă pe care fuseseră convinşi s-o înghită, apoi se duceau la joburile lor imbecilizante, unde scriau hârţogăria despre sângele şi oasele vreunui nenorocit; la cluburile de fitness, unde credeau că vor putea perfecţiona imperfecţionabilul, la filme care-i convingeau că o viaţă moartă era de preferat unei existenţe în care să îndrăznească să se confrunte cu adevărul asupra condiţiei umane; iar în tot acest timp, o maree oribilă urca tot mai mult, până când, într-o zi, când se vor uita pe fereastră, vor vedea străzile pline de apă înroşită şi de cadavre, şi, luând priveliştea drept ceva normal – încă o duminică încremenită într-o sufragerie moartă – vor deschide uşa şi se vor îneca.

Aici şi acum se afla antidotul pentru toate.

Am avut o revelaţie: am văzut bestia sătulă de atâtea omoruri, cu întreaga lume în burdihanul ei, adormind pe nisip, intrând în travaliu şi murind la mijlocul naşterii, atacată de uriaşi coborâţi de pe dealurile unde stătuseră ascunşi, ca să smulgă fetusul afară şi să-l închidă într-o închisoare de piatră, şi-am văzut procesul începerii, din nou, a civilizaţiei, cu bunele şi relele ei, ducând, în cele din urmă, la un moment ca acesta. Am înţeles că era de datoria mea să ajut la naşterea noului ciclu chiar pe această plajă primordială, cu lumina vrăjită

ridicându-se din băltoaca fluxului, fără niciun martor. Am înaintat pe stâncă, puţin câte puţin, oprindu-mă, din când în când, ca să ascult. Duduitul se auzea tot mai tare şi, în cele din urmă, am dat peste crăpătura făcută de fiară. Se deschidea chiar pe partea din faţă, dar nu-i puteam vedea capătul sau să apreciez cam cât de adâncă era. Mi-am scos cuţitul şi l-am introdus în crăpătură, sondând cu vârful, cu tăişul, săpând fărâme de piatră din jurul unui alt obiect dur. Făceam asta de multă vreme. Cineva mă strigă pe nume, însă eu am continuat să tatonez şi să sap.

– Hei! Ce faci?

Venind din spate, Molly îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu, după ce nu răspunsesem deloc, şi spuse:

– TK voia să mă întind cu el.

Am simţit o tresărire de iritare.

– Te-ai întins?

– Nu! Sunt mai... aşa cum ai zis tu.

– Ce-am spus?

Mi-am retras cuţitul şi mi-am băgat mâna în crăpătură, atingând ceva mult mai rece decât piatra din jur. Un înveliş metalic, m-am gândit. Parte dintr-un mecanism masiv.

– Să mă respect pe mine însămi, spuse Molly. Încercam să am mai multă demnitate personală. TK tot voia, aşa că am venit să te caut. Ca să mă lase în pace.

Îmi întoarse faţa spre a ei şi mă sărută.

– Hai să urcăm iarăşi pe colină.

În lumina lunii, pupilele ei deveniseră enorme, iar expresia i se modifica din seducătoare în alienată şi uluită, oglindind acţiunea drogurilor ingerate.

– Mai târziu.

Am băgat din nou cuţitul în crevasă şi-am încercat metalul, l-am simţit mişcându-se cu o idee.

– Ce faci?

– Ascultă, i-am spus.

Ciuli o ureche şi răspunse:

– Să ascult ce?

– Încearcă să ignori sunetul valurilor. Îl poţi auzi.

Ascultă mai concentrată.

– Cred că... poate auzi tu ceva.

Am încurajat-o să-şi pună urechea pe crăpătură. Se apucă să asculte iar.

– Cred că... Da. E un fel de... de...

– Un duduit.

– Da! Îl aud!

Se uită alarmată spre mine.

– Ce mă-sa?

– Încearcă să iasă, i-am explicat.

A rămas siderată, preţ de o clipă sau două, apoi a căscat ochii.

– Fiara, vrei să spui? Asta nu poate fi...

Dinspre crăpătură izbucni un sunet sfâşietor şi-am tras-o de-acolo, îndepărtându-ne de acea porţiune a stâncii, pentru că de-acum partea mea se terminase şi mă temeam să văd rodul strădaniei mele. În pofida tuturor lucrurilor, îmi păsa de lumea asta şi de valorile ei, mă temeam pentru viaţa mea şi a lui Molly. Şi a lui TK. Apăru la vedere, fără îndoială că o căuta pe Molly, şi se opri lângă balta lăsată de flux, holbându-se în apa lucitoare. Părea să se scobească în nas.

Duduitul se auzi mai tare, mai insistent, şi, ca şi cum ar fi simpatizat cu o asemenea nerăbdare, un val se sparse de capătul dinspre mare al stâncii, stropindu-ne cu spumă. Ţipătul lui Molly trebuie că acoperise mugetul valurilor, pentru că TK privi spre noi, şi chiar în acel moment fiara se eliberă. Mă aşteptasem la o revărsare de beznă, să se cutremure peretele de stâncă, să cadă o ploaie de fragmente de piatră, însă tot ce-am văzut a fost o formă întunecată iţindu-se din crăpătură. Părea că în stâncă

se spărsese o conductă şi acum curgea petrolul. Totuşi, pe măsură ce continua să se scurgă, bestia îşi adună substanţa într-o grămadă informă şi mai înspăimântătoare. Era fluidă, ca un fel de fum viu, era forţa adaptată la mediul întunecat în care zăcuse. Se învolbură într-un nor de trei ori mai mare decât înălţimea noastră, apoi se concentră într-o formă nu mai mare decât un stat de om. Părea că se întoarce spre Molly şi spre mine, cu toate că nu s-a răsucit cu adevărat; şi-a rearanjat părţile componente, mişcându-şi faţa spre spate şi aninând un chip în mijlocul învolburării sale întunecate, o parodie de mânie, cu colţi fantomatici şi ochi ieşind din vâltoarea norului de furtună... apoi s-a îndreptat, scurgându-se pe solul accidentat, spre TK. Am rupt-o la fugă după ea, strigând un avertisment, dar eram cu câţiva paşi în urmă-i, cu o fracţiune de secundă prea târziu. În momentul în care m-am lăsat în genunchi lângă el, fiara îşi concentrase o porţiune din substanţa sa într-o lamă şi-i tăiase beregata. Zăcea cu capul în apă, cu sângele gâlgâind într-un nor care înroşise lumina proiectată de lanterna scufundată.

În mine se amestecaseră durerea, teama şi tensiunile. Fiara se amestecase cu noaptea. Nu o mai puteam vedea, cu toate că, de-a lungul şirei spinării, îi simţeam prezenţa. I-am strigat lui Molly să rămână acolo unde era şi-am alergat pe plajă, privind în dreapta şi în stânga. Balta fluxului devenise o stranie revărsare de lumină roşie. Stânca deveni o umbră, iar osul maxilarului de uriaş dispăru din vedere. După ce am mers cam patru sute de metri după estimările mele, am regretat că o lăsasem pe Molly singură, însă am decis să continui să mai caut o vreme, iar la scurt timp după aceea am zărit două siluete zăcând lungite împreună pe nisip. Totuşi, nu dormeau. Una dintre ele legănă un braţ, de parcă ar fi descris cercul larg al existenţei sale. Trebuie că era James. Deşi se abţinea în prezenţa

mea, atunci când se credea nevăzut de nimeni, se lansa într-o gesticulaţie dramatică.

Am luat-o la fugă, iar James se ridică în genunchi, având o expresie îngrozită. Probabil că-mi interpretase greşit intenţiile, strigasem spre el, încercând să-l calmez. Şi Doria se ridică în genunchi şi ţipă când fiara, materializându-se din întuneric, se prelinse asupra lor, o fumegare furioasă care-i ascunse privirii. M-am aruncat peste ea, lovind şi tăind cu cuţitul, însă era impenetrabilă la atacul meu, şi când termină cu ei, mă azvârli cât colo, de parcă n-aş fi fost nimic, şi se disipă în vântul nopţii, lăsând în urmă resturi omeneşti însângerate. N-am mai zăbovit pe lângă trupurile lor, fiecare având zeci de răni, şi oricare dintre ele ar fi putut fi lovitura de graţie, scobituri atroce, lăsate de colţii care prinseseră formă din substanţa imaterială a fiarei, şi nu aveam timp de bocete. Mintea-mi era un vălmăşag de roşu şi negru, un amestec de presiuni vagi şi temeri, însă ştiam unde se dusese bestia. După Molly. Mi-am dat seama că rămăsese lângă stâncă, preţ de câteva minute, după care, copleşită de spaimă, a luat-o spre treptele de ieşire de pe plajă.

Am luat-o la fugă, fără să-mi pese de siguranţa mea. Era tot ce-mi mai rămăsese, tot ce mai rămăsese din regatul meu jalnic, şi-am alergat într-un suflet, sperând s-o mai pot salva. Am simţit părţile laterale ale bestiei cum se umflau, scremându-se în propria sa umbră, şi mi-am dat seama că era aproape. Când am ajuns-o din urmă, Molly începuse să urce al doilea rând de trepte. Dând cu ochii de mine, se lăsă pe balustradă zicând, cu un glas neajutorat:

– Oh, nu.

– Va fi în ordine dacă nu o iei la fugă.

Zise ceva ce n-am înţeles şi apoi:

– Doamne! Nu-i posibil aşa ceva.

M-am apropiat încet, nedorind s-o sperii cu vreo mişcare bruscă, dându-mi seama cam ce priveliște ofeream, năclăit de sânge, şi că ea, la fel ca James şi Doria, s-ar putea să-mi fi răstălmăcit apariţia.

– Nu-i ceea e crezi, i-am zis.

– Te-am văzut, spuse ea. Ce i-ai făcut lui TK...

– Tu de-abia dacă poţi vedea ceva, de cât LSD şi efedrină ai băgat în tine, am rostit. Ceea ce-ai văzut eram eu, încercând să-l apăr pe TK. Fiara l-a ucis. Dar tu o să fii bine. Mi-e recunoscătoare că am eliberat-o. Cel puţin, încă n-a încercat să mă lichideze şi pe mine. Atât timp cât ştie că eşti cu mine, n-o să-ţi facă nimic.

Pe faţa ei se văzu un licăr de încredere, însă a fost doar o sclipire.

– Bine, zise ea.

– Te rog, nu fugi! Înţeleg că eşti speriată, însă nu trebuie să te sperii de mine.

– Bine.

Am remarcat o anume încordare a trupului său şi-am spus:

– Stai aşa!

Ţâşni pe trepte în sus.

De data asta, n-am mai făcut nicio încercare de a interveni.

Am coborât treptele în fugă şi-am ajuns pe plajă, urlând de durere şi mânie. Mi-am ridicat mâinile, spre luna veselă, făcând echilibristică pe vârful închisorii de piatră, rugându-mă pentru o ploaie de sânge şi ca totul să înceteze. Am azvârlit cuţitul în ocean şi-am căzut pe nisip, unde-am rămas până când pescăruşii şi-au început primele lor zboruri în cerc din dimineaţă. Când cerul s-a făcut de acel albastru-închis neprihănit, de dinaintea zorilor, m-am dus până la marginea apei şi m-am spălat bine. Eram aproape golit, fără niciun rost sau direcţie. Şi apoi, privind spre uscat, am văzut cum fiara se aduna în

forma unui uriaş, luând-o la plimbare peste coline, spre munţii de dincolo de ele. Eram dezamăgit, sperasem să înceapă distrugerea oraşelor. Munţii erau un loc pentru odihnă, o ţară pentru bătrâni. Cu toate astea, nu aveam altă opţiune decât să mă supun.

Este dificil să fii plin de speranţă în aceste zile. Mă agăţ de viaţă ca o furnică de frunza purtată printr-un canal de scurgere, privind cum lumea se destramă. Acum sunt bătrân, nu atât de bătrân şi decrepit ca moşul pe care l-am întâlnit pe plajă, în noaptea aceea, dar destul de în vârstă pentru a preţui anumite lucruri, considerate de mine, cândva, drept nebuneşti şi inutile. Nu ies prea mult, nu am mulţi prieteni. Trăiesc într-un orăşel de munte, împreună cu familia mea. Soţia mea, o creatură magică, deşi ea neagă stăruitor asta... În fiecare dimineaţă iese pe uşă şi dispare. N-am nicio idee ce face cu zilele ei, dar când revine acasă, seara, aduce cu ea miresme ca de pe altă lume şi descopăr în geanta ei bucăţele de hârtie, pe care sunt scrise fragmente de vrăji nemernice. Când fac dragoste cu ea, şuieră, mormăie într-o limbă necunoscută mie, şi, uneori, încleştează dinţii în carnea umărului meu.

Redactez ziarul săptămânal din oraş, fondat tot de mine. În fiecare săptămână scriu un editorial citând câte-un simptom al decăderii noastre culturale ca element de predicţie pentru distrugere şi nebunie, editoriale care stârnesc un mare amuzament printre cititorii mei. Ei trimit prin e-mail prietenilor din alte oraşe pasaje din editoriale şi mă etichetează drept excentric, cu toate că, în ultima vreme, după câştigarea mai multor premii regionale pentru jurnalism, au devenit mai respectuoşi. În pofida acestor lucruri, ştiu că premiile mi-au fost acordate pentru stilul meu idiosincratic, că de-abia dacă mă ascultă careva, că foarte puţini cred în fiare, în apocalipsă;

în loc de asta, ei cred că vor trece prin zidul negru spre care gonim cu toţii, care-i permeabil şi că ar constitui chiar o cale spre o viaţă mai bună. De aceea, ziarul nici nu mă mai interesează, şi de ceva timp mi-am dedicat mare parte din energiile mele fiului meu, un băiat solid, de unsprezece ani.

Nu înţeleg cu totul ce înseamnă, în firea lucrurilor, ciclul de uriaşi şi copii şi fiare, însă bănuiesc că fiul meu va desluşi asta. Având în vedere că instruirea tatălui meu a fost făcută la întâmplare, zămislită din firea lui necumpătată, a mea este gândită cu grijă, planificată cu scrupulozitate. Îl bat pe fiu-meu, îl încui undeva. Îi verific lecturile, îl ţin fără niciun prieten, însă toate sunt cu măsură, astfel că aceste chinuri au format o legătură între noi. I-am povestit că îl vor întări, iar el a acceptat durerea ca făcând parte dintr-o educaţie crucială. Din zi în zi devine mai stoic, mai maleabil şi mă aştept ca, în curând, să nu mai fie nevoie să fie disciplinat. I-am promis că-i voi da o femeie, când va avea doisprezece ani, şi depune toate eforturile pentru a atinge acest obiectiv. I-am promis şi alte provocări, plăceri criminale, cum ar fi cele gustate prin oraşele din apropiere. Poate că, atunci când va deveni bărbat, mă va doborî, dar va avea un motiv serios ca să facă asta şi nu va lovi prematur, aşa cum am făcut eu. În orice caz, el va acţiona cu o circumspecţie mult mai mare.

I-am spus că fiara pe care o eliberează el va fi mult mai puternică decât a mea, că va izbuti să facă lucruri îngrozitoare, lucruri minunate. Este intrigat de această posibilitate, dar nu-i chiar sigur că i-am spus adevărul. Săptămâna trecută, pe când mâncam îngheţată glazurată, în noul Baskin-Robbins din Ridgeview, un local pentru elevii din şcoala generală, asemănători cu cei pentru care-l pregătisem eu să-i domine, a întrebat, pentru cel puţin a suta oară, dacă credeam că fiara chiar existase cu adevărat.

– Bineînţeles că a fost adevărat, i-am zis.

– Crezi că era, știi, altfel decât tine? Adică diferită? Sau crezi că ți-a aranjat brațele și picioarele și te-a împins să faci unele lucruri?

– Aici...

M-am ciocănit în piept.

– Știu că era separată de mine. Nu că asta ar conta.

– Și unde-i atunci?

– Pe undeva, prin apropiere. Trăgând un pui de somn prin pădure, poate. Sforăind, acoperită de păr cărunt, ca de om bătrân. S-a pensionat. Odată ce fiara te părăsește, și-a făcut datoria.

Aveam la masă șervețele care înfățișau, pe un fond albastru, fluturași caricaturali, plutind în jurul unei banana split, iar fiul meu începu să împungă cu un pix ochii holbați și rotunzi ai fluturilor.

– Eu nu vreau ca fiara mea să plece vreodată, spuse el îngândurat.

– Este menită să plece, în cele din urmă. Dar dacă te ții de treabă...

– Mă țin!

– ...va rămâne cu tine multă vreme.

Chelnerița, o brunetă drăguțică, cu brățări tatuate la încheieturi, îmi turnă din nou cafea. Se holba la ea și, după ce se întorsese în spatele tejghelei, l-am întrebat:

– Îți place de ea?

Dădu din cap stânjenit.

– Hm.

– Tatuajele sunt un semn clar.

I-am ciufulit părul, rânjind.

– Ai ochi buni.

O vreme, ne-am văzut de mâncat, fără să vorbim prea mult, apoi mi-a cerut să-i povestesc despre omul pe care l-am întâlnit pe plajă, după ce prietenii mei muriseră.

– Nu mai trebuie să auzi asta încă o dată, i-am răspuns, dar mi-a plăcut, pentru că acea parte din povestea mea atingea miezul învăţăturilor mele.

– Haide, tati!

– Okay.

Am sorbit din cafea.

– Mă aflam la marginea apei, tocmai mă spălasem de sânge, când acest individ, un bărbat masiv, a venit pe plajă. Avea un băţ de pescuit elegant şi o cutie mare cu unelte pentru pescuit. Cred că avea de gând să pescuiască de pe mal. S-a oprit lângă mine, holbându-se. Apoi a spus: „Ai o mulţime de sânge pe tine, băiete." „Unde vezi tu sânge?" am întrebat. „Tot părul ţi-e plin. Pe-aici, într-o parte." Mi-am atins părul şi degetele mi-au devenit lipicioase din cauza sângelui. Am ştiut imediat că trebuia să-l omor. Dacă n-o făceam, chema poliţaii. Însă fiara plecase, îmi aruncasem cuţitul, iar bărbatul era imens. Eram speriat, nu eram convins că aveam forţa, ori dorinţa de a o face. Şi apoi a întrebat al cui sânge era, iar eu am răspuns „al meu". Încercam să mint ca să scap de belea. Sângele era al unor oameni ca mine, oameni pe care insul n-ar fi dat nici măcar un scuipat, dacă ar fi murit de sete, iar eu vorbeam în numele lor. Nu minţeam. Asta m-a întărit. L-am doborât şi l-am izbit în cap până când i-am spart craniul. Creierii lui erau pe pantofii mei. După aceea, am borât de nu m-am mai văzut, dar făcusem ceea ce trebuia.

Cu marginea linguriţei, pescui din îngheţată o bucăţică de caramel.

– Nu prea pricep.

– Ai auzit părţile esenţiale, am rostit. Ce-ţi spun atunci când nu pricepi totul dintr-o chestie şi trebuie să te mai gândeşti?

Îşi ridică imediat privirea, ca un mic soldat, şi zise:

– Consideră asta o lecţie!

DORMI ÎN PACE

SIMON BESTWICK

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

SIMON BESTWICK locuieşte în fostul oraş minier Swinton din Lancashire. Prozele i-au fost publicate în mai multe reviste şi antologii, printre care *Beneath the Ground* şi în premiata *Acquainted with the Night*. Culegerea sa de povestiri *A Hazy Shade of Winter* (2004) a fost finalistă pentru Premiul Stoker, iar povestirea care dă titlul volumului a fost retipărită în *The Year's Best Fantasy and Horror, Eighteenth Annual Collection*.

Câteva dintre scenariile lui radiofonice au fost difuzate în 2005 şi 2006, iar altele se găsesc în etapele de producţie sau pregătire. Ziua lucrează într-un birou; în restul timpului, când nu definitivează un portofoliu de povestiri şi nuvele, un roman pentru publicare, când nu scrie povestiri sau scenarii noi ori când nu se dedă deliciilor vinului (de fapt, bere de tip ale adevărată şi single malt whisky), femeilor şi cântului, încearcă, cu succes limitat, să recupereze din orele de somn.

Site-ul său este la http://www.geocities.com/sbestwick2002/.

Luna martie a început târziu în anul acela, parcă tot aşteptând un indiciu care-i scăpase. Trecerea la ora de vară era stabilită pentru sfârşitul lunii; zilele erau tot scurte, nopţile,

întunecate, lungi și reci. Când ningea, zăpada rămânea zile în șir într-o crustă sfărâmicioasă și la fiecare două dimineți toate pietrele erau acoperite cu modele din chiciură.

Căutam fără succes să găsesc o slujbă care să nu mă înnebunească după numai două săptămâni, și continuam să mă hrănesc numai de la fast-food și să locuiesc în camera goală a prietenului Alan. Deși atunci când mă mutasem îmi spusese că puteam sta cât de mult aș fi avut nevoie, trecuseră deja șase luni și răbdarea începuse să i se destrame; micile obiceiuri ale unuia îl iritau din plin pe celălalt.

De aceea mă învățasem să plec în plimbări lungi prin cartier. Îmi place să merg pe jos, chiar și în serile reci pe pavaje înșelătoare.

Am mers pe Bolton Road, până la sensul giratoriu unde se întâlnea cu Langworthy Road, apoi am pornit pe Langworthy, până am ajuns vizavi de cochilia abandonată a sălii de bingo Mecca; mă aflam pe colțul lui Brindleheath Road, care trece pe sub un pod, pe lângă marginea platformei industriale și două loturi de teren vacante, pentru ca după aceea să suie până la A6, pe lângă biserica Pendleton și un local chinezesc cu mâncare pentru acasă. Am decis să cumpăr niște *chow mein* înainte de a face cale-ntoarsă.

Când am ieșit de sub pod, am auzit un copil strigând:

– Nu!

Strigătul a fost urmat de un zgomot, ceva între un icnet și un plânset, apoi tăcere. Am simțit cum mi s-a zbârlit pielea; am pornit în fugă pe drum.

I-am văzut dispărând în tufișurile de la marginea unuia dintre loturile vacante: o fetiță în hăinuță roșie și o siluetă care mi s-a părut la început o umbră mergătoare, până mi-am dat seama că era un om îmbrăcat în negru, doar cu albul feței vizibil. După aceea au fost înghițiți de întuneric. Nu mă văzuseră.

M-am repezit într-acolo și am pătruns în tufișuri, răcnind. În amurg se distingeau albi, sau cel puțin corpul fetiței și chipul bărbatului. Ceva argintiu, mai strălucitor decât răsuflarea, scânteind ca particule de sticlă pisată, se revărsa din gura căscată a fetiței în gura lui. Bărbatul a ridicat capul. Chipul îi era prelung și palid: lama subțire a nasului, o sprânceană groasă ca o linie trasă pe deasupra. Ochii păreau tot negri.

Am lovit cu piciorul înspre el, dar deja se rostogolea, îndepărtându-se. S-a sculat iute și a luat-o la fugă, dispărând în umbre. Am rămas locului, gâfâind pentru a-mi recăpăta suflul; nu-l puteam zări, iar pe terenul accidentat n-aveam să fac altceva decât să-mi scrântesc vreo gleznă. În plus, trebuia să mă gândesc la fetiță.

Bărbatul lucrase iute; ea zăcea cu hainele împrăștiate în jur, privind în sus la stelele serii. Pentru o clipă am crezut că era moartă, dar apoi am văzut că respira. Mi-am scos jacheta și am acoperit-o; a tresărit sub atingerea mea de parcă o înțepase, scâncind ca un animal rănit și ghemuindu-se pe o parte. N-am putut spune dacă frigul sau ura îmi făcuseră degetele atât de neîndemânatice, când am scos mobilul și am format 112.

Primul atac asupra unui copil din cartier se petrecuse în Higher Broughton, chiar înainte de Crăciun, în parcul Albert. Un băiețel de șase ani, aproape mort de hipotermie, cu hainele rupte împrăștiate în jur. În lunile următoare fuseseră mai mulți, respectând același șablon: poliția nu oferise nimic, doar apeluri la vigilență și solicitări de informații; victimele nu doriseră sau nu fuseseră în stare să furnizeze vreo pistă.

Au dus-o pe fetiță la spitalul Hope, iar pe mine la secția de poliție de pe Crescent. Timp de două ore am fost descusut de doi detectivi. În prima oră agentul-șef adjunct Poole a fost cel mai agresiv, tratându-mă ca suspect. Până la urmă, agentul

detectiv Hardiman şi-a pus mâna pe braţul lui şi l-a condus afară din încăpere. M-au lăsat cu un recorder oprit şi cu o poliţistă cu chip împietrit; prin peretele din BCA, am auzit voci ridicate.

Hardiman a preluat după aceea ancheta. Era tânăr, deschis şi înţelegător. Poole a rămas tăcut, uitându-se la tăblia zgâriată a mesei, cu lumina sclipindu-i pe creştetul pleşuv al capului. Avea faţă de băutor, ridată şi congestionată. Faţa lui Hardiman era netedă şi albicioasă ca fibra de sticlă. I-am spus tot ce văzusem, mai puţin ceea ce zărisem că trecuse din gura fetei în a atacatorului. Nu voiam să fiu crezut drept un sonat.

– O să te rog să-l scuzi pe agentul-şef Poole, a spus Hardiman mai târziu pe când priveam cum se contura portretul-robot. Are un copil de aceeaşi vârstă. Ia totul foarte personal.

– E-n regulă, i-am spus.

Nu fusese o afirmaţie doar de complezenţă. În mod obişnuit sunt destul de caustic faţă de brutalităţile poliţiei, dar văzând ce i se făcuse fetiţei, i-aş fi ţinut cu plăcere haina lui Poole cât timp l-ar fi aruncat pe atacator pe scări, de câteva ori. Atâta vreme cât era vorba într-adevăr despre vinovat.

– Nu-i chiar aşa, a zis Hardiman. Nevastă-mea vrea să avem copii, dar..., a arătat spre portretul-robot pentru a indica tot ce reprezenta el. Când intenţionezi să ai copii, n-ar trebui să te gândeşti la aşa ceva.

– Ştiu.

– Eşti sigur că-i el?

M-am uitat la portretul terminat şi am încuviinţat încetişor. Hardiman şi-a frecat ochii şi şi-a trecut degetele prin părul nisipiu.

– Bine, a spus. Haide. Te duc eu cu maşina acasă. Şi vreau să-ţi mulţumesc. Ăsta-i primul indiciu de orice fel pe care l-am obţinut.

Probabil că era obosit, dacă lăsase să-i scape informaţia aceea.

Îmi notaseră toate datele personale, bineînțeles, dar nu m-au mai căutat vreme de două săptămâni. Între timp, am primit vești proaste de alt gen: îmi murise un prieten, Terry Browning.

Se înecase cu propria-i vomă, așezat în fotoliul lui din fața ferestrei, cu o sticlă goală de Lone Piper alături, pe podea. Se întâmplase în apartamentul său de pe Langworthy Road, la nici o sută de metri de locul în care o auzisem țipând pe fetiță. Funeraliile s-au ținut la biserica St John, în Height, după vreo săptămână.

Fusese preot, dar părăsise Biserica, pierzându-și complet credința, cu un an în urmă; bănuiau poate că era molipsitor, deoarece unicul preot prezent a fost cel care a oficiat slujba, ceea ce n-a însemnat nimic pentru mine, ori pentru fratele lui Terry, celălalt participant, și probabil că n-ar mai fi însemnat oricum nimic nici pentru Terry. Nu eram nici măcar sigur dacă a însemnat mare lucru pentru preot, deși era greu de spus. Vântul aspru i-a sfâșiat predica de lângă mormânt în bucăți, ca pe niște confetti cenușii.

După aceea eu și Rob Browning am mers să bem o halbă la Crescent, mai degrabă pentru a alunga frigul, decât din alt motiv. Abia dacă am schimbat o duzină de cuvinte. El era elegant, la costum, și avea accent sudic; știam că cei doi frați nu fuseseră apropiați. A băut o halbă, apoi a plecat; eu am comandat un Jameson dublu și am ridicat paharul în amintirea unui prieten pentru a cărui moarte continuam să simt o oarecare vinovăție.

– Te deranjează dacă iau loc?

Am ridicat ochii și l-am văzut pe agentul Hardiman stând lângă mine cu un Britvic de portocale în mână.

– De unde ai știut că sunt aici?

– N-am ajuns detectiv doar fiindcă-s frumușel.

Am râs.

– Nici n-o crezusem.

Mi-a arătat degetul mijlociu şi s-a aşezat.

– Îmi pare rău de amicul tău.

– Mulţumesc. Se pare că suntem singurii cărora le pare rău.

Am rămas tăcuţi; l-am aşteptat să întrebe despre Terry, dar n-a făcut-o. Până la urmă am început eu să iscodesc.

– Cum merge ancheta?

A clătinat din cap.

– Nimic?

– Ah, nu. Există ceva. Dar... au apărut complicaţii.

– Cum adică?

Nu mi-a răspuns imediat.

– Te-am căutat prin baza noastră de date. Eşti un tip destul de pitoresc.

– Ăsta a fost un compliment?

– Spui ce gândeşti şi faci scandal atunci când crezi că ai dreptate.

– O descriere corectă, a trebuit să recunosc.

– Şi nu crezi că ar trebui să-ţi ţii gura sau să laşi lucrurile-n pace atunci când ai putea şucări anumiţi oameni?

– Te referi la oameni suspuşi sau aşa ceva?

A aprobat din cap.

– Cred că trebuie să mă recunosc vinovat. Am sorbit din whisky. Încerci să-mi spui ceva?

Şi-a studiat paharul, rotindu-l într-o parte şi alta ca pe o piatră preţioasă multifaţetată.

– Dovezile pe care le am... mă duc undeva unde ţinerea gurii şi lăsarea lucrurilor în pace seamănă foarte mult cu tratamentul indicat de doctor.

Mi s-a părut că totul din jur încremenise.

– Am cam rămas pe cont propriu în chestia asta, a vorbit el, aproape pentru sine, apoi a ridicat privirea. Nici chiar Poole

nu-i sigur şi crezusem că el vrea să-l prindă pe ticălos mai mult decât oricine.

– Se apropie pensia.

– Mda. Mă gândisem că... tu o să-nţelegi care-i situaţia mea-n clipa asta.

– O-nţeleg.

Mi-am examinat propriul pahar timp de un minut, după care am ridicat ochii.

– Ce-o să faci?

Hardiman şi-a pus paharul pe masă.

– Fetiţa pe care ai găsit-o se numeşte Ellie Chatham. Am vizitat-o ieri. Am vrut să văd dacă şi-a reamintit ceva, sau... nu ştiu. E ca o bătrână. N-are decât cinci ani şi e ca o bătrână. Îşi târşâie picioarele dintr-un loc în altul şi se aşază. Respiră şi se uită în gol. Aşteaptă. Nu ştiu ce aşteaptă. Moartea, poate. Ca şi cum ceva ar fi dispărut pur şi simplu din ea.

M-am gândit la scânteierea argintie pe care o văzusem trecând din gura ei în cea a atacatorului.

– Da.

– Iar rapoartele psihiatrice despre ceilalţi copii... Hristoase, nu cred că vreunul dintre ei va mai fi vreodată la fel! Nu-i acelaşi lucru la toţi, însă... spaimele nocturne, accesele de furie... pe unul dintre ei, băiatul pe care l-au găsit în parcul Albert, îl apucă crizele de furie de fiecare dată când vede un negru sau un asiatic. Nu ştiu de ce, nu există nicio indicaţie c-ar fi fost implicată o persoană de culoare. Ba dimpotrivă, mulţumită ţie, se pare că este exact invers. Este ca şi cum ar fi plin de ură şi mânie, dar care nu se-ndreaptă încotro ar trebui, ci către altcineva, către un ţap ispăşitor. Să-mi bag picioarele dacă ştiu de ce!

– Cândva o să-ţi împrumut una din cărţile mele despre capitalism, am spus. S-ar putea să-ţi ofere nişte indicii.

A pufnit într-un soi de râs.

– Ar ridica destule sprâncene în cantină. El a luat ceva de la toţi puştii ăia, ceva ce nu vor mai redobândi şi care-i va distruge pe vecie. Şi nevastă-mea, tot vrea să-ncercăm pentru un copil... Eu vreau doar... eu vreau doar să ştiu că copilul meu va fi pe atât de ferit de aşa ceva, pe cât voi fi în stare să-l feresc. Dar ar trebui să-mi ţin gura şi să privesc în altă parte. Ei bine, mă fut! A ridicat paharul. În cinstea tipilor pitoreşti!

Am ciocnit paharul de al lui.

– Amin.

La douăzeci şi patru de ore după întâlnirea aceea, Fordul Mondeo al agentului detectiv Hardiman a ieşit de pe şosea între Manchester şi Bradford, pe Saddleworth Moor. Era ora două noaptea şi nimeni n-a ştiut niciodată ce căutase Hardiman acolo. În accident şi-a rupt gâtul. A lăsat în urmă o soţie, Sheila, dar niciun copil, născut sau în pântece.

M-aş fi dus la înmormântare, dar am avut senzaţia clară că n-aş fi fost bine primit. Am privit-o de la depărtare, am văzut o femeie slabă şi palidă, despre care am presupus că era Sheila Hardiman, susţinută de alte două femei – mamă şi soră, aş fi zis. Ceilalţi participanţi au fost agentul-şef adjunct Poole, cenuşiu la faţă, şi un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu chelie în vârful capului şi barbişon grizonant.

Acel ultim personaj a apărut în pragul uşii mele în seara următoare, ţinând sub braţ un pachet ambalat în hârtie maronie. Primul meu gând atunci când l-am văzut a fost: *Iisuse, încă se mai poartă tweed?*

– Domnul Paul Hearn? a întrebat el.

– Da.

– Don Hardiman. A întins mâna: Tatăl lui Alec.

– Intraţi, vă rog.

Pachetul stătea pe masă, între noi şi ceştile noastre de cafea. Glasul lui Don Hardiman era încet şi modulat, foarte limpede; era lector la universitate. Pe o mânecă a sacoului purta o banderolă neagră.

– Cu o zi înaintea morţii, Alec a venit la mine şi mi-a încredinţat pachetul acesta, cu numele şi adresa dumitale, şi rugămintea de a-l aduce aici. N-am fost prea apropiaţi şi nu sunt prima persoană la care să se gândească cineva că s-ar ocupa de asemenea... mici testamente. Probabil că tocmai de aceea m-a ales Alec.

Mâna continua să-mi zvâcnească spre pachet, dar continuam s-o opresc.

– Fiul meu n-a fost un paranoic, domnule Hearn...

– Spune-mi Paul.

A înclinat din cap.

– Dar se temea în mod clar de ceva şi considera că nu mai poate să aibă încredere în colegii lui. Cred că am idee despre ce se află aici şi presupun că şi dumneata.

Am aprobat.

– Aşa cred.

– În acelaşi timp bănuiesc că eu n-ar fi trebuit să ştiu nimic despre toate acestea. Alec m-a iubit, în felul lui, şi ar fi dorit să mă protejeze. Dar şi eu l-am iubit în felul meu. A fost fiul meu şi acum este mort. Aş dori să fiu de ajutor.

– Don...

– Te rog.

– Bine, am încuviinţat din cap. Să vedem ce este înăuntru.

Timothy era fiul lui Arthur Wadham, un om de afaceri de mare succes, cunoscut pentru donaţiile generoase făcute în beneficiul partidului laburist. Timothy moştenise în mod clar farmecul şi cruzimea tatălui său, dar nici trăsăturile arătoase

ale acestuia, nici abilitatea în business. Se apropia de treizeci de ani și începuse vreo șase afaceri aventuroase de când revenise din călătoria în jurul lumii cu toate cheltuielile plătite de bătrân, după ce absolvise Cambridge.

Plătirea tuturor cheltuielilor de către tată său părea de fapt o temă – ba chiar *tema* – recurentă în viața lui Timothy. Toate cele șase afaceri aventuroase se sfârșiseră în dezastru financiar, dar Wadham senior fusese întotdeauna în apropiere cu un cec în alb pentru următoarea. Poate că era dur, viclean și lipsit de sentimente, însă în mod clar – ca majoritatea părinților – avea o pată oarbă în privința vlăstarului său. În orice alte circumstanțe, un bărbat care putea ruina un club de striptease din Romford ar fi fost clasificat în categoria „ocolește-l pe departe pe cretinu' ăla" și ar fi fost abandonat acolo.

Un alt puști bogat care dezamăgea vesel prin viață, liniștit cu știința că babacul va apărea întotdeauna pentru a-l scoate din budă. Ceea ce banii nu puteau rezolva direct aveau s-o facă în tot cazul conexiunile pe care le puteau cumpăra.

Am ridicat fotografia lui Timothy Wadham; chipul prelung și nasul subțire și ascuțit, ochii negri și linia neîntreruptă a sprâncenelor. I-am arătat-o lui Don Hardiman. Adresa lui Wadham era scrisă pe spate.

– Tot mai vrei să fii de ajutor? l-am întrebat după ce terminase de citit.

A ridicat ochii cu un zâmbet glacial.

– Nu sunt degeaba tatăl fiului meu, a spus. Ce-ți trebuie?

– Ce dracu' crezi că faci, Paul?

Când reflexia mea nu mi-a răspuns, am tras sertarul cu ciorapi și am scotocit prin el. Am găsit ceea ce căutam și am desfăcut tricoul vechi în care era învelit.

Luasem Browningul automat de lângă corpul unui bărbat pe nume Frankie Hagen, în Ordsall, cu o lună în urmă. Nu-l omorâsem eu, tot aşa cum nu aveam habar de ce credeam că aş fi avut nevoie de o armă. Am început să mă întreb dacă acum ştiam motivul.

Am descărcat pistolul – în încărcător mai rămăseseră opt gloanţe – şi m-am privit în oglinda din dormitor. Eram îmbrăcat complet în negru, inclusiv cagula din lână şi mănuşile Thinsulate. Mi-am pus mănuşile şi am testat trăgaciul, ţintind în gol. Mănuşile nu mă încurcau; asta era tot ce doream să ştiu.

Am mai respirat de câteva ori adânc, privindu-mă în oglindă, şi mi-am pus o altă întrebare: Nu *ce faci?*, ci *de ce o faci?*

O făceam pentru Ellie Chatham, bătrâna de cinci ani, şi pentru toţi ceilalţi goi şi tremurând în frig, lipsiţi de părţi ale lor a căror absenţă n-aveau s-o compenseze niciodată. Pentru Terry Browning, care văzuse realitatea şi refuzase să-i întoarcă spatele, deşi ştia că-l va distruge, şi pentru Alec Hardiman care făcuse la fel. Cumva poate că aş fi ispăşit pentru Terry, care ar fi putut şi ar fi trebuit să fi primit mai multe de la mine, chiar dacă ar fi fost vorba numai de a sta cu el câteva nopţi. Oare asta putea să fi fost de folos? Acum era prea târziu ca să mai întreb.

Şi poate că în cea mai mare parte o făceam pentru mine, pentru spaima mea de peste treizeci de ani faţă de eşec şi beznă, astfel ca la sfârşitul stafidit şi de rahat al vieţii mele să pot privi în urmă şi spune *măcar asta. Chiar dacă n-o ştie nimeni, doar eu, am făcut asta. Chiar dacă n-am început nimic, cel puţin am sfârşit ceva care trebuia să fie sfârşit; cel puţin asta.*

Indiferent dacă erau bune sau nu, erau singurele motive pe care le aveam şi de aceea trebuia să mă mulţumesc cu ele.

Am tras perdelele şi m-am uitat pe fereastră. Automobilul Vauxhall Astra al lui Don Hardiman staţiona afară. Peste

cincisprezece minute, el a apărut la volanul unui Volkswagen Polo. Ăsta era pentru mine. Am reîncărcat Browningul și am ieșit.

– Crezi că Wadham l-a omorât? a întrebat el.

– Pe cine?

– Pe Alec.

Am strâns din umeri.

– Bănuiesc că ar fi putut. Dar mai probabil este c-a făcut-o cineva care are grijă de el. Care lucrează pentru taică-său ori pentru una dintre legăturile lui taică-său. Nu cred că vom ști vreodată, nu?

– Nu, a clătinat el din cap. Și de fapt nici nu contează, nu-i așa? Efectul este același.

– Exact.

– Baftă, Paul!

Ne-am strâns mâinile.

– Și ție.

Don l-a preluat primul pe Wadham, când a ieșit într-un BMW de pe aleea garajului său din Sale. Am ținut legătura prin telefonul mobil și l-am urmat la distanță, trecând în față când trebuia. Am alternat pozițiile în felul acela aproape o oră, până a ajuns la Lower Broughton.

– A oprit, m-a anunțat Don. Rahat, Paul, coboară din mașină! A pornit pe jos pe Broughton Road. Ce să fac?

– Lasă-mă pe mine, am spus.

Am fost surprins cât de calm mă simțeam.

Wadham trecuse de campusul Irwell Valley. Broughton Road ajungea în cele din urmă la sensul giratoriu de la Broad Street, la o aruncătură de băț de loturile vacante de lângă Brindleheath Road. Cât de arogant putea fi nemernicul; atât de

aproape de locul în care o atacase pe Ellie Chatham! Desigur însă că până acolo existau o sumedenie de străzi ce se ramificau în ambele părți. Am oprit mașina în apropierea sensului giratoriu, acolo unde Broughton traversa Seaford Road. A trecut pe lângă mine, cu capul în pământ; m-am aplecat mult, aproape sub bord, ca să nu mă vadă, în eventualitatea în care și el m-ar fi ținut minte.

După ce a dispărut, am coborât din Polo și l-am urmărit de la distanță, cu mâinile adâncite în buzunare. A continuat peste Lower Broughton Road, până a ajuns la blocurile cu puține etaje și casele de vânzare de pe stânga străzii. Acolo a dispărut pe o alee și s-a pierdut în umbre.

Am rămas locului, așteptând lângă un mesteacăn mic pe care cineva îl plantase plin de optimism pe peticul verde cât un șorț din fața casei. M-am gândit că, îmbrăcat în negru așa cum eram și pândind din umbră, puteam fi confundat cu ușurință cu prada mea și am surâs cu amărăciune la gândul acela. Ar fi trebuit oare să-l urmăresc? Pe întuneric, aleile erau un labirint... și dacă Wadham știa că-l filam? Înainte de a fi putut schița vreo mișcare, el a revenit, ducând de mână un băiețel.

Băiatul avea poate vreo opt ani, purta pantaloni de trening, tricou și șapcă de baseball, și era atât de scurt tuns, încât părea aproape ras în cap. Puștii din Broughton sunt duri, trebuie să fie așa, dar acesta îl urma pe Wadham supus ca un mielușel. N-am aflat niciodată de ce era pe afară la o oră atât de târzie, sau cum îl ademenise Wadham.

Wadham și băiatul au traversat strada; se îndreptau către parcul Broughton, o zonă mică de verdeață înconjurată de un gard multicolor. Wadham a escaladat poarta; băiatul a așteptat răbdător să fie trecut peste ea.

Am alergat peste stradă, am suit poarta, am aterizat de partea cealaltă și am rămas ghemuit. Nu-i puteam vedea. Apoi

s-a auzit un plânset scâncit dinspre copil şi sunet de ţesătură ruptă. Am scos Browningul de sub curea, l-am armat şi am luat-o la fugă.

M-am poticnit prin tufişuri; băiatul zăcea pe iarbă într-un loc deschis. Era în pielea goală, doar cu chiloţii pe el; când am ajuns acolo, mâna lui Wadham îi rupea cu un pârâit final. Buzele lui Wadham erau trase mult îndărăt, dezgolindu-i complet dinţii; nu-mi puteam da seama dacă era un zâmbet sau mârâitul unui prădător pe punctul de a ataca. A întors capul când am ajuns la el; ochii ni s-au întâlnit pentru a doua oară. Apoi am ridicat arma şi l-am împuşcat în faţă.

Bubuitura a fost bruscă şi asurzitoare; un fulger şi un cartuş de alamă scuipat afară din Browning. Ceva cald şi umed m-a stropit pe obraz. Faţa lui Wadham era întunecată de aceeaşi umezeală caldă când a căzut pe spate, vâslind din braţe, apoi a tresărit o dată şi a rămas nemişcat.

M-am întors spre băiat; se ridicase în capul oaselor şi-şi strânsese genunchii la piept.

– Eşti bine? am întrebat.

A încuviinţat din cap. Wadham n-avusese timp să-i facă ceea ce-i făcuse lui Ellie Chatham şi celorlalţi.

M-am întors, şi faţa mârâind a lui Wadham aproape că s-a lipit de a mea, cu dinţii dezveliţi. Un ochi îi dispăruse, din găvan se prelingea negreală pe un pomete alb ca osul. M-a înhăţat de beregată; mâna îi era muşcător de rece. I-am proptit Browningul în piept şi am tras de două ori, împroşcând negru prin spatele lui; s-a îndepărtat şi a căzut într-un genunchi, rotind din braţe, după care s-a ridicat şi s-a repezit din nou la mine.

Am ţinut pistolul cu ambele mâini şi l-am împuşcat în frunte, apoi încă o dată în tâmplă, când s-a prăbuşit în genunchi. S-a rostogolit pe spate şi am rămas lângă el; acoperit de sânge, chipul lucitor îi era o negură, la fel ca tot trupul. În

gâtlej i s-a auzit un sunet, care era fie o tuse, fie un râset, când a început să se scoale.

L-am împuşcat în faţă, din nou şi din nou: izul de cordită duhnea sulfuros în aerul rece al nopţii, şi am simţit cum m-au lovit jerbe de sânge şi fragmente de oase. A întins o mână către mine când arma s-a golit, trăgaciul clicăind neajutorat când apăsam pe el, după care a căzut înapoi, pe spate, şi a rămas neclintit. Totuşi îl auzeam că respira, iar după o vreme a început să se mişte abia perceptibil. După aceea răsuflarea s-a oprit şi membrele i s-au înmuiat.

Am revenit la băiat. A început să bâjbâie prin iarbă după haine.

– Haide, i-am spus, să te duc la tine-acasă.

Încă mai am coşmaruri cu cadavrul lipsit de un ochi al lui Timothy Wadham strecurându-se noaptea în dormitorul meu, cu chipul distrus rânjind.

După o săptămână din aprilie, primăvara a început de-adevăratelea. Zambilele şi narcisele erau în plină floare. Cerul era limpede şi albastru, iar aerul se încălzea. Am deschis ferestrele şi am făcut curăţenie prin casă; o primăvară întârziată era mai bună decât nimic. Apoi a sunat interfonul. Când am răspuns, era agentul-şef adjunct Poole.

– Cred că ştii de ce sunt aici, a rostit el.

Nu m-a dus la secţie, ci la pub; mai precis în Mulligan's, în centru. Dintotdeauna mă dădusem în vânt după whisky-ul irlandez. Am stat de vorbă în faţa paharelor de Black Bush.

– Partea cea mai proastă, a spus el, este că Alec a venit la tine, nu la mine. N-a avut încredere în mine.

– Nu ştia în cine putea avea încredere, am zis încet. N-a avut nimic personal împotriva ta.

M-a privit încruntat.

– Crezi că asta m-ajută cu ceva? Am fost partenerul lui. Nu l-aș fi lăsat singur.

Nu eram sigur pe care dintre noi încerca să-l convingă, dar n-am insistat.

– N-am citit nimic despre Wadham în ziare, am rostit în cele din urmă.

Poole a pufnit.

– Așa va rămâne. Ne-a telefonat mama băiatului. Sunt șanse ca totul să fie dat uitării. Taică-său nu caută răzbunare – cel puțin, nu prin intermediul nostru. Băiatul ne-a oferit o descriere a celui care l-a salvat. Mai precis, mi-a oferit-o mie. Nimeni altul n-o știe și n-o va ști. Pornind de acolo, am pus lucrurile cap la cap.

– Și Wadham?

– Crematoriul. M-am ocupat personal.

S-a jucat cu paharul, apoi a ridicat ochii la mine.

– Știi, când am văzut de câte ori îl împușcaseși, m-am gândit că trebuie să-l fi urât chiar mai mult decât mine. Dar când l-am incinerat pe nenorocit, am înțeles motivul.

Am așteptat, însă știam ce va urma.

– Bătea în capacul coșciugului, a spus Poole. Iar apoi a bătut în ușa cuptorului. Tot timpul, până s-a transformat în cenușă. Iar cenușa a fost aruncată în râu. M-am ocupat și de asta personal. Cu toate rahaturile care se-aruncă în Irwell de-atâția ani, cine o să mai observe încă unul?

– Abia îl curățaseră, i-am atras atenția.

– Ei bine, vor trebui să-l mai curețe o dată.

Ne-am terminat paharele; Poole a privit spre bar.

– Ce-i sticla aia?

M-am uitat.

– Tot whisky. Midleton.

– E bun de ceva?

– Așa se zice, da' la zece lire paharul nu-ți pot confirma.

Poole s-a întors cu două pahare duble.

– Pentru Alec, a spus el.

– Pentru Alec, am încuviințat și mi-am atins paharul de al lui.

POATE CĂ ULTIMA

Conrad Williams

Traducere din limba engleză
Silviu Genescu

CONRAD WILLIAMS este un fost beneficiar al Premiului British Fantasy. Este și autorul a trei romane, *Head Injuries*, *London Revenant* și *The Unblemished*, precum și al unei culegeri de povestiri scurte, *Use Once, Then Destroy*. În prezent, lucrează la un roman desfășurat în același cadru ca și cel al nuvelelor sale „Nearly People" și „The Scalding Room".

Garner își petrecea zilele privind ceasurile într-o încăpere plină de orologii, niciunul neputându-i spune cât îi mai rămăsese din schimb. Orele se târau. Prima lună a unei slujbe care l-ar putea ține întreaga viață. Poate că, într-o bună zi, îi vor stabili un program mai agreabil și lucrurile o să meargă mai bine, dar până atunci, pentru el orele erau un chin, petrecute într-o încăpere plină cu relicve ale trecutului, iar Garner nu se simțise niciodată atât de mort.

Se aplecă peste balustradă și privi în întunecime. Etajul inferior al muzeului conținea instrumente chirurgicale; zeci de incinte reproducând scenariile sângeroase ale operațiilor de dinaintea descoperirii sau inventării anesteziceloor. Mai erau și alte secțiuni de patrulat: instrumente obscure pentru măsurat

distanța și direcția; busole și teodolite, conglomerate de alamă și sticlă, poate de noroc și rugăciuni. Întotdeauna părea să-și termine rondul în această secție de la etajul de sus, cea rezervată timpului și eforturilor omenești de a-l stăpâni. Considera orologiile și ceasurile reconfortante.

Muzeul se întindea peste tot în juru-i, un labirint pe care-l rezolvase în scurt timp de la numirea lui. Știa că va găsi gene de lumină strecurate printre balamalele strânse ale ieșirii de incendiu, de pe peretele din sud. Cea de-a șaptea dintre cele douăzeci și nouă de trepte care duceau la exponatele de la primul etaj era ușor curbată, ca și cum un picior mult prea greu pentru a fi susținut se pogorâse în acel loc. Un automat de răcoritoare, aflat lângă intrare, i-ar putea ceda o cutie de coca-cola zero dacă ciocăneai cu dibăcie într-un anumit loc.

Simțea că vine, o *deviere* ciudată, ca o amețeală din capul său, ca și cum creierul s-ar fi eliberat din chingile sale și ar intenționa să facă la stânga în vreme ce el o lua spre dreapta. Începu să respire mult mai profund, încercând să contracareze amplificarea, inevitabilă, a senzației de greață. Un glas imaterial, o propoziție trunchiată din mintea sa: *...descoperită într-o navă din Bayswater, fără organele interne. Cadavrul nu a fost încă identificat. Poliția are nevoie de orice...*

În decursul anilor, învățase să se acomodeze cu aceste întreruperi ocazionale. Cel puțin, chirurgul îl avertizase că astfel de incidente invazive erau de așteptat. Totuși, uneori, nu se putea abține să se întrebe dacă nu cumva compunea el aceste cuvinte, un creier discret inventând o mică distracție de-a lui. Întreaga sa viață era legată de așteptare și de privit. Niciodată nu părea să facă altceva decât să-și petreacă viața în întuneric, scrutând noaptea. O parte din el credea că lăsase în urmă o părticică din el în momentul accidentului lui, iar rănile la cap îl țineau captiv în anul 1987: bicicleta sa, un Ford Sierra Ghia, și intersecția

dintre Orford şi Marsh House Lane. Părea că priveşte mereu înapoi. Amintindu-şi, ori încercând să-şi amintească. Viaţa sa se modificase atât de radical, încât presupunea că semăna, puţin, cu moartea. De fapt, moartea era doar o schimbare.

Muzeul, situat pe South Kensington, era împărţit pe două niveluri şi apoi, în lateral, în aripa de est şi cea de vest. Camerele video, din sistemul de televiziune cu circuit închis din interior, erau deconectate peste noapte, din motive economice. Şi iluminatul era redus cu cincizeci la sută, pentru a face economie de cincizeci de la sută. Numărul de vizitatori ai muzeului se redusese anul trecut, o tendinţă care nu părea să fie în schimbare. Muzeul de Istorie Naturală şi cel al Ştiinţei se aflau în apropiere şi aruncau umbre atât de vaste, încât această clădire părea să fie vizitată numai de oameni ajunşi acolo din întâmplare. Expresia patronilor săi, venind de pe stradă, era una de dezamăgire solemnă.

Garner era controlat, din când în când, de Paul Frobisher, care era doar ceva mai mult decât un funcţionar cu câte trei trese, extravagant lustruite, pe fiecare umăr. Garner încercase să lege o conversaţie cu mai tânărul coleg, în cele câteva ocazii când Frobisher se arătase, însă fusese redus la tăcere de dispreţul vizibil al acestuia faţă de gardienii de rang inferior. Îşi petrecea mai mult timp studiind bila din vârful pixului său Parker decât privind faţa lui Garner.

În ziua precedentă, Garner întâlnise aici femeia visurilor sale. Sau, cel puţin, o zărise. Rita. Îi dăduse numele după un cântec Beatles care-i răsuna în minte când apăruse ea, traversând spaţiul strâmt şi depopulat unde se afla cafeneaua, printre exponatele de la parter şi holul de la intrare. Era pe la sfârşitul zilei; dâre groase de lumină chihlimbarie jucau şotron cu gemenele lor mai întunecate. Strângea la piept o eşarfă de lână. Sunetul pantofilor ei era ca focurile de armă trase cu

amortizorul, reverberându-se în marmură. La fel ca podeaua, chipul său era străbătut de şuviţe de păr negru. Trecu în pas de defilare de uşă, ieşind în stradă, iar soarele se risipi pe la colţul ferestrelor.

Lui îi plăcea domolirea muzeului, la sosirea întunericului. Unghiurile ascuţite erau potolite de umbre. Strălucirea ascuţită a luminii pe suprafeţele de sticlă se transforma într-o văpaie agreabilă. Credea că o putea auzi, dacă se străduia îndeajuns, replicile date de tocurile ei continuând, fie ca nişte fantome prin înălţimile muzeului, ori găsindu-l printre betoanele din Brompton Road.

Femeia visurilor sale. Se gândi, o vreme, la asta. Îţi monopoliza fata de care te îndrăgosteai întreaga ta atenţie adormită sau exista vreun tipar care preceda acea primă privire asupra ei? Făcuse ea parte întotdeauna din gândurile sale, la un nivel subtil, numai pentru a aluneca într-o semnificaţie atunci când îşi aţintise el ochii asupră-i? Ar fi fost drăguţ s-o poată întreba ce părere avea, însă până acum discutase cu ea doar în imaginaţia sa.

Cum ar fi să şoptească:

– V-a plăcut vizita aici?

Şi-o imagina oprindu-se în drumul spre uşă, cântărindu-l cu privirea, poate că, în cele din urmă, îşi limpezea faţa de şuviţele acelea de păr. Un zâmbet. O sprânceană arcuindu-se. Vocea ei ridicându-se sub tavanul curbat ca o desfăşurare de moliciune. O floare. Origami.

– Da. Da, mi-a plăcut, mulţumesc.

O luă pe culoarele dintre orologii. Cunoştea atât de bine zona lui de patrulare; ar fi putut s-o străbată şi pe întuneric, dacă contabilii muzeului ar fi decis să meargă până la capăt şi să stingă lumina cu totul. În primele câteva nopţi, măsurase la pas diferite zone, ca un deţinut care se acomoda cu celula

sa. Majoritatea vitrinelor cu exponate erau împrăştiate, la întâmplare, pe tot etajul, altele erau aliniate cu grijă prin jur. Cele preferate de el împărţeau timpul în hălci, oferindu-l într-o mare varietate de faţete, de la cele ingenios de simple la cele uluitor de complicate. Aveau clepsidre chinezeşti de apă, un orologiu Congreve, acţionat de o bilă din oţel inoxidabil, care se deplasa în zigzag de-a lungul unor caneluri din alamă. Cronometre, pendule, cadrane solare şi punţi de ancoră[1]. Cadrane solare de buzunar, în frumoase cutii de piele. Mari intersectori din fier, incorporând zimţi şi resorturi. Tot felul de angrenaje, de la eşapamente cu cursă moartă la detente de recul şi balansiere suspendate. Ceasuri cilindrice, ceasuri cu coroană, ceasuri cu repetitor. Cutii din lemn căptuşite cu catifea. Ceasuri frumoase de masă. Oscilatori, cilindri de răsucire, ancore şi contragreutăţi. Întoarcerea cercurilor. Butoane de reglare, care le permiseseră celor din era preelectrică să vadă cât e ceasul şi pe întuneric. Placă schelet[2], carcase gofrate: argintate sau emailate, încastrate sau călite vălurit. Zone şlefuite de mângâierea degetelor unor oameni morţi demult.

Scrâşnirea progresivă a dinţilor. Bruxismul[3] timpului.

Orologiile se aflau la etajul muzeului; aici s-ar putea întâmpla o efracţie, nu jos, la parter, unde existau uşi vechi de o sută de ani, groase de cinci centimetri. În acest fel, putea justifica timpul în plus petrecut acolo. Plimbările pe lângă vitrinele din sticlă pline de schije de oase, cuţite pentru amputări şi ferăstraie, îl făceau să-i vină rău. Nu-i plăcea să se gândească cum i-ar putea

---

[1] Piesă din componenţa unui mecanism de ceas (n. tr.).

[2] Cadranul sau fundul ceasului permite vizionarea liberă a interiorului (n. tr.).

[3] Automatism masticator prin mişcări bruşte, repetate, în cursul somnului; bricomanie (n. tr.).

fi colorată viaţa de acest arsenal sinistru dacă ar începe să-şi petreacă mai multă vreme aruncându-şi umbra asupra lui.

Străbătu totul la pas. Bău cafea din termosul propriu. Mâncă sendvişurile sale cu şuncă, banana, bucata lui de plăcintă cu fructe. Citi *Evening Standard*, oprindu-se, vreme îndelungată, asupra articolului despre cadavrul găsit cu o noapte în urmă într-o ghenă mare, industrială, care aparţinea unui hotel aflat la nici patru sute de metri distanţă de muzeu. Poliţia luase măsura neobişnuită de a divulga cauza morţii – smulgerea inimii victimei – în speranţa că asta ar duce la o arestare rapidă, şi nu la un val de crime la indigo. Citi un capitol dintr-un roman. O luă la pas. O altă oră fu măsurată de nenumărate ace de ceasornic încremenite.

Şi-o contură în minte. Îi dădu viaţă. Îi dărui o voce.

– Îl cunoaşteţi pe Frank Wittle?

N-ar conta deloc ce-i spusese ea. Cum plecase de-acolo, cât de banal. Felul în care vorbea, îşi imagină el, ar însufleţi şi recitarea programului unei biblioteci publice. Ceva adânc, ceva exact cât trebuia de profund.

– Nu personal, zise el. Dar îl cunosc. A dat o mână de ajutor la inventarea motorului cu reacţie, nu?

– Ştiţi ce-a făcut când s-a pensionat?

– Şi-a scos dopurile din urechi?

– Şi-a cumpărat o casă la capătul pistei de decolare şi-a rămas, cât e ziua de lungă, să privească cum decolează avioanele.

Asta ar fi ceva la ea care l-ar excita. Întotdeauna ar apărea cu câte-o informaţie bizară. Fleacuri care nu s-ar asemăna cu nimic altceva. Ar aduce, constant, discuţiile lor pe făgaşe blestemate, surprinzătoare. Putea deduce asta din sclipirea din ochii ei, până acum văzuţi numai de la distanţă.

Nu-l ajuta cu adevărat să mai treacă timpul, şi deveni tot mai iritat la gândul că Frobisher l-ar putea descoperi în timp

ce făcea asta, dar era distractiv să-şi închipuie, prea distractiv ca să se mai oprească. Iluzia unei legături între ei era prea seducătoare.

– Ei bine, n-o să mă vedeţi plecând de la o firmă de securitate, spuse el. Indiferent cât o fi de atractivă posibilitatea, pentru un om obişnuit. Dar dumneavoastră? Ce-o să faceţi când vă pensionaţi?

– Mult repaus.

– Cred şi eu. Dar nu prea arătaţi ca şi cum aţi intra în toamna senectuţii.

– Mi-ar plăcea să locuiesc undeva, la mare. Undeva curat. Şi rece. Mi-ar plăcea să-mi petrec timpul rămas privind stelele.

Vocea ei coborî cu o octavă, în tristeţe. N-ar fi putut împiedica asta, cu toate că încercase s-o facă să rostească alte cuvinte, diverse căi de scăpare. Ea zise:

– Există unele lucruri pe care nu trebuia să le vedem niciodată. Nici să ne fie confirmate. Craniul de sub scalp. Cunoaşterea a ceea ce suntem noi cu adevărat, a ceea ce ne defineşte. N-ar fi trebuit niciodată să înţelegem asta.

Întunericul de la ora patru, în noiembrie, pare atât de mulţumit de sine, încât ai fi fost iertat pentru gândul că lumina zilei s-ar putea să nici nu-şi mai poată croi drum înapoi. Garner se târa spre casă de-a lungul unor şosele principale pustii. Mizeria şi umbrele care, cândva, uneltiseră să-l scoată din sărite în timpul drumului îl interesau acum doar la modul marginal. Cunoştea prea bine întunericul.

Lâncezise la sfârşitul schimbului său, ezitând să ia decizia de a pleca acasă şi să lase în urmă-i singurul loc unde zărise femeia. Ştia că ea era probabil acasă, dormind, însă persista convingerea că, imediat ce şi-ar fi întors spatele, ea ar fi ocolit un colţ, intrând chiar pe această stradă.

Cunoașterea a ceea ce suntem noi cu adevărat, a ceea ce ne definește.

De unde-i venise asta? Își încleștă dinții, frustrat de el însuși. De ce nu putea să încropească un dialog simplu? De ce trebuia el întotdeauna să sădească îndoiala în discuțiile lui imaginare? Se întrebă dacă tușa întunecată a conversației lor nu provenea dintr-o sursă exterioară, încă un furtișag dintr-o polemică auzită pe la radio, însă respinse ideea. Glasul nu se schimbase. Doar atât că-i dăduse el cuvintele.

De obicei, din cauza poluării reduse din centrul orașului, cerul era plin de stele. Stătu locului o vreme, uitându-se la ele. Cu cât se holba mai mult, cu atât mai multe i se părea că distinge. Porțiuni de cer aparent negru se deschideau pentru a-i dezvălui spirale prăfoase de lumină. Iluzia cerului curbat se dezintegra. Ceea ce vedea nu mai avea nicio formă. Un adânc fără sfârșit. Gândul că mintea lui era prea firavă pentru ceea ce i se arăta îl făcu să se clatine. Pentru o clipă, unică și de nesuportat, crezu că văzuse un anumit tipar acolo. Ceva de-acolo îl făcu să se gândească la amprente sau la constelații de mici fibre musculare care formau o diafragmă. Se simți intimidat de acea viziune, așa cum era, și cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât mai mult se trezi îndoindu-se că văzuse ceva. Încă o privire spre cer păru să-i confirme asta: erau doar stele, doar bezna.

Trecu în grabă de doi bărbați aflați într-o stație de autobuz, gheboșați asupra țigărilor și secretelor. Voci nu chiar atât de scăzute pe care să nu le poată auzi: *toate organele 'rau împrăștiate peste bietul nenorocit... arta lui... blestemata lui de artă, dusă...*

Acasă, încercă să facă ceea ce făceau majoritatea celor care lucrau în schimburi: să creeze iluzia că durata programului lui era la fel ca în orice altă zi. Așa că făcu o baie, se uită la televizor, își pregăti ceva de cină și deschise o sticlă de vin. Pe la șase, cu toate că încă nu era lumină, noaptea se domolise

cumva. Garner o luă spre pat, oprindu-se din mers când un zgomot brusc – un eveniment cunoscut şi frecvent – îi sfredeli capul. O cronică de film, din câte se părea, a vreunui nou film al unui regizor european, Guillame Angiers, pe nume. Încercă să-i găsească ecoul cu un radio pe ultrascurte, plasat lângă patul său, dar nu găsi nimic care să se potrivească nici măcar pe departe. Adormi gândindu-se la Rita şi la natura bolii pe care o inventase pentru ea, toată numai cuvinte în paranteză, provenite dintr-o transmisiune misterioasă: *inimi mistuite... inimi mistuite...*

Îl trezi gălăgia reparaţiilor din stradă sau, mai degrabă, zgomotul celor care porneau utilajele de spart asfaltul. Uneltele mecanice nu-i tulburaseră niciodată somnul, ci vocile ridicate, înjurăturile, râsetele, mai ales acel râs forţat al muncitorilor – de parcă ar fi fost ceva important, la concurenţă cu sunetele ambientului –, întotdeauna îl trezeau.

Un paralelogram de lumină, plasat în josul peretelui, sugera că era cam pe la amiază. Zăcea în pat întrebându-se ce făcea Rita. Draga de Rita. Numele i se potrivea. Era, cumva, excitant, dar simplu. Fata din vecini, puţin tupeistă. Şi-ar fi dorit s-o fi rugat să-l însoţească la o cafea, după lucru. Simţea că o cunoaşte atât de bine, încât o astfel de invitaţie ar fi fost un gest firesc. Cunoştea un local mic şi superb, al unui cubanez numit Paco, deschis toată noaptea. Avea cafea Turquino, atât de bună, încât oferea un sens vieţii.

Era cumva greşit, o agresiune, să fantazeze în legătură cu o femeie cu care nu discutase niciodată, aşa că atunci când simţi primul impuls al unei erecţii, se ridică şi se băgă sub duş. Îşi înşfăcă romanul şi aparatul foto digital şi se îndreptă spre râu.

Nu se putu debarasa de sentimentul încercat de el în noaptea precedentă. Cu toate că stelele nu mai erau acum vizibile, încă se mai simţea în stare să le vadă. Era uşor îngrijorător să

ştii că erau acolo, pe fondul monoton al cenuşiului apăsător, cu miliardele, ca o armată camuflată.

Garner se îndreptă spre National Film Theatre şi se uită la cărţile la mâna a doua de sub podul Waterloo. Găsi un ghid cinematografic, scris de Leonard Maltin, şi-l răsfoi, dar nu putu găsi nicio referinţă la Guillame Angiers. *Şi ce dacă,* îşi zise el. *Ghidul e vechi, regizorul nou.* Nu totul trebuia să lase o umbră. Îşi luă o halbă de bere, se aşeză şi încercă să se cufunde cu totul în cartea pe care o citea. Cuvintele nu-l puteau distrage de la el însuşi, ceea ce dorise întotdeauna de la un roman. Nu era vina autorului. Rita şi ceva inexplicabil ţopăiau la limita raţiunii sale, contaminând orice asupra căruia încerca să se concentreze. Se întreba ce-ar fi putut fi acel ceva. Poate că era în legătură cu lumina aceea stranie. Ori bucăţile de sunete care-i dansau printre gânduri, din când în când. Se simţea neliniştit, însă într-o manieră amorfă. Era ca şi cum neliniştea ar fi existat doar pentru că nu-i putea determina motivul.

Un bătrân cu o barbă albă, ca vata de zahăr, cânta la vioară în faţa meselor cu cărţi, cu mişcări violente de arcuş. Dincolo de el, râul de-abia părea că se urneşte, însă-şi sugera forţa prin unduiri subtile la suprafaţă. Fotografie, pe ascuns, femeile care treceau pe lângă el, întrebându-se ce anume îi atrăsese atenţia. Începea să-l sperie gândul că s-ar putea să nu poată aranja niciodată o întâlnire între ei. Curând, s-ar putea să fie prea târziu.

Violonistul se opri din cântat. Nu aplaudă nimeni. Muzicianul nu părea afectat. Adună mărunţişul aruncat în cutia viorii şi plecă.

– Ai mai transmis ceva, în ultima vreme? Pe Radio Garner?

– Da, spuse el, atingându-şi cu grijă spatele capului.

Ar fi vrut să nu-i fi spus niciodată Ritei de accidentul său şi de placa de metal şi de năvala ocazională de sarcini

electrostatice, voci sau muzică, traversându-i creierul ca o idee doar pe jumătate memorată.

– Am mai avut o transmisiune noaptea trecută, înainte de a mă duce la culcare.

O văzuse din nou, tocmai când ajunsese şi el la muzeu. Era mai mult public acolo, pentru că venise el mai devreme decât de obicei, şi băuse o ceaşcă de ceai în timp ce privea vizitatorii îndreptându-se spre ieşire. O auzise înainte s-o vadă. Tatuajul clar şi măsurat al tocurilor ei pe parchet. Mersul ei hotărât contrasta puternic cu preumblarea leneşă a altora. Îi reamintea de un film vechi, o poveste despre o evadare dintr-un lagăr de prizonieri. Soldaţi care se îmbrăcau în uniforma inamicului, mărşăluind pe porţile deschise, sub ochii bărbaţilor înarmaţi. Mersul ei era cel al cuiva care se gândea la evadare, sperând să nu fie oprită. Faţa ei nu mai era încadrată de părul negru, dezvăluindu-şi ovalul palid, plin de unghiuri, umbre, roşu şi kohol[1]. Una din mâini îi era lipită de mijlocul pieptului, ţinând la locul lor clapele gulerului pardesiului. Fără să mai respire, privea în timp ce crâmpeie din ceea ce se afla dedesubt ieşiră la iveală. Silueta ei părea îngrozitor de disponibilă. Închise ochii şi era acolo, dezvăluită pentru el, tangibilă şi cedând.

– Continuă.

– O cronică de film. Ei, bine, doar o parte dintr-una. Încă mai tresar din cauza ei. Trebuie să plec ca să văd dacă nu cumva radioul e pornit. Înainte să cred că emite din mine. Sau, mai bine zis, prin mine.

– Despre ce film era vorba?

– Un film nou, intitulat *Inimi mistuite*. De un european. Guillaume sau aşa ceva.

---

[1] Sulfură de antimoniu, folosită de orientali pentru a sublinia strălucirea ochilor şi a feri de oftalmii (n. tr.).

– Guillaume Angiers?

– Ăsta-i. L-ai văzut?

– Nu. De-abia dacă mai ies la film. Ştii, din când în când, vizitez muzeul, îmbibându-mă cu puţină istorie. Petrec o mulţime de timp acasă. Singură, cu un pahar de apă minerală, un CD cu ceva relaxant şi un atomizor.

Garner tresări, recunoscător că întunericul o împiedicase să-i vadă expresia. Problemele ei de sănătate erau, în mod clar, mult mai acute decât crezuse el. Totuşi, vocea ei părea destul de fericită. Era ca şi cum ar fi descris ceva ce-şi dorea. Cum ar fi o vacanţă, ori vreun bărbat de neatins. Aproape că ar fi putut crede că ecourile împrăştiate prin tot muzeul nu erau doar scorneala lui.

– Nu-ţi pierde vremea, îi zise ea. Profită de faptul că eşti în mişcare. Că eşti inteligent. Umple-ţi fiecare minut, pentru că îţi promit că, dacă n-o faci, o să-ţi pară rău.

În întuneric, era conştient de mişcările discrete ale unor lucruri. Alunecarea lentă a luminii selenare pe perete, repoziţionarea, cu o fineţe epică, a dinţilor şi spirelor, depunerea anilor în oasele lui. Întotdeauna se gândise la timp ca la ceva liniar, un lucru real, care măsura durata vieţii în locul tău, în bucăţi accesibile, în timp ce tu bâjbâiai de zor, zi de zi. În miezul stilizării sale mecanice de aici, din muzeu, se gândi că timpul putea fi mult mai fluid, şi, totuşi, mai greu de înregistrat; ceva ce se îndrepta spre mai multe direcţii, nu numai înainte. Ceva instantaneu, cu o durată mai scurtă decât cea mai mică dintre particulele propriei sale dimensiuni imense. Se gândea la ceva născându-se şi murind aproape instantaneu. Se gândea la o lume cu o vârstă de 4,5 miliarde de ani şi, cu toate acestea, fără a exista dincolo de momentul imediat.

I se părea ciudat să se gândească la propriul său oraş, la strada lui, la acest muzeu, adăpostind oameni din decenii diferite, zile

diferite. Trebuie că se întâmplase – existau o mulţime de dovezi fotografice –, dar încă mai constituia un blocaj mental pentru el. Nu mai exista. Era un timp mort.

În timpul nopţii, de obicei, cam cu două ore înainte de terminarea schimbului său, Garner putea auzi mult mai bine trecerea clipelor: alunecarea rulmenţilor din orologiul Congreve sau ticăitul celor mai noi exponate din vitrină, ceasurile Seiko Kinetic, nişte piese proiectate clasic, cu numai câţiva ani în urmă. Garner îşi putea imagina generaţiile viitoare căscând ochii la ele, în acelaşi fel în care vizitatorii de acum priveau cadranele solare, în timp ce acceptau, ca de la sine înţeles, orice tehnologie care le-ar fi permis să se ţină de program. Ceva rămase în spatele pleoapelor. Ceva i se înfipse în creier. Timpul se deplasa. Sau poate că nu. Poate că timpul rămânea static, iar *noi* ne mişcam prin el.

Garner închise ochii în faţa acestor raţionamente dificile şi deveni tot mai conştient de un nou sunet, un alt ticăit, cu toate că era neregulat, înăbuşit şi, după cum îşi putea da seama, nu aparţinea acestei porţiuni a muzeului.

– Auzi şi tu asta? o întrebă pe Rita.

– Da, zise ea, pe un ton egal. Ce-i?

– Credeam că tu ai putea să-mi explici.

– E un orologiu, nu? Ceva de genul?

– Nu ştiu. Aşa sună.

Garner n-ar fi putut preciza nici în ruptul capului de ce alesese muzeul o astfel de moliciune, lipsă de claritate, în acest moment al nopţii. Bănuia, din ce în ce mai mult, că, de fapt, era el, relaxat, devenind mai atenuat, mai sensibil la plevuşca senzorială care plutea în jur.

Se ridică din scaunul său incomod, turnat în plastic, şi îşi făcu obişnuitele deplasări în opturi printre exponate, în caz că o altă poziţie prin vechea clădire i-ar putea dezvălui sursa

zgomotului. Nu se întâmplă asta. Părea să provină de peste tot şi nicăieri. Poate că se auzea din propriul său trup.

– Trebuie să fie încălzirea sau apa din conducte. Ceva asemănător, spuse el în cele din urmă.

– Da, căzu ea de acord. Este o clădire veche. Uneori, nu eşti conştient de ea, dar în momentele de linişte te poate surprinde. Nu contează cât de mult timp ai petrecut pe aici. Cât de bine crezi că ştii acest loc?

– Cunoşti bine zona?

Ea oftă, iar sunetul fâlfâi la înălţime, ca o pasăre în colivie.

– Prea bine, spuse ea.

Ochii lui erau închişi. Aproape că-şi putea imagina fiorii apropierii, mirosul părului ei, respiraţia ei.

– Ar fi drăguţ să te cunosc mai bine, spuse el sacadat. Aş putea să-ţi iau o ceaşcă de...

– Nu cred, îl întrerupse ea. Nu asta caut.

Era buimăcit şi rănit de refuzul ei prompt, şi, mai mult, de iminenta sa abandonare. Cum de interpretase atât de greşit relaţia lor? Cum de se putea el autodistruge în acest fel? Avea o asemenea lipsă de încredere, încât nici măcar nu putea fantaza mai acătării? Conversaţia lor se legase uşor, a râs la glumele lui, era interesat de ea. Ce rău putea face o ceaşcă de cafea? Dar ştia ce avea de făcut. Pregătea liniile de apărare împotriva chinurilor respingerii. Întreaga lui viaţă se dăduse înapoi din calea cuvântului *nu*. Se ferise de pumni şi de pietre, odată chiar şi de un cuţit, însă un glas care-l refuza îi găsea, întotdeauna, punctul slab. Repetând momentul, îl durea – chiar dacă se prefăcea a crede – că nu era capabil să transforme o situaţie în ceva pozitiv, era singura cale de a contracara ameninţarea.

Îşi reluă rondul, mergând în apropierea balustradei şi privind în jos, spre secţia de la etajul de mai jos. În pofida eşecului său, era decis s-o urmărească.

Crezu că văzuse licărul dublu al ochilor ridicați spre el, și lunecarea unei umbre, dar știa că clădirea era pustie. În fiecare seară, trebuia să verifice toaletele, ieșirile și intrările, să conecteze alarmele care protejau fiecare prag de ușă din acest loc. Cu toate că lucra aici numai de puțină vreme, simțea că era pe cale să înțeleagă chichițele clădirii la fel de bine ca pe ale propriei sale locuințe. Era un bun agent de pază. Ca mai toți singuraticii. Asta avea legătură cu sensibilitatea mai mare față de încălcarea spațiului privat. Ceva în legătură cu preferința pentru singurătate.

Dintr-odată, păru că orele nu se mai urneau atât de repede ca altă dată. Avea puține de făcut. Citise ziarul, rezolvase cuvintele încrucișate și Sudoku. Nu mai avea nimic de mâncare prin geantă, iar cafeaua din termosul său se răcise. Frustrarea nu i se potolise; ce altceva putea face decât să străbată la pas același vechi traseu, în uniforma lui ieftină, din serj? Prin luminatorul imens din tavan se putea minuna, din nou, de stelele ca o pudră de talc. Își zise că s-ar putea să le fi descoperit secretul; ceva amenințător, precum furtuna din spatele zidului de nori negri, dar apoi dispăru; era demential, pentru că tiparul acela rămăsese, la fel și convingerea sa în capacitatea lui de a-l descifra. Aproape că o întrebă pe Rita dacă putea vedea și ea ce vedea el, dar se abținu cu încăpățânare, indiferent cât de mult ar fi avut nevoie de ceva sprijin în ceea ce privea lucrurile petrecute departe, deasupra lui. Îi auzi glasul, sau modelul lui pentru el, străbătându-i mintea, ca o amintire. Recunoscu ritmurile și melodicitatea vocii, însă nu și cuvintele. Era ca și cum ar fi auzit-o vorbind printr-un căluș. Aproape că o întrebă ce se întâmplase, însă în ultimul moment bănui că îi auzise vocea dintr-o sursă diferită. Capul îi ardea de buimăceală; ar fi vrut să strige, s-o întrebe ce voia, dar nu putu, pentru că, desigur, ea nu dorea nimic. Nu voia decât ce decidea el pentru ea.

Nu asta caut.

Dar *ce* căuta? De ce venea la muzeu şi pleca de fiecare dată ca şi când l-ar fi avut pe dracu' pe urmele ei?

La sfârşitul schimbului său, aşteptă afară multă vreme, sigur că putea auzi ritmul ca de pendulă al pantofilor ei pe ciment, dar nu era nicăieri; bănuiala lui, sau necesitatea, îi fusese infestată de zgomotele blânde produse în interiorul muzeului, cele făcute de vânt sau de greutatea vizitatorilor, apăsând nemiloasă asupra duşumelelor şi scaunelor. Verifică ieşirile de incendiu dinspre stradă, dar nu erau deschise. Iarăşi tocurile, lovind pardoseala de parcă ar fi vrut să deschidă pământul cu ele. Dintr-odată, fu convins că *ea* era înăuntru, că fusese acolo tot timpul. Cumva, nu o văzuse în urma inspecţiilor de la ora închiderii. Reveni în faţa clădirii şi încercă intrarea principală. Închisă, bineînţeles. Era un bun agent de pază. Totuşi. Directorii muzeului, în înţelepciunea lor, decretaseră, după ce pierduseră o mulţime de timp şi bani pe studii asupra comportamentului delincvenţilor, că între orele patru şi nouă era intervalul cel mai puţin probabil pentru o efracţie. Probabil că aşa era, însă pe el îl dezgusta, pentru că făcuseră economie acolo unde-l durea pe el. Limitându-i schimbul până la ora nouă, nu avea cum să-i prindă pe picior greşit, însă ar fi putut să recurgă la regulamentele UE, limita schimburilor. *Totul este pentru a vă menţine sănătatea, domnule Garner. Un paznic potrivit este cel fericit.* Furios, o luă apăsat spre cafeneaua lui Paco, bău trei cești de cappuccino şi trecu cu privirea peste ziarul din ziua precedentă, pe care-l recuperase din coş. Încă o oră. Se simţea mai bătrân. Se întoarse la muzeu şi văzu luminile aprinse într-unul din birourile de la parter. Ciocăni în geam şi o siluetă apăru în cadrul pătrat, cu o textură complicată.

– Cine-i?

Garner își dădu seama, după voce, că era Joyce, femeia de serviciu. O rugă să-i dea drumul înăuntru.

Îi mulțumi îndatorat, explicându-i că-și uitase ceasul la muzeu.

– Caraghios, nu-i așa? zise el, urcând treptele și privind în jos, spre ea, în holul de la recepție. Să-mi pierd ceasul într-o încăpere plină de ceasuri.

Ea nu găsi că era amuzant și, clătinând din cap, se întoarse la periile și la gălețile ei.

Garner își reluă traseul în tihnă, până ajunse, din nou, lângă ușa principală, verificând dacă Joyce se închisese în bucătărie. Apoi o luă repede spre intrarea în sala de expoziții de la parter. Împinse ușor de ușă, însă era încuiată. Se frecă pe față. Trebuia să existe o cale de a pătrunde acolo. Nu putea înțelege forța nevoii sale. Voia să creadă că ea era încuiată undeva, în muzeu, că se rătăcise, fără a avea această intenție, pentru că încercase să-l găsească. Apoi își dădu seama de singurul mod de a intra acolo, în afară de spargerea ușii. Se întoarse la trepte și urcă în grabă la etajul unu. Dincolo de ele, un semn cu inscripția NUMAI PENTRU PERSONAL atârna de o sfoară așezată de-a curmezișul unor trepte înguste, care duceau spre acoperișul muzeului. Dezactivă alarma și lovi zăvorul cu podul palmei. Afară, se strecură de-a lungul culoarului circular între balustradă, la aproape zece metri deasupra solului, și luminatoarele mari și boltite, înălțate deasupra orologiilor. Putu să deschidă unul dintre ele și să se bage înăuntru. Raza unei lanterne îngălbeni marginea uneia dintre vitrinele de sticlă. Ce se petrecea acolo? Raza de lumină era neabătută. Probabil că era Frobisher, picat în control prin zonă, pentru încă un raport supereficient; nimeni altcineva nu mai avea acces în clădire. Garner se întrebă dacă n-ar trebui să se prezinte superiorului său sau să-și vadă mai departe de plan și să spere că nu fusese zărit. Dacă Frobisher era acolo, atunci Garner trebuia s-o găsească

pe față înaintea lui. Frobisher o va da pe mâna justiției fără să stea pe gânduri. Totuși, era ceva cu raza lanternei, ceva legat de faptul că nu se clintea.

Garner simți primii fiori de frică, minusculi însă relevanți, precum tremuratul neînsemnat al cipului de cuarț din ceasul său. Acolo se întâmplase ceva cât timp îi trebuise lui s-o șteargă, să bea câteva cești de cafea și să pătrundă înapoi. Se lipi de balustradă și privi în bezna de la etajul de jos. Nimeni nu intra acolo, nu mai intra. Se întrebă dacă nu cumva-și imaginase sunetul pașilor ei, dar asta nu dură decât o clipă: știa că nu.

Se apropie de lanternă venind din spate, sperând să-l găsească pe Frobisher moțăind, dar superiorul lui nu era acolo. Înșfăcă lanterna și o stinse. Câțiva pași mai încolo, găsi haina lui Frobisher, cu tresele ei incandescente, aruncată pe jos. Asta nu-l caracteriza. Șeful nu-și agăța haina la cuier decât dacă găsea și un umeraș, pentru a-i menține forma. Lipsa totală a oricărui sunet era alarmantă, petrecându-se într-un mediu unde, de obicei, se simțea bine. Brusc, pentru el muzeul deveni un loc străin. Sentimentul se intensifică atunci când sări peste balustradă și zbură trei metri pe pardoseala sălii de expoziție. Stânjeneala lui fu înlocuită, pentru scurtă vreme, de o frenezie nețărmurită. Dacă ea era acolo, atunci se afla mai aproape decât oricând de femeia care-l intrigase atât de tare.

Dar apoi:

– Unele dintre aceste stele de acolo au murit cu mii de ani înainte să te fi născut tu, zise ea. Lumina pe care o vezi este străveche, aparține de ceva ce nu mai există demult. S-ar putea să treacă mii de ani după moartea ta până la stingerea ei. Timpul se scurge în sine însuși, după cum pretind unele concepte. Își pune țoala sa cea mai bună și flirtează cu camerele de luat vederi. Elementele minore, cum ai fi tu, de exemplu, de-abia dacă deranjează timpul.

N-o găsi acolo, însă vocea era a ei. Dar nu era după aproximările sale. Nu era vreun glas mieros și atrăgător. Se auzea sacadată și ascuțită, ceva care încerca să se facă auzit într-un tunel aerodinamic. O simțea zbătându-se prin mintea lui, ca o râmă tăiată în două. Apăsă cu degetele placa metalică din cap, de parcă ar fi fost sigur că i-ar putea simți conturul acolo. Un ticăit ușor: la etaj se aprinse lumina. Privi de jur împrejur, însă aici încă era prea întuneric ca să vadă ceva ce ar putea-o face pe Rita să i se arate. Nu era nimic aici, doar fantomele urmelor pașilor ei, furtuna plecării ei sau intrării ei în muzeu. Nu mai știa ce se așteptase să găsească. Însă de astă dată era, oricum, pe jumătate paralizat de frică. Ar fi vrut să strige după cel care se afla la etaj – spera ca acesta să fie Frobisher, revenit de la toaletă sau de la ceai –, dar să facă asta ar fi însemnat să se dea de gol și se temea de posibilele consecințe. Pentru că știa că Frobisher era mort. Haina lui îi spusese asta. Dar una dintre vitrinele de acolo arăta că lucrurile o luaseră razna. Era puțin mai mare decât oricare alta. Capacul fusese împins înapoi, ceea ce-l surprinse, pentru că nu văzuse niciodată vreuna din vitrine deschisă, indiferent de motive. În interior se afla o masă de operații din secolul al XIX-lea, cu sertarul originar pentru rumeguș pus dedesubt, pentru absorbirea lichidelor vărsate. Se întinse și atinse lemnul lustruit, cu colecția de crestături de la cuțitele de amputare, săpate în el de-a lungul anilor. Își retrase mâna caldă și umedă. Ochii i se holbară înaintea inscripției referitoare la o operație care fusese încercată asupra unei sugare suferind de o boală îngrozitoare, cunoscută drept *ectopia cordis*, o afecțiune congenitală în urma căreia pacientul se naște cu inima în afara trupului. *Copilul a supraviețuit*, scria acolo, *ducând o viață relativ normală, până când complicațiile survenite i-au provocat moartea, la vârsta de douăzeci și nouă de ani.*

Garner simţi cum i se încreţeşte pielea de pe dosul palmei. Ştiu că Guillaume Angiers nu exista, că era o făcătură, un secret alcătuit între ei, o cale pentru ca ea să se poată conecta la gândurile şi temerile din mintea lui. O modalitate prin care ea putea să simtă cine era el.

Se urcă, cu prudenţă, pe unul dintre dulapurile cu exponate. Trebuia să sară ca să se prindă de balustrada care înconjura galeria de deasupra şi să se caţere acolo pe cât de repede-i permitea corpul său neantrenat.

Ea zise:

– Muzeul unui singur om nu-i decât o altă formă de închisoare. Te preocupă atât de mult locul tău în lume, încât ajungi la punctul în care asta te consumă. Dar nu iei niciodată în seamă posibilitatea că nici n-a existat, vreodată, vreun loc al tău.

Febril, Garner păşi tiptil printre vitrine, căutând ceva pentru care n-avea niciun nume. Acum, că erau aprinse luminile, orologiile şi ceasurile păreau cu totul altfel. În faţă, văzu umbre alungindu-se pe carpeta deschisă la culoare, apoi retrăgându-se în obscuritatea relativă a peretelui pe care erau aliniate pendule. Se gândea să se trezească în fiecare zi, să privească în jos şi să vadă lucrul acela care te ţinea în viaţă, alimentând dragostea. Pentru organul care o susţinea, obsesia pentru viaţă devenea inseparabilă de fascinaţie. Erai om şi nu erai. Fiecare clipă, fiecare bătaie de inimă, era un memento al mormântului. Pielea era întotdeauna îndepărtată. Deveneai propria ta mască a groazei.

Auzi zgomotul sticlei sparte. Capacul vitrinei fusese făcut ţăndări. În primul moment se gândi că se întâmplase deoarece căzuse ceva din tavan, dar în timp ce se apropia, îşi dădu seama că asta era doar o părere.

Ceva fusese adăugat la colecţie.

Era deopotrivă minunată şi oribilă. Un ceas de forma unui craniu din argint, împroşcat cu sânge, licărind. O propoziţie

în latină, gravată în metal. Reuși s-o descifreze, în pofida sângelui împrăștiat: *ultima forsan.* O altă piesă de orologerie, de altă natură, fusese zdrobită cu brutalitate de interiorul vitrinei. La fel ca și celelalte, și aceasta se oprise din ticăit, dar nu mai putea fi reparată niciodată.

Gaura din pieptul ei scotea un hârâit umed, din cauza aerului care-i umplea plămânii. Nu putu decât să-i arunce o privire, la ghemotocul de carne care se răsucea, agățat de pieptul ei, zbătându-se atât de violent, încât el crezu că se va smulge singur de acolo. Panica și groaza lui erau lucruri grele, atrăgându-i privirile spre podea. Ceva ce-ar fi putut fi, cândva, Frobisher, zăcea zdrobit acolo.

– E mai târziu decât crezi, zise ea.

VIAŢĂ ÎNCREMENITĂ

PAT CADIGAN

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

PAT CADIGAN a obținut de două ori Premiul Arthur C. Clarke pentru cel mai bun roman science fiction al anului. Locuiește în impetuoasa zonă urbană din nordul Londrei, împreună cu soțul, excentricul Chis Fowler, și cu fiul ei, (Tăcutul) Rob.

Deși e cunoscută în primul rând ca scriitoare de science fiction (se numără printre primii autori de cyberpunk), scrie deopotrivă și povestiri fantastice și horror, reunite în volumele *Patterns*, *Dirty Work* și *Home by the Sea.*

Romanul ei, Reality Used to Be a Friend of Mine, va apărea în curând.

Imediat ce se încălzește vremea, statuile umane își fac apariția în cârduri. Mai ales în Covent Garden. Când ieși din stația de metrou, ia-o la dreapta, coborând către piața acoperită numită Apple Market, și-o să le vezi din trei în trei metri, pe o parte și pe alta. Tineri de ambele sexe, vopsiți în alb, sau în argintiu, sau în auriu, sau chiar în negru, stând incredibil de neclintiți, în poziții superbe. Câștigă câțiva bănuți și, pe lângă asta, cei mai mulți speră să fie remarcați de una dintre

acele agenţii care oferă distracţii la reuniunile organizate de corporaţii sau la petrecerile de gală ale celebrităţilor. Ambele pot fi profitabile, dar Sophie spera mai degrabă să aibă parte de a doua variantă. Reuniunile din corporaţii erau angajamente de-o seară bune, sigure, dar o singură petrecere de-a celebrităţilor te putea transforma într-un star. Sophie îşi dorea să intre în lumea vedetelor şi nu se obosea s-o ascundă.

Aşa era Sophie – nonconformistă, uneori brutal de sinceră. Eu, una, am fost întotdeauna de părere că onestitatea excesivă e extrem de supraapreciată, aşa că modul exact în care am ajuns să ne împrietenim rămâne pentru mine un mister. Aveam foarte puţine în comun – ea era născută-şi-crescută la Londra, eu eram o expatriată din Statele Unite; ea avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, eu mă aflam în bătaia farurilor apropiatei vârste de cincizeci; ea era o frumuseţe, un trandafir englezesc clasic, cu păr blond, cu ochi luminoşi, cu pielea ca de porţelan... Eu mă aflam în bătaia farurilor apropiatei vârste de cincizeci – imaginaţi-vă. Consideraţi-o o chestie specific femeiască – relaţia dintre două femei care se consideră surori e puternică.

Oricare ar fi fost legătura noastră, era destul de solidă ca să ne-acceptăm reciproc, chiar dacă nu ne înţelegeam întotdeauna una pe alta. Vreau să spun că eu n-aş fi încercat niciodată s-o fac pe statuia umană pe străzi, nici măcar înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani, şi Dumnezeu ştia că pe vremea aia încercasem destule. Dar nu mă deranja s-o ajut să se vopsească şi să-şi pună la punct costumul şi recuzita când se întâmpla să avem liber de la Fresh U în aceeaşi zi.

Aşa ne-am cunoscut – când am fost angajată eu, ea lucra de aproape un an la magazinul cu hrană sănătoasă. Legătura noastră s-a format printre produse de natură organică şi ciocolate comercializate cu acte-n regulă sau stând alături, fiecare la casa ei de înregistrare, şi vânzându-ne marfa funcţionarilor preocupaţi

de sănătate, care sperau că antioxidanţii din salate puteau contracara efectele cumulate ale celor douăzeci de ţigări fumate zilnic. Unii doreau şi să atragă atenţia lui Sophie, dar ea le dădea tuturor de înţeles, cât se putea de clar, că nu era interesată.

– Genul ăsta de distracţie nu poate decât să stânjenească neclintirea, mi-a spus o dată, când o ajutam să se costumeze în zeiţa de alabastru.

Îşi punea un veşmânt lung, în stil grecesc, pe care-l decolorase, îl apretase, îl vopsise şi îl lăcuise până la punctul în care putea sta pur şi simplu în poziţie verticală şi fără ea. Nu-mi imaginam cum de tolera pielea ei un asemenea obiect. Pretindea că, după ce se acoperea cu mai multe straturi de fard, devenea suportabil; eu nu puteam nici măcar să-l ating. Peruca era încă şi mai cumplită.

– Dacă zici tu, i-am răspuns.

A chicotit şi mi-a întins un tub cu fard alb pentru clovni, ca să-i retuşez spatele.

– Nu mă aştept să-nţelegi, Lee. Tu nu eşti statuie.

Nici tu nu eşti, am vrut să zic, dar m-am obţinut. Spunându-i aşa ceva chiar înainte de a-şi intra în rol aş fi dat-o complet peste cap şi i-aş fi stricat întreaga zi – i-aş fi distrus *neclintirea*. Ce ironie, mă gândeam, că era atât de uşor să stresezi psihic pe cineva care lucra ca statuie.

Pe lângă zeiţa de alabastru, Sophie mai avea încă două personaje: amazoana de bronz şi doamna de argint. Pentru amazoană, se acoperea mai mult cu fard decât cu haine, aşa că n-o întruchipa decât pe vreme foarte călduroasă şi când propriul corp îi dădea o senzaţie deosebită de mulţumire. Cât despre doamna de argint, în ochii mei de americancă incultă, filistină, reprezenta un hibrid între un ornament din faţa unei maşini şi un trofeu atletic pentru locul al doilea, ceea ce sugerează ceva mult mai de prost-gust

decât este în realitate. Doamna de argint n-avea nimic ordinar, aşa cum amazoana de bronz n-avea nimic şleampăt. Numai că eu n-o puteam lua pe niciuna dintre ele atât de în serios cum o luau Sophie şi colegii ei statui şi ajutoarele lor.

Ţineţi cont de vârsta mea. Pentru mine, toată povestea asta cu statuia umană e versiunea din secolul XX a mimilor ambulanţi. Era mai puţin extenuant şi nu implica existenţa unui clovn care să se ţină după tine râzând de stilul în care mergeai, ceea ce era evident în avantajul lui. Dar tot ce făceai pentru bani de buzunar nu era decât o trudă grea prin care sperai să-ţi atingi scopul, nicidecum o meserie.

Am încercat să vorbesc cu Sophie despre planurile ei de viitor; era mai degrabă nehotărâtă, în toate privinţele. Şi presupun că asta avea sens. Vreau să spun că munca unei statui umane nu sugerează un pas următor specific, aşa cum se întâmplă în cazul cântăreţilor sau al dansatorilor, sau al acrobaţilor care merg pe monociclu jonglând cu ferăstraie cu lanţ.

– Am o voce destul de bună ca să fiu cântăreaţă, a spus ea, când am reuşit în sfârşit s-o încolţesc. Ne ocupam de restocarea legumelor organice din secţia de producţie. Dar nu ceva special – e una *dintr-un* milion, nu una *la un* milion, şi nu sunt suficient de flexibilă pentru o adevărată dansatoare. Şi nici suficient de coordonată în mişcări ca să-mi permit măcar să mă uit la un monociclu. La naiba, am avut nevoie aproape de-o săptămână întreagă ca să-nvăţ să merg pe-o bicicletă obişnuită. Iar jongleriile cu ferăstraie cu lanţ te duc *atât* de mult cu gândul la secolul trecut.

– Vasăzică eşti statuie umană, deoarece eşti în stare să stai nemişcată, într-o anumită poziţie? am întrebat-o eu, studiind, în căutare de pete, o căpăţână de lăptucă verde, creaţă.

– Nu e vorba să *stai* doar *nemişcat*. E vorba de *neclintire*. Zâmbea visătoare, distantă. Îmi place neclintirea. Îmi place

modul în care se-nfiripă, pornind de la un grăunte minuscul dinăuntrul meu. Creşte, se răspândeşte în mine, pretutindeni. Când reuşesc s-o dobândesc aşa cum trebuie, întreaga lume curge în jurul meu, în timp ce eu *stau*, pur şi simplu.

– Ca un pietroi într-un râu?

Sophie clătină din cap.

– E altfel, mai bine.

– Sună foarte... stoic.

– Da, nu-i aşa? M-a privit radioasă. Stoic. E un cuvânt potrivit, stoic. Stoic. Puternic. N-o să ne lăsăm clintiţi.

Am zâmbit larg.

– „Şi vezi acolo, în faţa uşii sale, neclintit, un împărat îngenuncheat."

Ea s-a oprit c-o lăptucă creaţă într-o mână şi cu o radicchio[1] cât o minge de softball în cealaltă.

– Vrei să repeţi?

– E dintr-un poem de Emily Dickinson. „Şi-alege sufletul o societate şi altora le-nchide uşa-n nas; şi în divina sa majoritate nu mai pătrunzi, căci loc n-a mai rămas."

– Îmi place, a zis Sophie. „În divina sa majoritate nu mai pătrunzi." E o mantră bună pentru neclintire.

– Ei, e oricum o mantră lungă. Am clătinat din cap şi-am pus o căpăţână de lăptucă în mormanul celor bune. Neclintirea e un alt lucru pe care nu-l înţeleg. Când eram de vârsta ta, nu puteam sta locului nici măcar două secunde.

Sophie şi-a aruncat capul pe spate şi-a râs.

– Oh, Doamne, ce-i rahatul ăsta cu atunci-când-eram-de-vârsta-ta? O spui de parc-ai fi destul de bătrână ca să-mi fii mamă, şi sunt destul de sigură că nu eşti.

– De fapt, cred că sunt, am zis, cu o strâmbătură.

---

[1] Varietate de cicoare roşie (n. tr.).

– Aiurea.

– Păi, *practic*, sunt suficient de bătrână pentru asta, deşi nu suficient de matură. Dacă-nţelegi ce vreau să spun.

– Da, bine, a cedat ea, copiindu-mi strâmbătura. Uneori, când vin aici oameni cu copii mici, îmi trece brusc prin minte că sunt destul de bătrână ca să le fiu mamă. O străbătu un tremur uşor. Mă tulbură cu adevărat.

– Dar când eşti statuie? Atunci nu te tulbură?

– Nu. Statuile nu pot avea copii. S-a uitat în jos, la lada aşezată pe podea, între noi. N-au copii şi nu-mbătrânesc.

Am râs scurt.

– Tot ce există-mbătrâneşte. Statuile nu fac excepţie.

Ea a aruncat o masă flască de lăptucă creaţă în coşul cu legume stricate.

– Nu-mbătrânesc la fel ca oamenii.

– Oh, nu, iubito, am zis, nefericită. Te rog, nu-mi spune că faci parte dintre oamenii pentru care „bătrâneţe" e un cuvânt murdar.

– Ei, haide, Lee – doar n-o să zici că n-ai vrea să rămâi tânără, dacă s-ar putea.

– Ai ghicit, draga mea.

– *Aiurea*.

– De ce? De ce nu poţi concepe că există cineva care nu vrea să rămână tânăr?

S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă.

– Dacă aş avea de-ales, aş opta pentru asta cât ai clipi. Şi n-o să mă convingi niciodată că tu n-ai face acelaşi lucru.

M-am gândit la vorbele ei în timp ce sortam alte legume. Se stricaseră alarmant de multe. Fuseseră puse la păstrare prea reci.

– Ţi-a dori să fii din nou la liceu? am întrebat-o, într-un târziu. Scuză-mă, la gimnaziu?

Faţa ei frumoasă, de trandafir englezesc, a căpătat o expresie revoltată.

– Mi-am dat seama ce-ai vrut să spui. Şi răspunsul e un răsunător *la naiba, nu, mai bine mor în foc, după un accident de maşină, mulţumesc foarte mult.*

– OK, dar ce zici de şcoala elementară? Acolo mai toată lumea s-a distrat mult mai bine.

– Hm-hm, nici acolo.

– Ei, perfect, am spus. Acum înţelegi ce simt eu.

Repulsia ei s-a transformat în uimire.

– În legătură cu ce?

– Cu rămânerea la vârsta tinereţii. Mă bucur că am fost tânără, firește. N-am irosit prea mult timp fiind raţională, am profitat din plin – am făcut tot felul de lucruri necugetate, nebunești, și al naibii de multe greșeli și, în general, m-am purtat ca o tâmpită, cum spuneţi voi, britanicii. *Je ne regret rien*, scuză-mi franceza.

Sophie a părut îndurerată.

– Eu ţi-o scuz, dar francezii n-ar face-o.

– Şi mă bucur că *am fost* tânără atunci când am fost, am adăugat. Oh, ce vremuri, în zilele alea eram giganţi cu toţii bla-bla-bla. Dar am trecut de asta.

Îmi dădeam seama că ea medita la afirmaţiile mele.

– A rămâne tânăr *nu-i* totuna cu a te întoarce la şcoală, a zis, în cele din urmă. Gândeşte-te mai bine. Adică gândeşte-te *cu adevărat*. Să ai un trup tânăr, mai flexibil, fără atât de multe dureri? Fără zbârcituri? Fără păr cărunt? Să nu obosești niciodată, să ai rezerve nelimitate de energie? Ce zici de toate astea?

Am început să intru ceva mai mult în defensivă.

– Nu cred că sunt chiar atât de zbârcită. Păr cărunt... Am ridicat din umeri. Unii dau bani buni pentru firele astea luminoase. Cât despre tot restul, ei bine, nu-mi aduc aminte

să fi avut rezerve nelimitate de energie şi să nu fi obosit niciodată, dar, pe de altă parte, pe-atunci nu eram chiar atât de flexibilă, aşa că nici nu epuizam făcând gimnastică.

– Dar cum rămâne cu toate greşelile pe care spui că le-ai făcut? Sophie mi-a adresat un zâmbet ironic. Ai avut nevoie de-o grămadă de energie pentru ele, nu?

Am ridicat iarăşi din umeri.

– Somn toată ziua, petrecere toată noaptea.

Ea a făcut ochii mari.

– Hristoase, ce erai, vampir?

– Bineînţeles că nu. *În ziua de azi* ar trebui să fii vampir. Pe-atunci era suficient să fii hippy. N-are importanţă, am adăugat, ca răspuns la privirea ei nedumerită. Era o altă lume.

Am aruncat încă o căpăţână de lăptucă ofilită în grămada cu legume stricate şi m-am oprit să-mi masez ceafa.

– Oare spuneam ceva despre dureri? a întrebat glumeaţă Sophie, cu ochii la mine.

– Hei, dacă oamenii de vârsta mea n-ar avea nicio durere, producătorii de ibuprofen ar da faliment, ceea ce ar conduce la un crah economic mondial şi la depresie. Crezi că vrem s-avem asta pe conştiinţă?

– Foarte amuzant, a zis ea, râzând. Dar, serios...

– Dar, serios, gândeşte la tine, draga mea prietenă. Dacă bătrâneţea se rezumă, în ochii tăi, numai la atât – dureri, păr încărunţit şi zbârcituri -, eşti mult mai superficială decât am crezut.

Sophie arăta de parcă aş fi pălmuit-o.

– Îmi pare rău, am adăugat, n-am vrut într-adevăr să spun că eşti superficială. Dar îmbătrânirea nu înseamnă numai atât.

– OK, a admis ea. Atunci spune-mi care sunt lucrurile minunate.

Am ezitat.

– Uite, tu-mi ceri să spun cât de minunat trebuie să fie şi eu pur şi simplu nu pot. E din cauza educaţiei mele catolice – modestia mi-a fost imprimată în caracter de o succesiune de călugăriţe voinice şi de reguli stufoase.

Am râs amândouă şi am continuat să sortăm lăptuci în timp ce mă întrebam dacă ea ştia în cât de mare măsură mă eschivasem cu scuza mea despre modestie. Să-i spun de ce-i atât de grozav să-mbătrâneşti. Păi, Sophie, scumpo, în primul rând, eşti încă în viaţă. Şi în al doilea rând, eşti, ăă, încă în viaţă. Şi al treilea, ăă... ei, vezi tu, dragă prietenă, indiferent ce alte lucruri bune ţi-ar aduce bătrâneţea, faptul că încă mai trăieşti triumfă asupra tuturor. Ideea e să continui să respiri şi să existi cât de mult poţi.

Sophie a demisionat în timp ce eram într-un concediu de boală de câteva zile. Şi n-am aflat decât după ce m-am întors şi l-am întâlnit pe tipul deşirat, de optsprezece ani, care îi luase locul. Abia terminase şcoala, era prietenos, politicos şi de o inteligenţă acceptabilă, şi începuse deja să fie pe placul tuturor. M-am simţit trădată şi abandonată.

Când am ieşit din schimb, am pornit-o de-a dreptul către Covent Garden. De fapt nu mă aşteptam ca Sophie să-mi vorbească, nici despre magazin, nici despre orice altceva. Simţeam pur şi simplu nevoia copleşitoare şi mai degrabă egoistă de a-i arăta figura mea nefericită.

Trecuse de ora trei când am ieşit din staţia de metrou şi am luat-o în jos, către piaţă. Soarele care apărea cu intermitenţe tocmai se făcuse nevăzut şi se lăsa o ceaţă uşoară (niciodată să nu-i întorci spatele unui petic de cer din Londra, aşa îl auzisem o dată spunând unui client), dar pe stradă încă se mai foiau o mulţime de oameni. Nu, nu se foiau – se adunaseră laolaltă, se uitau la ceva.

Nu, nu se uitau pur şi simplu – se holbau, concentraţi. Ţintuiţi locului.

Pe alee nu se afla decât o singură statuie umană, dar, pentru o clipă, n-am fost cu adevărat sigură că era Sophie. O întrupa pe amazoana de bronz şi era inconfundabilă – suliţa, peruca şi coiful, cămaşa scurtată prin rupere, slipul modificat al costumului de baie, culoarea perfectă a bronzului care-i acoperea trupul bine făcut. Stătea cu picioarele depărtate la lăţimea umerilor, tocmai începând să-nalţe suliţa în mâna dreaptă, de parcă ar fi întrezărit un pericol încă neclar. Ochii ei nu clipeau niciodată, sau cel puţin eu nu-i vedeam clipind, şi nu zăream nimic care să indice că ar fi respirat, oricât de superficial. Celălalt braţ îi atârna pe lângă trup, uşor îndoit de cot, cu încheietura mâinii gata să se-ndoaie la rândul ei, pregătindu-se s-o echilibreze când avea să-şi arunce suliţa.

Poate nu vremea fusese aceea care alungase celelalte statui. Soldatul de jucărie, clovnul, păpuşa de cârpă, vulpea, Marilyn Monroe – mi-i puteam imagina coborând de pe lăzile şi de pe taburetele lor, săltându-şi pe umeri sacii de gimnastică şi retrăgându-se, înfrânţi de puterea Sophiei. Era ceva dincolo de ceea ce înţelegeam eu prin *neclintire*, cu mult mai presus decât ceea ce o văzusem pe ea făcând în trecut. Poate chiar mai presus de natura imobilă a unei statui adevărate.

Fascinată, m-am strecurat treptat prin mulţimea de asemenea încremenită şi tăcută – de fapt atât de tăcută încât până şi cea mai mică mişcare părea nelalocul ei, dar voiam să ajung cât mai aproape cu putinţă. Eram la trei metri distanţă când am zărit ceva schimbându-se pe faţa Sophiei. Abia dacă se putea distinge, nici măcar cât o licărire prin ceaţa densă. Dar am ştiut ce însemna: mă văzuse.

Neclintirea nu i s-a fisurat decât după alte zece sau cincisprezece secunde, când nu mă mai despărţea de ea decât o

lungime de braţ. Şi asta a fost exact ceea ce s-a petrecut: s-a fisurat. Nu în mod vizibil sau audibil, deşi era, într-un fel – vizibil la nivel subliminal, audibil doar pentru subconştient. Câteva clipe mai târziu, neclintirea i s-a exfoliat şi a dispărut, şi mulţimea nu se mai holba decât la o femeie sumar îmbrăcată, cu trupul acoperit de fard de culoarea bronzului. Ceaţa grea s-a transformat în ploaie.

Umbrelele s-au înălţat şi s-au deschis cu zgomot; vocile au început să murmure, să se strige, în vreme ce oamenii se împrăştiau, părăsind piaţa sau intrând în magazinele şi în barurile din apropiere. Eu am rămas locului şi am urmărit-o pe Sophie ieşind din postura ei aşa cum te desprinzi dintr-un vis.

– La naiba, Lee. S-a uitat în jos, la mine, şi i-au căzut umerii. Asta-i numai din vina ta.

– Cum? M-am silit să râd. N-am pornit eu ploaia.

Ştiam amândouă că se referise la altceva, dar ea a lăsat-o baltă pe moment, în vreme ce a coborât de pe piedestal. Un piedestal adevărat, sau cel puţin într-o foarte mare măsură. Am ciocănit în el cu încheieturile degetelor.

– De unde-ai făcut rost de ăsta? am întrebat-o.

– Cine-a mai auzit vreodată de o statuie plasată pe o scară pliantă? a spus ea, iritată.

– Punct lovit, am zis eu. Îţi e de folos? Adică, în ceea ce priveşte neclintirea.

– Adevărul e că n-aş putea spune. Mi-a aruncat o privire posomorâtă. Dar pot să-ţi spun ce *nu* mi-e de folos.

– Îmi pare rău că ţi-am spulberat concentrarea. Serios. N-am vrut.

Sophie n-a spus nimic, şi-a scos sandalele şi s-a îndreptat, în picioarele goale, către spaţiul acoperit din faţa unui magazin cu îmbrăcăminte, să-şi ia sacul marinăresc. Am fost surprinsă că-l lăsase acolo şi încă şi mai surprinsă că nu se închisese

Covent Garden, pentru ca sacul să fie luat şi detonat de detaşamentul de pirotehnişti.

– Îmi pare rău, am repetat. Am fost pur şi simplu întoarsă pe dos când am ajuns azi la lucru şi am descoperit că ţi-ai dat demisia.

Ea şi-a scos oftând coiful şi peruca.

– Doar nu ţi-ai închipuit cu adevărat c-o să-mi dedic viaţa alimentelor naturale, nu-i aşa? Sortării lăptucilor pălite şi a merelor pătate?

Şi-a vârât mâna în sac şi a scos un prosop ca să-şi şteargă coiful.

– Ce-ar fi să-ţi cureţi bronzul şi să mă laşi să-ţi fac cinste c-o halbă? i-am propus. Sau chiar cu o cină, deşi nu e încă ora?

Şi-a muşcat buza, uitându-se la ceva aflat dincolo de umărul meu drept. M-am întors să-i urmăresc privirea şi am descoperit, uimită, un bărbat rezemat de un stâlp. M-am gândit că se furişase probabil în spatele meu, fiindcă nu puteam să cred că trecusem pe lângă cineva, la o atât de mică distanţă, fără să-l observ. Era cu patru sau cinci centimetri mai scund decât mine, purta un amestec vestimentar în care nu găseai nici măcar două piese asortate cât de cât una cu alta şi semăna oarecum cu un figurant dintr-o versiune a filmului *Oliver!*, lipsindu-i doar elaborata extravaganţă teatrală. Zâmbetul nu-i implica şi ochii.

– Cum vrei tu, iubire.

Sophie n-a răspuns. Avea privirea neliniştită a cuiva care se teme să nu spună cumva ce n-ar trebui.

– Ştii că n-am nimic împotrivă dacă mănânci, a adăugat el.

M-am aplecat spre ea şi mi-am coborât vocea.

– Cine-i ăsta? Ţi-ai făcut rost de-un impresar?

– Cam aşa ceva, a răspuns ea, atât de încet încât abia am auzit-o. Răsucea între degete şnurul de la gura sacului. Lee e

o prietenă de la magazin, i-a spus tipului, apoi a adăugat, ca şi cum ar fi vrut să se corecteze: E o persoană pe care-o cunosc, cu care-am fost colegă.

El m-a privit încruntându-se, aşa cum faci când evaluezi pe cineva.

– M-a ajutat uneori să mă costumez şi să mă fardez, a continuat Sophie, cu o oarecare stăruinţă. Şi m-a şi acoperit la magazin, înainte de a demisiona.

– Ţi-am spus, iubire, n-am nimic împotrivă dacă mănânci.

Era dintr-odată nas în nas cu ea, înainte ca eu să fi observat măcar că se mişcase.

– Uite, o să am grijă de sacul tău, ca să nu-l târăşti după tine.

Sophie era puţin mai înaltă decât el, dar părea să se micşoreze sub privirea lui.

– N-o să dureze mult, a spus, pe acelaşi ton insistent, rugător.

Am simţit un nod strângându-mi-se în piept. Nu l-am văzut pe tip dând din cap sau făcând un alt semn, dar, după toate aparenţele, l-a văzut Sophie. Şi-a strecurat mâna în sac, a scos o rochie largă şi şi-a tras-o peste cap.

– Bun. Să mergem, da?

Încă mai avea culoarea pronunţată a bronzului. Dacă ei nu-i păsa, nu-mi păsa nici mie, dar părea să fi uitat că era desculţă. Am arătat spre picioarele ei. Şi-a scos sandalele din sac cu o uşoară nervozitate şi şi-a strecurat picioarele în ele înainte de a ne îndepărta amândouă.

Mă gândisem la nişte sendvişuri, dar, de vreme ce impresarul ei se deranjase să spună nu numai o singură dată, ci chiar de două ori, că n-avea nimic împotriva dacă ea lua masa, am decis să-mi arunc bugetul în aer la mica braserie din apropiere. La salariul meu, chiar îl aruncam în aer – aveam să trăiesc o vreme din alimentele degradate din magazin, dar nu-mi păsa.

Patroana braseriei nici măcar n-a clipit la vederea fardului de pe trupul lui Sophie, deşi a aruncat o privire semnificativă către toaletă. Sophie a înţeles aluzia şi s-a scuzat în timp ce patroana mă conducea la o masă. În aşteptarea ei, am comandat, pentru început, un platou mare cu coji de cartofi[1] şi două pahare cu vin roşu. Când s-a întors, părând mai puţin de bronz, dar încă oarecum mânjită, Sophie nu s-a arătat încântată.

– Azi am poftă de mâncare, am spus, în timp ce se afunda în scaun, şi a trecut ceva timp de când nu m-am mai delectat cu o mâncare simplă şi savuroasă. Sper că nu te deranjează prea mult.

– Nu mă deranjează dacă te delectezi, a răspuns ea, accentuând uşor, dar explicit, cuvântul *te*. Dar ar fi trebuit să-ntrebi înainte de a comanda vin pentru mine.

– Hei, fac cinste, ai uitat?

– Nu, şi să nu crezi că nu apreciez asta. O apreciez. Dar am renunţat complet la alcool.

M-am întrebat dacă-şi dădea seama că ţinea paharul cu vin în mână şi îl privea lung, cu o poftă vecină cu patima.

– Un pahar de vin roşu la masă e sănătos, am spus. N-ai citit propaganda nutriţionistă de la magazin?

Ea a chicotit uşor.

– Vin roşu şi coji de cartofi? *Haute cuisine* de mare clasă.

– Nu e decât aperitivul. Uite, vine chelneriţa, să ne ia restul comenzii.

– Nu!

N-a strigat cuvântul, dar l-a rostit suficient de tare pentru ca oamenii din jur să-şi ridice privirile, vrând să vadă dacă cineva era pe punctul să facă o scenă.

---

[1] Felii subţiri de cartof, cu coaja lor pe o parte şi cu şuncă sau brânză pe cealaltă (n. tr.).

– Adică... ei, nu ştiu dacă pot să mănânc mai mult decât avem deja, a adăugat ea, pe un ton care aducea oarecum a scuză. Sunt o grămadă de coji de cartofi.

– Aşteaptă până terminăm aperitivul, i-am spus chelneriţei, înşfăcând meniul lui Sophie înainte de-a apuca să scape de el.

Sophie s-a încruntat la mine, supărată, în timp ce chelneriţa se îndepărta să ia comanda altcuiva.

– În caz că ai uitat, nu pot lucra cu stomacul prea plin.

– Dar suntem la sfârşitul zilei. Doar nu te-ai apucat să lucrezi după căderea întunericului, nu?

A oftat, cu un aer de victimă.

– Nu ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să am un angajament în seara asta?

M-am simţit cu desăvârşire idioată.

– Oh, rahat, Sophie. Nu, nu mi-a dat prin minte. Îmi pare atât de rău.

A împins paharul de vin spre mine cu un zâmbet uşor răutăcios.

– Aşa c-o să mă ierţi fiindcă nu beau vinul ăsta bun. Şi acum n-o să mă sileşti să mănânc prea mult, nu-i aşa?

– Nu, sigur că nu. Dar e cu siguranţă nevoie să ai ceva-n stomac, ca să-ţi dea vigoare... M-am întrerupt şi mi-am prins capul în mâini. Oh, Hristoase!

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Părea sincer îngrijorată.

M-am uitat la ea printre degete.

– Am vorbit de parc-aş fi fost mama.

Sophie a-nceput să chicotească din toată inima.

– Mă bucur că ţi se pare amuzant, am spus, uşurată fiindcă încă mai avea simţul umorului. Dar, dacă ai fi cunoscut-o pe mama, m-ai fi făcut să umblu-n patru labe ca să fiu iertată.

– Sună ameninţător.

– Nu poţi avea idee. Dar, serios, Sophie. Dacă astea – am arătat spre cojile de cartofi – sunt o mâncare prea grea pentru tine, ce ţi-ar prii în schimb? O salată? Fructe? Iaurt?

– Vreo două din astea îmi convin de minune, m-a asigurat ea, îmblânzindu-şi expresia feţei. Uite ce e, m-am vrut să fiu sâcâitoare. Sunt doar cam nervoasă. E primul meu angajament de seară important.

– Ce este? am întrebat. Vreo petrecere de gală la o corporaţie? Sau ai dat lovitura, mergi la o celebritate?

Zâmbetul ei a pălit.

– N-ar trebui să vorbesc despre asta.

– E strict secret, nu? Atunci e vorba fie de politică, fie de familia regală.

Sophie a râs, stânjenită.

– Ţi-am spus, nu pot vorbi despre asta.

– OK, am acceptat eu. Dar nu-nseamnă că nu-mi pot lăsa imaginaţia să zboare, nu?

– Sigur, sigur. A pus una dintre cojile de cartof pe farfurioara din faţa ei. Distracţie plăcută.

Presimţirea că Sophie n-avea să-i reziste aperitivului s-a dovedit corectă. În timp ce eu am băut vinul ei şi pe al meu şi, dintr-o toană absurdă, de beţiv, am mai comandat un pahar, ea a sfârşit prin a mânca jumătate din cojile de cartofi. Odată ce a-nghiţit-o pe prima, a apărut să se simtă eliberată; pe urmă a-nceput să-ntindă mâna după ele cu nepăsare, fără nicio şovăire. Când am ajuns la ultimele două, m-am servit cu una şi am împins-o pe cealaltă de pe platou în farfuria ei.

– Asta-i a ta, am spus, veselă.

Ea a luat-o, apoi s-a-ncruntat.

– Oh, fir-ar al naibii, a spus, şi a aruncat-o pur şi simplu. Oh, nu... *n-am făcut-o*. Şi-a pus un braţ peste stomac. Oh, Iisuse,

am făcut-o. Oh, Doamne, sunt atât de *proastă*. Cum am putut fi atât de-al dracului de *proastă?*

– Sophie..., am început eu, şi m-am oprit. Pe obrajii ei se rostogoleau lacrimi. Dumnezeule, scumpo, nu *plânge*.

– Sunt *plină*. Nu, e mai rău – sunt *îndopată*.

– Sophie, nu...

– Asta ar fi trebuit să-mi spui înainte, când mă lăcomeam, a zis ea, cu aprindere. Sophie, nu. O prietenă *adevărată* aşa ar fi făcut.

Oamenii de la mesele alăturate se holbau la noi. I-am ignorat.

– E groaznic să spui aşa ceva.

– Întreaga lume e în lacrimi. Şi-a îndreptat spatele şi a respirat adânc. Bine. Cel puţin ştiu ce trebuie să fac.

S-a ridicat.

– Aşteaptă, am spus, întinzând braţul şi prinzând-o de încheietura mâinii. Unde te duci?

Gura i s-a închis, transformându-se într-o linie compactă, lipsită de culoare, înainte de a scăpa din strânsoarea mea cu o răsucire, pentru a se îndrepta spre toaleta femeilor. Fiindcă eram cherchelită, am avut nevoie de ceva timp ca să pricep ce se-ntâmpla. Apoi am traversat braseria împleticindu-mă pe urmele ei, dar, când am ajuns acolo, tocmai termina.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? am întrebat-o când a ieşit din cabină, cu faţa toată roşie, transpirată.

– Cu-n deget la baza gâtului, cum altfel? a răspuns, răguşită, împroşcându-şi faţa cu apă de la chiuvetă. Dă rezultate.

A sorbit din căuşul palmei, şi-a învârtejit apa în gură şi a scuipat-o cu un mormăit.

– Dar nu eşti o adolescentă, ai... câţi ani, douăzeci şi şapte? Douăzeci şi opt?

– De fapt, douăzeci şi nouă, luna viitoare.

Şi-a împroşcat faţa cu mai multă apă şi s-a-ndreptat de spate, ca să se privească-n oglindă. Avea ochii injectaţi.

– Sophie, e o vârstă prea înaintată pentru bulimie.

A-nchis robinetul şi şi-a uscat faţa tamponând-o cu un prosop de hârtie.

– E prea înaintată pentru o grămadă de lucruri, Lee. Mă lupt pentru supravieţuire.

– Dă-i înainte cu rahatul ăsta şi-o să pierzi, i-am spus.

– Mulţumesc pentru susţinere. A inspirat adânc şi a expirat, punându-şi din nou braţul de-a curmezişul stomacului. Gol. E în ordine. N-ar fi trebuit să fac niciodată asta, dar o să-mi fie bine.

– Sophie...

– Oh, taci, Lee, s-a răstit. Şi-alege sufletul ăsta o societate şi tu nu faci parte din ea. Ai priceput? Pătrunde-n sufletul altcuiva şi stai dracului departe de mine.

A deschis uşa cu o smucitură şi a plecat.

M-am luat după ea, însă patroana mi-a tăiat calea, politicoasă, dar fermă, ca să se-asigure că n-aveam de gând s-o şterg fără să plătesc. Când am ieşit în stradă, Sophie nu se mai vedea nicăieri. M-am întors în locul în care-l lăsaserăm pe impresarul ei, dar n-am mai găsit nicio urmă, a niciunuia dintre ei. Dispăruse până şi piedestalul.

Pe urmă m-am ţinut departe de Covent Garden mai mult de o săptămână. Când am revenit în sfârşit, n-am fost nici măcar sigură că Sophie avea să mai fie acolo. Poate ciudatul îi împachetase lucrurile în sacul marinăresc şi-o luase cu el. Nu eram în stare să decid dacă mă temeam că n-o s-o mai văd niciodată sau dacă îmi doream să fie aşa. Dar, când am ieşit din staţia de metrou, am ştiu că ea era prezentă chiar înainte de a o zări pe amazoana de bronz. Mulţimea părea chiar mai numeroasă şi mai tăcută decât înainte.

De data asta am văzut şi alte câteva statui care încercau să atragă atenţia – vremea era frumoasă şi turiştii veniseră în număr foarte mare, destul de mare ca să susţină o întreagă turmă de statui, de cântăreţi ambulanţi, de vânzători de *Big Issue*[1] şi de simpli cerşetori bătrâni. Dar Sophie lua din nou partea leului.

– Hei. *Hei*, dumneata.

Ceva mi-a aterizat pe umăr; era pantoful albastru de balet al păpuşii de cârpă Andy, cu piciorul său încă înăuntru. Stătea în echilibru pe celălalt picior, pe un butoi vopsit astfel încât să semene cu o tobă de jucărie foarte înaltă. Efectul era agreabil. Nimeni nu-l privea. A ieşit din postură şi s-a aşezat pe butoi.

– Dumneata o ajutai pe domnişoara superstar de-acolo.

A arătat către Sophie cu o zvâcnire a bărbiei.

– N-o mai ajut.

Smocul de fire de bumbac a tresăltat când a-ncuviinţat cu un gest al capului.

– Da, ştiu. N-ai mai fost pe-aici în ultima vreme, şi am presupus că prietenia voastră s-a-ncheiat. Nu prea mai ai mare trecere pe lângă ea, nu-i aşa?

Mi-am desfăcut mâinile.

– De ce? Vrei ceva?

– Da. Vreau să plece dracului de aici. Asta vrem cu toţii.

A gesticulat în direcţia celorlalte statui umane.

Mi-am plimbat privirea de la el la silueta de bronz a Sophiei – chiar şi de la distanţă, neclintirea aia era evidentă.

– Cred că pot să-nţeleg.

Păpuşa de cârpă Andy a râs scurt, supărător.

---

[1] Revistă săptămânală de ştiri şi de cultură vândută pe străzi de oameni fără adăpost (n. tr.).

– Crezi că-i din cauză că ia ea toţi banii şi-atrage toată atenţia. Dar asta e numai o parte. Nu e totul, nu e nici măcar partea cea mai mare.

Am ridicat din sprâncene.

– Atunci ce e?

– Mai stai pe-aici o vreme, până-şi ia ea pauza. Atunci o să vezi. *Ei* n-or să observe – ăştia care dau banii. Nu ştiu de ce, dar ei nu pot. Dar noi, noi vedem. Şi-a fluturat din nou mâna către celelalte statui. Fac pariu c-o să vezi şi tu.

În aparenţă, ideea că un adult costumat în păpuşă de cârpă mă putea speria ziua-n amiaza mare stârnea râsul. Dar eu nu râdeam, aşa cum nu râdea nici el. Undeva, în adâncul fiinţei mele, unde căldura soarelui nu putea ajunge, am simţit un fior rece. I-am întors spatele şi am reînceput să merg prin mulţime.

Nu trebuia s-ajung prea aproape de ea ca să văd că trupul Sophiei se transformase din demn de invidiat în realmente perfect. Muşchii se conturau mai clar ca niciodată, aşa cum nu-i mai văzusem conturându-se la nimeni altcineva. Ceea ce avea şi ceva straniu. Era acel gen de reliefare care n-ar trebui să fie remarcată dacă ea nu se încorda şi nu rămânea aşa, ca un culturist, afişându-şi intenţionat muşchii, şi ştiam că n-o făcea. O asemenea postură n-ar fi scos în evidenţă decât un anumit set de muşchi – ai braţelor sau ai picioarelor, ai spatelui sau ai stomacului. În timp ce întregul ei trup era... ei bine, un instructor de gimnastică aerobică ar fi plâns la vederea unui astfel de ideal imposibil.

Am auzit sunetul silenţios al *deschiderii* diafragmei unui aparat de fotografiat. Tipul de lângă mine ţinea în mână un aparat digital complicat, cu vizare directă prin singurul său obiectiv, la fel de alambicat.

– Scuzaţi-mă, am întrebat, chestia asta apropie imaginea?

O făcea. A fotografiat-o pe Sophie în prim-plan, după care mi-a arătat poza pe un ecran mic, din partea din spate.

– Nu pot să-i văd detaliile feţei, am spus, pe tonul unei scuze. V-ar deranja dacă m-aţi lăsa să mă uit prin obiectiv?

A ezitat, apoi a decis că n-aveam să-ncerc să fug cu aparatul. Mi-a arătat pe ce butoane să apăs şi mi-a trecut cureaua peste cap; mi-am lipit ochiul de vizor.

Imaginea s-a mărit atât de repede încât focalizarea s-a făcut abia peste încă o clipă şi, după aceea, n-am mai fost sigură că mă uitam la ţinta aleasă. Faţa părea să fie a lui Sophie, dar ochii erau goi. Bronz lipsit de expresie. Ca ochii unei statui.

Şocată, am lăsat aparatul să-mi alunece din mâini; dacă proprietarul său n-ar fi fost suficient de prevăzător ca să mi-l agaţe de gât, l-aş fi scăpat jos. Nemaiavând încredere în mine însămi, i-am făcut semn să şi-l ia înapoi şi el l-a recuperat, părând mai mult decât uşor uluit.

Imediat ce a ajuns să atârne iarăşi de gâtul lui, m-am simţit pe de-a-ntregul o dobitoacă. Zărisem chipul lui Sophie pentru nici măcar o secundă şi capul ei fusese puţin aplecat înainte. Dacă mi-aş fi lăsat ochii de vârstă mijlocie să-şi focalizeze privirea, aş fi văzut, cu siguranţă, că nu era nimic în neregulă cu ai ei. Ar fi trebuit să urmez impulsul simţit ceva mai devreme şi să plec acasă, m-am gândit, în timp ce-mi făceam loc spre partea din faţă a mulţimii. Nu era necesar s-ajung aproape şi să văd dacă avea sau nu ochii goi. Ştiam deja că nu fusese decât imaginaţia mea, dar mi-am continuat oricum drumul.

De data asta eram la şase metri distanţă când i s-a fisurat neclintirea. Am încremenit locului, gândindu-mă că tot eu o făcusem. Dar nu, ea lua pur şi simplu o pauză, aşa cum spusese Andy, păpuşa de cârpă.

Sau, mai degrabă, impresarul care-mi dădea fiori îi spunea să ia o pauză. I-am zărit mâna aşezându-se pe partea din spate a gambei ei stângi, dându-i semnalul ca şi cum ar fi fost un câine dresat. M-am simţit inundată de furie fiindcă o trata astfel.

Sophie a părut să se micşoreze, să se plieze în ea însăşi, prăbuşindu-se pur şi simplu când a coborât de pe piedestal şi a dispărut dincolo de mulţimea care se împrăştia. Mi s-au aruncat nu doar câteva priviri urâte în timp ce-mi croiam drum cu forţa printre oamenii care viermuiau în faţa mea. Aveam senzaţia stranie că tocmai uitaseră cu toţii că se holbaseră îndelung la amazoana de bronz întruchipată de Sophie; ca şi cum ar fi fost scoşi din transă poruncindu-li-se să nu-şi aducă aminte nimic.

Când am ajuns în sfârşit lângă piedestal, m-am gândit că Sophie plecase, că impresarul ei o făcuse nevăzută, exact ca în noaptea când o dusesem la braserie. Dar era ridicol – nimeni nu s-ar fi putut îndepărta atât de repede când toate aleile erau blocate de atât de mulţi oameni. M-am dus în locul în care-şi lăsase sacul marinăresc ultima dată, apoi la stâlpul unde apăruse ca din pământ impresarul ăla înfiorător – nimic. Oamenii în trecere se izbeau de mine din toate părţile, mulţimea se îndesea şi toţi păreau să se grăbească; am început să mă simt oarecum nesigură, da chiar dezorientată.

Şi ea a apărut dintr-odată acolo, chiar lângă piedestal. Purta rochia cea largă, imprimată cu forme abstracte, în diverse nuanţe metalice de maro şi auriu, ce îi completau fardul de pe trup astfel încât imaginea ei părea, cumva, neclară. O festă a luminii şi a culorii?

– Sophie! am strigat-o. Ai o clipă liberă?

I-au căzut umerii şi mi-a întors spatele.

– Te rog, aşteaptă...

M-am repezit spre ea şi apoi m-am oprit brusc, nu numai fiindcă impresarul care-mi dădea fiori a apărut parcă din pământ, ci şi fiindcă i-am văzut faţa de aproape.

– Sophie? am întrebat, dintr-odată nemaifiind sigură că era într-adevăr ea.

Chipul avea expresia chinuită a unui om care fusese torturat ani de-a rândul şi care se năruia acum din cauza încordării.

– Oh, Iisuse, Sophie, am spus. Ce ţi *s-a-ntâmplat?*

– Lasă-mă-n pace, a spus, plictisită, alungându-mă cu o fluturare a mâinii.

Am înşfăcat-o de braţ.

– Nu, Sophie, răspunde-mi! Ce naiba?

A-ncercat să se elibereze, dar eu m-am agăţat de ea. Braţul ei părea să fie într-o stare mult mai proastă decât cea în care se vedea că-i era chipul – muşchii erau moi, practic flasci, în timp ce osul de sub ei părea bizar de uşor, ca şi cum ar fi fost găunos.

– Ţi-am zis, *lasă-mă-n pace*, a mârâit, smulgându-se din mâna mea.

Am reuşit s-o apuc de rochie şi să i-o rup.

Ăsta *nu* poate fi trupul pe care l-am văzut pozând pe piedestal, m-am gândit, şocată. Nu mai avea prea multă carne şi cea care-i mai rămăsese în atârna în falduri mărunte. Partea de mijloc devenise anormal de concavă, părând să fi fost înlăturată în cea mai mare parte, iar picioarele nu erau cu mult mai mult decât nişte beţe. Nu, acela nu putea fi trupul pe care-l văzusem pe piedestal – şi, mai mult decât atât, aşa ceva *nu* putea să i se fi întâmplat în numai o săptămână.

– Sophie, ce ţi-ai făcut? Privirea mi s-a mutat de la ea la ciudatul care-i stătea alături, cu umbra unui zâmbet pe figura funestă. Ce i-ai făcut?

El i-a înconjurat umerii cu braţul şi i-a strâns rochia în jurul trupului.

– Sophie, *te rog*, vorbeşte cu mine.

Am întins din nou mâna după ea, dar bărbatul a reuşit cumva s-o treacă-n partea opusă, interpunându-se între noi.

– Ţi-a spus s-o laşi în pace, mi s-a adresat, cu voce groasă, onctuoasă. Iar acum ţi-o spun eu.

Înainte de a-i putea răspunde, a întors-o pe Sophie cu spatele la mine, întorcându-se în acelaşi timp şi el şi, în clipa următoare, *dispăruseră* pur şi simplu, topindu-se fără urmă în mulţimea turiştilor din Covent Garden.

M-am uitat în jur şi am văzut că dispăruse şi piedestalul.

– Anumite lucruri sunt imposibile, a zis Andy, păpuşa de cârpă, la o halbă de bere. Asta ţi-o poţi spune. O-nveţi la şcoală, sau din experienţă, sau în ambele moduri. Şi lucrurile alea se vor întâmpla oricum, şi tu n-o să poţi face nimic în privinţa lor.

Soldatul de jucărie a toastat în cinstea afirmaţiei lui cu o sticlă de bere Beck.

– Exact.

Bineînţeles că nu mai erau păpuşa Andy şi soldatul de jucărie. Andy, un tip roşcat, cu ochii verzi, pe nume Liam, era, sub fardul alb al feţei lui de clovn, cu câţiva ani mai vârstnic decât estimasem. Soldatul de jucărie era o femeie foarte înaltă, pe nume Pauline, cu trăsături măslinii ciudat de fără vârstă; ar fi putut avea, la fel de bine, şaptesprezece sau patruzeci de ani. Stăteam cu ei într-o bodegă din apropierea staţiei de metrou.

– Poate asta-nseamnă de fapt „imposibil", a adăugat Pauline. E imposibil să intervii.

– Crezi că e imposibil să-mi ajut prietena? am întrebat.

Liam a râs scurt, dureros.

– Ai văzut-o. Totul i s-a-ntâmplat într-o săptămână. Poţi să crezi, cu toată sinceritatea, că n-a trecut dincolo de orice ajutor?

– Ce ştiţi despre toată povestea asta? Cuvintele sunau defensiv, dar erau, în acelaşi timp, o întrebare în toată regula. Îl cunoaşteţi pe tipul cu care e ea? Ştiţi ceva despre el?

– Nu. A sorbit cu lăcomie din bere. Nu cu adevărat. Şi-a întors privirea către Pauline, aşezată pe scaunul de lângă el. Ea s-a uitat în altă parte.

M-am îndreptat de spate şi i-am înşfăcat sticla, îndepărtând-o de el.

– Oh! Ce nu ştiţi cu adevărat?

– Mai nimic, a spus femeia, aruncându-mi o privire îngrozită şi mutându-şi berea Beck în cealaltă mână, mai departe de mine. Serios. Liam nu-l cunoaşte, aşa cum nu-l cunosc nici eu.

– Nu-l cunoaşte nimeni, a adăugat Liam, ca răspuns la privirea mea sceptică. Nimeni nu ştie cum îl cheamă sau de unde vine, pentru cine lucrează, dacă lucrează pentru cineva. Şi nimeni dintre cei care ştiu nu vorbeşte. Ca prietena ta.

S-a întins după sticla lui. Eu am ţinut-o departe de el.

– Când l-ai văzut prima dată? am întrebat.

– Nu ştiu, mi-a răspuns, iritat. Văd câteva mii de oameni în fiecare zi. După un timp, unele feţe îmi devin familiare, dar nu ţi-aş putea spune când le-am văzut prima oară pe cele mai multe dintre ele. S-a întins încă o dată după sticlă şi eu am refuzat încă o dată să i-o dau. Şi dacă ţii captivă ultima mea sticlă n-o să mi se-mprospăteze memoria. Pot să-mi cumpăr alta.

A dat să se ridice. I-am făcut semn să stea jos şi i-am înapoiat-o.

– L-aţi văzut vreodată făcând asta cu altcineva? am întrebat.

Liam s-a încruntat, dus pe gânduri.

– Nu. Dar auzi lucruri.

– Nu, *tu* auzi lucruri, l-am corectat. Şi ce-ai auzit?

El s-a uitat din nou la femeie; ea a ridicat din umeri.

– Era foarte vag. Ceva despre o grădină.

– Oh. Am izbucnit într-un râs aspru, amar. Aşteaptă, nu-mi spune..., n-ar fi putut fi, eh, Covent Garden?

– Nu, de fapt nu, a zis el, cu răceală. E undeva, în partea de sud a fluviului.

– Oh, da. Atunci ar fi New Covent Garden. Mi-am exprimat dezgustul printr-un sunet nearticulat. Cu cine crezi că vorbeşti, cu un afurisit de turist care n-are habar de nimic?

S-au uitat unul la altul, apoi s-au ridicat şi s-au îndepărtat. Eu m-am prăbuşit, sprijinindu-mă cu cotul de masă şi uitându-mă la propria sticlă de-o jumătate de litru, Guinness Extra Gold; nu reuşeam să-mi amintesc dacă era a doua sau treia. Sau a patra. Le pierdusem şirul şi, dacă mai continuam, aveam să-mi pierd şi raţiunea.

– Nu e nici New Covent Garden.

Am tresărit când femeia s-a lăsat să cadă cu zgomot pe scaunul de lângă mine.

– Nu e un loc public. E o grădină obişnuită, a continuat ea, cum sunt cele din spatele locuinţelor particulare.

– Asta era?

Ea şi-a înclinat capul, gânditoare.

– Am impresia că era vorba despre o grădină *mare*. O grădină mare, în spatele unei case mari. Elegantă, a cuiva plin de bani.

– Atunci nu-i aparţine cuiva suficient de bine-cunoscut? am întrebat.

Pauline a clipit nedumerită.

– De ce?

– Fiindcă aşa par să meargă lucrurile în ţara asta. Dacă eşti elegant şi la modă eşti faimos.

De data asta mi-a adresat un zâmbet slab.

– Există eleganţă şi *eleganţă* – e prea elegantă pentru ca nişte forme de viaţă inferioare, cum suntem noi, să ştie ceva despre ea. Tu-i cunoşti pe toţi tipii mari-şi-tari din America, ţi-e cunoscută toată elita elevată?

– Nu, dar ţara asta e mult mai mică. Sunt mai puţini pe care să nu-i pierzi din vedere.

Ea mi-a dat sticla deoparte, înlocuind-o cu altceva.

– Poftim. Ai nevoie de asta.

M-am pomenit holbându-mă la o cană mare, cu cafea. Era fără lapte, dar am sorbit-o oricum cu lăcomie.

– Nu te poţi abţine de la alcool, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

– Pe de altă parte, în toată ţara nu găseşti pe nimeni care să lase la bar mai puţini bani decât mine.

– Ceea ce nu-nseamnă decât că bei de una singură. Din belşug.

– Ar fi putea fi adevărat, am spus, cu un alt oftat, dar nu e prea amabil din partea ta să scoţi asta în evidenţă. Nu-i aşa?

Am închis ochii şi am aşteptat răspunsul ei; nimic.

– Ei, nu-i aşa?

Am deschis ochii. Pe scaunul de lângă mine nu era nimeni.

Am reuşit să mă adun într-o destul de mare măsură ca să dau peste cap o altă cană cu cafea, deşi ştiam că trezirea-din-beţie-cu-o-grămadă-de-cafea nu era decât un mit. Dacă nu reuşeam să mă trezesc, aveam să mă mulţumesc să fiu beată fără s-adorm. Puteam să câştig timp şi să mă feresc de belele dacă n-adormeam în metrou, în drum spre casă. Şi când am ieşit din bodegă nu mă gândeam decât să mă duc acasă, era într-adevăr singurul meu gând. Pe urmă am văzut mulţimea şi m-am îndreptat direct într-acolo.

Sophie se schimbase, o întruchipa pe doamna de argint şi personajul se modificase foarte mult de când îl văzusem ultima dată. Costumul era acum tot atât de sumar ca al amazoanei de bronz – ba nu, mai sumar. Avea sânii aproape dezgoliţi, şi nu-mi dădeam prea bine seama ce-i acoperea partea de jos a corpului, dar părea un şerveţel de dantelă modificat – şi încă unul minuscul.

Însă trupul ei se schimbase şi mai mult – adică arăta mai bine, dacă *mai bine* era într-adevăr un cuvânt potrivit pentru a-l descrie. Perfecţiunea incredibilă a amazoanei de bronz fusese cumva depăşită. Muşchii doamnei de argint erau mai netezi

şi mai bine conturaţi, iar postura era atât de corectă încât părea chiar mai înaltă. Nu, nu doar mai înaltă, ci mai amplă întru totul...

Asta nu poate fi Sophie, m-am gândit, holbându-mă la ea. Semăna foarte bine, dar nu era ea. Trebuia să fie altcineva, o femeie mai voinică, întruchipând o variaţiune a doamnei de argint a lui Sophie. Ideea ciudăţeniei de impresar, fără-ndoială. Probabil că avea un întreg grajd de „clienţi" şi îi punea să-şi schimbe tot timpul între ei costumele şi personajele, pur şi simplu ca să se-asigure că ştiau cine era şeful.

După câteva clipe, mi-am dat seama că ea se mişca; îşi schimba poziţia, foarte, foarte încet, aproape imperceptibil, ca minutarul unui ceas de modă veche. În acelaşi timp, aveam impresia clară că figura i se *întărea*, că semăna din ce în ce mai mult cu a unei statui. Mâinile ei, împreunate la nivelul taliei, au început să coboare, îndepărtându-se una de alta şi îndreptându-se către partea de sus a coapselor; capul i s-a ridicat, i s-a întors către mine în vreme ce îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

Ochii ei erau goi. Netezi, inexpresivi, ca ai statuilor.

Încet, incredibil şi dureros de încet, un braţ a început să i se ridice şi centrul de greutate i s-a schimbat din nou în vreme ce şi-l întindea înainte. Degetele îi rămăseseră uşor curbate către interiorul palmei, aşa că, în realitate, nu arăta în direcţia mea, dar, pentru câteva clipe, am fost sigură că avea de gând s-o facă. Însă braţul a continuat să i se ridice şi i s-a oprit în cele din urmă deasupra capului, de parcă ar fi vrut să cheme jos vreuna dintre puterile cerului. Poate doamna de argint era acum o zeiţă.

Era întruchipată de o altă femeie; era atât de evident. O femeie cu câţiva centimetri mai înaltă decât Sophie, şi având cel puţin zece kilograme în plus. Nu putea să fie Sophie.

Însă ştiam că ea era.

Când doamna de argint şi-a întrerupt neclintirea şi a coborât de pe piedestal, se făcuse aproape întuneric. În timpul în care-o privisem, stătusem şi eu aproape nemişcată. Acum mă dureau picioarele până la şolduri.

Însă cel puţin mă simţeam cu mult mai trează – destul de trează ca să nu-i scap din ochi pe Sophie şi pe ciudatul care-i era impresar, în ciuda distanţei şi a şuvoiului de oameni dintre mine şi ei. I-am privit când ciudatul a-nfăşurat-o într-o mantie gri-argintie, însă apoi a trecut la un soi de inspecţie a trupului ei. A pipăit-o cu ambele mâini, prin mantie şi apoi pe sub mantie, de parcă ar fi fost un cal de curse. Sophie i s-a supus fără să opună nicio rezistenţă pe care s-o pot observa. Indiferent ce-ar fi constatat, a părut să-l mulţumească. I-a cuprins umerii cu braţul şi a mânat-o de acolo, vorbindu-i concentrat, în vreme ce ea îi sorbea fiecare cuvânt.

N-am luat hotărârea să-i urmăresc – am făcut-o pur şi simplu. Erau atât de absorbiţi unul de altul încât nu se oboseau să se uite încotro mergeau şi cu atât mai puţin să privească în urmă, ca să mă vadă la câţiva metri în spatele lor. Un soi de instinct părea să-i călăuzească de-a lungul străzii, făcându-i să grăbească sau să încetinească pasul, pe când oamenii treceau pe lângă ei fără să-i observe de fapt. La o privire grăbită, păreau un cuplu abia pălit de dragoste care îşi savura din plin noua relaţie. Dar expresia pe care-am văzut-o pe faţa lui Sophie sugera o mistuire interioară similară cu a bolnavilor de cancer, pe când în ochii ciudatului se citea mai degrabă lăcomia decât dorinţa.

În faţa unui teatru de pe Drury Lane, s-au urcat într-un taxi negru; eu am pus mâna pe cel din spatele lui, neştiind cum avea să reacţioneze şoferul la cererea mea de a urmări cealaltă maşină. Mi-a adresat o privire vicleană, dar nu mi-a spus să cobor. Am inventat o poveste despre o soră cu o moştenire mare şi cu un

prieten puturos, pe care-l bănuiam că profita de ea. A mers atât de bine încât m-am simţit în acelaşi timp uşurată şi ruşinată.

M-am simţit şi mai ruşinată când ne-am oprit în sfârşit, pe o încâlceală de străzi de care nu auzisem niciodată, imediat după colţ faţă de locul în care coborau Sophie şi ciudatul – călătoria costa cu trei lire şi jumătate mai mult decât aveam. I-am cerut şoferului numele şi adresa, ca să-i pot trimite diferenţa prin poştă; el mi-a lăsat două monede de câte o liră şi a plecat înainte de-a apuca să-i iau numărul maşinii.

Din spatele zidului scund de cărămidă care înconjura curtea din faţă a casei de pe colţ, am urmărit-o pe Sophie aşteptând pe trotuar în timp ce ciudatul îi plătea şoferului de taxi. Sau se certa cu el – de fapt n-aş fi putut spune. Avea loc un soi de discuţie; n-auzeam nicio voce ridicată, dar ciudatul se apleca spre taximetrist într-un mod care mă făcea să cred că nu era vorba de un schimb prietenesc de cuvinte. Poate-încerca să-i plătească mai puţin. Sophie a rămas nemişcată, nu atât ca o statuie, ci mai degrabă ca un obiect neînsufleţit care aşteaptă să fie ridicat şi deplasat. Ca un sac marinăresc. În cele din urmă, ciudatul a făcut un pas înapoi, a schiţat cu o mână un gest brusc de concediere şi s-a-ntors către Sophie.

A fost ca şi cum ai fi apăsat pe-un comutator ca s-o porneşti; a revenit la viaţă şi a aşteptat în poziţie de drepţi. El i-a pus mâinile pe umeri, a răsucit-o şi a condus-o pe trotuar, în direcţia mea.

M-am ghemuit repede în spatele zidului, aproape tăindu-mă în muchia dură a unui indicator de metal uzat şi îndoit, fixat de el cu şuruburi: FOXTAIL CLOSE[1]. Stând aplecată, am riscat să arunc o altă privire exact la timp ca să-i văd pe cei doi urcând treptele din faţă ale unei case aflate aproape vizavi de locul în care mă ascunsesem.

---

[1] FUNDĂTURA COADA VULPII (n. tr.).

N-o remarcasem până atunci; dacă aş fi observat-o, aş fi crezut-o părăsită. Era mare şi întunecoasă, retrasă în spatele rândului de clădiri întinse de-a lungul cvartalului, pe un petic de pământ care nu părea să aibă nimic în comun cu restul străzii. Sophie şi ciudatul au intrat fără s-aprindă nicio lumină. Am aşteptat, dar casa a rămas în întuneric.

După o vreme, m-am ridicat şi mi-am scuturat fiecare picior până când genunchii au încetat să-mi mai ţipe. Şi acum, când ştiam unde locuia – sau, oricum, unde-o ţinea ciudatul –, care mă gândeam că trebuia să fie următorul pas? Urma să notez adresa şi să-i trimit o carte poştală?

Din întunericul din dreapta casei a apărut pe neaşteptate un bărbat uriaş. Şi vreau să spun că era într-adevăr *uriaş*, era o namilă, era genul de gorilă care se ocupă de „securitatea" unui club. La început am crezut că, la urma urmelor, ciudatul mă văzuse şi-l trimisese să mă facă zob. Dar namila se mulţumea să stea pe trotuar, în faţa casei. Purta o cască şi ţinea în mână un clipboard. Era într-adevăr o gorilă, mi-am dat eu seama, şi în momentul acela se afla la lucru.

Crezusem că impresarul o dusese pe Sophie la un club, la unul dintre cluburile secrete, accesibile numai pentru membri, pe care nu le descopereai până ce nu erai invitat...

Nu, am înţeles apoi, ea nu venise la club să se distreze, ea *muncea*. Ăsta era angajamentul ei important, de noapte. Ciudatul o punea să lucreze toată ziua şi pe urmă toată noaptea. Nu era de mirare că arăta ca epava goeletei Hesperus[1].

Un taxi s-a oprit lângă bordură şi au coborât trei persoane. Gorila le-a salutat cu familiaritate, dar le-a căutat totuşi pe lista de pe clipboard înainte de a le arăta traseul din lateralul clădirii,

[1] „The Wreck of the Hesperus", poem de Henry Wadsworth Longfellow (n. tr.).

de unde apăruse el. Următorul taxi a sosit peste câteva clipe; un altul era chiar în urma lui şi în spatele acestuia s-a oprit un al treilea. Gorila părea să cunoască pe toată lumea, dar ţinea neapărat să verifice, căutând pe listă. Îi trimitea pe toţi în întunericul din spatele casei, şi toţi se duceau într-acolo fără să ezite. Cei mai mulţi erau bine îmbrăcaţi; unii erau extrem de bine îmbrăcaţi, iar câţiva, mai degrabă costumaţi decât îmbrăcaţi. N-am recunoscut pe nimeni, dar asta nu-nsemna nimic. De fapt, majoritatea celebrităţilor nu sunt uşor de recunoscut când le vezi în carne şi oase. Nici dacă-ar fi sosit familia regală n-aş fi fost cu adevărat sigură în privinţa asta.

În cele din urmă, taxiurile au început să se rărească, apoi n-a mai apărut niciunul. Am aşteptat ca gorila să-şi pună clipboardul sub braţ şi să dispară din nou în beznă, dar a rămas locului. Cineva întârzia, probabil, respectând cerinţele modei.

Oricum, cât de târziu era? N-aveam idee. Destul de târziu ca să mă trezesc între timp din beţie. Dar eram încă zdruncinată – raţiunea nu mă ajuta şi n-aveam bani de taxi. Chiar dacă reuşeam să găsesc o staţie de metrou, la ora aia era probabil închisă.

– Ei? Ai de gând să stai la pândă acolo toată noaptea?

M-am uita la gorilă, să văd cu cine vorbea, ştiind deja că mi se adresa mie.

– Acum haide. Ai ajuns până aici. Poţi să faci şi restul drumului, nu?

Am înaintat, oprindu-mă la colţ.

– De când ştii că sunt aici?

Gorila a râs.

– Am ştiut-o tot timpul, iubire. Ce ţi-ai închipuit, că paza noastră nu e destul de bună?

Aş putea să fug, m-am gândit. Pe urmă am coborât de pe bordură şi m-am îndreptat spre el.

– Pe aici.

Şi-a îndesat clipboardul sub braţ.

– Nu verifici dacă sunt pe listă? l-am întrebat.

– Nu e necesar. Haide, vino.

Petrecerea din grădina din spate părea să fi-nceput de ceva timp. Stăteam pe scaunul pe care mă lăsase namila; era lângă piscină, una dintre chestiile alea prosteşti, în formă de rinichi, bună mai degrabă ca să-ţi uzi costumul de baie decât ca să-noţi. Oricum, părea mult mai adâncă decât se obişnuieşte – chiar şi sub lumina strălucitoare, nu-i zăream fundul. Sau poate că apa avea o tentă întunecoasă. Poate ca să-i descurajeze pe oaspeţii tentaţi să se ia la bătaie şi să-şi dea brânci unul altuia înăuntru? Nu păreau un asemenea gen de adunătură, m-am gândit, privindu-i pe indivizii bine îmbrăcaţi care se foiau fără ţintă, pălăvrăgind între ei şi servindu-se cu răcoritoare de pe o masă largă, rotundă.

Un tip de nedescris, îmbrăcat într-o uniformă de chelner indescriptibilă, s-a materializat în faţa mea, cu un platou cu aperitive. Mi l-a întins cu un zâmbet firav. M-am împins, săltându-mă din scaun, şi m-am îndepărtat. Mâncarea mirosea incredibil de bine, aşa cum miroase când îţi dai brusc seama că n-ai mâncat toată ziua, dar nu voiam să primesc nimic. În mintea mea, a o face ar fi fost totuna cu a accepta ceea ce i se întâmplase lui Sophie, cu a-mi da aprobarea. Poate c-or fi avut numele meu pe listă, dar eu nu luam parte la petrecerea aia. Nu aşa cum o făceau toţi ceilalţi. Indiferent cine-or fi fost. Probabil acei oameni eleganţi, fără nume, numiţi de soldatul de jucărie elita elevată, şi aşa trăiau ei, o petrecere după alta, zi după zi, noapte după noapte. Nu exista un banc vechi, despre oameni care s-ar duce la deschiderea unui plic? Acolo nu se vedeau plicuri. Poate erau în casă.

Sau afară, în grădină.

Ceva despre o grădină. Casă mare, grădină mare.

M-am uitat în jur, dar luminile erau atât de puternice încât oricare dintre ele părea să-mi strălucească direct în ochi.

– Nu te-ai rătăcit, nu-i așa?

Am aruncat mâna ciudatului de pe umărul meu.

– Unde e grădina?

A zâmbit.

– Crezi că acolo e ea?

– Dacă nu e acolo, atunci unde e? Vreau să-i vorbesc.

– OK, m-ai convins. A zâmbit cu sfială prefăcută. În grădină. Dar n-o să stea de vorbă cu tine. E ocupată.

– Când ia pauză?

De data asta ciudatul a mimat surpriza, ca și cum aș fi pus o întrebare pe de-a-ntregul absurdă.

– *Pauza* ei? Nu ia pauză.

– O pui să lucreze fără pauze?

– Am spus că e *ocupată*. N-am spus că *lucrează*.

N-aveam de gând să mă las atrasă într-un joc al cuvintelor.

– Spune-mi doar cum o găsesc. Dacă e prea ocupată ca să stea de vorbă cu mine, vreau s-o aud de la ea. Să mi-o spună în față.

– Da. În față. M-a îndrumat cu un gest. Pe aici.

M-a condus în jurul piscinei și în josul unor trepte de piatră, către un alt patio unde își pierdeau vremea încă și mai mulți oameni, mâncând cu mâinile și vorbind despre cine știe ce, în șoapte scăzute. Pe una dintre laturi, zona era mărginită de un gard viu înalt, în care se afla o poartă de lemn. Ciudatul s-a oprit în fața ei, s-a răsucit în loc și a dat să spună ceva. L-am ignorat și am întins mâna spre mânerul porții; m-a împins înapoi, cu o forță pe care nu i-o bănuisem.

– Doamnelor și domnilor, a zis, ridicându-și vocea ca să se adreseze tuturor celor prezenți. E ceva mai devreme decât

planificasem iniţial, dar se pare că am subestimat nerăbdarea anumitor persoane – s-a uitat la mine – de a vedea ce am făcut cu locul recuperat. Aşa că, fără s-o mai amânăm, vă rog să mă urmaţi pentru a arunca o primă privire asupra stadiului final...

M-am repezit pe lângă el şi m-am împins în poartă.

Mai multe lumini strălucitoare mi-au izbit ochii, însoţite de aroma copleşitoare a florilor proaspete în cantităţi masive. Frumuseţea intensă, deplină, a mirosurilor era ca un atac cu parfumuri.

În spatele meu, oamenii scoteau *ooh*-uri şi *aah*-uri şi îl auzeam pe ciudat spunându-le să fie atenţi la zonele accidentate ale terenului.

– Sophie? am strigat, plină de speranţă.

– ...statuile sunt perfecte, spunea un bărbat, trecând prin stânga mea.

Mi-am ridicat privirea. Da, erau. Şi erau atât de multe.

Din trei în trei metri, vedeai câte o altă siluetă stând pe un piedestal, la vreun metru şi jumătate mai sus de pământ. Bărbaţi şi femei, aur, argint, bronz, obsidian, alabastru, chiar şi marmură. Războinici, regi şi regine, nimfe, zei şi zeiţe, şamani, vrăjitoare, extratereştri şi animale hibrid – oameni-câine, oameni-pisică, oameni-leu, oameni-şopârlă, oameni-şarpe şi oameni-pasăre. Unii goi, alţii aproape goi, nu cu desăvârşire. Cu toţii extrem de nemişcaţi, complet înfăşuraţi în neclintire.

– *Sophie!*

Am alergat de-a lungul şirului de statui din dreapta mea, uitându-mă la fiecare femeie.

– *Răspunde-mi, Sophie!*

Mă aşteptam ca gorila să se repeadă la mine în orice clipă, dar nimeni n-a încercat să mă oprească. Nici măcar nu s-a apropiat nimeni de mine – când m-am uitat peste umăr, i-am

văzut pe ciudat şi pe invitaţii lui stând lângă intrare. Ţinându-se departe de nebună.

Mi-am încetinit paşii şi m-am oprit lângă o femeie care părea să fie statuia de marmură a Mariei Antoaneta.

– Sophie, dar-ar naiba, răspunde-mi, sau încep să distrug tot! Jur c-o fac, o să smulg toate florile astea din rădăcini.

Nimic. M-am întors să văd reacţia ciudatului; nu părea prea îngrijorat.

– Sophie?

M-am pus din nou în mişcare, aruncând priviri semnificative către straturile de flori de pe ambele părţi. În zona aceea erau numai lalele, de toate formele şi culorile.

– Sophie, nu glumesc. Întorc locul ăsta pe dos, chiar o fac.

Am parcurs alţi şase metri înainte de a mă opri din nou. Oricum, cât de mare era curtea aia blestemată? Am încercat să văd unde se termina, umbrindu-mi ochii ca să-i feresc de lumina puternică de deasupra capului.

– Sophie?

Ceilalţi participanţi la petrecere păreau ridicol de departe, ca şi cum i-aş fi privit prin capătul greşit al unui telescop. Nu auzeam nici murmurul vocilor lor, nici muzica. Am încercat să deslușesc zgomotul traficului, foşnetul copacilor, sunetele nopţii din jur, dar lipseau cu desăvârşire. Liniştea era deplină.

– *Sophie!*

I-am urlat numele cât mă ţineau plămânii. Tot nimic.

Mi-am întors privirea spre statuia cea mai apropiată. Un bărbat tânăr, care trebuia să fi fost fie Robin Hood, fie Peter Pan.

– Tu, ăsta cu pălărie dichisită, i-am strigat. Coboară de-acolo şi dă-mi o mână de ajutor, sau te trag eu jos.

Nici măcar n-a tresărit. Mi-am întins braţele şi l-am înşfăcat de glezne, cu intenţia de a-l smulge de pe piedestal. Mâinile mi s-au închis în jurul pietrei reci şi dure. I-am dat drumul cu

un scâncet şi m-am retras clătinându-mă şi ştergându-mi palmele de blugi. Grozav, nu eram în stare să deosebesc o statuie umană de una adevărată. Ciudatul şi invitaţii lui erau, probabil, foarte impresionaţi. Am trecut la statuia următoare: Zorro. Nu m-am obosit nici măcar să-l ating – vârtejul biciului său era suspendat în aer, aidoma lasoului cowboy-ului de alături.

Am traversat grădina către latura de vizavi, unde stătea un matador de culoarea bronzului, cu capul întors cu aroganţă în direcţia opusă mie. Îşi ţinea capa foarte jos, cu tivul atingându-i labele picioarelor. Am pus mâna pe ea. Am simţit-o dură, rece, rigidă. Şi totuşi, ceva din poziţia umerilor lui sugera că era om, că nu era din piatră sau din metal. Măcar dacă i-aş putea vedea ochii, m-am gândit.

M-am uitat peste umăr, la celelalte statui.

Se mişcaseră toate, matadorul, cowboy-ul, Zorro. Nu cu mult – aproape imperceptibil – dar puteam spune că o făcuseră.

– Sophie?

Groaza urca în mine ca un val de apă rece în timp ce înaintam de-a lungul şirului de statui, îndepărtându-mă de casă.

– Sophie, acum am cu adevărat nevoie de răspunsul tău. Te rog.

O Cleopatră de marmură, cu ochii goi, ţinând un şarpe la sân, s-a uitat prin mine.

– Unde e? am întrebat.

Alături de ea, un coşar se uita în dreapta mea. I-am urmărit privirea, trecând pe lângă o lady din epoca victoriană, pe lângă Oscar Wilde, pe lângă un jucător de crichet, pe lângă o madonă, pe lângă un pristav, pe lângă un bufon, până în capătul opus al grădinii.

Amazoana de bronz stătea pe un piedestal, în faţa unui alt gard viu în care era o poartă.

Părea impozantă, mult mai mare – dacă n-aș fi știut că nu era așa, aș fi jurat că avea peste doi metri, cu mușchii ei perfect dăltuiți proporționați fără cusur.

– Dac-ar fi fost din metal, obiectul ar fi cântărit câteva sute de kilograme, a spus ciudatul, apropiindu-se de ea pe urmele mele.

– Obiectul?

M-a ocolit, mergând agale, ca să se așeze în fața piedestalului, plasându-și un cot alături de piciorul Sophiei.

– Un *obiect* aproape gata pentru grădina următoare, a adăugat, aruncând o privire spre poartă.

– Sophie, coboară, am implorat-o.

– Nu te aude, a spus el, vesel. Odată ce-ajung în grădina următoare, niciunul dintre ei nu mai aude pe cineva ca tine.

– Dar ea nu e încă în grădina următoare, am spus, venind mai aproape. Sophie, mă auzi, știu că mă auzi. Te rog, coboară și lasă-mă să te scot de-aici.

– De ce-ar face-o? Ce-i poți oferi? Prietenie în monotonia unei slujbe de nimic, dintr-o lume în care lucrurile se coc și apoi putrezesc, pentru a fi azvârlite și date uitării. A râs, cu răutate. Acum poți pleca, nu e interesată s-asculte nimic din tot ce-ai de spus.

– Nu-i adevărat, Sophie, nu-i așa? Mi-am pus o mână pe piciorul ei rece. Te rog, coboară. O să te-ajut.

– La *ce*-o s-o ajuți? Ciudatul m-a îmbrâncit, trimițându-mă cu câțiva pași înapoi. O s-o ajuți să putrezească și să se autoconvingă că asta o face fericită? Acum e vedetă, e capodopera mea și o să stea o veșnicie în grădina de alături, neclintită și perfectă. Ia-ți carnea stricată din fața ochilor mei. Nici măcar nu mai amuzi pe nimeni.

A dat să mă-mbrâncească din nou, dar m-am repezit pe lângă el și mi-am aruncat brațele în jurul piedestalului lui Sophie.

Nu ştiu dac-a fost din cauză că l-a văzut pe ciudat bruscându-mă, sau fiindcă activitatea din jur în sine a distras-o, dar ea şi-a pierdut neclintirea.

De data asta, fisurarea a fost aproape audibilă. Din adâncul trupului ei a venit sunetul nealterat al unei zdrobiri, al unei sfărâmări ireparabile. Corpul i s-a cutremurat şi a început să i se surpe în el însuşi, aşa cum se dezumflă un balon. Numai că acum pielea nu-i mai atârna – nu-i mai rămăsese destulă substanţă pentru asta. Probabil că aşa trebuie s-arate o mumie vie: zbârcită, uscată, cu puţin mai mult decât o coajă. A tremurat, străduindu-se să-şi ridice trunchiul şi să-şi tragă spre spate umerii rotunjiţi, dar fisurarea a continuat, mai zgomotoasă, mai intensă.

Piedestalul s-a spart pe neaşteptate, trântind-o în patru labe în iarbă, în faţa ciudatului.

– *Ce-ai făcut?*

Vocea lui era inuman de stridentă, ca o sirenă. Nu-mi dădeam seama dacă ţipa la Sophie sau la mine.

– Ce naiba e asta, puteai să te descurci mai bine, mi-ai spus că poţi să te descurci, ce-ai făcut?

Sophie a-ntins o mână către el; ciudatul a dat înapoi cu un pas, revoltat.

– Acum trebuie s-o iei de la-nceput! a schelălăit el.

Sophie dădea din cap, încercând să vorbească. Voiam s-o ridic în braţe şi să fug, ducând-o departe de el, dar mi-era teamă s-o ating, mă temeam c-avea să se spulbere, transformându-se în praf în mâinile mele.

– Numai că *n-am* un alt piedestal, vacă proastă! a continuat el. Toate locurile sunt ocupate! Va trebui s-aştepţi! Va trebui s-aştepţi şi n-o să rezişti nici în ruptul capului atât de mult!

Respirând gâfâit şi şuierat, Sophie încerca să se târască spre el. Ciudatul s-a ferit şi s-a întors spre mine, cu faţa aia care-ţi dădea fiori plină de furie.

– E numai din vina ta, căţea! A trebuit să vii aici şi să strici totul! Era cea mai bună din câţi am avut vreodată! N-o să mai găsesc niciodată pe cineva atât de bun, *niciodată!* Ieşi din grădina mea înainte de a-i strica pe toţi, pleacă *imediat!*

Gorila şi un alt tip la fel de voinic mi s-au materializat alături, de o parte şi de alta. Am încercat să mă zbat şi să scap, dar unul şi-a înfipt mâna în părul meu şi m-a ţinut zdravăn. Înainte a fi scoasă în grabă din grădină şi azvârlită în beznă, am aruncat o ultimă privire rapidă către Sophie, lipită de pământ în timp ce ciudatul ţipa la ea.

Cerul tocmai se lumina când m-a trezit poliţia, în Leicester Square. Zăceam pe o bancă din grădină, chiar lângă statuia Micului Vagabond[1].

Am încercat să-l fac să-mi spună ce se-ntâmplase cu Sophie, dar nici măcar n-a tresărit. Am crezut că prezenţa poliţiei era de vină, dar Chaplin a rămas la fel de mut şi de neclintit şi mai târziu, când m-am întors singură. Toate statuile sunt aşa, oriunde m-aş duce – în Leicester Square, în Covent Garden, în West End, în South Bank. Nu contează nici ce spun, nici cât de tare ţip, toate sunt neclintite. Ca piatra.

[1] Personaj celebru, interpretat de Charlie Chaplin (n. tr.).

COPACUL JANUS

Glen Hirshberg

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Cel mai recent volum de povestiri al lui GLEN HIRSHBERG, *American Morons*, a fost publicat în 2006. *The Two Sams*, primul volum care reunește o serie dintre textele sale, a obținut Premiul International Horror Guild și a fost selectat de *Publishers Weekly* și *Locus* pe lista celor mai bune cărți din 2003. Hirshberg este de asemenea și autorul romanelor *The Snowman's Children* și *The Book of Bunk*.

Împreună cu Dennis Etchison și Peter Atkins, a înființat Rolling Darkness Revue, o trupă care pune în scenă povești cu stafii și face turnee pe Coasta de Vest a Statelor Unite în fiecare an, în octombrie. Proza sa de ficțiune a apărut în numeroase reviste și antologii, printre care de mai multe ori în *The Year's Best Fantasy and Horror* și în *The Mamouth Book of Best New Horror*, în *The Drak*, *Trampoline*, *Cementery Dance* și *Dark Terrors 6*, precum și online, pe *SCI FICTION*. Locuiește în zona Los Angelesului, împreună cu soția și copiii.

„Dați-i drumul, băieți și fete, cu patimă, cu patimă, în sus și-n jos, învârtiți-vă partenerul iarăși și iarăși, în ritmul bătăilor inimii, în răpăitul de tobă al inimilor de sub pielea elastică. Dați-i drumul acum, cât e noaptea încă tânără... tânără... tânără."

MYRON BRINIG, *Wide Open Town*

Contează foarte mult când te lupți. Și cu cine. De asta depinde viața ta. E lecția pe care am învățat-o maturizându-mă în Silver City, Montana, despre care s-a spus, acum o jumătate de secol, că e cel mai bogat în ruine de pe Pământ și că, după două generații, stafiile încă mai așteaptă să plece ultimele ființe vii năucite, ca să se poată stabili pe veșnicie în vilele abandonate și în puțurile de mină năruite.

Ai într-adevăr posibilitatea de a alege. Poți duce tratative cu compania, care-o să te pună să muncești din greu pe datorie, sau cu vecinul chinez care-o să-ncerce să te lase fără slujbă cerând un salariu mult mai mic. Poți lua poziție împotriva comuniștilor care vor să-ți ia libertatea, sau împotriva baronilor cuprului, care vor să-ți ia până și ultima centimă nerevendicată. Poți lupta pentru orașul pe care-l urăști, sau pentru pământul secătuit de sub picioarele tale. Pentru legile în favoarea eliminării riscurilor din minerit, sau pentru Legea Apexului care îți permite să urmezi un filon în afara concesiunii tale subterane, în tunelele altcuiva, și-ți poți duce lupta asta în tribunal, cu avocați, sau în subteran, cu dinamită și cu furtunuri pentru jet de apă de înaltă presiune. Decizia îți aparține.

În momentul în care s-a întâmplat, credeam cu toată sinceritatea că mă luptam cu Matt Janus pentru Robert Wysochi, pe care nu-l mai puteam ajuta, și pentru domnul Valway, căruia s-ar fi putut să nici nu-i pese, și pentru Jill Redround, care nu mă iubea. Dar o făceam pentru mine însumi. Într-un fel, cred că am câștigat.

Ceea ce îmi aduc aminte e că într-o noapte, în vara de după clasa a șasea, mă plimbam cu Robert pe Aluminum Street, pe lângă cârciumile întunecoase și îngrămădite, încă afișând pe geamuri anunțuri scrise de mână, vechi de câteva decenii, care decretau ACCESUL MINERILOR INTERZIS. Pur și simplu, presupuneam noi, pentru cazul în care angajații companiei

dintr-un alt oraş, în care rămăseseră destui mineri pentru ca să li se acorde atenţie, ar fi decis să vină în excursie. Ne-am plimbat pe sub o lună ridicolă, strălucind ca focul, de-a lungul şirurilor de case ca nişte cutii înghesuite ale companiei, având curţile pline de biciclete ruginite, de componente de camionete şi de leagăne neclintite, şi pe un vânt care ne trăgea pumni în obraji sau copite în spate, în funcţie de direcţia în care mergeam. Loveam pământul cu o minge roşie de cauciuc, pe care-o găsiserăm pe undeva. Robert îşi purta pelerina neagră, care-i tălăzuia în jurul cămăşii polo de culoarea piersicii şi al şortului galben. Şi avea şi rucsacul, firește.

– Lordul Întunecat a apărut la fereastra mea în zori, a spus el.

– Iarăşi? am întrebat.

– N-a mai fost niciodată la fereastra mea.

Am trecut de case şi vântul a dat să ne salte de la pământ, dar ne-am îndesat înainte. În dreapta noastră se conturau, negri şi golaşi, munţii brăzdaţi de şanţuri. Băltind în cel mai mare dintre puţurile de mină abandonate de acolo, de sus, lumina lunii îl făcea să semene mai degrabă cu un ochi decât cu o rană. La est şi mai jos de noi se întindeau câmpiile, eliberate de zidul munţilor. Robert a scos o ţigară de foi din buzunarul şortului şi s-a prefăcut că scapără un chibrit imaginar cu degetele mari. Şi-a mişcat buzele ca şi cum ar fi pufăit, şi i-a căzut ţigara. A ridicat-o de pe pavaj şi şi-a îndesat-o la loc, în gură.

– De unde-o ai? l-am întrebat.

– De la punctul de troc al elfilor.

Pe limba lui Robert, asta însemna magazinul de pe Magnesium Street, aflat în proprietatea femeii din Ţara Galilor şi inclus în reţeaua 7-Eleven. Şi însemna că se dusese din nou la furat din magazine. La unsprezece ani, fusese deja prins de trei ori. Ultima oară, părinţii lui evitaseră trimiterea la şcoala de corecţie,

fiind de acord cu un drum săptămânal de o sută şaptezeci şi şapte de kilometri până la Missoula, pentru o vizită la un specialist în psihiatrie infantilă căruia Robert îi spunea Delficul.

Am ajuns în locul în care se întrerupea trotuarul, ca un filon de minereu străpuns, şi ne-am continuat drumul pe lângă ultimele case, îndreptându-ne către stânca de pe care puteam privi de sus Lacul Şarpelui. Robert a arătat în josul dealului de zgură, către suprafaţa care, sigur că da, reflecta luna, dar în modul dur şi plat în care-o reflectă acoperişurile de tablă.

– Nou-venite, a spus.

Avea dreptate. Părea să fie vorba de o întreagă familie. În fiecare an, câte-o pereche disperată de raţe care-şi pierduse cumva memoria cobora să pescuiască şi să cuibărească acolo, jos. Locul era numit lac în glumă, una dintre glumele locale. Cândva fusese cel mai mare puţ de mină din aer liber al Americii de Nord. În ultima vreme începuse să se umple cu un lichid metalic, brăzdat cu roşu, care *arăta* ca apa. Cel puţin în ochii celor mai proaste raţe. De obicei le găseam pe acelea care nu se duseseră cu ciocul la fund pe ceea ce trecea drept plajă, ţepene, ca nişte bărci de hârtie despăturite.

Robert s-a lăsat în genunchi şi şi-a umplut pumnul cu bucăţi de zgură de mărimea unor pietre, a şoptit deasupra lor una dintre vrăjile lui şi a executat prima aruncare către lac din noaptea aceea. O piatră a căzut realmente destul de aproape de o raţă moartă ca s-o împroaşte cu nămol. Ceea ce se întâmpla rar, fiindcă, în majoritate, proiectilele lui Robert n-ajungeau nicidecum aproape de apă.

– Într-o noapte, a spus el, încântat, când o să fie lună plină şi eu o să ţintesc bine... raţele se vor scula din morţi.

Am aruncat şi eu câteva pietre, am nimerit o pasăre, lovind-o chiar în laba plată, şi abia dacă am clintit-o. Pe urmă m-am aplecat să iau în pumn mai multe pietre.

– Ce-a vrut Lordul Întunecat?

– M-a invitat la Copacul Janus.

M-am oprit la jumătatea unei aruncări, m-am răsucit şi m-am uitat la el. Stătea pur şi simplu locului, împungându-şi cu vârful ghetei rucsacul lăsat la picioare.

– Matt Janus a venit la fereastra ta?

– A zis să vin în noaptea asta. Când o să bată ora douăsprezece.

– Părinţii tăi nu-ţi vor da niciodată voie să pleci.

– Părinţii mei fac libaţii.

Era prima dată când auzeam că şi mama lui Robert reîncepuse să bea.

– Vin şi eu, am spus.

– Lordul Întunecat a spus să vin singur.

– Nu te duce, Robert. Vorbesc serios, nu te duce.

– Tinere Ted, n-o face pe deşteptul. E Matt.

– E...

Dar m-am oprit, neavând idee ce să spun. Adevărul era că nu mai vorbisem cu Matt Janus de aproape un an. De când fugise tatăl lui, un mare amator de distracţii, în America de Sud, sau altundeva, Matt încetase să-şi mai piardă vremea cu mine pe terenurile de baschet sau să se mai urce în vagoanele vechi unde purta bătălii în miniatură cu Robert. Nu-l mai vedeam decât la şcoală, unde stătea de obicei ascuns lângă propriul dulap sau cocârjat peste bancă, în haina neagră de piele primită de la tatăl lui ca dar de despărţire, în timp ce picioarele continuau să-i tot crească, mai lungi şi tot mai lungi. Stătea întotdeauna aplecat înainte şi asta-l făcea să semene cu o insectă din aia numită Călugăriţa, cufundată în rugăciune.

– Nu mai e acelaşi copil, am mormăit în cele din urmă.

– Nici eu nu mai sunt, a zis Robert.

S-a întors în direcţia mea, şi-a îndreptat umerii şi şi-a umflat spre mine pieptul concav.

– Da, OK, Vrăjitorule, am pufnit eu.

– Sunt Magician.

– Nu cred c-ar trebui să te duci. Vorbesc serios. Nu s-a-ntors tatăl lui de curând acasă? Am auzit că e foarte bolnav şi tu nu...

Tu nu i-ai plăcut niciodată, avusesem de gând să spun, dar n-am spus-o.

Oricum, Robert nu mă mai asculta. Se uita la aflorimentul care domina Silver City, privind-o cu ochii mijiţi pe Madona Cumpenei Apelor, luminată în întregime şi strălucind albă în lumina lunii. M-am întrebat pentru a o mia oară cine hotărâse să construiască o statuie uriaşă a Fecioarei Maria acolo, sus, tocmai când toată lumea care avea mijloacele necesare părăsea oraşul. Era ca şi cum toţi acei în-curând-foşti locuitori, din toate acele zone îndepărtate, neavând efectiv în comun nimic altceva cu excepţia afundării lor devastatoare în sărăcie, şi-ar fi construit o mamă colectivă, spre care să-şi fluture mâna în semn de rămas-bun.

– O să-mi iau rucsacul, a zis în cele din urmă Robert.

Oare Robert Wysocki credea într-adevăr că rucsacul lui era vrăjit? N-a mărturisit niciodată aşa ceva, nici măcar mie, acesta fiind probabil motivul pentru care copiii îl găseau pe placul lor sau îl lăsau în pace. Şi tot ăsta ar putea fi motivul pentru care l-am lăsat să se ducă. Robert părea pur şi simplu să fie înconjurat de un balon. De o aură, cum i-ar fi spus probabil el. Sau scut de nivelul trei, sau cam aşa ceva. Indiferent ce-ar fi fost, mă gândesc că eu credeam în existenţa lui.

Două seri mai târziu – luna dispăruse, norii de furtună se conturau departe, în prerie, dar vântul îi îndepărta de oraş – Robert şi cu mine am mers cu bicicletele la un meci al echipei Silver City Copper Barons de pe stadionul Anaconda, proclamat recent, de o revistă sau alta, cea mai groaznică facilitate din liga mică de baseball. Ne-am aşezat pe băncile crăpate, fără

spătar, din tribuna de dincolo de a treia bază, cu câteva rânduri mai aproape decât de obicei de fetele de la liceu, cu fustele lor scurte și cu rujurile lor roz, vorbind toate între ele în șoaptă și atrăgând privirile fiecărui jucător care alerga înapoi, spre adăpostul echipei.

În repriza a patra, Robert s-a ridicat, dând peste hotdogul meu pe jumătate mâncat și aruncându-mi-l din mână, și-a săltat rucsacul, i-a desfăcut fermoarul și l-a întors cu fundul în sus. Pe cimentul de la picioarele noastre s-au revărsat un strugurel Chapstick cu cireșe și o singură minifigurină neagră, înfățișându-l pe Darth Vader. Înainte de a apuca să reacționez, Robert și-a aruncat rucsacul pe teren, unde nu i-a acordat nimeni nicio atenție, s-a cățărat pe zidul de aproape un metru care despărțea tribunele de parcare, s-a îndreptat către mormanul de zgură de dincolo de gardul din stânga, unde alergau puștanii după mingile aruncate la home run, și s-a apucat să se cocoațe pe el. În afară de mine, nu i-a aruncat nimeni nici măcar o singură privire, până când a început să se dezbrace. Pelerina a căzut ultima. Pe urmă, gol pușcă, s-a așezat pe bolovani, și-a sprijinit fața în mâinile de culoarea albă a oaselor și a început să plângă.

A fost nevoie cam de nouăzeci de secunde ca s-apară paramedicii și să-l ia de acolo. Familia Wysocki a plecat în noaptea aceea cu avionul la Missoula, apoi la Seattle, apoi și-a pierdut urma undeva, în Canada. Eu am lăsat rucsacul unde îl aruncase Robert, fapt pe care l-am regretat întotdeauna. Iar pe el nu l-am mai revăzut niciodată.

Apoi, pentru o vreme destul de îndelungată, nu l-am mai văzut nici pe Matt Janus, nici pe altcineva. În toamna aceea, în prima mea lună în clasa a șaptea, am început să țip la profesori în mijlocul orelor de curs, din orice motiv care-mi trecea prin cap, sau uneori fără niciun motiv. În timpul celei de-a

patra sau a cincea mea excursie în biroul directoarei, am îmbrâncit-o, şi asta a pus capac.

Părinţii mei au venit să mă ia, dar, când am văzut maşina lor intrând în parcare, am fugit din campus, am alergat prin vecini, ocolind motociclete stricate şi căţei albi, care lătrau strident şi cărora îmi doream cu disperare să le trag câte-un picior, ceea ce aş fi şi făcut dacă aş fi avut timp, şi mi-am pierdut toţi urmăritorii pe drumul meu sinuos către Lacul Şarpelui. Cred că aveam de gând să m-arunc în el, să iau o înghiţitură zdravănă, să-mi umplu gura şi plămânii cu metal. Dar creatura moartă, cocârjată şi blănoasă, întinsă pieziş pe pietrele din preajmă – ar fi putut fi o cioară, un pui de coiot sau chiar o pisică – m-a oprit. În soarele puternic de septembrie, părea gri-roşiatică, oxidată, semăna mai degrabă cu o unealtă de minerit aruncată decât a ceva care fusese odată viu. Chiar şi la doisprezece ani, am înţeles că, deşi compania dispăruse de mult, asta erau toţi locuitorii din Silver City: unelte de minerit aruncate. M-am aşezat pe zgură şi m-am gândit la Robert şi la pietrele azvârlite în lac, şi m-am uitat la munţi şi statuia Madonei, şi apoi în stânga, unde se zărea acoperişul din extremitatea estică a vilei Janus, îngrămădit între borduri de stâncă, roşu şi construit cu migală, ca un cuib. La un moment dat, am căzut la pământ. Pe urmă am stat pur şi simplu, pentru mai mult de douăzeci şi patru de ore, până când m-am simţit pe de-a-ntregul bolnav. Apoi m-am întors acasă.

Părinţii mei au hotărât că aveam să-nvăţ la domiciliu şi, cumva, în acea primă lună am luat, probabil, un soi de decizie, fiindcă am încetat să mă mai lupt cu ei. Mă sileam toată dimineaţa să parcurg matematica şi geologia pe care le detestam (deşi îmi plăceau fragmentele despre exact ceea ce îi făcuse Compania Anaconda oraşului meu natal). Era amuzant să le explic părinţilor mei de ce trebuia să bem apă îmbuteliată şi

de ce venea lenjeria noastră de la spălătorie presărată cu pete portocalii de neînlăturat, care păreau să fie de sânge şi care îi îngroziseră pe oaspeţii ocazionali ai celor două moteluri, oameni din afara oraşului, dintre care cei mai mulţi veniseră doar ca să studieze perspectivele unor afaceri în mallurile cărora le dedicase tata toată munca vieţii lui.

După-amiaza mă duceam la bibliotecă. În beneficiul lucrărilor mele de la engleză şi istorie, începusem să scotocesc pe rafturile prăfuite, în căutarea cărţilor şi a periodicelor vechi de mai multe decenii. Acolo am învăţat să fac cercetări. În fiecare zi de vineri veneam acasă cu lucrarea pe care o scrisesem – cu adnotări de subsol în formatul corect – despre lupte de care părinţii mei nu auziseră niciodată, deşi locuiseră în Silver City toată viaţa, cum era meciul de box din 1889, desfăşurat la hanul din afara oraşului, unde un miner pe nume Groeninger îşi rupsese braţul stâng în a patruzeci şi opta rundă împotriva unui tâmplar pe nume Broad şi continuase lupta până în runda o sută cinci, când îşi făcuse cnocaut adversarul. Broad murise a doua zi, iar Groeninger dispăruse din articolele din ziare şi din evidenţele de stare civilă, ieşind complet din istorie.

Oricât de surprinşi ar fi fost părinţii mei fiindcă îmi luasem avânt în activitatea şcolară, cred că erau şi mai surprinşi de numărul copiilor de care reuşisem cumva să mă-nconjor. Şi aici nu era vorba atât de existenţa unui plan conştient, cât de descoperirea unuia dintre lucrurile care îi scăpaseră lui Robert, sau pe care nu se sinchisise să le afle: că zâmbind pur şi simplu, arătându-te interesat şi neaşteptându-te la prea mult îţi puteai câştiga o mulţime de prieteni.

Aşa am ieşit din bibliotecă şi am coborât cu skateboardul (lucru pe care-l făceam mizerabil) pe rampa de lângă treptele din faţă, fiind urmărit de o mulţime de alţi skateboarderi, băieţi şi fete, toţi tunşi perie. De la unul dintre magazinele

de vechituri triate la modul scandalos din partea de sus a oraşului, unde ajunseseră cu o jumătate de secol înainte toate bunurile pe care familiile minerilor şi ale şefilor lor nu-şi mai permiseseră să le deţină sau să le transporte, mi-am cumpărat un set de tobe conga. Una era intactă, dar cea de-a doua avea o ruptură crestată ceva mai jos de mijloc, ca o gură cu dinţi. M-am dus, cu noile mele tobe, acasă la Kenny Tripton, când el şi recent alcătuita lui formaţie de cowpunk îşi făceau repetiţiile în subsol, ceea ce se întâmpla în toate serile de joi, şi, chiar dacă n-am devenit niciodată exact ceea ce se înţelegea printr-un membru al formaţiei, mi-au dat după o vreme un taburet şi un microfon şi am ajuns să bat într-una dintre tobele mele şi să strig *Hei, PLEACĂ, F!* ori de câte ori o solicitau cântăreţii, ceea ce se întâmpla de obicei. Una dintre condiţiile repetiţiilor din casa familiei Tripton ne impunea să nu pronunţăm decât „F"-ul. Care a devenit emblema formaţiei.

Nu m-am înscris la cursul de şah pentru juniori desfăşurat la bibliotecă în după-amiezile de marţi, dar am tras cu ochiul din cadrul uşii, iar la curs participau şapte elevi, aşa că au avut nevoie de un al optulea când a sosit momentul să treacă la joc şi, în cele din urmă, m-am împrietenit şi cu cei mai mulţi dintre ei. M-am furişat pe stadionul Anaconda împreună cu echipa de rugbi, într-o noapte cu lapoviţă, şi m-am întors acasă ud leoarcă şi cu buza spartă plină de sânge. În mai, părinţii mei i s-au adresat doamnei Morbey, directoarea, solicitând reînscrierea mea la şcoală, şi au fost primiţi cu entuziasm.

– Am luat notă de progresele lui Teddy, a bolborosit doamna Morbey, în timp ce noi ne foiam pe scaunele tapiţate cu vinil verde, crăpat, din partea opusă a biroului ei. E greu să pierzi astfel un prieten. Îl înţelegem cu toţii.

Să pierzi un prieten. Îmi doream să sar pe biroul ei. Să dau cu piciorul în lămpi. Dar nu mai simţeam cu adevărat nevoia

s-o-mbrâncesc pe ea. De fapt, aveam deja senzaţia că mă despărţisem de mai mulţi ani de Robert. De ciudatul ăla cu rucsac cu care-mi pierdeam vremea în şcoala primară. Şi, oricum, imediat ce s-a terminat întâlnirea, am plecat la plimbare cu Jill Redround.

Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc exact cum a-nceput povestea asta. Probabil că la *Powwow*, întrunirea de primăvară a nativilor americani. Când mă uitam la Matt Janus, dacă mă gândesc bine. Tatăl lui şi domnul Redround, căpetenia locală a Picioarelor Negre, fuseseră ani de-a rândul parteneri de afaceri la cazinou şi la proiectele de cluburi de noapte din rezervaţie şi din afara ei, iar Matt o cunoştea pe Jill de când se născuse şi, totodată, la baschet avea cea mai lină aruncare din salt din Butte, motiv pentru care fusese singurul copil alb bine-venit să ia parte la meciurile din rezervaţie. În clipa aceea, privindu-l, aveam impresia că şira spinării ieşise din el, ca un băţ de cort extensibil. Capul cu păr blond, ţepos, i se contura la prea mare distanţă de trupul extrem de prelung, iar picioarele i se întindeau încă şi mai lungi şi mai subţiri. În plus, în părţile laterale ale umerilor i se reliefau muşchi bizari, noduroşi şi colţuroşi, de parcă şi-ar fi umplut pielea cu zgură. Fusese întotdeauna suficient de palid ca să pară albinos, însă în momentul acela avea pe obraji pete urâte, umflate, şi adâncituri mărunte, ca un teren minat.

Domina meciul de baschet. Nu numai că putea să arunce de la distanţă, dar toată lumea se ferea din calea lui, de parcă ar fi fugit de un urs, când se repezea să dea o contralovitură. A prins de două ori privirea lui Jill şi i-a făcut cu mâna. O dată, către sfârşit, m-a văzut pe mine, s-a oprit în mijlocul unei driblări şi a fost avertizat pentru încălcarea regulii paşilor. A ridicat din umeri, i-a aruncat mingea arbitrului şi s-a retras în colţul opus al terenului pietruit.

La un moment dat, Jill a ajuns lângă mine. Cu ocazia *powwow*-ului, îşi pusese o rochie cu mâneci despicate, împodobită

cu mărgele şi cu franjuri pretutindeni, ţin minte asta, şi nu purta pantofi – şi-i punea rar, numai atunci când n-avea încotro – şi părul negru i se revărsa, liber, peste omoplaţii puternici şi în josul spatelui.

– Eşti singura persoană pe care o cunosc toate cunoştinţele mele, a zis. Ştiai?

Am zâmbit – zâmbetul pe care-l exersasem tot anul – şi am câştigat un surâs drept răspuns.

– La fel şi tu, am spus.

– Şi Matt, bineînţeles.

M-am uitat către teren şi l-am văzut doborând mingea aruncată de un adversar cu o săritură, în timp ce ne arunca o privire fulgerătoare, indescifrabilă. Sau poate se uita pur şi simplu în direcţia noastră.

– Şi Matt, m-am declarat eu de acord.

În noaptea aceea, la invitaţia ei, am privit-o executând dansul Bătrânului Napi[1], după care a urmat prima noastră ascensiune pe bolovanii aflorimentelor. Pe urmă am făcut cel puţin una în fiecare săptămână şi de obicei mai multe în restul verii.

Am avut primul şoc în dimineaţa în care m-am întors la şcoala obişnuită, înainte de a pleca de-acasă.

– Ascultă, Teddy, mi-a spus tata, pe deasupra porţiei de cereale Grape-Nuts pe care o mânca în fiecare dimineaţă şi al cărei miros se rostogolea prin casa noastră din lemn de esenţă tare, luminoasă, cu ferestre ornamentale, aidoma unui sol nou, importat dintr-un loc mai curat. Mama ta şi cu mine te-am înscris în clasa de engleză a lui Valway.

Am înlemnit cu sucul de roşii la jumătatea drumului către gură, holbându-mă la el. Până în momentul acela, mă gândisem cât de diferită avea să mi se pară şcoala. Prieteni în fiecare

[1] Creatorul din mitologia tribului Picioare Negre, o zeitate a luminii (n. tr.).

clasă. Baschet în pauze, fără să se repeadă Robert în teren, binecuvântând mingea. Ascensiuni cu Jill, imediat după sunetul clopoţelului; stabiliserăm să ne întâlnim la fântâna Căutătorului de Aramă din holul de la intrare.

Tata avea pe masă câteva schiţe pe jumătate desfăşurate şi le studia plin de sine. Era metoda tradiţională, la care apela ori de câte ori se alegea cu paiul mai scurt când trăgea la sorţi cu mama şi trebuia să-mi spună noutăţile: cu nepăsare, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă.

– Ştii cum stau lucrurile cu el, am spus, fără grabă. Nu?

– Ştiu exact cât ştii şi tu. Adică numai câteva poveşti. Nimic.

– Ţine capcane de şoareci în coşul de hârtii. Pune copiii să-şi bage mâna acolo, ca să scoată creioanele scăpate de el dinadins. Pur şi simplu ca să vadă ce se-ntâmplă.

– Dar ai văzut de fapt vreodată pe cineva cu un deget rupt?

– Poartă mască de gaze.

– Are emfizem.

– Tată, se spune că e cel mai prost profesor din Silver City, de ce-aţi făcut aşa ceva?

– S-ar părea că te-a văzut studiind în bibliotecă, în vara asta. S-a dus la doamna Morbey şi a implorat-o să-i permită să te ia în clasa lui. Şi pe-aici credem în a doua şansă, nu-i aşa? Tatăl meu înnebunit după viaţa sănătoasă mi-a adresat ceea ce, pe faţa lui bronzată, întotdeauna zâmbitoare, trecea drept o privire severă. Ted, el a scris jumătate dintre articolele şi cel puţin câteva dintre cărţile din colţul dedicat istoriei oraşului Silver City, în care te-ai îngropat în cea mai mare parte a anului şcolar.

Remarcasem asta? Probabil că da, dar nu-mi trecuse niciodată prin minte că, într-o bună zi, aş fi putut avea de-a face cu el, în persoană. Dacă mă gândeam mai bine, el scrisese „Pumnii însângeraţi din Valea Dublin"; preferata mea. Şi pe cea despre prostituatele pe care obişnuiau baronii cuprului să le trimită la

minerii celibatari în serile de sâmbătă, când angajaţii nu cheltuiseră destui bani în magazinele companiei sau când nevestele lor începeau să devină active în privinţa noilor legi ale muncii, sau când se-ntâmpla ceva similar. Păstrasem articolul ăla pentru mine, nu scrisesem niciodată despre el pentru părinţii mei.

– OK, am murmurat.

– Nu e decât un experiment. Dacă nu-ţi place, pleci de-acolo, aşa ne-am înţeles cu doamna Morbey. Fără-ntrebări şi fără-ntârziere.

Al doilea şoc a venit peste zece minute, când îmi prindeam casca de biciclist pe care aveam să mi-o scot imediat ce nu mai puteam fi văzut de la uşa din faţă.

– Nu-ţi face planuri pentru sâmbătă, a zis tata. Matt Janus senior ne-a invitat pe toţi la el, la un grătar dintr-un vânat foarte mare.

De data asta, am scăpat pur şi simplu casca din mâini. A aterizat pe partea dură. Dacă te uitai în ea, era ca şi cum ai fi privit într-o coajă goală de pepene galben sau într-o tigvă. M-am gândit la Robert, gol şi urlând pe mormanul de zgură, şi i-am simţit cu putere lipsa, pentru prima oară în atâtea luni. Ultima dată când auzisem vorbindu-se despre el, tatăl lui Matt Janus era mort.

– Oricum nu ţi-ai putea face planuri. Vocea tatei mustea de amuzament şi de bună dispoziţie. Se pare că toată lumea pe care-o cunoşti, inclusiv eu, fiindcă tot veni vorba, o să fie acolo. Invitaţia a fost ciudată sau, oricum, ciudată pentru Janus Senior. Fără băuturi alcoolice, fără femei pe jumătate dezbrăcate. Am primit doar o carte poştală, cu litere aurii în relief, cu baloane şi cu o emblemă cu târnăcop şi sapă, o să ţi-o arăt: *Petrecere de Bun Venit la Întoarcerea lui Matt. Veniţi să Sărbătorim Învierea Mea.* Asta scrie. Un ciudat, acest domn Janus. Ar trebui să fie interesant.

Al treilea şi ultimul şoc a apărut când stăteam îngrămădit într-un şir de elevi din clasa a opta, în faţa dulapurilor înguste care abia ne fuseseră repartizate. Erau de un verde mat, cu încuietori cu cifru demodate şi ruginite. Din când în când se auzeau câte un *păcănit* şi câte un hohot de râs, când un alt elev îşi descuia uşa şi sărea în dulapul lui şi pe urmă înapoi, afară, doar ca să demonstreze că înăuntru era într-adevăr loc pentru un copil. Şi din când în când răsuna câte un zăngănit, când cineva dădea cu capul sau cu rucsacul în uşa de metal, exprimându-şi cu veselie o frustrare prefăcută. La urma urmelor, aşteptaserăm clipa asta vreme de mai mulţi ani. Dulapurile de pe holul din spate, cu ferestre către dealul care fusese cândva inima neagră, pulsândă, a Silver City, erau marile premii oferite de Şcoala Medie Lower Magnesium pentru că ajunseserăm în ultimul an dinainte de liceu. Erau recompensele noastre.

În cele din urmă, am descoperit dulcele loc al propriului meu dulap, l-am descuiat cu un pocnet şi am deschis larg uşa, care s-a închis apoi trântindu-se şi pocnindu-mă aproape direct în umăr. M-am tras înapoi, uimit, şi m-am holbat la Matt Janus, care-şi deschidea dulapul dintr-o singură mişcare de răsucire-smucire. Deschisă până la capăt, uşa lui bloca pe de-a-ntregul accesul în dulapul meu.

Dar, în anul în care lipsisem, învăţasem ceva despre oameni. Credeam cu convingere că aşa era. Am făcut un pas înainte, i-am lăsat uşa unde era şi am aşteptat să arunce înăuntru întregul conţinut al rucsacului lui albastru. Un rucsac plasat ridicol de sus pe umerii lui imenşi, fiindcă avea curele mult prea scurte. Semăna cu un gândac în ascensiune pe scoarţa solzoasă a unui stejar.

– Salut, Matt, am spus. Nu ne-am mai văzut de mult.

I s-a înclinat tot trupul spre stânga, parcă izbit de o rafală de vânt. Pe urmă s-a întors spre mine. Avea pupilele ciudat

de dilatate şi ochii roşii, injectaţi. Petele pe care i le observasem în timpul verii i se întinseseră acum pe toată fruntea şi îi coborau în josul gâtului pierzându-se, ca un strat de muşchi, sub gulerul strâmt al cămăşii lui negre.

– Nu vorbi cu mine, a spus, şi-a închis uşa cu o lovitură de picior şi a plecat.

În după-amiaza aceea am urmat instrucţiunile de pe fişa cu orarul meu, trecând pe lângă dulapurile verzi, coborând o scară despre care nu ştiusem că exista, străbătând un coridor fără ferestre, cu podeaua din dale de mozaic, care duhnea a clor şi care m-a dus cu gândul la fundul unei piscine golite, şi am ajuns pentru prima oară în faţa sălii ocupate de domnul Valway. Uşa era verde, groasă şi închisă. Mă pregăteam să bat când s-a deschis brusc şi o fată cu tenul surprinzător de bronzat, pe care n-o mai văzusem niciodată, şi-a împins nasul de pudel într-al meu şi a spus:

– Bau.

Zâmbetul ei era prea larg, fusta ecosez era tulburător de scurtă, părul castaniu, buclat, îi tresălta în jurul urechilor de parcă ar fi ţopăit pe o trambulină în loc să stea în faţa mea. Nu s-a retras destul de mult ca să mă pot strecura în încăpere şi pieptul meu i s-a frecat de un cot şi de sfârcul unui sân. Prima mea senzaţie.

– Whitney, a zis, şi a bătut darabana pe propriile coapse, lovind cu palmele pe jumătate în fustă şi pe jumătate în piele. Drum[1]. Sunt nouă aici.

Atunci i-am remarcat ochii. De un căprui intens, destul de frumoşi. Dar foarte roşii în jurul irisurilor. Suficient de drogată. I-am adresat oricum zâmbetul meu exersat pe mulţi oameni.

– Teddy. Ted.

---

[1] Tobă, darabană, în lb. engleză (n. tr.).

– Teddy-ted?

Am roşit, am dat să protestez, l-am văzut pe Jill Redround zâmbind larg la masa din fundul sălii şi m-am grăbit să mă-ndrept spre ea.

– Sal', Teddy-ted, mi-a spus.

– Taci.

Mi-am lăsat cărţile să cadă. Sunetul s-a izbit de pereţii golaşi, de ciment, reverberând.

– Teddy şi Reddy[1], a spus Jill, arătând către ea, apoi uitându-se în jur, strângându-şi părul într-o coadă de cal şi tremurând uşor. Eşti gata, Teddy?[2] Eu nu garantez că sunt.

M-am aşezat, trecând în revistă încăperea. Era clar că fusese cândva laborator ştiinţific. Nu stăteam în bănci, ci la mese lungi, negre, toate având câte o chiuvetă specifică laboratoarelor chimice, cu câte o duză ascuţită pe fiecare robinet. Şcoala era dotată acum cu laboratoare mai noi, mulţumită unei donaţii a familiei Janus. Judecând după rugina de pe duze şi după furtunurile de cauciuc putrede care atârnau de câteva dintre ele precum pielea uscată a vreunei reptile de mină inimaginabile, laboratorul în care mă aflam luase probabil fiinţă cu două donaţii în urmă.

– Sunt surprins să te văd aici, i-am şoptit lui Jill, în vreme ce Whitney Drum deschidea uşa ca să-ntâmpine două fete blonde, palide ca nişte stafii şi cu ochii sticloşi, pe care nu le mai văzusem până atunci. Tatăl tău te poate înscrie aproape oriunde, nu?

– Matt Janus a fost azvârlit în clasa asta. Tatăl lui l-a-ntrebat pe tata dacă nu i-aş putea ţine companie.

---

[1] Ursuleţul şi Roşcata (n. tr.).

[2] Ready, Teddy? – joc de cuvinte intraductibil, unde *ready* se pronunţă la fel ca *reddy* (n. tr.).

– Domnul Janus..., am început eu, şi Matt a intrat în încăpere cu paşi mari.

A văzut-o pe Jill, apoi m-a văzut pe mine.

Pe buze i-a fluturat ceva. Poate un zâmbet. Jill a-nceput să-i facă semne, arătându-i taburetul din cealaltă parte a ei, dar s-a oprit când a auzit-o pe Whitney spunând:

– Oh, băiatul meu preferat din SMLM.

Cred că Jill şi-a dat seama în aceeaşi clipă cu mine de unde-şi făcuse Whitney rost de iarbă. Matt a urmat-o către rândul de mese din faţa noastră şi s-a grăbit să se lase pe taburetul ei când a dat ea să-şi ocupe locul, astfel încât fata a sfârşit prin a i se aşeza în poală. M-am surprins cu ochii zvâcnind către tivul fustei ei, lipit de şoldul lui. S-a răsucit o dată, frecându-se de el, înainte de a-l plesni peste blugi şi de a se lăsa să alunece în jos, ridicându-se apoi.

În partea din faţă a încăperii, unde tuburile de neon fie se arseseră, fie fuseseră deconectate, s-a mişcat ceva. În final, noi, toţi cei nouă elevi din cea mai recentă clasă de engleză a domnului Valway, ne-am întors în grup către catedra lui.

Care era ocupată, în întregime, de unul dintre acele imense bidoane albastre cu apă plasate de obicei cu gura în jos în dozatoare. Acesta se sprijinea pe fundul lui rotunjit, cu partea de sus deschisă în aerul stătut. Când domnul Valway, mormăind ceva prin masca lui verde de oxigen, a împins cumva obiectul în lateral, destul de mult ca să se aplece pe lângă el, privind în direcţia noastră, apa a clipocit şi o parte a zburat prin deschiderea din partea de sus, plesnind obrajii lui şi tăblia catedrei. Până şi Whitney Drum a amuţit.

Cea mai mare parte a feţei domnului Valway nu era nimic altceva decât mască verde şi sprâncene de un gri murdar. Cu apa picurând pe ea, semăna cu peretele unei peşteri. Când vorbea, nu-şi sălta decât partea de jos a măştii, aşa că n-am

reuşit niciodată să-i văd bine nasul sau gura. Am petrecut un răstimp pe care l-am crezut de câteva minute ascultându-i respiraţia hârâită. Ceea ce puteam vedea din trupul lui părea zgrunţuros, imens.

Pe urmă a mormăit din nou. *Oare-o fi râs?*

– Ei bine, a spus, cu voce surprinzător de puternică, nu tocmai prietenoasă, dar mai clară decât mă aşteptam. Încă ne mai aprovizionăm cu apă. Sigur... pe o rază de-o sută de metri nu e nicio baie. Aşa că v-aduceţi singuri sticle în care să faceţi pipi.

Au urmat alte mormăituri. O grămadă.

În următoarele patruzeci şi cinci de minute, vorbind foarte rar, domnul Valway ne-a explicat procedeul de lucru. Niciun fel de lecţii; pentru că implicau prea multă vorbărie fără sens. Noi aveam să citim ceea ce ne spunea să citim. Aveam să scriem lucrări despre subiectele asupra cărora cădeam de acord împreună, el şi noi. Lucrările odată terminate, aveam să le aducem individual la catedra lui. El avea să-şi spună părerea. Noi aveam să-i respectăm instrucţiunile. Dacă ne străduiam din greu, aveam să-nvăţăm despre scris mai multe decât orice alt elev din Silver City. Dacă nu, nu. Dacă-l deranjam, avea să ne invite să pescuim în coşul lui de gunoi. Întrebări?

Nu erau. Din oră mai rămăseseră zece minute. Cu două minute înainte de a suna clopoţelul, când mă gândeam că toată lumea îşi dăduse seama că domnul Valway avea într-adevăr ochii închişi şi că respiraţia lui prin mască devenise egală şi lentă, Matt Janus s-a urcat cu mare grijă pe o masă şi a-ngenuncheat lângă una dintre chiuvete.

Domnul Valway nu s-a clintit. Aşa că Matt a luat furtunul putred de cauciuc atârnat de cea mai apropiată duză, l-a îndreptat spre profesor şi a scos sunete încete, imitând împuşcăturile. Domnul Valway nu s-a clintit. Matt i-a întins mâna lui Whitney Drum şi ea i-a sărit alături, râzând. M-am uitat la faţa încruntată

a lui Jill, trăgând din când în când cu ochiul către rotunjimile de deasupra legănării picioarelor bronzate ale lui Whitney. Clopoţelul a sunat şi am plecat cu toţii în goană.

Se întuneca întotdeauna până când reuşeam Jill şi cu mine să ajungem la poalele aflorimentului şi nu urcam decât vreo jumătate de oră înainte de a ne întoarce. Mi-am dat seama că o făceam din ce în ce mai rar. Dac-o mai făceam. Jill avea îndatoriri tribale în weekenduri, şi mai erau şi baschetul, şi o mie de prieteni, şi, în zilele acelea, şi eu aveam o mie de prieteni. Şi amândoi munceam din greu. Şi peste o lună avea să fie iarnă.

Ea se întorsese către culmea dealului, îndreptându-se spre locuinţa tatălui ei, când am întrebat-o dacă nu voia să luăm o gustare la punctul de troc al elfilor.

– Unde?

– La 7-Eleven, am răspuns eu, cu un zâmbet larg. Scuze.

– Nu pot. I-am promis lui Matt că-l ajut să se-apuce de bio. La bio e într-adevăr slab.

– Matt, am bombănit eu.

Nu ştiu ce-o fi văzut ea pe faţa mea, dar s-a răstit la mine pentru prima oară în vieţile noastre.

– De ce te deranjează? El e, probabil, cel mai vechi dintre prietenii mei.

– E...

Mi-am fluturat mâinile. Dintre toţi cunoscuţii mei, Jill era ultima pe care voiam s-o înfurii.

– Era şi prietenul meu.

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreo vorbă, preţ de câteva minute. Dar ea n-a plecat. În cele din urmă, a spus:

– E într-adevăr năucit, Teddy. Are într-adevăr nevoie de mine.

Şi, cu asta, a plecat la el.

În sâmbăta aceea, împreună cu o jumătate din oraş, am aruncat prima mea privire asupra a ceea ce mai rămăsese din tatăl

lui Matt Janus. Dimineaţa, ca şi cum ar fi vrut să-mprospăteze memoria oricui uitase cumva că locuia în Montana, o furtună capricioasă a suflat peste culmile aflorimentelor şi a azvârlit cincisprezece centimetri de zăpadă. La amiază, temperatura urcase din nou până la aproape treisprezece grade şi de pe stânci şi acoperişuri se desprindeau, alunecând, nămeţi noi de zăpadă cenuşie. Familia mea a sosit la faţa locului la timp, dar cu mult mai târziu decât majoritatea invitaţilor. În timp ce ieşeam din casă, tata i-a spus mamei:

– Din câte s-ar părea, s-a molipsit de ceea ce-l face să se simtă atât de rău când s-a dus în Chile. Cred că, până la urmă, a găsit o petrecere căreia nici măcar *el* n-a fost în stare să-i facă faţă.

Părinţii mei au înşfăcat pahare înalte de şampanie de pe una dintre zecile de tăvi care circulau şi au dispărut printre adulţi, iar eu m-am plimbat prin curtea întinsă pe terase. Proprietatea familiei Janus era ca o prăjitură în trepte, cu pajişti croite în pantă descendentă presărate cu straturi de rocă distrusă, de culoare roşie, care părea lutoasă, foarte aproape de frumuseţe cu zăpada topindu-se pe ea, cu lumina soarelui revărsându-se din toate părţile şi cu casa imensă, de piatră, cu acoperiş roşu, conturându-se deasupra. În jurul nostru se roteau armate de chelneriţe, împărţind frigărui cu carne albă, cu gust piperat, fantezist. Nu reuşeam să mă mai satur. Nimeni nu reuşea.

Mi-am petrecut o parte din timp printre băieţi cu skateboarduri, care-ncercau să se-nţeleagă în privinţa utilizării şanţului de scurgere ce cobora din extremitatea estică a casei spre terasele de stâncă şi spre pajişti, pentru a-şi deversa conţinutul peste gardul anticiclon, însă eu n-am patinat. O căutam pe Jill, dar n-am dat decât de căpetenia Redround, în blugi şi cu o cămaşă largă, în stilul Grateful Dead, întreţinându-se cu câţiva oameni de afaceri în haine simple, cu cravată, dintre care unul semăna vag cu primarul.

În cele din urmă, la vreo două ore bune după sosire, i-am văzut pe Jill şi pe Matt la o distanţă bună în susul dealului, deasupra casei, stând împreună la gura vechiului puţ de aerisire al minei, chiar la rădăcina Copacului Janus. Am simţit aşteptata împunsătură a geloziei şi apoi – pe neaşteptate – o revărsare de nostalgie. În clasa a treia, Matt, Robert şi cu mine purtaserăm acolo cea mai minunată bătălie în miniatură a tuturor timpurilor. Se încheiase cu gnomii răi ai lui Matt încercând să iasă din mină în spatele unui balrog[1], pe care eu şi Robert îl doborâserăm cu săgeţi din crengi de pin. De dragul efectului dramatic, Matt se învârtise când îi fusese nimerit balrogul, rotise micul monstru metalic, înălţându-l, şi îl azvârlise dincolo de muchia verticală a stâncii din spatele lui, unde se rostogolise, dispărând din vieţile noastre într-o tăcere deplină.

Fie că Jill şi Matt mă văzuseră, fie că mă simţiseră privindu-i, pentru că Jill şi-a înălţat mâna, chemându-mă cu un gest. Am dat să mă supun, şi atunci şi-a ridicat şi Matt mâna. *Ca să mă oprească sau ca să mă invite?* N-aş fi putut spune. Dar nu-mi păsa. Treceam prin patio şi pe lângă adulţii care vorbeau în şoaptă strânşi laolaltă printre fotoliile împrăştiate, când m-am oprit. Capul mi s-a rotit, încet.

L-am recunoscut *într-adevăr*. După dinţi. În ciuda a indiferent ce se întâmplase, zâmbetul lui continua să radieze o albeaţă orbitoare, pe care n-o avuse niciodată zăpada căzută în Silver City. Pielea – ceea ce se alesese din ea, i se ţinea de obraji mai bronzată şi mai întinsă ca oricând. Dar, pe când pe vremuri fusese un bărbat cu obraji rotofei, ochi mari şi de o veselie inepuizabilă – autoproclamatul „dovleac petrecăreţ din Montana" – Matt Janus Senior semăna acum cu

[1] Creatură imaginară din *Stăpânul Inelelor*, romanul lui J.R.R. Tolkien (n. tr.).

o păpușă de tinichea marca Tinkertoy, cu pielea întinsă cu greutate. Oasele o împingeau în toate părțile, în locul mușchilor uluitori de care îmi aduceam aminte. Pieptul masiv i se dezumflase cu desăvârșire. Nu mai avea păr pe cap. Nici măcar sprâncene. Nimic.

Mi-am dat seama că toate șoaptele veniseră dinspre el; nimeni altcineva nu vorbea. Și a continuat să murmure în timp ce ochii i s-au oprit asupra mea.

– E o legendă măreață, spunea. O poveste istorisită de toată lumea cu plăcere. Incașii, ei bine, pur și simplu au... A pocnit din degete, cu oasele trosnindu-i ca niște bețe de tobă. *Dispărut*. Îmi spuneți că putem găsi schelete intacte ale unor trilobiți de acum trei sute cincizeci de milioane de ani – probabil chiar aici, pe coasta asta de deal –, dar nu putem localiza nici măcar un singur indian mort, în ruinele propriului său sat? Știi cum îl numeau pe cel din locul în care s-a mutat Anaconda, nu-i așa? *Indio Muerto*.

A rostit ultimele cuvinte rar, rotunjindu-și buzele în jurul „o"-urilor, ca și cum ar fi suflat un nor de fum.

– Indianul Mort.

A clipit brusc, și fața i s-a aprins recunoscându-mă.

– Ei, uite. Tânărul Ted. A trecut mult timp. Ai mai primit vreo veste despre bietul băiat? Despre Robert?

Pe urmă capul i-a zvâcnit către deal și i-a văzut pe Jill și pe Matt. Și-a arătat dinții albi, într-o strălufgerare. Zâmbetul lui nu-mi plăcuse nici măcar atunci când era atașat de carne.

– Matt, a strigat, și, la treizeci de metri mai sus de noi, fiul lui a tresărit, s-a uitat la Jill și s-a ridicat în picioare.

În jurul lui Matt Senior, adulții s-au strâns mai aproape, câțiva începând să vorbească între ei, majoritatea însă mulțumindu-se să privească în jur ca niște veverițe, adunând pepite de bârfă pentru mai târziu.

Matt a sosit, dominându-şi tatăl cu înălţimea lui. Nelipsita jachetă de piele îi atârna, descheiată, dezvăluind o cămaşă neagră, cu gulerul răsfrânt şi cu nasturi lucioşi.

– Frumoasa băştinaşă îţi monopolizează ceva cam mult timp, i-a spus domnul Janus. Datoria ta e să radiezi bună dispoziţie. Pentru *toţi* oaspeţii noştri.

Atunci am înţeles de unde luase Matt iarba pe care o vindea în toată şcoala. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Domnul Janus ne dăduse, lui Robert, lui Matt şi mie, nişte sticle mari de bere Moose Drool, în pivniţă, când aveam nouă ani.

Jill stătea lângă copac, şi a rămas acolo multă vreme. M-am strecurat în lateralul casei şi am privit-o.

Copacul ăla. Îl întrebasem pe tata despre el cu mult timp înainte, pe când vizitam familia Janus cu regularitate, şi îmi spusese că era un ienupăr al aligatorului. Aşa că l-am căutat, dar cartea de la bibliotecă spunea că nu poate creşte acolo unde locuiam noi. Indiferent ce-ar fi fost, ieşea din stâncă aproape în lateralul ei, un pin bondoc, cu trunchiul negru, solzos, care părea o săgeată îngropată în coasta muntelui. Singurul copac de pe întregul afloriment. În partea din susul pantei, crengile se curbaseră una peste alta, se înnodaseră şi muriseră. Însă în partea dinspre vale, pe aceleaşi crengi înmuguriseră mănunchiuri de frunze de un verde strălucitor, ale căror umbre alunecau peste piatră, peste braţele încrucişate ale lui Jill şi peste picioarele ei goale.

Când a coborât în sfârşit, m-am îndreptat către ea, dar tatăl ei a condus-o departe de mine, ca să salute oficialităţile oraşului. În cele din urmă, Matt Senior a tras-o lângă el, pe fotoliu. I-a dat să soarbă şampanie chiar din paharul lui şi şi-a strecurat un braţ scheletic, cuprinzându-i umerii ca să-i mângâie pielea în locul în care ieşea din rochie şi să se joace cu părul ei, în timp ce tatăl ei le stătea alături, râzând. Ridicându-mi pentru

o clipă privirea, am întâlnit ochii lui Matt Junior, din partea opusă a patioului. Faptul că expresia mea era probabil identică m-a descurajat şi m-a enervat cumplit.

În seara aceea, mâncând puiul care părea cu desăvârşise lipsit de gust şi flasc în comparaţie cu carnea de la petrecere, am întrebat de ce, în primul rând, plecase domnul Janus în America de Sud. Mama s-a mulţumit să ridice din umeri.

– Li se întâmplă oamenilor când n-au de lucru şi le mor nevestele, a spus, ca şi cum ar fi avut o grămadă de cunoştinţe în aceeaşi situaţie. Cred c-a vrut să vadă pe cine-au jecmănit bunicii şi părinţii lui ca să-şi adune banii. Aşa c-a străbătut o jumătate de lume ca să găsească un alt munte distrus şi alte găuri mari şi otrăvite în pământ.

– Pe urmă a mai fost şi toată treaba aia cu Ponce de Leon[1], o poveste înfricoşătoare, a zis tata, împingându-şi deoparte puiul din care abia dacă gustase.

– Ponce de Leon a ajuns în Chile? am întrebat eu. Credeam c-a fost în Florida, sau cam pe-acolo.

Mama a clătinat din cap.

– Unii încearcă să facă aşa ceva, pur şi simplu ca să evite să se maturizeze.

– Mi s-a părut puţin mai... Tata s-a întrerupt, meditând. Poate mai înţelept? Mai resemnat? Ceva de genul ăsta.

Mama şi-a întins buzele într-un zâmbet identic cu al domnului Janus.

– *Trebuie să-mbătrâneşti*, a şuierat ea, într-o imitaţie oarecum prea apropiată de perfecţiune a noii lui voci zdrenţuite. *Toată lumea trebuie să-mbătrânească.*

– Hristoase, eşti un pic cam prea bună la asta, a zis tata. Înspăimântător individ.

---

[1] Explorator spaniol (1460 – 1521) (n. tr.).

– Era înspăimântător când nu făcea altceva decât să se-ndoape cu cocaină, am comentat eu.

– Nu-i frumos să vorbeşti aşa, s-a răstit mama.

– S-a dus să vadă pe cine-au... *jecmănit* părinţii lui? Mama ta a vorbit frumos, Ted?

Până şi ea a râs.

M-am gândit la Jill şi la Matt în susul dealului, la umbra ienupărului de la gura peşterii balrogului, apoi la Matt Senior şi la trupul lui micşorat.

– Şi acum se simte mai bine? am întrebat. Vorbesc despre domnul Janus.

De data asta mama a părut obosită. Tristă şi obosită.

– E pe moarte, mi-a răspuns. Nu ţi-ai dat seama?

Vremea s-a răcit şi zilele de şcoală au intrat într-un ritm al lor. Cel mai adesea ajungeam la dulapul meu cu mult înaintea lui Matt şi nu dădeam ochii cu el până la ora lui Valway, la sfârşitul după-amiezii. Dar, ori de câte ori îşi făcea apariţia la dulapul lui în vreme ce mă mai aflam încă la al meu, deschidea uşa trântindu-mi-o exact în faţă, îşi arunca înăuntru cărţile şi aştepta câteva secunde în plus, ca şi cum m-ar fi provocat să spun ceva. Pe urmă-şi închidea dulapul cu zgomot şi se îndepărta în pas de plimbare. Nu se ostenea niciodată atât de mult încât să-mi arunce vreo privire şi nu ne vorbeam niciodată.

Însă cu şcoala începuse într-adevăr să-mi meargă mai bine. Fără Robert, căruia să-i port de grijă, şi cu întregul şir de prieteni pe care mi-i făcusem, aveam împreună cu cine să râd în fiecare oră şi toate orele erau uşoare. La prânz mâncam în fiecare zi la altă masă, şi eram bine-venit la toate. Cel mai mult îmi doream să mănânc cu Jill, dar ea, în calitate de preşedintă a Consiliului Elevilor, conducea întruniri în fiecare zi, cu excepţia celor de vineri, când îşi petrecea majoritatea timpului în bibliotecă, lucrând.

Primul copil brutalizat de Matt Janus a fost un fundaş mătăhălos şi prost, care s-a îndreptat tacticos spre el pe terenul de atletism, la sfârşitul orei de educaţie fizică, când tremuram cu toţii în şorturile noastre şi printre stânci şuiera un vânt aproape ca de iarnă. Şi i-a spus:

– Te crezi un dur, domnule hojmalău în negru?

Fundaşul a sfârşit-o la infirmerie, cu trei coaste rupte şi un maxilar făcut praf, iar Matt a fost exmatriculat pentru o săptămână.

În cazul celui de-al doilea puşti, ar fi putut fi un accident. S-a întâmplat în timpul pauzei de masă a unui meci de baschet. Puştiul marcase de o grămadă de ori din săritură, dar echipa lui Matt continua să conducă şi, din câte ştiam eu, puştiul respectiv – mic, din clasa a şaptea, cu ochelari mari şi urechi de elefant care păreau să fâlfâie în bătaia vântului – nu schimbase niciodată vreo vorbă cu el. Dar l-a fentat de foarte multe ori pe apărătorul lui la sfârşitul meciului, a trecut de linia de centru şi s-a îndreptat în forţă către coş. Cotul lui Matt l-a izbit sub mărul lui Adam şi a părut să i-l împingă până în fundul gurii. Puştiul s-a izbit de stâlpul coşului şi a căzut, cu faţa zdrobită şi înghiţind întruna în sec, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă mărul lui Adam la loc, ca să poată lua o gură de aer.

Matt a fost primul care-a-ngenuncheat alături de el şi a părut să plângă când puştiul a fost luat de paramedici. Nimeni n-a pretins că totul s-ar fi întâmplat cu intenţie. Dar nimeni n-a mai jucat nici baschet, nici altceva, împreună cu Matt. Mânca singur, apoi se ducea pe teren, chiar dacă ploua, sau ningea, sau vremea era mai ştiu eu cum, şi stătea sub jacheta lui de piele descheiată, azvârlind mingea în sus şi în coş, în sus şi în coş, până când venea cineva să cumpere de la el. Pe urmă continua să arunce la coş de unul singur, până când suna clopoţelul şi noi, toţi ceilalţi, intram în clădire.

La ora lui Valway, eu, unul, stăteam în semiîntunericul şuierător şi plin de ecouri şi mă ocupam, alternativ, de lucrările date de el şi de bileţelele pentru Jill. Erau bileţele cu glume, cu lucruri amuzante spuse de alţi copii, cu fapte petrecute în Butte, alese la întâmplare din notiţele luate de mine din bibliotecă în anul precedent şi cu invitaţii la plimbări. Jill zâmbea din când în când la glumele mele, le dădea clasă citatelor mele amuzante citându-le pe fetele pe care le cunoştea ea. Para întâmplările mele din Montana cu extrase din cunoştinţele tradiţionale ale Picioarelor Negre (mi-a dezvăluit că medicamentul ei personal era un fluier din os de vultur, pe care-l purta la gât, într-o punguţă cu mărgele) şi-mi refuza toate invitaţiile scriind *Nu pot* şi desenând lângă cuvânt o faţă încruntată. Uneori, când îmi înapoia hârtia, îmi atingea în treacăt sau chiar îmi strângea mâna.

În timp ce Matt moţăia în banca lui sau degetul lui mare se lua la trântă cu al lui Whitney, iar ceilalţi copii îşi făceau restul temelor sau aruncau cu guguloaie de scuipat unii în alţii, Jill şi cu mine ne luam la întrecere ca să ne terminăm lucrările. La sfârşitul lunii octombrie, am început una foarte lungă, despre linşarea wobbly-lor[1] pe podul de cale ferată din estul oraşului. Când am terminat în sfârşit o ciornă şi i-am dus-o domnului Valway la catedră, a tresărit în scaun ca şi cum l-aş fi trezit din somn – ceea ce e foarte posibil să se fi întâmplat într-adevăr – şi şi-a întors pe jumătate spre mine faţa bulboasă, cu vene proeminente, aşa că i-am putut vedea umezeala perpetuă reflectând lumina fluorescentă. A început să citească fără să-şi ridice masca de oxigen şi fără nicio schimbare sesizabilă în respiraţia lui lentă, ritmică.

---

[1] Membri ai organizaţiei Industrial Workers of the World, Muncitorii din Industrie din Întreaga Lume (n. tr.).

La fiecare dintre lucrările precedente pe care i le arătasem, ajunsese la sfârşit, scuipase cu indiferenţă trei sau patru sugestii concise şi îmi spusese să mai fac o încercare. Dar, de data asta, după vreo două paragrafe, s-a înclinat brusc în faţă, rămânând pe scaun. Respiraţia nu i s-a modificat, dar şi-a ridicat puţin privirea, după care şi-a săltat masca. Prin minte mi-au fulgerat idei oribile, stupide – cred că am fost într-adevăr convins că ar fi putut azvârli spre mine o limbă lungă, care să mă lingă – şi apoi l-am auzit spunând:

– Dă-mi un pix.

Urmărindu-i zvâcnirea mâinii, m-am gândit că se referea la coşul de gunoi, spre care-am aruncat o privire, cu un tremur uşor. Obiectul era un simplu bidon de tablă, dar în el era îndesată o pungă verde, supradimensionată, aşa că n-aveai cum să-ţi dai seama peste ce ai fi putut da cu mâna. Dar domnul Valway a bătut cu pumnul în tăblia catedrei şi am înţeles că vorbea despre sertar. L-am deschis şi i-am dat un marker negru, cu vârf foarte subţire.

În următoarea jumătate de oră a stat aplecat asupra lucrării mele, scriind pe ea fără încetare. Când a terminat sunase clopoţelul şi toţi ceilalţi, în afară de Jill, plecaseră deja. În cele din urmă, a lăsat markerul să cadă pe catedră, a împins hârtia către mine, şi-a ridicat încă o dată masca şi a spus:

– Bine, acum.

Afară, pe coridor, i-am mulţumit lui Jill fiindcă mă aşteptase, iar ea m-a împuns cu un deget în coaste, şi-a aruncat pantofii din picioare, fiindcă nimeni nu se mai sinchisea de asta după ultimul clopoţel, şi mi-a adresat cel mai strălucitor zâmbet din mai multe ere.

– Scorul după două luni, a zis. Teddy, un „bine, acum“. Redround, nimic. Mulţimea intră în delir.

Am rugat-o să mergem la o plimbare.

– Hai la Punctul de Troc al Elfilor, mi-a răspuns ea, și, odată ce am ajuns acolo, a cumpărat pentru noi amândoi o pungă de Funyun[1] și am stat în cadrul ușii în vreme ce un alt nor de furtună al toamnei târzii se târa pe deasupra Madonei Cumpenei Apelor.

În miercurea de dinainte de Thanksgiving, mama m-a oprit când mă-ndreptam spre ușă și mi-a spus că ar fi cazul să-l caut pe Matt și să văd ce-i cu el. Când i-am explicat că nu ne mai vorbeam, a ridicat din umeri și a zis:

– Tatălui lui îi e tot mai rău. Trage să moară.

Mergând printr-o ploaie izbită, usturătoare, m-am gândit că poate chiar *ar fi trebuit* să văd ce făcea Matt. Am trecut de colțul unde obișnuiam să mă întâlnesc cu Robert și m-am gândit la pelerina și la rucsacul lui, și la haina de piele a lui Matt, și la expresia lui încruntată. De fapt, diferența nu era prea mare.

Dar nu era nici la dulapul lui când am ajuns acolo, nici pe terenul de baschet în pauza de prânz, nici în clasa lui Valway când a sunat clopoțelul. În ziua aceea, în clasa lui Valway nu era aproape nimeni. Familia lui Jill plecase în Nord, la Alberta, să-și vadă verii, iar trei dintre ceilalți șase elevi fuseseră mutați de părinții furioși în alte clase, așa că în sală nu mai rămăseserăm decât eu, fetele blonde, Whitney Drum și Valway.

Acesta din urmă arăta deosebit de dezgustător, aplecat într-o parte în scaun, cu capul lăsat atât de mult pe spate încât părea pe jumătate retezat, cu ochii închiși, cu masca verde fixată pe față ca un păianjen care se hrănește. La fiecare câteva secunde, masca părea să se ridice ușor și scotea câte un șuierat.

În ultimele cincisprezece minute, mă străduisem să pătrund cele mai recente sugestii făcute de Valway în privința lucrării mele despre wobbly, care se umflase, ajungând la peste douăzeci de pagini. Dar, cu Jill plecată și cu toată școala trăgând către

[1] Snacksuri cu aromă de ceapă (n. tr.).

vacanţă, mi se scursese orice urmă din oricât de puţina energie iniţială dedicată muncii. Singura mişcare consecventă din încăpere era a blondelor, care îşi tot dădeau una alteia bileţele plicticoase. Whitney Drum stătea cu capul pe masă, cu braţele – încă miraculos de bronzate, chiar mai întunecate la culoare decât ale lui Jill – întinse drept înainte, cu buclele cândva elastice lipite de scalp. Puloverul ei alb era prea scurt şi pe alocuri deşirat, şi eu priveam firele desprinse din tiv coborându-i în josul şalelor dezgolite, în zona unde se curbau, pătrunzându-i în blugi.

Primul bombardament de pumni care-a izbit uşa ne-a şocat de parcă asupra noastră ar fi căzut într-adevăr bombe şi le-a făcut pe blonde să-şi mototolească bileţelele şi să se ridice în grabă de pe scaunele lor. Whitney şi-a săltat capul, întorcându-l mai degrabă spre mine decât spre uşă, şi, văzându-i roşeaţa irisurilor, am ştiut că, la urma urmelor, Matt Janus trebuia să fi fost la şcoală în ziua aia. Valway nici măcar nu s-a clintit.

O altă rafală, mai prelungă, mai sonoră. Ştiam cu toţii cine era. În clipa aceea, când Whitney rânjea, iar celelalte fete stăteau cu gura căscată, până şi Valway a deschis ochii, uitându-se chiorâş de sub fruntea masivă. Pe urmă şi-a săltat masca.

– Tu. Ted. Lasă-l să intre. Altminteri îl castrez.

Whitney a chicotit. Eu m-am dus să-i dau drumul lui Matt. Am început să-i spun ceva, „Salut“, sau „Îmi pare rău pentru tatăl tău“, dar, înainte de a articula primul cuvânt, el a trecut de mine, s-a strecurat pe scaunul de lângă Whitney, şi-a lăsat mâna imensă, albă, să cadă pe coapsa ei şi a abandonat-o acolo.

Încăperea a revenit la starea iniţială. Valway şi-a reluat somnul. Blondele s-au furişat înapoi, pe taburetele lor, şi după câteva secunde în care s-au holbat – împreună cu mine – la mâna lui Matt, aşezată pe partea de sus a piciorului lui Whitney, au reînceput să scrie bileţele. Eu am bătut cu creionul în hârtie şi-am încercat să mai revizuiesc puţin lucrarea. Iar

Whitney s-a lipit după câteva secunde de Matt şi şi-a pus capul de braţul lui acoperit de mâneca hainei de piele.

Am stat cu toţii aşa o vreme. La fiecare şaizeci de secunde, ceasul de pe perete făcea încă un pas şovăitor, de beţiv, către ora trei şi jumătate.

Eu n-am văzut întâmplându-se asta. Mă gândesc că e posibil să fi adormit. Pentru câteva momente nedefinite – gândul mă tulbură şi acum, din motive pe care nu voi fi niciodată capabil să le explic – Matt Jason trebuie să fi fost singura persoană trează din încăpere. Pe urmă mirosul agresiv mi-a inundat nările şi mi-am săltat capul cu o zvâcnire, ca s-o văd pe Whitney îndreptându-se dintr-un salt în scaun, cu ochii alergându-i de la Valway, prăbuşit la catedră, la Matt, cu mininarghileaua aprinsă şi bolborosindu-i în căuşul palmelor.

– Ssst, a spus – probabil adresându-ni-se tuturor – şi a rânjit.

Obiectul era soios şi hidos, foarte posibil confecţionat prin asamblarea unui pahar de laborator furat în ora de chimie cu un tub putred de cauciuc din încăperea unde ne aflam. Matt a supt o doză imensă, a reţinut fumul între dinţi şi l-a suflat cu putere în direcţia catedrei. Fetele din colţ înlemniseră cu desăvârşire. Matt s-a uitat spre ele, a ridicat mininarghileaua şi le-a oferit-o. Ele şi-au aruncat caietele de notiţe în rucsacuri cu o aceeaşi grabă şi au părăsit încăperea în fugă.

Matt a ridicat din umeri şi a săltat narghileaua către Whitney, care a prins-o în gură împreună cu degetul lui lung şi alb. El s-a crispat în scaun. Ea râdea cu atâta poftă încât abia reuşea să tragă fumul printre buze.

Matt s-a întors spre mine, de parcă ideea i-ar fi venit cu întârziere. Ochii lui nu aveau nicio urmă de roşeaţă, fiind aproape înspăimântători de limpezi, şi *am văzut* sau, pentru numai o singură secundă, am crezut că vedeam...

Amândoi ne-am ferit privirea în aceeaşi clipă, el uitându-se în podea, eu, către scaunul lui Jill. În cele din urmă, Matt a observat încotro mă uitam şi a scos un sforăit.

– Ce e? a întrebat, fluturând tubul narghilelei. Crezi că ea n-o face niciodată?

Felul în care a spus-o – cu nepăsare, aproape de hotarul cruzimii – m-a îndemnat, mai mult decât orice altceva, să-i refuz oferta cu o fluturare a mâinii. Whitney i-a smuls tubul din mână şi-a tras încă un fum. Ceasul a mai făcut un pas poticnit înainte, clopoţelul a sunat, noi ne-am ridicat cu toţii în picioare, iar Valway a deschis ochii.

– Domnule Janus, a spus el, cu voce scăzută. S-ar părea că mi-a căzut acul de cravată în coşul de gunoi. Vrei să vii să mi-l dai?

Whitney şi cu mine îngheţaserăm în clipa în care deschisese Valway gura. Am stat pur şi simplu pironiţi locului în vreme ce Matt a ridicat mininarghileaua, îndepărtând-o de Whitney, a tras din ea fixându-l cu privirea pe domnul Valway, apoi a ocolit fără grabă masa şi s-a îndreptat spre partea din faţă a încăperii.

– Ce ţi-a căzut? a întrebat. Moşule.

Am observat că picioarele lui nu mai păreau subţiri ca nişte beţe. Muşchii disproporţionaţi care i se reliefaseră pe braţe în prima parte a anului i se răspândiseră acum pe tot trupul. Privit din spate, părea de două ori mai vârstnic şi al naibii de puternic.

– Acul de cravată, i-a spus Valway. O inimioară metalică.

Matt nu şi-a luat nicio clipă ochii de la el. S-a aplecat din talie, şi-a aşezat cu grijă mininarghileaua pe colţul catedrei, de parcă i-ar fi oferit lui Valway un măr, apoi şi-a strecurat mâna printre faldurile verzi ale pungii de gunoi, care i s-au strâns în jur aidoma gurii unei anemone. Whitney şi cu mine ne-am aplecat încordaţi înainte, privind cum îi dispărea mâna până

la încheietură, apoi dincolo de ea. Valway s-a lăsat din nou pe spate, a închis ochii. S-a auzit un *pocnet* firav.

Picioarele lui Matt s-au îndreptat, după care a rămas nemişcat preţ de o clipă îndelungată. În cele din urmă s-a ridicat. De degetul mijlociu şi de inelar i se prinsese o capcană mică pentru şoareci, îmbrăcată în cauciuc şi fixată de un suport rectangular din lemn. Cu fălcile ei acoperite cu cauciuc, închiderea cursei n-ar fi ucis probabil nici măcar o muscă, aşa că nici gând să-i facă vreun rău lui Matt. Mişcându-se cu încetinitorul, aproape dus pe gânduri, el şi-a smuls capcana de pe degete şi-a azvârlit-o în poala lui Valway. Care abia dacă i-a aruncat o privire. Matt rânjea când a ieşit din încăpere.

Înmormântarea domnului Janus a avut loc în duminica aceea. Ploaia răscolise pământul scos din groapă, făcându-l să alunece în josul pantelor, ca nişte sloiuri de gheaţă murdare. Bulgări arămii, cu crustă, împestriţau pajiştea din cimitirul Primii Sfinţi, unde generaţiile precedente din familiile Janus, Clark, Heinze, precum şi alţi baroni ai cuprului se reîntorseseră în pământul pe care-l devastaseră. Tatăl lui Jill a făcut elogiul. La sfârşit, a ridicat un săculeţ de piele cu franjuri, plin, a spus el, cu „pulbere magică. Un medicament bun". A fost îngropat împreună cu domnul Janus. În drum spre casă, mama şi tata s-au contrazis, încercând să decidă dacă glumise sau nu. Niciunul dintre ei n-avea dubii în privinţa conţinutului săculeţului.

Jill s-a întors marţi, dar abia dacă mi-a vorbit. Miercuri i-am scris un bilet, întrebând-o ce se-ntâmpla, şi ea s-a încruntat către spatele lui Matt şi-a făcut un gest obscen cu degetul mijlociu. Dar, când am început să râd, mi-a adresat acelaşi semn şi s-a mutat cu câteva taburete mai încolo, la masa de alături. În după-amiaza aceea, când ieşeam din curtea şcolii, l-am văzut pe Matt îmbrâncind un puşti din clasele primare în noroi şi

apoi smulgându-i pantofii şi azvârlindu-i la doisprezece metri distanţă, în iarba murată în nămol.

În lunea dinaintea vacanţei, am stat în capul scărilor care coborau spre clasa domnului Valway, pândind apariţia lui Jill, şi am oprit-o. Avea părul negru strâns împletit într-o coadă şi îndesat în puloverul ei greu, cenuşiu, iar ochii îi păreau atât de goi încât m-am pomenit gândindu-mă la spusele lui Matt din ziua cu narghileaua: *Crezi că ea n-o face niciodată?*

– Hai la o plimbare, i-am spus.

Mă aşteptam în mare parte să mă ignore complet, să treacă pe lângă mine, intrând în clasă şi aşezându-se la noul ei loc, departe de noi toţi. Ea a oftat.

– O să ningă.

– Aşa c-o să ne udăm.

– Mă gândeam mai ales la stâncile alunecoase.

– Aşa c-o să cădem.

A zâmbit pe neaşteptate. Cu buzele strânse, scurt, dar, cu toate astea, era un zâmbet.

– În curând, OK? Te rog?

Ca şi cum ar fi spus, te rog, hai la o plimbare? Te rog, vrei să laşi lucrurile-n voia lor? Şi le-am lăsat. Dar, cu vreun minut mai târziu, când am urmat-o în josul treptelor şi în clasă, i-am văzut hârtiile stivuite pe vechiul loc de lângă al meu, şi pe ea din nou pe taburetul obişnuit. La cinci minute după începerea orei, mi-a întins un bilet. Desenase o spânzurătoare şi un laţ, şi un şir de zece liniuţe dedesubt. Am scris un „S“ şi i-am înapoiat hârtia, iar ea a schiţat în laţ un cap. Nu era niciun S. Am încercat şi alte litere şi am început să completez cuvântul. Tocmai îl dedusesem, ajunsesem la a b _ m _ n a b _ l, iar Jill desenase un gât, un trunchi şi un braţ ale personajului din beţe pe care intenţiona să-l spânzure înainte de a completa eu celelalte goluri, când s-a deschis uşa clasei. Ne-am ridicat ochii

şi am fost uimiţi văzând-o pe doamna Morbey, într-un costum roz de femeie de afaceri, încadrată de lumina sinistră strecurată pe culoar de pe casa scării.

Privirea mi-a alunecat spre Matt, care bătea darabana pe caietul lui închis şi se juca absent cu degetele lui Whitney, şi apoi spre Valway, care n-a făcut nicio mişcare ca să se-ndrepte în scaun, dar a deschis ochii.

– Albert, putem sta de vorbă afară un minut? a-ntrebat doamna Morbey.

Ştiam, firește, că Valway putea să se mişte. Doar ajungea în clasă în fiecare zi, nu-i aşa? Oricum, ne-a uluit scena, modul în care s-a săltat în picioare şi şi-a târşâit tălpile în jurul catedrei, trăgându-şi rezervorul verde de oxigen pe rotile, ca şi cum şi-ar fi plimbat nepoţii în cărucior. Trecând pe lângă mesele noastre, a prins privirea lui Matt – sau poate pe-a mea – şi a făcut cu ochiul. În timp ce ieşea, i-am privit pântecul imens legănându-se sub haina lejeră a costumului cu carouri pe fond galben.

Oare Matt îşi făcuse planuri în aşteptarea unui asemenea moment? A fost un simplu impuls? M-am întrebat întotdeauna. N-am aflat niciodată.

S-a ridicat brusc şi-a prins-o pe Whitney Drum de şolduri, săltând-o pe masa din faţa lui. Ea a chicotit, în stilul ei de drogat în culmea fericirii, l-a pocnit peste umeri şi şi-a aruncat picioarele în jurul lui. Fusta ecosez, lungă până la genunchi, îi alunecase în susul coapselor când o răsucise Matt cu faţa către el. A sărutat-o atât de apăsat încât capul i-a zvâcnit spre spate şi jur că *pocnetul* dinţilor lor izbiţi unii de alţii a făcut să zăngăne picioarele taburetului meu. Eram cu gura căscată, iar una dintre fetele din colţ a început să râdă – cuprinsă de o panică absolută, aşa cred –, apoi s-a auzit un zgomot de pânză sfâşiată şi o bucată din chiloţii presăraţi cu inimioare ai lui Whitney a apărut în pumnul lui Matt Janus, care a aruncat-o în spatele lui. Pe rucsacul lui Jill.

În aproape tot restul timpului, m-am uitat la Jill. Dar ea nu şi-a dezlipit nicio clipă ochii de ceea ce se-ntâmpla în faţa ei. Pantalonii lui Matt coborând către genunchi; mijlocul lui, încolăcit de espadrilele albastru-închis ale lui Whitney. Care nu mai râdea. Auzeam respiraţia lui Jill, grea şi poticnită printre dinţii încleştaţi, îi vedeam umerii crispându-se la fiecare lovitură a trupului lui Matt. Whitney a scos un singur gâlgâit straniu, apoi a-nceput să plângă. Când mi-am îngăduit să mă uit la ea, i-am văzut ochii pironiţi într-ai lui Jill.

Odată ce a terminat, Matt şi-a ridicat pantalonii, a luat de pe masă o altă bucată din chiloţii lui Whitney şi a şters o parte a sângelui de pe picioarele ei. A sărutat-o pe obraz, a aşezat-o cu delicateţe pe taburetul ei şi a ţinut-o strâns de mână. Valway nu s-a mai întors şi, când a sunat clopoţelul, Whitney s-a smucit din strânsoarea lui Matt şi a fugit. Jill a alergat după ea, iar eu m-am grăbit să ies, m-am strecurat pe uşa din spate a şcolii şi am mers până la Lacul Şarpelui, fără nicio carte în afară de caietul meu de engleză şi fără haină – totul era în dulapul meu – şi am stat acolo unde mă prăbuşisem cu optsprezece luni înainte. Am stat, ca şi atunci, legănându-mă pe călcâie şi aplecându-mi faţa în contra biciului cu nouă cozi al vântului usturător al iernii.

În seara aceea am încercat pentru prima oară în viaţa mea să sun acasă la familia Redround. De ce n-o mai făcusem până atunci? Avusesem sentimentul că n-aş fi fost bine-venit. Şi Jill nu-mi ceruse niciodată s-o fac. Când mi-a răspuns Căpetenia în persoană, aproape că am închis. Dar în urechi îmi răsunau poticnelile apăsate din respiraţia lui Jill în timp ce se uita la Matt şi la Whitney – *ce îi făcuse Matt lui Whitney?* – precum şi vocea ei.

Curând. Te rog?

– Căpetenie Redround, sunt prietenul lui Jill, Ted. De la...

– A plecat la Albuquerque, a zis el.

Am recunoscut imediat dezaprobarea, după ani de convorbiri telefonice incoerente cu părinții lui Robert.

A plecat.

– Când... știți când se-ntoarce?

– Mama zice că niciodată, a răspuns Căpetenia Redround.

– Vreți să-i spuneți...

Dar am lăsat fraza să se stingă, am închis, m-am dus în camera mea și am încuiat ușa.

Cu cincisprezece minute înainte de a suna clopoțelul pentru vacanța de iarnă – nici Whitney nu se reîntorsese la școală, așa că în clasă nu eram decât eu, fetele blonde și Matt Janus – acesta din urmă s-a ridicat și a dus o singură foaie de hârtie pe catedră. Până și Valway a deschis ochii și s-a aplecat înainte în scaun. Dacă nu cumva îmi scăpase mie, era pentru prima oară, din întregul semestru, când Matt îi dădea ceva de citit lui Valway.

Profesorul a aruncat o privire către hârtie, respirând prin mască. I-a înapoiat-o fără s-o citească.

– Întoarce-te în banca ta, a spus, cu jumătate din volumul său obișnuit. De fapt, Matt, ieși din clasa mea.

Cândva, în după-amiaza aceea, în orele dintre momentul golirii școlii pentru vacanță și cel în care femeile de serviciu au ajuns să coboare în sfârșit scările până pe culoarul ăla ascuns, pentru ultima spălare a podelelor din acel an, domnul Valway a murit așezat la catedra lui.

Zorii zilei de marți de după Anul Nou erau înghețați, fără zăpadă, cenușii. Stăteam în tăcerea în care îmi făcusem un cocon în întreaga vacanță, scormonind cu lingura într-un castron cu cereale Kix, privind bucățelele de mărimea unor pietricele ciocnindu-se unele cu altele și gândindu-mă la zgura de afară, la străzile pustii din orașul de sus, cu vântul străbătând locurile în care mineri velși, senatori locali, regi ai cuprului

născuți în Germania, dansatoare chineze și armate de copii cu sânge amestecat se învârtejiseră cândva, mergând din baruri în saloane de keno, în restaurante și în săli de dans, strigând, cumpărând, sărutându-se și bătându-se. O dată, când hoinăream pe-acolo – lui Robert îi plăcea să se furișeze în susul dealului, deși părinții lui i-o interziceau; el trata întregul loc ca pe un imens joc Dungeon & Dragons –, urmăriserăm un zgomot slab, ca un țiuit, prin întregul labirint al străzilor înainte de a ne pomeni la picioarele unui catarg de steag. Dar nu era niciun steag, era doar frânghia, vâjâia lovindu-se de stâlp și scotea sunetul ăla. Pe drumul de întoarcere, trecuserăm pe lângă o vagaboandă care se muta de pe un trotuar pe altul, bombănind:

– Cineva mi-a tras o palmă. Cineva mi-a tras o palmă.

Astea erau gândurile care-mi treceau prin cap când mi-a adus mama telefonul. Mi l-a întins atingându-mi cu duioșie părul. Părinții nu mă întrebaseră nici măcar o singură dată unde plecaseră toți noii mei prieteni pe durata acelei vacanțe. Și le eram profund recunoscător.

– Alo? am zis.

– Mi-a spus tata că ai sunat, a răspuns Jill, iar eu am scăpat lingura și m-am uitat în sus, la mama.

Zâmbetul cu care mi-a răspuns era atât de plin de speranță încât aproape că m-a făcut să plâng.

– Jill? E minunat să-ți aud vocea, unde ești?

– Acasă.

– Aici?

– Da, aici, acasă, nu așa am spus?

M-am ridicat în picioare și m-am răsucit dinspre mama către hol, îndreptându-mă spre ghetele mele de iarnă și spre haina grea.

– Să mergem la o plimbare. Imediat după ore. Ne întâlnim la Fântâna Căutătorului de Aramă. O să fie bine și-o să simțim mușcătura gerului.

– Mâine, OK? Vocea ei era, dintr-odată, cea cu care-mi vorbise când o văzusem ultima oară. Şi respiraţia i se poticnea iarăşi. Cred că mă-ntorc mâine.

– Presupun c-ai auzit despre Valway, nu? În ce clasă de engleză te-au pus?

Tăcere, cu excepţia respiraţiei ei întrerupte, cu sughiţuri. Apoi:

– Hei, Teddy?

Am aşteptat, ascultând răsuflarea ei, ţinându-mi-o pe a mea.

– Îţi mulţumesc c-ai sunat, a spus, şi a închis.

În drum spre şcoală, am rederulat toată conversaţia în minte, analizând-o. Ziua se dovedea a fi ciudat de lipsită de vânt pentru Silver City şi norii plumburii atârnau peste toate, înecând munţii şi sufocând întregul oraş. Eram în întârziere, n-am văzut aproape nicio maşină şi niciun copil înainte de a da buzna prin intrarea din faţă. Tocmai sunase clopoţelul şi zgomotul de uşi trântite şi pălăvrăgeala umpleau coridoarele pe măsură ce erau închise dulapurile şi copiii se târau către primele ore de clasă din noul an.

Am reuşit s-ajung la locul meu şi am deschis dulapul cu stângăcie, tocmai când ieşea Matt Janus din toaletă. A venit lângă mine, şi-a deschis uşa dulapului exact în calea mea, cum făcea de obicei, şi-a-nceput să răscolească printre propriile cărţi. Nu-mi venea să cred, dar părea încă şi mai mare. Abia mai încăpea în blugii lui negri şi, când şi-a scos haina neagră de piele şi-a agăţat-o în cuierul ei, i s-au văzut braţele caricaturale, aproape copilăreşti în ciuda dimensiunilor lor, ca nişte bâte din desenele animate cu *Familia Flintstone*. Şi erau acoperite de pete vineţiu-roşietice. *Vânătăi?*

M-a împins cu cotul încă şi mai în spate, fără să-şi întoarcă nici măcar capul, şi-a trântit uşa şi s-a îndepărtat. Pe ambele părţi ale coridorului, copiii se grăbeau să i se ferească din drum

şi se readunau în spatele lui. El nu se uita nici în jur, nici în urmă, aşa că n-a observat că una dintre mânecile hainei i se prinsese în uşa dulapului, care nu se închisese.

Mai târziu – mult mai târziu, când am vorbit despre toate astea – am povestit că nu luasem o decizie conştientă. Dar am minţit. M-am hotărât pe moment, însă era ceva la care mă gândisem pe parcurs, tot timpul.

M-am holbat la dulap. La spatele lui Mark, care se îndepărta. Am deschis uşa până la capăt. Nu vedeam faţa lui Robert în lacrimi, nici nu auzeam respiraţia lui Jill. Mă gândeam la pantofii puştiului de la baschet, căzuţi pieziş în băltoaca unde-i aruncase Matt, pe jumătate scufundaţi, ca raţele moarte de lângă Lacul Şarpelui. Şi la zâmbetul afectat al domnului Valway, deprimant şi sever.

Haina lui Matt mi s-a părut grea şi imensă când am desprins-o din cârlig, mai degrabă ca un leş de câine decât ca o haină. Şi mirosea urât, ca o alifie stricată. M-am întors, mi-am lăsat rucsacul să cadă şi am pornit-o cu haina în josul holului, către partea din faţă a şcolii. Către Fântâna Căutătorului de Aramă.

Primul efect a fost tăcerea care se răspândea. La fiecare pas, un alt grup de copii se uita la mine, vedea ce aveam în mâini şi amuţea.

Nu m-am grăbit. M-am uitat în jur. Am zărit trei skateboarderi pe care-i cunoşteam şi i-am salutat dând din cap. L-am văzut pe basistul din formaţia lui Kenny Tripton şi am întins haina spre el. S-a retras dezgustat, de parcă i-aş fi oferit o blană de lup udă leoarcă. Dacă pielea n-ar fi fost atât de grea sau dacă ar fi avut un miros mai plăcut, m-aş fi îmbrăcat cu haina, ca Hercule cu blana leului din Nemeea. Aşa mă simţeam. Îmbătat. Aproape invincibil.

M-am dus drept spre fântâna care bolborosea prosteşte în bazinul ei de porţelan, de forma unui vas de toaletă. În centru

stătea un miner bărbos de bronz, cu lopata pentru cupru chiar deasupra apei. Am împăturit haina lui Matt cu grijă – mai întâi mânecile, fermoarul deasupra – şi am mai ţinut-o câteva clipe pe braţele întinse. Pe urmă am afundat-o în apa călduţă, punând-o chiar sub lopata pentru cupru şi apăsând-o cu putere la fund, ca şi cum aş fi înecat nişte căţeluşi într-un sac.

Fără să-mi şterg braţele şi fără să privesc înapoi, am lăsat haina unde era, am făcut cale-ntoarsă pe lângă şirul de copii cufundaţi într-o tăcere de mormânt, mi-am adunat cărţile şi am intrat la ora de matematică.

Vestea că aveam să fiu mort în curând a ajuns la mine în timpul pauzei pentru gustare. Dintre toţi oamenii, tocmai Whitney Drum a venit în grabă după ora a doua, când ieşeam de la biologie, şi m-a tras după colţ, într-un laborator de chimie pustiu. Pentru prima oară de când o cunoşteam, avea ochii cu desăvârşire limpezi, iar pielea îi lucea ceva mai palidă decât mi-o aduceam aminte. Arăta de parcă ar fi fost spălată cu furtunul şi părea, cumva, mai fragilă.

– Are de gând să te ucidă dracului, mi-a spus.

Partea stranie era că, până în clipa aceea, nu-mi fusese câtuşi de puţin frică. De fapt, dădusem pe jumătate uitării ceea ce făcusem, rătăcind ameţit de-a lungul dimineţii. Îmi aduceam aminte de fântână de parcă totul s-ar fi petrecut cu luni în urmă şi singurul lucru care-mi reverbera în minte era vocea vagaboandei: *Cineva mi-a tras o palmă.*

– Poate vrea să mă bată, i-am spus lui Whitney, şi-am încercat să zâmbesc. Să-mi rupă degetele.

– Să-ţi pună capăt vieţii, a zis ea. Să te lase fără suflare. Aşa mi-a spus.

Picioarele mi s-au muiat pur şi simplu, de parcă mi-ar fi fost scoase oasele din ele. M-am aşezat pe podea, holbându-mă la propriii genunchi.

– Pleacă de-aici, a murmurat Whitney. Du-te acasă, Teddy. Iisuse Hristoase, du-te acasă.

Plângea, şi a părăsit încăperea în fugă.

În tot restul pauzei pentru gustare, m-am gândit să fac exact aşa, să aştept sunetul următorului clopoţel şi să mă strecor afară, profitând de agitaţie. Aş fi plecat imediat, numai că n-aveam idee unde se dusese Matt Janus în pauză. De fapt, Valway fiind mort, nu mai ştiam unde îl purta orarul lui, în tot restul zilei.

Aşa că am aşteptat. La un moment dat, cu patru minute înainte de sfârşitul pauzei, am auzit tropăitul unor bocanci grei, apropiindu-se, pe culoar, de încăperea în care mă călăuzise Whitney. M-am uitat în jur, cu gândul să sparg un pahar de laborator şi să-l ţin în faţa mea. Dar dacă ar fi apărut Matt şi l-aş fi tăiat, n-aş fi făcut altceva decât să-l înfurii. N-aveam unde să m-ascund. M-am ghemuit alături de geamul uşii, pentru ca măcar să nu mă vadă nimeni prin el. Indiferent cine-o fi fost, a trecut fără să-şi încetinească paşii. Clopoţelul a sunat.

În timp ce străbăteam coridorul, n-am putut face nimic mai mult decât să m-abţin s-o iau la fugă. Capul îmi zvâcnea întruna într-o parte şi într-alta, mă aşteptam să fiu avertizat de mulţimea care s-ar fi despicat în două, să văd o siluetă dominatoare năpustindu-se. Uşile duble ale sălii de gimnastică erau pe jumătate deschise şi, când am trecut prin dreptul lor, una s-a trântit cu zgomot şi un uriaş a dat buzna afară, dar nu era decât domnul Kellaway, antrenorul de baschet, alergând după o minge. M-a zărit sărind înapoi şi dărâmând două fete din spatele meu, s-a holbat la mine câteva secunde şi a-nceput să râdă. Mi-am văzut de drum ignorându-le pe fete – care îşi dăduseră seama cine eram şi se retrăseseră ca nişte crabi, înainte de a se ridica în picioare.

Am deslușit, la nouă metri în faţa mea, lumina cenuşie ca piatra care pătrundea prin uşile din faţă. În spatele meu, sunetele se subţiau pe măsură ce elevii se împărţeau, intrând

în clase, cu toţii uitându-se la mine, majoritatea şuşotind. Auzeam paşi distincţi, ai fiecărui individ în parte. Unii erau grei. Nu m-am uitat în urmă. Am continuat să merg. Patru metri şi jumătate. M-am gândit la spaţiul gol, rezervat instalaţiilor, sub podeaua casei noastre. Aveam să-mi iau un sendviş cu salam şi o lanternă şi să stau acolo, jos, până se întorcea mama de la lucru, sau tata, de pe indiferent ce şantier o fi fost. Eram cu mâna întinsă către uşă când m-am dus cu gândul la Jill, întrebându-mă în ce spaţiu gol din casa ei se strecurase ea. Fără să mă gândesc la ceea ce făceam, am luat-o la dreapta, am străbătut holul din faţă pe jumătate alergând şi am intrat totuşi la ora de spaniolă.

Nu-mi aduc aminte nimic din următoarele două ore de curs. Nici măcar nu sunt sigur că mi-am scris numele pe chestionarul-fulger despre civilizaţiile lumii. Nimeni nu vorbea cu mine. Nici măcar nu se uita nimeni la mine, deşi aruncau cu toţii din când în când priviri în direcţia mea, de parcă aş fi fost deja o stafie, ceva pe care-l puteau *simţi*, dar pe care nu-l mai puteau vedea. Când am ieşit de la spaniolă, Matt Janus stătea lângă fântână şi se uita drept în lungul holului, către mine. A aşteptat până ce a fost sigur că îl priveam. Pe urmă şi-a luat haina împăturită de sub lopata pentru cupru, a ridicat-o şi, fără niciun cuvânt, fără nicio expresie, a îmbrăcat-o. A rămas acolo, picurând de apă şi holbându-se. M-am repezit pe un culoar lateral şi am ocolit toată şcoala ca s-ajung la bufetul cu autoservire.

Odată ce m-am văzut înăuntru, am încercat, grăbit, să prind un loc în mijlocul cozii, să fiu înconjurat de cât mai mulţi oameni cu putinţă, dar pierdusem prea mult timp pe drum şi am sfârşit-o numărându-mă printre ultimii. Am inspectat cu frenezie sala imensă, plină de ecouri, elevii îngrămădiţi în jurul meselor scunde şi dreptunghiulare de lemn, cu scaunele scrâşnind înfiorător pe făgaşele din linoleumul tăiat şi crăpat.

Nici urmă de Matt.

M-am uitat din nou. Coada a înaintat cu un pas. Încăperea s-a umplut de ecouri, scaunele au scârţâit. Am întins mâna spre marginea vitrinelor în care era expusă mâncarea şi, luând o porţie de budincă, mi-am pus-o pe farfurie exact când în spatele meu a înflorit liniştea.

S-a apropiat ca o undă de radiaţie, pornind de la uşa care dădea în coridor şi răspândindu-se în toate direcţiile. Matt n-a pierdut timpul. Dacă aş fi încercat să apreciez cât de cât lucrurile, mi-aş fi dat seama chiar atunci că se înşelau cu toţii. Indiferent ce-ar fi făcut Mark, n-o făcea nici pentru efect, nici ca să trimită vreun mesaj. N-a aşteptat să se lase o linişte deplină. Nu şi-a făcut apariţia mişcându-se cu încetinitorul. A venit pur şi simplu după mine.

Nu te-ntoarce, îmi şopteam eu în gând. Stupid, într-adevăr. Un gând de alpinist, cu desăvârşire nepotrivit. Ca şi cum, în acel caz aparte, mi-ar fi fost de ajutor să nu mă uit. *Nu te-ntoarce.*

O va face cu mâinile goale?

A fost gândul care mi-a declanşat în cea mai mare măsură reacţia. Mâinile mele strângeau deja tava cu mâncare atât de puternic încât aveam senzaţia că-mi puteam simţi vârfurile degetelor atingându-se prin plastic. Când am desprins-o brusc de pe tejghea, trimiţând cupa cu budincă în zbor în lateral, mi s-a părut uşoară, atât de patetic de uşoară. Învârtejindu-se şi lovind sălbatic, ca un bici, l-a nimerit pe Matt Janus în vârful bărbiei şi l-a trântit în genunchi ca pe un copac retezat.

În jurul nostru, liniştea s-a făcut ţăndări. Toată lumea striga, deşi eu nu reuşeam să desluşesc nici măcar un singur cuvânt din cauza ţiuitului din urechi. Şi nu puteam nici să clipesc, nu reuşeam nici măcar să-mi desprind ochii de locul în care îngenunchease Matt, cu bărbia crăpată şi sângerând, cu mâinile de gorilă în lateral. După câteva secunde, şi-a ridicat privirea.

Expresia feţei lui nu era de furie înăbuşită, nu era uimire şi, al naibii de sigur, nu era nici frică. A făcut un salt, aruncându-se în lateral cu mâinile întinse după mine, şi de data asta nu m-am mai oprit, am ieşit pe uşa din faţă, am coborât dealul, am părăsit strada intrând printre copaci şi am ajuns acasă.

Am înşfăcat din garaj una dintre cazmalele argintii de ceremonie pe care i le ofereau tatei bancherii ori de câte ori lovea pentru prima oară pământul la inaugurarea unui şantier. În loc să-mi caut adăpost în spaţiul de sub podea, m-am ghemuit pe canapea, lângă fereastra din faţă, iar mai târziu am ieşit din casă, ca să pot respira mai bine, şi m-am ascuns în pinul din curtea noastră, supraveghind drumul. Bineînţeles că aerul era cel din Silver City, probabil mai sărac în oxigen decât atmosfera din casă şi, pe măsură ce lumina cenuşie căpăta o nuanţă tot mai întunecată, ajungând apoi până la negru, frigul îmi pătrundea în haină, apoi în piele, apoi în măruntaie, astfel încât fiecare nouă bătaie a inimii îmi trimitea în vene un nou şoc de gheaţă. În cele din urmă, m-am întors în casă.

Avusesem la dispoziţie întreaga după-amiază ca să mă gândesc ce să le spun părinţilor mei. În cele din urmă le-am explicat că mă simţeam rău, că era posibil să nu mă pot duce la şcoală în dimineaţa următoare. N-am specificat ce mă supăra, iar ei nu m-au întrebat. Însă au dat căldura mai tare – reacţia obişnuită a mamei când se îmbolnăvea cineva – şi, la orele mici ale nopţii, am stat la pândă, treaz şi asudat, convins că auzisem o zgrepţănare la fereastră. La ce oră spunea Robert că venise Lordul Întunecat?

În zori. Venise după Robert în zori.

Singurul lucru care-a venit după mine a fost lumina. M-am încovrigat, adâncindu-mă în aşternuturi, m-am rostogolit, le-am răsucit, am încercat să exersez un geamăt sau două. De obicei nu o făceam pe bolnavul şi nu mă aşteptam ca părinţii mei să-mi pună întrebări, dar îmi doream să mă creadă. Am reuşit

cumva să mă amăgesc şi s-adorm din nou, şi m-am trezit când îmi punea mama telefonul la ureche.

– Cum te simţi? m-a întrebat.

– Nu prea..., am început eu, şi din receptor s-a revărsat vocea lui Jill.

– Teddy?

– Sal'.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Facem plimbarea azi?

– Vii la şcoală?

– Ne-ntâlnim la dulapul tău după ultima oră? Indiferent unde o s-o am acum?

– OK.

Năucit, tăcut, i-am întins mamei telefonul, ignorându-i privirea întrebătoare, şi m-am îmbrăcat.

M-am întrebat dacă să iau cu mine cazmaua de ceremonie. În timpul mesei, am furat pur şi simplu cuţitul pe care-l punea întotdeauna mama pe cutia cu margarină. Aşa că, dacă Matt aducea cumva nişte pâine prăjită, puteam s-o ungem cu unt înainte de a mă sfâşia. Îmi lăsasem cărţile, rucsacul, ba chiar şi haina de iarnă pe podeaua bufetului cu autoservire de la şcoală. Poate mi le adunase cineva.

În final, mi-am pus pur şi simplu un al doilea pulover, mi-am sărutat părinţii nedumeriţi şi am ieşit într-un neaşteptat de orbitor soare de iarnă. Lumina nu aducea niciun strop de căldură, dar cădea pe fărâmele necolectate şi nefolositoare de minereu de cupru rămas în stânci, colorând aflorimentele în albastru, maro şi portocaliu, de parcă ar fi fost vitralii. Vitralii sparte, dar vitralii. Am ajuns la uşile din faţă ale SMLM exact la timp, am trecut hotărât printre colegii mei de clasă, care s-au dat la o parte din faţa mea şi au amuţit din nou. M-am uitat în toate părţile după Jill, dar n-am văzut-o.

Matt Janus se sprijinea de dulapul meu, îmbrăcat în haina lui de piele.

Aş fi putut să fug. Aş fi putut să mă duc la doamna Morbey şi să m-aleg cu o exmatriculare temporară pentru devastarea dulapului lui şi pentru că-l trântisem la podea izbindu-l cu tava cu mâncare. Aş fi putut cere să vină poliţia, să percheziţioneze dulapul şi buzunarele lui Matt în căutarea drogurilor pe care le ascundea cu siguranţă acolo.

În schimb, m-am îndreptat direct către el. *O să doară*, mi-am spus. *Şi apoi, într-un fel sau altul, o să se termine.* M-am gândit la Robert, plângând. Apoi, din nou, la chipul mascat al lui Valway. Şi la al său „Bine, acum".

Am ajuns la Matt şi m-am oprit în faţa lui. Ne priveau, probabil, vreo două sute de copii. Nu eram în stare să-i aud şi abia mă puteam convinge că erau de faţă.

– Presupun că nu se rezolvă dacă spun că-mi pare rău, am zis, holbându-mă la claviculele lui, la masa de muşchi care i se îngrămădeau pe gât.

Pe urmă, în sfârşit, m-am convins să-i privesc chipul.

Expresia feţei era pur şi simplu indescifrabilă. Dar ochii...

Nu puteam să-nţeleg. Nu încă. Nu pot spune decât la ce m-am gândit: *Exact în clipa aceea, singurul lucru din ochii lui Matt era Matt.*

El a rămas o vreme neclintit. Şi n-a rânjit nici măcar o clipă. Ceea ce a făcut, într-un târziu, a fost să se retragă cu un pas şi să bată în dulapul meu cu degetele lui lungi şi albe.

– Ce vrei? am şoptit, abia respirând. Să-l deschid?

A bătut în uşă din nou. Am răsucit discul ca să formez cifrul, am încercat de două ori, stângaci, înainte de a-l nimeri, şi am reuşit în cele din urmă să descui. În interior erau rucsacul, haina şi cărţile mele, rearanjate cu grijă. Matt m-a împins – uşor – cu cotul într-o parte, s-a aplecat şi a scos totul afară

într-un singur teanc, pe care l-a lăsat să cadă lângă el, pe podea. Pe urmă şi-a întins braţul cu o mişcare lentă, graţioasă – dacă n-ar fi existat haina de piele şi muşchii lui, şi dacă el n-ar fi fost Matt Jason, ar fi putut trece drept un majordom – şi mi-a făcut semn să intru.

Pentru o clipă lungă, ne-am uitat pur şi simplu unul la altul. Eu şi barlogul din puţul de aerisire abandonat. Prietenul pe care-l avusesem cu ani în urmă.

Am intrat în dulap. Matt a închis uşa, a împins-o până când un pocnet i-a spus că era încuiată. A sunat clopoţelul şi pe coridoare s-a răspândit un zumzet puternic. Respiraţia pe care-o auzeam în imediata mea apropiere şi greutatea pe care-o simţeam când împingeam cu mâinile în partea interioară a uşii îmi dădeau senzaţia că Matt era încă acolo.

La un moment dat, la vreo zece minute după începerea primei ore de curs, cu Matt încă sprijinit de dulapul meu, mi-a trecut prin gând că nu se terminase nimic. Că atunci, când eram singuri, avea să deschidă uşa dintr-o smucitură, ca să mă sfâşie în bucăţi.

Numai că nu ştia cifrul. Mă pusese – intenţionat sau nu – în singurul loc din Silver City unde îi era cu adevărat imposibil s-ajungă la mine.

Cândva, în acea învârtejire de gânduri, mi-am dat seama că nu-i mai auzeam respiraţia. Că afară nu mai era nimeni. Am aşteptat timp de alte câteva minute, am auzit paşi şi am strigat. Domnul Kellaway a avut nevoie de patru încercări, cu mine repetându-i că trebuia să lovească-n uşă după „38“ ca să se deschidă.

Când am ieşit strângând din pleoape, a izbucnit în râs, a clătinat din cap şi a plecat.

Câteva minute mai târziu, când am intrat la ora de biologie, m-au întâmpinat priviri îngrozite, uluite. Dar când am ajuns la spaniolă am fost primit cu urale. Am fost mutat în faţă la coada de la prânz. Am tot aşteptat să-nflorească brusc tăcerea,

să aud paşii grei care mi-ar fi spus că apăruseră adevăratele consecinţe. Dar n-au apărut. Dacă Matt a fost în bufetul cu autoservire, eu nu l-am văzut.

Cumva, încet, s-au târât şi orele de educaţie fizică şi de engleză. Cu cincisprezece minute înainte de a suna clopoţelul, mi-am dat seama că, pentru prima oară în ultimele două luni, urma să fac o plimbare împreună cu Jill Redround. Îmi pusesem în gând s-o sărut odată ce ajungeam sus, pe aflorimente.

A sunat al doilea clopoţel şi am luat-o la fugă spre dulapul meu. Unde ştiam că s-ar fi putut să dau de Matt. Nu-mi mai păsa. Voiam pur şi simplu să fiu acolo, aşteptând, când avea să apară Jill. La început nici n-am observat biletul lipit cu scotch de uşă, eram prea ocupat să studiez fiecare chip în trecere.

Biletul era scris de mână, pe hârtia gălbuie standard pe care-o folosea întotdeauna Jill.

Am plecat la Copacul Janus. Matt m-a implorat. I-am spus că e pentru ultima oară. Mă suni deseară? Abia aştept să te văd, Teddy. Redround.

În zori, m-am gândit, cu mâinile tremurându-mi atât de tare încât am rupt biletul în două. *„Lordul Întunecat m-a invitat la Copacul Janus." Aşa spusese Robert. Aproape ultimul lucru pe care mi-l spusese când era prietenul meu. În noaptea când se dusese sus, pe deal. Când văzuse ceea ce văzuse.*

O clipă mai târziu, împingeam elevii la o parte, alergând către uşa din faţă şi dincolo de ea, luând-o prin curţi ca s-ajung mai repede în partea de sus a oraşului şi pe drumul către casa lui Janus.

Soarele încă mai strălucea, dar zăpada cădea în rafale de ghemotoace cenuşii, purtate de vânt ca nişte ciulini. Deasupra capului, printre norii repezi, o zăream pe Madona Cumpenei Apelor, albă şi misterioasă ca un sfinx, ca un monument al altei civilizaţii. Mă gândeam la incaşii dispăruţi, la satul despre care ne povestise domnul Janus. *Indio Muerto.* Îi auzeam vocea.

Îmi spuneți că nu putem localiza nici măcar un singur indian mort, în ruinele propriului său sat? Mai presus de toate, mă gândeam la degetele lui încovoiate, în descompunere, mângâind partea de sus a brațului lui Jill Redround, la numai câțiva centimetri de proeminența sânilor ei.

Toată lumea trebuie să-mbătrânească, spusese el. *Toată lumea trebuie să-mbătrânească.*

Dispăruți. Unde se duseseră?

Când își primise Robert invitația, domnul Janus abia se întorsese din Chile. Probabil abia-ncepuse să testeze ceea ce învățase în satul indienilor morți. Poate nici măcar nu era sigur că mergea. Sau dacă altcineva putea să observe schimbările, dacă se petrecuseră cumva. Oare-l alesese pe Robert fiindcă era ciudat, vulnerabil, genul de copil pe care-l aleg întotdeauna huliganii? Sau fiindcă se gândise – sperase – că Robert era sensibil și că i-ar fi putut confirma că într-adevăr se-ntâmpla ceva? Că i se-ntâmpla ceva lui. Și fiului lui...

Am înțeles cu mult înainte de a ajunge acolo.

În casa lui Janus nu mișca nimic. Nu trebuia să miște nimic, firește. De ce nu se-ntrebase nimeni cu cine avea să stea Matt acum, când tatăl și mama lui nu mai erau? Fiindcă toți ceilalți știau deja, cumva, în subconștient. Dar nimeni n-avea s-o spună. Și era prea mult, chiar și numai ca s-o poți admite.

În lumina soarelui roșu-gălbui, i-am zărit prin ninsoare, pe coasta dealului. Matt chiar sub copac, care părea o extensie a coloanei lui vertebrale, cu crengile moarte în dreapta și cu cele vii în stânga, desfăcându-se în evantai în ambele părți, ca niște aripi, cu coaja solzoasă semănând atât de bine cu pielea lui pătată, descuamată. Și Jill în genunchi, în fața lui. Țipând.

Am ajuns la numai trei metri de ei înainte de a-mi da seama că Matt nu era chiar *atât* de înalt, că nu putea fi, și am observat, în cele din urmă, roaba în care stătea.

– Ce naiba? am ţipat. Şi apoi: Jill!

Matt a împins roaba de sub el cu o lovitură de picior atât de puternică încât a făcut-o să se salte în sus, lovind-o pe Jill în frunte. Ea a căzut lată pe spate, încă ţipând, ducându-şi mâinile la faţă şi cu sângele ţâşnindu-i în ochi. Aşa că numai eu am văzut.

Am văzut picioare lovind. Nu dansând, lovind. Nu izbind aerul, ci pocnindu-se unul pe altul. Am văzut mâna dreaptă a lui Matt repezindu-se la laţ, şi mâna lui stângă luptându-se cu dreapta, trăgând-o de încheietură. Pe urmă din frânghie a alunecat ceva, Matt a mai căzut cu cincisprezece centimetri şi pocnetul gâtului lui a reverberat de stânci ca o împuşcătură.

Ambulanţa şi dricul au sosit în acelaşi timp. Am ştiut, chiar în timp ce îi sărutam fruntea însângerată, că şi Jill era pierdută pentru mine. Trei zile mai târziu, mama ei a mutat-o definitiv la Albuquerque. I-am scris. Ea mi-a răspuns uneori. Nu s-a mai întors niciodată şi nu m-a invitat niciodată la ea, iar eu nu m-am dus acolo niciodată.

Nu pot. Fiindcă, ori de câte ori mă gândesc la ea sau îi văd chipul, văd faţa lui Matt. În laţ, lovind cu picioarele şi luptându-se pentru propria viaţă cu tatăl lui, care se strecurase în el. Sau lângă dulapul meu, în clipa în care mi-a cerut să intru înăuntru, când era doar Matt, care aruncase un balrog de pe o stâncă, pierzând o bătălie cu un băiat care păstra magia în sabia laser de plastic din rucsacul lui.

LUMINA DIN DORMITOR

Jeffrey Ford

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

În 2005 romanul său *The Girl in the Glass* a câștigat Premiul Edgar Allan Poe. Ford a mai fost distins cu șase premii World Fantasy, dintre care două în anul 2009: pentru culegerea de povestiri *The Drowned Life* și pentru romanul *The Shadow Year*. A mai publicat povestiri în antologia *The Coyote Road: Trickster Tales*, în numărul revistei *Subterranean* editat de Datlow și în antologia *The Starry Rift*. Una dintre povestirile sale a fost retipărită în *The Year's Best Fantasy and Horror (Vol. 3)*[1].

Ford locuiește în New Jersey cu soția și doi fii, și predă Literatura și Arta scrierii la Brookdale Community College.

Deciseseră, separat, că se vor abține să discute despre ea în seara aceea. Briza toamnei foșnea în copacul de lângă fereastra deschisă a bucătăriei și călătorea prin tot apartamentul de la etajul întâi al bătrânei case victoriene. Învolbura planta atârnătoare de deasupra chiuvetei, fâlfâia poza veche din revistă a Veronicăi Lake prinsă în piuneze de ușa biroului lui, rotea clovnul mobil din dormitorul gol și aducea la viață balansoarul

[1] Ed. Nemira, 2010 (n. tr.).

din răchită de sub el. În dormitorul lor, înclinase abajurul din țesătură al lampadarului vechi care stătea în colțul de lângă fereastra din față. Allison privi reflexia trupurilor lor întinse sub pătură în oglinda încastrată în partea de sus a șifonierului, în timp ce Bill privi reflexia trupurilor lor în sticla litografiei colorate manual, „Lună peste Miami", care atârna pe perete deasupra femeii. Pisica gri uriașă, Mama, cu burta atingând podeaua, intră silențioasă în odaie și se furișă prin ușa parțial deschisă a șifonierului.

Bill se rostogoli cu fața spre Allison și-și trecu palma cu blândețe pe toată lungimea brațului ei.

– Azi, spuse el, pe când scriam, am auzit de jos, prin grătarul de sub biroul meu, cum zbiera mama Tanei la ea.

– Prăsila diavolului? zise Allison.

El râse încetișor.

– Da. Încetă să-i mai mângâie brațul. M-am ridicat de pe scaun, m-am întins pe podea și-am pus urechea la grătar.

Ea zâmbi.

– Deci mama îi zicea Tanei: „Ba tu să m-asculți, fiindcă eu sunt mama. Eu conduc și tu o să faci ce zic eu." Dup-aia a urmat o pauză și am auzit alt glas. Nenică, nu semăna deloc cu vreun glas de copil, totuși *era* Tana, și ea a zis: „Nu, mami, eu conduc și tu o să m-asculți pe mine."

– Haide, mă lași? spuse Allison și-l împinse ușor în piept.

– Îmi dau cuvântul de onoare! Și dup-aia Cindy a-ncercat, dar cam jalnic, să-și recâștige poziția. „Eu sunt mami", a țipat, însă mi-am dat seama că vrusese s-o zică cu mai multă forță, dar se auzise slab și nesigur. Și dup-aia iar o pauză și Tana a spus: „Greșești, mami. Eu conduc și tu o să m-asculți pe mine."

– Ca la nebuni.

– Dup-aia s-a făcut liniște, așa că mi-am apropiat și mai mult urechea. Eram cu capul de-a dreptul pe podea. Atunci am auzit-o pe Cindy plângând.

Allison se cutremură, prefăcându-se pe jumătate, şi-i întinse lui Bill una dintre pernele ei. El şi-o puse sub cap, peste ale lui.

– Ţi-am zis ce mi-a spus Phil? întrebă ea.

– Nu.

– Dacă o vede pe acelaşi trotuar pe care merge el, traversează pe trotuarul de vizavi.

– Nu-l învinuiesc, izbucni el în râs.

– Ţi-a spus despre câine, nu? zise ea, trăgându-şi pătura în sus peste umăr.

Bill clătină din cap.

– Cei care locuiesc în apartamentul de la etajul întâi, imediat lângă uşă – tânărul ăla care şchioapătă şi nevastă-sa, Rhoda –, au avut un beagle pe care-l ţineau pe balcon în timpul zilei, cât erau la serviciu.

– Aici, spuse el şi arătă spre perete.

– Da. Îi lăsau apă şi mâncare, tot ce trebuia, şi avea o lesă lungă legată de zgardă. În sfârşit, într-o zi Phil a plecat la Busy Bee să-şi ia cafea şi ţigări şi a văzut-o pe Tana stând sub balcon şi uitându-se în sus la câine. Vorbea cu el. Phil a spus că beagle-ul se iritase, aşa că i-a zis Tanei să-l lase în pace. Ea i-a aruncat o privire de genul „nu-ţi băga nasu-n treburile mele“ şi Phil s-a temut de cum putea arăta scena, cu el vorbindu-i puştoaicei, aşa că şi-a văzut de drum. În după-amiaza aia, câinele a fost găsit strangulat, atârnând de lesă din balconul de la etajul întâi.

– Nu mi-a spus niciodată povestea asta. Căcat! Dacă stau să mă gândesc bine, nici eu nu ţi-am spus *ţie* niciodată o chestie... Ieri, pe când scriam în birou, am simţit deodată pe spate aşa ceva, ca o furnicătură. M-am întors şi am văzut-o, în pragul uşii biroului, ţinând-o pe Mama ca pe o păpuşă şi uitându-se fix la mine. Am sărit pur şi simplu din scaun şi-am zis ceva de felul „Nu te-am auzit ciocănind la uşă“. Pe cuvânt dacă nu m-am simţit niţel speriat, aşa c-am întrebat-o dacă nu vrea o

prăjitură. La început n-a zis nimic, ci doar s-a uitat la mine cu o față... dac-aș scrie o povestire despre ea, i-aș descrie fața ca fiind *dură* – o față de bătrână severă, mai puțin ridurile... Dup-aia, fii atentă, mi-a zis cu glasul ăla al ei încet și atonal: „Știi *Lambada*?"

– Ce pizda mă-sii? spuse Allison și izbucni în râs. Nu cred c-a zis așa ceva.

– Ba da, exact asta a spus, m-a-ntrebat dacă știu *Lambada*. Și oricum, ce dracu-i *Lambada*? I-am spus că nu știu, și ea s-a-ntors și-a plecat.

– Cred că *Lambada*..., începu ea după care se opri și izbucni iarăși în râs. Cred că-i un fel de dans din America de Sud.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi spus „da"?

– *Lambada*, șopti ea clătinând din cap.

– Strategia lui Phil cu ea e cea mai bună.

– Totuși nu-mi place să apară aici în toiul zilei, neinvitată.

– Va trebui să-ncep să-ncui ușa după ce pleci la serviciu, zise Bill.

– Locul ăsta... are ceva foarte... nu știu. Allison oftă. De pildă, te-ai rezemat vreodată de-un perete? Cedează cumva, de parc-ar fi din carne.

– Aia-i de la rabiț... Se desprinde de glet, fiindcă-i o casă atât de veche. Știu însă la ce te referi, are o netezime de zici că-i coajă de ou, dar când îl atingi este elastic... sau așa, ca buretele, ciudat.

– Vreau să zic c-are ceva sinistru. Carpetele orientale, cada cu labe de leu, mobilele vechi și masive – greutatea trecutului care exista aici când ne-am mutat noi. Nu pot să pun exact degetul pe rană. La început am zis că-i demodat și nostim, însă dup-aia mi-am dat seama că nu se-oprea acolo.

– Ca melancolia? întrebă el.

– Da, exact – un fel de tristețe.

– Păi, ia gândeşte-te niţel. Corky şi Cindy trag la măsea aproape în fiecare seară şi dup-aia se iau la omor unul pe celălalt. Cred că după ultimul weekend trebuie să-şi cumpere un set nou de veselă. Dup-aia e puştoaica... da' despre ea am zis destule. Ce să mai spui de vecinul ăla de pe partea noastră care-şi spală chiloţii direct pe frânghia de rufe, să-mi bag picioarele!, cu furtunul? Ăla-i un caz clasic de sărit de pe fix.

– Am uitat de el.

– Haide să nu uităm de el. Îl privesc de la fereastra bucătăriei. Sufrageria lui se vede destul de bine printre ramurile copacului, dincolo de curte. Stă acolo-n fiecare noapte, ore-n şir, şi citeşte din cartea aia mare şi groasă.

– L-am văzut şi eu. Uneori când mă trezesc pe la trei noaptea şi mă duc în bucătărie să beau un pahar cu apă, îl văd cum citeşte. E Biblia?

– Din partea mea poate fi şi cartea de telefoane, dă-o-n mă-sa!

– Cindy mi-a spus că atunci când i-au dat Tanei căţeluşul ăla... Shotzy, Potzy... cum naiba-l cheamă, puştoaica-l plimba pe partea aia a casei, pe lângă curtea moşului, şi el a ieşit prin uşa din spate şi i-a zbierat: „Dacă-ţi găsesc jigodia-n curte, îi iau gâtul!" Ştiu şi eu foarte bine că Tana e prăsila diavolului şi toate-alelalte, totuşi nu-i decât o copilă... Cindy nu i-a spus lui Corky, fiindcă-i era frică să nu sară-n sus şi să-l ia la omor pe moş.

– I-auzi, s-o ierte pe ea de data asta? Auzi, nu putem şti, poate că moşul încerca pur şi simplu să se-apere de... *magia animală* a Tanei, spuse Bill. Ştiai că Cindy s-a jurat că puştoaica a-nviat o pasăre moartă? A strecurat-o aşa, în toiul unei conversaţii nevinovate de genul „ce vreme frumoasă e azi".

– Da, am auzit şi eu povestea aia, zise Allison.

Făcu o pauză.

– Tu înţelegi însă ce vreau eu să spun de fapt? desfăcu ea larg braţele pentru a ilustra dimensiunile conceptului. E ca şi

cum am vorbi despre un soi de tristeţe negativă, ceva care pluteşte-n aer.

– Amorfă şi pătrunzătoare.

– Am simţit-o încă din prima săptămână în care ne-am mutat aici.

– Crezi c-are vreo legătură cu bătrâna care-a răspuns la uşă cu chiloţii în jurul gleznelor?

– Olive Harke? Celebra mamă a lui Corky?

– Nu uita că Olive a trebuit să fie evacuată de-aici, ca să ne mutăm noi. Poate c-a blestemat locul... mai ştii? Poate c-a pus o *Lambada* pe el.

– Nu ea a fost motivul principal, zise Allison. Am simţit-o prima dată în ziua în care s-a pişat pisica în zaharniţă.

El încetă să-i mai maseze fruntea.

– Chiar în faţa mea – în timp ce mâncam pâinea prăjită. Dacă nu-mi bag eu ceva-n pisica aia...

– Nu mai vorbi aşa despre Mama, spuse ea.

– Behăie ca o oaie şi mănâncă muşte. O urăsc.

– E iubitoare. A lipsit trei săptămâni şi tot s-a-ntors, nu? N-ar fi trebuit s-o fi aruncat afară.

– N-am aruncat-o, i-am tras un dropgol. A zburat într-un arc perfect peste gardul din spate. Întrebarea însă este, sau cel puţin chestia este, dacă te-am înţeles bine, cât de ciudat e că s-a pişat drept în zaharniţă – a sărit pe masă, s-a dus glonţ la ea, s-a oprit deasupra şi s-a pişat de parcă venise sfârşitul lumii.

– Exact aici voiam s-ajung, zise Allison. Nu-ndeplinea nicio necesitate evolutivă. Era pur şi simplu răutate.

– Poate că noi suntem de vină, spuse el. Poate că ne autobântuim.

– Ieri l-am văzut pe Corky săpând o groapă mare în curte. Are spatele complet acoperit de tatuaje – un înger care-i sfâşiat

de demoni... Mă interesa mai degrabă groapa pe care o săpa, fiindcă de câteva zile nu l-am mai auzit schelălăind pe Potzy.

– Nu-ţi face griji, zise el. Sunt pregătit.

– Cum?

– Joia trecută, când am ieşit să răscolesc prin gunoaie şi am găsit fotografia Veronicăi, am adus acasă o coadă de la o greblă ruptă. I-am înfăşurat un capăt cu bandă izolatoare, ca să am o priză cât mai bună. E-n bucătărie, în spatele uşii, pentru cazul în care Corky se face mangă şi suie scările. O s-o iau şi-i rup curu'.

– Auzi, spuse ea, tu-l mai ţii minte pe tipu-ăla Keith din colegiu?

– McCurly, da. Ăla cu dansul mărului. Da' cum de ţi-ai amintit de el?

Ea încuviinţă din cap.

– De fiecare dată când flutura din braţe, mărul i se rostogolea de pe cap, mai ţii minte?

– A dansat pe „Fly Like an Eagle" a lui Steve Miller, zise Bill. Ce mai cretinoid! Ţin minte că Oshea mi-a spus c-a ajuns să lucreze pentru guvern.

– Bun, mai ţii minte când ne-a povestit că citea *The Amityville Horror*?

– Da.

– McCurly zicea că una dintre dovezile invocate de autor în carte pentru a-şi susţine ipoteza casei bântuite a fost un căcat al răului pe care-l găsiseră în closet. Mai ţii minte asta?

– Da.

– Tu i-ai spus: „Ce-i ăla un căcat *al răului*?" Iar McCurly te-a privit de parcă nu ţi-ar fi înţeles întrebarea.

– Da, şi-n cele din urmă a spus: „Era atroce." L-am întrebat dacă putea fi mai explicit şi a zis: „Era cu adevărat dezgustător."

Râseră amândoi.

Ea îi atinse faţa de parcă i-ar fi cerut să tacă şi spuse:

– Asta-i ideea. Noi pictăm necunoscutul cu căcatul diavolului, pentru a-i conferi un sens.

– Tare, comentă Bill.

Câteva secunde trecură în tăcere.

– Este...? spuse Allison.

– Casa Amityville, zise el, se găsea la vreo două localităţi de orăşelul în care am crescut eu. În ea se mutaseră alţi tipi şi totul fusese reparat. Eu ieşeam noaptea la o băută cu prietenii. Îi ştii şi tu, Callhanii, Wolfy, Angelo, Benny „Ursul", şi la sfârşitul nopţii aveam maşina plină de sticle de bere goale. Cam pe-atunci a fost lansat şi filmul *Amityville Horror*. Am mers să-l vedem şi-am râs de ne-am căcat pe noi – haide, băi, Brolin? Steiger, mă laşi? Una din chestiile care ne-a terminat, nu alta, era vocea care spunea: „Plecaţi! Pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi dracului de-aici!" Nu mai vreau să intru acum în detalii, da' Steiger şi muştele... fetiţă, meritau din plin preţul biletului. Aşa c-am decis să mergem la casa Amityville Horror, să urlăm „plecaţi dracului de-aici!" şi să aruncăm sticlele de bere goale pe peluză.

– Ca nişte retardaţi.

– Am făcut-o, dar am continuat s-o mai facem, şi nu doar la casa Amityville Horror. De fiecare dată, eu râdeam de mă căcam pe mine. Era ceva atât de cretin, încât nu mă puteam opri din râs. Plus că eram mangă, rău de tot. Am făcut-o la oameni pe care-i cunoşteam şi la alţii pe care nu-i cunoşteam şi-am făcut-o de nu ştiu câte ori la profesorii de sport pe care-i avusesem în liceu. Era totuşi unul căruia i-am făcut-o cel mai des: Profu' Cap-sec. Era tuns periuţă, avea tenul de ziceai că-i cur de copil, ochi beliţi şi bancul lui favorit era să zică „Ce chinez e Lu Ng?" Era antrenorul echipei de fotbal. Un pulărău şi jumate, dar vreo trei luni am trecut pe la casa lui în fiecare noapte de weekend, am aruncat sticle goale şi-am zbierat

„Cap-sec!!!“ şi dup-aia am ambalat pe peluza lui. Numeam asta „Deşertarea-n Cap-sec“.

– Îţi dai seama cât de sictirit ai fi azi, dacă nişte puşti ţi-ar face aşa ceva?

– Da, spuse el, ştiu. Da' fii atentă. După vreo cinci ani, flecăream cu Mike Callahan. Pe-atunci el vindea mobile şi era însurat cu fata aia bogată. L-am văzut la înmormântarea maică-mii. Mi-a spus c-auzise ulterior de Cap-sec că murise de cancer la pancreas. În tot timpu-ăla în care noi făceam Deşertarea-n Cap-sec, zbierând în toiul nopţii pe lângă casa lui şi chinuindu-l, sărmanul zăcea acolo, în dormitorul lui, şi murea încet-încet.

– Aia-i bântuire, zise Allison.

– Ia povesteşte-mi tu, spuse el şi se rostogoli mai aproape ca s-o sărute.

Se sărutară, apoi rămaseră tăcuţi, ascultând sunetul frunzelor purtate de vânt afară. Ea începu să moţăie, dar, înainte ca ochii să i se fi închis complet, întrebă:

– Cine stinge lumina?

– Tu, rosti Bill.

– Haide... Mâine-dimineaţă trebuie să mă scol devreme.

– Niciun „haide“! În ultimele două săptămâni numai eu am stins nenorocita aia de lumină în fiecare seară.

– Asta pentru că-i treaba ta.

– Mă fut în ea de treabă, zise el, dar dădu să se scoale.

Exact în clipa aceea lumina se stinse.

Allison deschise puţin ochii şi zâmbi:

– Uneori merită să ai o casă bântuită, spuse ea.

Bill se uită în jurul încăperii întunecate şi rosti, parcă adresându-se tuturor în acelaşi timp:

– Mulţumesc.

Lumina se aprinse, apoi se stinse.

– Poate că nu-i bine înşurubat becul, zise el.

Lumina pâlpâi de câteva ori, aprinzându-se și se stingându-se, apoi rămase stinsă.

– Ciudat, spuse ea, totuși ciudățeniile n-aveau s-o oprească să adoarmă.

Ochii i se închiseră ușor și sforăia încetișor înainte ca Bill s-o fi putut săruta din nou pe frunte.

El rămase perfect treaz pe întuneric, gândindu-se la conversația lor și la bec. Se gândi la fantomele în Miami, pe sub palmieri legănați de vânt, dansând *Lambada* la lumina lunii. În cele din urmă murmură:

– Lumino, ești cu-adevărat bântuită?

Nimic.

Trecu mult timp, apoi el întrebă:

– Ești cumva Olive?

Lumina rămase stinsă.

– Ești Cap-sec?

Doar beznă.

– Ești Tana? spuse el.

Așteptă un semn, dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă închise ochii și se gândi la serviciu. Lucra la Nescron, o librărie aflată la parterul unui antrepozit cu trei etaje care se întindea pe toată lungimea unei străzi, construit în anii 1800 din lemn și piatră. Numai cărți la mâna a doua. Proprietarul, Stan, începuse cu decenii în urmă în industria maculaturii și de-a lungul timpului colectase tone de cărți vechi. Etajele antrepozitului erau pline de cutii și de lăzi nedesfăcute, sosite din toate colțurile lumii. Sarcina lui Bill era să se strecoare printre maldărele de cutii, să le deschidă și să scormonească în ele, căutând volume pentru secțiunea Literatură a librăriei de la parter. Treceau zile întregi în care nu găsea nimic. Pătrunsese atât de profund în mocirla de la etajul al doilea, încât uneori se speria, încercând aceeași senzație pe care o avusese când fusese cu Allison în

Montana, cu trei luni în urmă, în vacanță, iar când ajunseseră sus pe munte dăduseră peste o antilopă recent ucisă și pe jumătate mâncată lângă o adăpătoare. Printre teancurile de cărți, el simțea pentru a doua oară în viața lui că era cu adevărat „altundeva".

– M-aștept ca-ntr-o bună zi să găsesc la etajul al doilea o ladă din lemn de brad cu cadavrul lui Henry Miller, îi spusese lui Allison la cină într-o seară.

– Cine-i Henry Miller? întrebase ea.

El găsise tezaure de clasici și ediții princeps, ba chiar și volume cu autografe pentru librăria de la parter, și Stan îi lăudase eforturile pentru excavările de la etaj. Odată cu trecerea lunilor, Bill își pusese deoparte un teanc mic de comori, intenționând să le bage într-o pungă și să le ia acasă când închidea într-o luni seara. O ediție princeps din traducerea lui Dante făcută de Longfellow, un manuscris cu anluminuri cu foițe de aur, o ediție princeps a *Chemării strămoșilor* cu autograf, o ediție din 1885 a *Literei stacojii* erau doar câteva dintre comori.

Recent la serviciu începuse să simtă o senzație stranie când se afunda în sălbăticia cărților, nu obișnuita teamă de singurătate, ci contrarul, o absență a singurătății. De două ori în ultima săptămână crezuse că auzise șoapte, iar o dată zgomotul brusc, dar slab, al unei avalanșe îndepărtate de cărți. Se interesase în librărie dacă la etajul doi mai lucra cineva și i se spusese că el era singurul. După care, cu numai o zi în urmă, nu-și mai putuse găsi teancul de cărți rare. Era posibil să fie dezorientat, dar, exact în locul în care crezuse că-l lăsase, găsise un singur volum înalt și subțire. Era o carte de basme, ilustrată de un artist pe nume Segur. Animalele din ilustrații umblau în două picioare și aveau personalități distincte, iar copiii, în peisaje hibernale cu zăpezi bleu-prăfos, înconjurați de șoareci de Crăciun, erau zombi palizi, cu ochi holbați. Culorile erau bizare, ușor spălăcite, și mărimile creaturilor și oamenilor erau absolut întâmplătoare.

Fără să-şi dea seama, Bill adormi şi gândurile despre serviciu i se contopiră într-un vis despre scriitorul Henry Miller. Se trezi brusc ceva mai târziu, auzind vocea lui Allison în camera tot cufundată în beznă.

– Bill, repetă ea şi-l scutură de umăr, eşti treaz?

– Da.

– Am avut un vis, rosti speriată Allison. Of, Doamne Dumnezeule...

– Pare-se c-ar fi fost unul bun, zise el.

– Poate, poate.

Bill îşi putea da seama că femeia aştepta s-o întrebe despre ce fusese visul. În cele din urmă o făcu:

– Deci, ce-a fost?

Ea se trase mai aproape şi el o cuprinse cu braţul.

– Lothianne, şopti Allison.

– Lothianne? repetă Bill.

– O femeie cu trei braţe. Unul îi ieşea din partea de sus a spatelui, iar mâna braţului ăluia avea două degete mari, nu un deget mare şi unul mic, şi de-aia nu era nici dreptace, nici stângace. Cotul se îndoia doar în sus şi în jos, nu dintr-o parte în alta.

– Uau!

– Avea tenul bleu-deschis şi părul îi era negru şi vâlvoi, dar nu lung. Şi purta o rochie cu o deschizătură suplimentară pe spinare, pentru braţ. Rochia era simplă, ca de la ţară, cenuşie şi lungă până la glezne, şi mi-am amintit de profesoara mea din clasa a cincea, doamna Donnelly, o căţea bătrână şi afurisită, care purtase o rochie exact la fel în şcoala primară, când am petrecut un an întreg citind *Ultimele zile ale oraşului Pompei.*

– Femeia cu trei braţe semăna cu profesoara ta? întrebă Bill.

– Nu, dar era proastă şi rea ca ea. Avea un chip aspru, familiar şi-nfricoşător. Oricum, Lothianne hălăduia prin păduri cu o gaiţă care zbura deasupra ei şi uneori se aşeza pe părul

ăla încâlcit. Cred că-i posibil să fi fost o canibală. Locuia sub pământ în ceva ca o vizuină de iepure, dar pe mărimea ei.

– Fermecător, comentă el.

– Eu eram mică și alergam împreună cu soră-mea spre o casă din depărtare, îndepărtându-ne de pădure, imediat în fața unui val de noapte. Știam că trebuia s-ajungem la casă înainte să ne copleșească bezna. Gaița albastră a coborât în zbor și, când am vrut să-mi trag răsuflarea, m-a scuipat în gură. Scuipatul ăla avea gust de foc și mi s-a răspândit prin brațe și picioare. Alergarea mi-a încetinit ca-n vise și picioarele mi-au devenit grele ca-n vise. Soră-mea a țipat spre casă. După care, ca un motor vechi și stricat, m-am oprit cu totul și am căzut.

– Știi, spuse el, în China există o supă „Scuipat de Pasăre"...

– Taci, zise ea. După aceea, parcă brusc, eu și Lothianne eram pe o plută, pe un râu care gonea iute, dar pluta era legată de o salcie uriașă, care creștea drept în mijlocul apei. Lothianne avea un felinar într-o mână și-n mâna cealaltă ținea capătul unei liane lungi care se termina printr-un laț în jurul gâtului meu. Luna era sus pe cer, strălucea printre ramurile subțiri ale salciei și se reflecta din apa curgătoare, și eu muream de frică. Ea a zis: „E timpul să exersăm înecatul" și mi-a tras un șut în spate. Am căzut în râu. Priveam în sus de sub apă și lumina lunii îmi îngăduia să văd pietrele și planetele din jur. Pe lângă mine înotau niște pești pătați. Și când n-am mai avut aproape deloc aer, ea m-a tras sus. Asta s-a-ntâmplat de trei ori, iar ultima dată, după ce m-a tras sus, Lothianne a dispărut, iar eu zburam peste râu și peste pădurile și dealurile din preajmă și vedeam cum crește totul – erau niște plante uriașe care semănau cu sparanghelul, din care ieșeau frunze și se răsuceau, se împleteau și suiau sub lumina lunii. Deși era noapte, totul era perfect clar.

– Iisuse, spuse Bill.

Allison rămase tăcută pentru o vreme. În cele din urmă se ridică într-un cot şi zise:

– Era înfricoşător, totuşi mi s-a părut un vis „creativ“ din cauza finalului.

– O femeie cu trei braţe... Rembrandt are o gravură a unei femei cu trei braţe care face sex cu un bărbat.

– M-am întrebat dacă laţul din jurul gâtului meu simboliza un cordon ombilical...

El o ţintui cu privirea.

– De ce? o întrebă în cele din urmă.

Allison fu pe punctul de a-i răspunde, dar lumina din dormitor se aprinse şi se stinse, se aprinse şi se stinse, se aprinse şi se stinse, fără încetare, ca un stroboscop, iar de undeva sau de peste tot din cameră se auzi un geamăt slab.

Bill aruncă pătura într-o parte, se ridică pe marginea patului şi spuse:

– Ce pizda mă-sii?

Cu ochii larg holbaţi, uitându-se speriată ici şi colo, Allison spuse:

– Bill...

Spectacolul de lumini se încheie în cele din urmă prin beznă, însă sunetul deveni mai puternic, mai straniu, ca un mârâit ascuţit, ce părea să vibreze sticla ferestrelor. Ea îl prinse pe bărbat de umăr şi arătă spre şifonier. El se întoarse şi în clipa aceea pisica Mama ţâşni dinăuntru şi uşa se legănă sălbatic. Pisica zbieră asurzitor şi se roti în cerc, incredibil de rapid, pe covoraşul de lângă pat.

– Iisuse Hristoase! urlă Bill şi-şi ridică picioarele, temându-se să nu fie zgâriat. Cară-te dracului de-aici! răcni el.

Mama se repezi afară din dormitor, continuând să zbiere. Allison sări jos din pat şi porni după ea. Bill o urmă, prudent. O găsiră pe Mama în baie, pe podea, lângă cada cu labe de leu, zvârcolindu-se.

– Ia uită-te, rosti Bill privind peste umărul lui Allison, își atacă propriul cur. Ce dracu'...

– Haide, băi, spuse Allison. Uită-te și tu.

Îi arătă, în timp ce Mama smulse din sine, cu dinții, un ghemotoc lung de blană.

– Mie nu-mi mai trebuie, spuse el și se retrase din ușa băii.

– Bill, uite, încă unul. E viu.

– Viu? repetă el, așezându-se pe un scaun în bucătărie. Crezusem că era un cârnat din mohair.

– Nu, idiotule, naște. Nu-mi dădusem seama că era gravidă. Probabil că din cauza șutului ăluia al tău.

Bill rămase locului, privind silueta lui Allison iluminată de becul pe care ea îl aprinsese în baie.

– E ceva extraordinar! strigă ea peste umăr. Ar trebui să vii să vezi!

– Nu, mersi, răspunse el.

Se întoarse apoi și privi prin fereastra deschisă a bucătăriei, peste curte, spre casa bătrânului. Pentru prima dată de când ținea minte, vecinul nu stătea acolo, citind din cartea cea mare. Dreptunghiul obișnuit de lumină era acum un spațiu întunecat și pustiu.

Ceva mai târziu o găsi pe Allison în balansoarul de răchită, sub clovnul mobil, în dormitorul altfel gol. Lumina era aprinsă și ea se legăna, încet, ținând în brațe un prosop făcut sul.

– Vino să vezi, îi spuse zâmbind. Primul s-a născut mort, dar a mai fătat unul, care e viu. Este o pisicuță.

El n-ar fi vrut, însă ea părea extrem de încântată. Făcu un pas mai aproape. Ea ridică un colț al prosopului și se zări o fețișoară mică și umedă cu ochi albaștri.

– Trebuie să ne gândim la un nume, zise ea.

ARMURILE DE LA AUDERLENE

TERRY DOWLING

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

Pentru Tammy Vance

TERRY DOWLING este unul dintre ce mai premiaţi, aclamaţi şi cunoscuţi scriitori australieni de science fiction, fantasy şi horror. Povestirile sale au fost publicate în antologiile *Dreaming Down Under*, *Centaurus*, *Gathering the Bones* şi *The Dark*, fiind republicate în mai multe ediţii ale *Year's Best*. Sunt culese şi în volumele *Rynosseros*, *Blue Tyson*, *Twilight Beach*, *Wormwood*, *An Intimate Knowledge of the Night*, *Blackwater Days*, *The Man Who Lost Red*, *Antique Futures: The Best of Terry Dowling* şi, cel mai recent, *Amberjack: Tales of Fear and Wonder*.

Dowling a editat *Moetal Fire: Best Australian SF*, *The Essential Ellison* şi *The Jack Vance Treasury*. Este muzician, compozitor şi instructor de comunicaţii, cu un doctorat în creative writing, fiind autor de recenzii ale genului pentru *The Weekend Australian* pe parcursul ultimilor şaptesprezece ani.

O oră petrecută în compania lui Gilly Nescombe, în barul de pe Summerton Arms, confirmă tot ceea ce spusese şoferul de camion despre meteorit. Articolul meu pentru *Cosmos* părea mai aproape de realitate decât oricând.

Scoţându-l pe tapet, devenind liric şi gesticulând ca un ţicnit, am tot încercat s-o impresionez cu amploarea lucrurilor.

– Ştii cum funcţionează toate astea, Gilly, am zis. Se fac tot mai mari şi mai mari.

Şi-am demarat, spunându-i, iarăşi, că n-aş fi auzit niciodată de Auderlene dacă n-ar fi fost meteoritul numit Pratican Star şi un şofer de camion vorbăreţ, care insistase pentru o bere în plus, într-o seară la hotelul Three Weeds, din Rozelle, şi povestise de el. Şi cercetând mai departe, dacă n-aş fi revenit la jurnalismul meu independent şi n-aş fi căutat o urmare potrivită pentru articolul meu din *Cosmos*, n-aş fi făcut niciodată legătura, n-aş fi văzut sămânţa unei poveşti când rutieristul ăla a început să-mi spună *mie*, la o băută, cum un fermier beat din Summerton, în sud-vestul statului, îi spusese *lui* despre vechiul loc Auderlene şi de armuri şi de micul secret din acea parte a oraşului.

Stând vizavi de mine în bar, Gilly doar îmi oferi zâmbetul ei atrăgător, într-o parte, acceptând întreaga încărcătură. Era mai mult decât doar una din acele femei de la ţară, oţelite de viaţă, a căror existenţă pare mereu piezişă faţă de a ta. Cam de vârsta mea, de aproape patruzeci de ani, degajată, în bluza ei albă, fusta de blugi, pantofii albi de sport, cu ochii ei chihlimbarii şi un zâmbet prea à la Ellen Barkin pentru binele meu, care se tot mărea, atunci când am încercat, din nou, să-i reprezint magnitudinea a ceea ce mă adusese aici.

Am reuşit să-mi ţin gura. De data asta, m-am oprit pe la jumătatea propoziţiei, râzând tare, şi-am dat din cap minunându-mă. Testarea principalului local din oraş a fost lucrul cel mai evident de făcut, dar s-o văd pe Gilly aşa! I-am dorit numai zile fericite.

Da, un meteorit semnificativ, din fier-nichel, *căzuse* la sol pe proprietatea Pratican, în Summerton, într-o noapte de vară

din 1904. Nu, n-a fost niciodată expus, niciodată examinat, ori descris, chiar aşa cum spusese camionagiul că insistaseră localnicii din Summerton. Iar acum era şi barmaniţa asta foarte chipeşă care confirma că, da, *dacă* mai exista, *dacă* n-a fost azvârlit cine ştie unde, sau dat la topit, erau şanse foarte mari să mai fie pe undeva prin vechiul teren Pratican, în afara oraşului.

Venind cu maşina de la Sydney, întrebarea era dacă merita deranjul de a verifica întreaga poveste. Jurnalismul ştiinţific, la fel ca oricare gen de jurnalism, se putea transforma într-o capcană foarte subtilă. Aşa că, adesea îţi conturezi articolul în minte, cu mult timp înainte ca substanţa lui să fie acolo, iar uneori unghiul şi *modul* în care aprinde imaginaţia populară sunt mai importante decât conţinutul său real.

Mai precis, într-o lume în care cititorii de articole ştiinţifice se aşteptau să fie inundaţi cu ultimele informaţii despre bosoni şi Câmpul Higgs, morfologia osoasă a dinozaurilor, sau evenimente de extincţie în masă, generate de impactul cu asteroizii, tot mai era loc şi pentru puţin romantism ştiinţific, vreo piesă de interes uman, cu o tuşă regională. Indiferent ce scriam, Pratican Star va fi punctul de interes, unul dintre cei mai mari meteoriţi necercetaţi căzuţi în Australia de la stabilirea aici a europenilor.

Făcusem toate cercetările relevante. Majoritatea meteoriţilor erau octaedriţi. Din câte spusese Gilly, Pratican Star era din varietatea fier-nichel, un ataxit[1], cu concentraţii foarte mari din cele două minerale Fe-Ni, kamacită şi taenită. Dar şi mai important, meteoriţii suficient de mari ca să supravieţuiască impactului şi să mai primească şi un nume rareori

[1] Meteorit sideritic cu fier şi mai mult de 10% nichel, în cadrul căruia se individualizează lamele microscopice de kamacit (aliaj de Fe-Ni) orientate într-o masă de plessit – concreştere cu separaţii poligonale (n. tr.).

dispăreau din atenţia generală aşa cum o făcuse acesta. Dacă existau cu adevărat şi nu erau nişte falsuri ordinare, meteoriţii catalogaţi erau ei înşişi, întotdeauna, un subiect de interes, într-un fel sau altul, chiar dacă numele lor dispăruse şi nu era păstrat decât în folclorul local.

Asta se întâmplase. Dar acum însemna mai mult decât semnătura mea pe un articolaş regional de două mii de cuvinte. Acum, cu puţin noroc, va ieşi o poveste tulburătoare de orăşel de provincie despre ocaziile pierdute şi un adevăr aşteptând să iasă la iveală, mai degrabă plină de date exacte decât de vorbărie, cu un pic de culoare locală pe post de glazură.

Ceea ce ridica problema accesului la el, desigur; însă, iarăşi, Gilly a uşurat lucrurile.

– Aşadar, Nev, poţi ori să stai aici, la Arms, ori te pot aranja la Sallen. Tu alegi, nu se supără nimeni.

– N-aş vrea să oblig pe nimeni la nimic.

– Nicio problemă. Unu: există spaţiu suficient. Sallen se transformă, adesea, în casă de oaspeţi. Doi: este aproape de Auderlene, următoarea proprietate. Trei: sunt una dintre custozii locului. Deţinătoarea cheilor. Te pot duce înăuntru, te pot ajuta să găseşti obiectul, dacă mai este acolo.

Nu-mi venea să cred şi, totuşi, după ce făcusem jurnalism independent pentru *The Weekend Australian*, atunci întâlnirea cu un camionagiu care vorbise cu un fermier, iar acesta ştia povestea unui meteorit uitat, arăta că era o lume unde orice era posibil.

– Şi patru?

N-ar fi trebuit să spun asta. Dar eram prea încântat, prea uşurat ca să mă fi gândit de două ori.

Gilly se prefăcu ofensată.

– Ia te uită la el! Ar trebui să te cunosc mult mai bine ca să putem măcar vorbi despre numărul patru!

Îmi făcu cu ochiul într-o manieră de o ambiguitate vicleană, apoi reveni la amabilitatea ei profesională.

– Înainte de toate, câteva reguli ale casei, Nev. Nimeni nu rămâne peste noapte la Auderlene, aşa că scoate-ţi asta din cap chiar acum. Dacă vrei să cauţi un meteorit, facem asta în timpul zilei. Bătrâna a tot insistat înainte să moară. Avea un document special, ticluit prin 1968, a avut întâlniri cu consiliul local. Şi-a pierdut singurul băiat în 1912. Tragic. O ieşire cu ceilalţi copii s-a terminat prost. Unii au vorbit despre crimă, alţii despre omor prin imprudenţă. Majoritatea afirmă că în acea zi au făcut prea multe giumbuşlucuri la stăvilar. În fine, n-a mai rămas nimeni din familie. Jeanette Pratican a lăsat casa şi terenurile comunităţii locale din Summerton, pentru „recreerea sa şi binele general", cu singura condiţie să fie respectate cele trei cerinţe. Ţi le pot reda destul de bine, pentru că au fost notate. Acolo nu trebuie să fie „mai puţin de şapte cai pe teren, în orice moment, cărora să li se ofere libertatea de a alerga după poftă şi să fie îngrijiţi corespunzător". Casa trebuie să rămână „neînchiriată, nelocuită şi fără niciun fel de îmbunătăţiri, în afară de îngrijirea rezonabilă a tuturor structurilor existente". Iar ultima, deşi „trebuie să servească drept muzeu, spre binele general, în timpul zilei", în niciun caz nu poate rămâne nimeni în ea „între orele şapte seara şi şase dimineaţa". Doamna Pratican a cerut asta în mod expres.

– A specificat şi motivele?

– Nu din cele de care să ştiu şi eu. A fost o înţelegere de genul accepţi sau nu. A rămas destul din averea Pratican pentru ca lucrurile să fie aşa cum le-a vrut ea. Astfel încât vei mai găsi caii acolo, pe Harry Barrowman şi băieţii lui făcând tot felul de reparaţii mărunte şi pe reprezentanţii societăţii istorice – adică Harry, Chris Goodlan şi cu mine – asigurându-ne că uşile şi porţile se închid întotdeauna la apusul soarelui.

– Există încăperi pe care publicul nu le poate vizita?

– Sunt deschise optsprezece din cele douăzeci şi două de camere. Restul sunt pentru arhive, spaţiu pentru birouri, lucruri din astea. Nu există niciun meteorit la vedere, Nev. Eu n-am văzut niciunul şi-am căutat printre lucrurile ei de multe ori.

– Dar există vitrine? Spaţii de expunere?

– Sunt.

– Gilly, când e vorba de aşa ceva, perspectiva ta asupra poveştii este aproape la fel de importantă ca şi povestea însăşi...

Rânjetul era acolo.

– Ai pomenit de asta.

Am rânjit şi eu.

– Cred că da. Doar atât că oamenii nu sunt atât de interesaţi în bolovani din spaţiu. Ei *sunt* interesaţi în bolovani din ceruri care par să fi fost dosiţi şi mai au şi o istorie a lor. Te rog, fii sinceră. Ce şanse sunt ca povestea cu meteoritul să fie doar o făcătură locală?

Gilly îşi făcu vânt de pe taburetul barului, îşi netezi fusta de blugi şi-şi extrase cheile maşinii din poşetă.

– Tu eşti cel care trebuie să decidă asta. Dă-mi voie să-ţi prezint locul. Şi armurile. Aşteaptă până o să le vezi. Minunate sau oribile, asta depinde de gusturile tale. Ia-te după mine cu maşina. Eu trebuie să mă întorc şi să lucrez aici până la patru. Chris Goodlan o să-ţi arate împrejurimile.

După cinci minute de la ieşirea din oraş, Gilly a folosit claxonul Land Roverului ei şi mi-a arătat cu mâna scoasă pe geam casa mare din stânga ei. Pe semnul de deasupra porţii de la intrare scria SALLEN. Arăta bine.

Alte treizeci de secunde pe drum şi ajunserăm la Auderlene.

Tot ce mă făcuseră Gilly, camionagiul şi fermierul acestuia să cred era adevărat. Proprietatea era un fel de enclavă de spirit

englezesc transplantat, semnătura culturală din vremurile de glorie ale Imperiului Britanic, şi rezistase ca o admirată valoare de referinţă cu şi mai multă vioiciune în lunga amiază a declinului său. Găseai proprietăţi similare, enclave similare prin suburbiile, cândva elegante, ale Capetownului, la Stellenbosch şi Franschoek, în apropierea Parcului Rockcliffe, din Ottawa, sau Almonte, în Ontario, în cartierele selecte de prin Christchurch, da, şi peste tot, pe subcontinentul indian ca nişte puncte de contact abandonate ale dominaţiei britanice: un conac elegant, dar modest, din Warwickshire, ridicat pe un teren întins, dar impus, ca şi cum o hartă s-ar intersecta cu alta, lăsând stejari intercalaţi cu eucalipţi, garduri vii cu arbuşti, ca şi când ar fi fost decupat dintr-una din acele picturi coloniale, mereu vii, ale lui John Glover. De fapt, dacă eliminai oraşul şi estuarul din portul pictat de Glover în tabloul lui din 1832, *Oraşul Hobart, pictat din grădina unde am locuit,* lăsând doar Stanwell Hall, aveai o imagine cu Auderlene: un conac elegant, cu două etaje, ridicat printre câmpuri şi loturi de teren bine cultivat.

Şi, aşa cum spusese Gilly, erau şi cai. Toţi şapte ieşiră la trap pe poartă când deschise ţarcul şi desprinse lanţul. Şi dădu fiecăruia un cub de zahăr, scos dintr-un buzunar al fustei.

– Chris e prin casă, Nev. Du-te până acolo, şi te va conduce el peste tot. Am să încui poarta după tine. Vino la local când ai terminat şi spune-mi ce-ai decis în legătură cu Sallen.

De data asta nu mi-a mai făcut cu ochiul, dar îmi oferi zâmbetul acela cuceritor.

Un bărbat scund şi cu aspect prietenos, de şaizeci şi ceva de ani, mă aştepta când mi-am făcut apariţia. După ce am parcat, mă salută cu căldură, de pe treptele de la intrare.

– Chris Goodlan, spuse el dând mâna.

– Neville Reid, Chris. Nev.

– Intră, Nev. A sunat Gilly pe drum şi-a zis să-ţi asigur turul. Zicea că scrii un articol sau aşa ceva.

– Aşa sper, Chris. Depinde peste ce dau.

– Păi, atunci dă-mi voie să fac onorurile.

Sala lungă, din faţă, dădea spre camere mari şi însorite, pe stânga şi pe dreapta, apoi intrarăm în ceea ce fusese, cândva, o sală de bal, la fel de lată precum casa. Acum de-abia dacă mai avea mobilier, cu doar câteva scaune lipite de pereţi, şi un şezlong amplasat înaintea unui covor persan mare, aşezat pe mijlocul podelei. Scări identice, impresionante, aflate pe ambele părţi, duceau spre camerele de sus; o uşă centrală, dincolo de covor, permitea accesul spre ceea ce, fără nicio îndoială, erau bucătăria şi camerele de serviciu.

Însă ceea ce mi-a atras imediat atenţia erau cele cinci armuri medievale, aşezate vertical în nişele din peretele dintre cele două scări care-l flancau, trei la stânga uşii principale centrale, două la dreapta; o a doua nişă pe dreapta era goală. Fiecare nişă era situată la treizeci de centimetri înălţime de la podeaua din duşumeaua lustruită, fiind suficient de mari şi de adânci – cu o singură excepţie – pentru a putea adăposti armura.

Cu toate că nu erau ele chiar armuri, mi-am dat seama repede de asta, nici măcar copii convingătoare ale unora. Făcusem o lucrare despre armurile medievale, în anii de liceu, şi văzusem expoziţia Kunz Lochner, din Nürnberg, dar şi câteva armuri frumoase italieneşti din secolul al XV-lea la Milano. O privire mai atentă arăta că fiecare armură de aici era, în mod clar, un corp compact, dintr-o bucată, o statuie din fier, goală pe dinăuntru, sudată, pictată într-un negru mat şi mohorât, care compromitea şi mai mult orice şansă de a fi luată drept un lucru real. Apărătorile pentru umeri erau bucăţi din fier curbat, prinse şi sudate de platoşă şi erau identice, ca şi cum ar fi fost folosit mereu acelaşi model, din comoditate. Cele pentru vintre erau

plăci drepte, funcţionale, curbate şi fixate la locul lor ca şi cum creatorul lor ar fi respectat o ilustraţie simplistă, găsită într-o carte cu poze. Ceea ce-ar fi trebuit să fie platoşele pentru antebraţ şi braţ şi pentru pulpe şi picioare nu erau modelate să protejeze membrele vreunei fiinţe umane, ci erau, mai degrabă, nişte burlane etanşe, înclinate corespunzător. Apărătorile pentru încheieturi – cotierele şi genunchierele – erau şi ele nişte făcături, decupate şi îndoite, apoi sudate la locul lor, în vreme ce mănuşile erau pumni închişi, hărăziţi să nu se deschidă nicicând. Picioarele lor, în încălţămintea de fier, erau lipite la călcâie, dar îndoite înainte, ca pentru a executa pasul piticului.

Coifurile care acopereau faţa semănau într-o oarecare măsură cu piesele autentice. Arătau ca nişte coifuri adevărate, din Evul Mediu timpuriu, în mare parte căşti şi coifuri rotunde, prevăzute şi cu fioroase fante înguste pentru ochi, şi perforaţii pentru respirat şi văzut, în partea din faţă. De la stânga la dreapta, armurile unu, trei şi cinci aveau coifuri măreţe, în stilul „găleată“, caracteristic pentru secolele al XIII-lea şi al XIV-lea, ca nişte piese pentru cap ale unor roboţi antici. Armurile doi şi patru aveau vizoare ascuţite, stil „rât-de-porc“ de pe la mijlocul anilor 1400, care întotdeauna m-au impresionat prin aspectul lor atât de bestial şi de tulburător.

Admiră-le sau urăşte-le, dar erau un spectacol. Comic şi, în acelaşi timp, dramatic.

Şi mai erau şi contradicţiile. În vreme ce era limpede că erau făcute artizanal, încheieturile şi apărătorile pe care le puteam vedea erau sudate. Nu mai exista niciun fel de sudură în puncte în altă parte.

– Arată destul de bine, nu? spuse Chris Goodlan. Acum vezi şi tu de ce autocarele cu turişti fac ce fac şi vin până aici.

– Foarte interesante, am zis, deşi mie mi se părea că arătau îngrozitor.

Cine altcineva ar mai ceda o sală ca asta pentru o asemenea expoziţie năucitoare?

– Dar seamănă mai mult cu nişte statui. Statui de fier, goale pe dinăuntru. Nu le poţi demonta.

– Nu, nu poţi, spuse Chris, de parcă s-ar fi temut că aş putea încerca.

– Acum fie vorba între noi, tu ce crezi despre ele?

– Păi, fac parte din acest loc, nu? Bătrâna Nettie Pratican...

– *Neoficial*, Chris. Rămâne între noi.

Chris Goodlan chicoti.

– Nişte monstruozităţi, dacă e s-o spun pe şleau. Însă doamnei Pratican i-au plăcut destul de mult.

– I-au plăcut? Chiar aşa?

– Păi, ea a pus să fie făcute, nu? Le-a aranjat în felul acesta. Vreau să spun că i-a pus pe Myron Birch şi pe fiii săi să le aşeze, prin 1914.

– Mai trăieşte vreunul din ei?

– Ucişi pe Somme, în septembrie 1916, toţi, dacă-ţi vine să crezi. Tatăl *şi* fiii. O tragedie îngrozitoare. Mama era deja moartă. Au făcut toate astea pentru doamna P. înainte să plece.

– Şi unde-i a şasea?

– Au fost doar cinci, Nev.

– Sunt şase firide.

– Multă lume întreabă de asta, dar au fost confecţionate numai cinci armuri. Poate că urma să apară şi o a şasea, însă n-a fost terminată niciodată. Alde Birch n-au vorbit niciodată de asta, şi niciunul dintre ei nu le prea avea cu scrisul ca să fi lăsat ceva însemnări.

– Doamna Pratican a lăsat vreo specificaţie? Facturi? Consemnări zilnice?

– Noi n-am găsit nimic. Nici vreun meteorit, Nev. Îmi pare rău.

– Chris, trebuie să întreb. Probabil că trăieşti pe aici de ceva vreme.

– Întreaga mea viaţă, ca băiat şi bărbat.

– Există vreo posibilitate ca meteoritul despre care se tot vorbeşte să fi fost dat la topit şi materialul folosit pentru crearea acestor exponate?

Altcineva poate că s-ar fi arătat surprins faţă de o asemenea idee, ori şi-ar fi exprimat curiozitatea privind motivul pentru care să fi făcut cineva asta. Nu şi Chris Goodlan.

– Gilly zicea că s-ar putea să scrii ceva despre Star. Păi, atunci trebuie să-ţi spun ceva, Nev. Din ce-am auzit eu în copilărie, meteoritul acela n-ar fi fost cu mult mai mare decât pumnul meu. N-ar fi fost suficient să poţi face ceva cu el. Aceste armuri sunt doar tablă de fier prelucrată, de grosimea paişpe sau cinşpe, din cât îmi dau eu seama, dar tot e o grămadă de metal acolo. Poţi urca şi să arunci şi tu o privire, dacă vrei. Ia un scaun din spate. Ai să vezi că sunt din tablă de fier.

– Dar n-ar fi *putut* fi inclus în amestec? A fost făcută, vreodată, vreo analiză metalurgică?

Din nou, Chris Goodlan păru îngrijorat.

– Nu s-ar permite niciodată aşa ceva, Nev. Lucrurile trebuie să rămână aşa.

– Bineînţeles, dar mă gândeam la modul ipotetic.

– Păi, sigur. Orice e posibil. S-ar fi putut să fie topit chiar atunci, când alde Birch lucrau la ele.

– Unde aveau ei atelierul?

– Turnătoria era în oraş. Dar dacă te uiţi printre copaci, ai să vezi nişte şoproane vechi, chiar la marginea proprietăţii. Au instalat un mic cuptor de calcinare chiar acolo şi-şi făceau tot ce le trebuia.

– Pentru păstrarea secretului?

Acum Chris părea uimit.

– Eu aş zice că din comoditate. Şopron suficient de mare pentru tăiat şi sudat fierul. Iar doamna P. putea controla ce progrese se făceau.

Totul părea foarte logic. Probabilitatea de a scrie un articol părea să se reducă cu fiecare minut ce trecea.

– Atunci ce-i cu toate interdicţiile alea, Chris? Să nu i se permită nimănui să rămână aici peste noapte?

– Să mor dacă ştiu, Nev. Totuşi, este una dintre reguli. Uşile se închid la cinci sau şase în mai toate zilele. Aşa a vrut ea.

– Dar de ce?

– Chiar, de ce? zise Chris. Era o bătrână ciudată. A devenit şi mai ciudată după ce-a murit Andrew.

Apoi oftă şi se bătu pe pulpă, de parcă s-ar fi decis să schimbe subiectul.

– Dar ne-a lăsat Auderlene. Hai să-ţi arăt şi restul.

Chris Goodlan era răbdător şi foarte cooperant. Aşteptă până am căutat eu prin dulapuri şi vitrine, am mutat mici piese de mobilier, chiar am luat piese de pe rafturi, ca să mă uit dacă nu era ceva ascuns în spatele lor. Mă asigură de vreo cinci sau şase ori că nu avea nimic mai bun de făcut, că se subînţelegea că trebuia să fie cu ochii pe toate.

– Dar nu-i nimic personal, nu te supăra, continua să tot spună.

Asta era una dintre reguli.

Într-adevăr, erau vitrinele şi panopliile de care pomenise Gilly, lucruri care, în mod clar, serviseră drept un soi de cabinet de curiozităţi unde şi-ar fi găsit locul şi un obiect atât de neobişnuit ca un meteorit. Dar nu era nimic care să fi semănat, măcar de departe, cu ceva ce-ar fi putut fi Pratican Star.

Ca măsură de siguranţă, am cercetat tot ce-ar fi putut fi fabricat din fierul unui meteorit: statuile de metal şi figurinele,

suporturile pentru lămpi, cataramele decorative, fleuronii[1] şi încuietorile. Se dovediră cu toate ar fi din bronz, alamă, sau aliaj din cositor, din câte puteam să-mi dau seama, multe cu marcajele evidente ale meşterilor, ştanţate pe ele.

Însă asta ne-a dat prilejul de a discuta o mulţime, mai ales despre felul în care astfel de articole ţineau de istoria locului. De fapt, lucrurile au devenit atât de fireşti între noi, încât, la o ceaşcă de nes, adusă de Chris din bucătărie, am putut aduce în discuţie rolul lui Gilly Nescombe în toată tărăşenia.

– Chris, care-i chestia cu Gilly într-un loc ca ăsta? Nu pare să fie o amatoare de istorie. Nu-i nici vreo rudă.

– Este doar cineva care apreciază ceea ce avem, spuse el, cu destulă convingere, din câte se vedea. Dar să ai grijă cu ea, Nev. A trecut prin clipe grele, a avut un avort spontan şi apoi un divorţ, acum patru ani. Şi altele.

– Altele? nu m-am putut abţine.

Chris mai trase puţin hăţurile. Spusese prea multe.

– O să-ţi povestească ea dacă vrea despre asta. Eu o spun doar aşa, prieteneşte, înţelegi tu, dar ia-o uşor.

Până la urmă, am rămas la Sallen. Gilly m-a instalat într-o cameră mare şi aerisită, în aripa dinspre nord a casei, şi i-am întâlnit şi pe ceilalţi doi clienţi, obişnuiţii casei, Lorna Gillard şi Jim Camberson, la cina cu friptură de pui, pe la şapte seara.

Dacă poanta ei cu „numărul patru", de dimineaţă, fusese vreo aluzie, acum nu mai era nicio urmă de asta. Probabil că aşa şi trebuia; nu-mi mai aminteam când mă mai ambalasem aşa ul-

[1] Ornament sculptat, în formă de floare sau de frunză stilizată, folosit mai ales în arhitectura gotică (n. tr.).

tima oară. Dar în lumina sfaturilor lui Chris Goodlan, mi-am manifestat interesul, rămânând însă discret şi manierat.

Totuşi, posibilitatea de a o îndepărta pe Gilly deveni, curând, mai mult decât reală. Hotărâsem că trebuia să mai merg o dată la Auderlene, că trebuia să intru acolo singur şi – bineînţeles – după lăsarea întunericului. Nu era însă vorba de atracţia exercitată de vechiul conac, prin fereastra deschisă a camerei mele în timp ce despachetam, nimic atât de simplu sau melodramatic. Cu toate că-mi doream mult să mă uit peste tot fără a fi supravegheat, era, mai degrabă, vorba de a simţi locul în *toate* fazele sale, surprinzând ceva din atmosfera lui reală, chiar şi viziunile unor demersuri viitoare pe care le-aş putea încerca. Vacanţa mea era aproape pe terminate şi venisem până aici. Aveam o aventură. Ar fi fost o greşeală, cu siguranţă, o încălcare a încrederii, dar ce rău aş fi putut face? Am să fac pe prostul, am s-o fac pe fraierul zelos care nu şi-a închipuit nicio clipă că ar fi cine ştie ce treabă.

Cina a fost urmată de două ore de joc de cărţi şi câteva runde de *Pictionary*[1], care se dovediră mai distractive decât aş fi crezut.

La ora zece seara, m-am scuzat şi am efectuat o retragere strategică, străduindu-mă pe cât posibil să urmez sfatul lui Chris Goodlan. În camera mea, m-am întins în pat complet îmbrăcat şi-am aşteptat să se liniştească lucrurile prin casă.

Acum Auderlene părea că mă cheamă peste câmpurile de iarbă uscată şi eucalipţi, nu mai departe de zece minute de drum, în miresmele serii de primăvară. *Trebuia* să văd locul noaptea. Începeam să simt asta ca pe o dorinţă nestăpânită.

După vreo oră şi ceva de ascultat uşile închizându-se şi cum se aşterne liniştea în casă, momentul părea potrivit. Era ora unsprezece şi douăzeci. Dacă mă surprindea Gilly ieşind, aveam

---

[1] Concurs televizat în SUA, între anii 1997 – 1998 (n. tr.).

să-i spun că voiam să iau o gură de aer proaspăt şi că prin minte îmi duduiau idei şi tot felul de posibilităţi şi că trebuia să mă relaxez puţin.

Din câte-mi dădeam seama, nu mă observase nimeni. Zgomotul slab al unui televizor se auzea dintr-una din camerele ocupate de turişti, în rest nu se mai clintea nimic. Cheile marcate cu i AUDERLENE 2 erau agăţate într-un cârlig de lângă uşa din spate. În câteva minute, erau la mine în buzunar, luasem lanterna din maşină şi străbăteam proprietatea lui Gilly spre limita de sud a Auderlene.

Mai mult ca oricând, eram profund conştient că-mi dezamăgisem noii prieteni într-un mod fundamental. Cu fiecare pas făcut, încercam să-mi găsesc justificări faţă de mine însumi, repetând scuzele pe care le-aş fi prezentat dacă Gilly m-ar fi *auzit* plecând şi mi-ar fi cerut socoteală mai târziu. Cum ar fi povestea că remarcasem ceva la vechiul conac ceva mai devreme, în timpul zilei, şi că nu-l întrebasem pe Chris nimic şi asta mă preocupa, nu-mi dădea pace. Sau că nu crezusem că interdicţia de acces era ceva ce trebuia luat în serios, sub nicio formă; n-am vrut să fac niciun rău. Sau, poate, să le spun ce-a fost, că asta devenise ceva în sine, de o importanţă vitală într-un stil bizar. Trebuia să văd proprietatea Pratican singur şi în timpul interdicţiei de intrare. Tocmai o făceam.

Nicio scuză nu părea să fie suficientă pentru asta, însă faptul că eu continuam să încerc să le încropesc spunea totul despre felul în care mă simţeam fiind în Summerton. La Sallen.

Însă, curând am ajuns pe treptele din faţa vechiului conac şi s-au ivit alte lucruri la care să mă gândesc. Nu existau niciun fel de sisteme de alarmă, din câte văzusem eu, niciun fel de tablou de securitate sau semne de avertizare. Auderlene nu era încă pregătită în acest fel. La uşile de acces şi la ferestrele de

la parter erau doar niște dispozitive de închidere, iar la poarta dinspre drum, un lacăt.

În asemenea circumstanțe, aș fi folosit, mai degrabă, ușa din spate, însă, cu toate că cea din față dădea, la capătul drumeagului, spre autostradă, acesta era singurul mod pe care-l știam de a mă apropia.

Erau șase chei în inelul AUDERLENE 2 și am început să le încerc. Cea de-a patra se răsuci ușor în zăvor; ușa principală se deschise fără niciun scârțâit.

În casă era liniște, cu excepția ticăitului orologiului vechi din hol. Am trecut de camerele mari, din față, recunoscător că draperiile nu fuseseră trase și că lumina lunii reușea să pătrundă suficient cât să dezvăluie cadrele ușilor și accesoriile din hol. Eram sigur, mai mult ca oricând, că nicio alarmă silențioasă nu-și făcuse simțită activitatea pe vreun monitor îndepărtat al vreunei companii de securitate. Poate peste cinci ani, dar nu acum.

Curând, am ajuns în sala de bal, ușurat să descopăr că draperiile nu fuseseră trase nici aici. Mai târziu, în decursul anului, probabil că le trăgeau, pentru a proteja mobilierul de soarele dogoritor al verii.

Orientându-mă, m-am dus până la șezlongul din fața covorului și m-am așezat, gândindu-mă cum ar fi cel mai bine să procedez. Aprinderea luminilor din casă ieșea din discuție, iar folosirea lanternei pentru explorarea încăperilor de la etaj i-ar face pe automobiliștii în trecere să creadă că înăuntru au pătruns hoții.

Ceea ce însemna că nu *puteam* face altceva decât să mă las pătruns de atmosfera locului. La Sallen, acesta păruse un motiv suficient de solid, dar acum mă întrebam de ce riscasem atât de mult insistând asupra unei vizite nocturne. Nici nu-mi venea să cred că mi se păruse atât de important. Dar, iată-mă, și nu

era nevoie să mă grăbesc. Aveam destul timp să încep să simt locul fără ochi iscoditori.

Cel puţin, nu cu ochi omeneşti. Armurile erau chiar acolo, forme mai întunecate în obscuritate, atâtea filoane de cărbune de pivniţă la miez de noapte, flancând întunecimea din cadrul uşii principale.

M-am lăsat pe spetează şi-am tras cu urechea. Orologiul ticăia pe hol. Zgomotul greierilor venea dinspre iarba uscată din grădinile modeste de dincolo de ferestrele încuiate, în rest, nimic altceva. Niciun fel de circulaţie pe drumul dinspre oraş, nimic ce-aş fi putut auzi. Niciunul dintre zgomotele de fond ale unui mare oraş, cu care mă obişnuisem atât de mult.

Sentimentul că eram privit de armuri era inevitabil, în aceste circumstanţe, dar, destul de ciudat, liniştea mă apăsa cel mai tare. Era *prea* multă linişte. Ceea ce, mi-am spus eu, zâmbind strâmb, era cu exactitate una dintre tuşele de atmosferă şi culoare locală pe care le căutam. Dar, după ce am examinat totul, Auderlene rămânea doar o casă mare şi pustie, ca un teatru abandonat sau un gimnaziu, după lăsarea întunericului, la fel ca oricare alt loc vast şi deschis.

Curând, liniştea şi-a cerut birul. În afară de orologiu, posibilul picurat al unui robinet, departe, în bucătărie, toate sunetele veneau de afară, din lumea de dincolo de pereţi, şi mă ademeniră. Nu voiam decât să stau aici, o vreme, să ascult şi să examinez toate opţiunile, şi apoi să mă întorc. Însă fără să vreau, fără măcar să-mi dau seama ce se întâmpla, am aţipit. Eram după un drum lung cu maşina şi o zi plină şi afluxul de adrenalină din timpul evadării mele de la Sallen. Am alunecat într-o reverie care s-a transformat, repede, în altceva.

Până când m-a trezit ceva. Am activat afişajul ceasului meu şi-am constatat că era ora 2.23 dimineaţa. Trecuse o groază de vreme.

Atunci mi-au venit niște gânduri nebunești. Și dacă Gilly se hotărâse să mă testeze? Ce s-ar întâmpla dacă trecuse pe la mine, constatase că nu eram în cameră, dându-și seama unde mă dusesem? Gânduri smintite.

Bineînțeles, nu puteam fi sigur că auzisem ceva, dar înfruntam acum șocul de a crede asta. Adevărat sau imaginar, ceva mă trezise. Am rămas pe cât de neclintit puteam, ascultând. Nu era nimic, doar ceasul care ticăia și o pasăre nocturnă și gălăgia insectelor, dincolo de ferestre. Doar convingerea că fusese ceva care mișcase în casa tăcută și acum se dăduse la fund iar.

Dar ce? Ce?

Și-atunci a început: prima dată, senzația de sunet, mai mult simțit decât auzit, ca un țiuit în urechi, de nivel jos, ceva care te face să dai din cap, încercând să scapi de el. Dar, în câteva secunde, minute – cât o fi durat – traversă limita dintre ireal și extrem de real, devenind un vaiet înăbușit în beznă, adunându-se într-un geamăt clar și ciudat.

Răsuna una dintre armuri.

Eram absolut sigur de asta. Armura patru sau cinci, nu aveam cum să știu sigur, dar sunetul provenea de la una dintre firidele din dreapta. Mi-am coborât picioarele de pe șezlong, așezându-le încet, ferm și pe tăcute, pe podea. Vaietul continuă, crescu în intensitate, și, în mod ciudat, era mai ușor de suportat decât situația „parc-am auzit ceva, sau mi s-a părut doar?“, atât de nesigură.

Am rânjit în beznă. Bineînțeles, Gilly era pe undeva, jucându-mi un renghi, stârnind groaza în fraier, dându-mi ce meritam pentru că-i înșelasem încrederea. Așteptase, apoi se luase după mine.

Dar atunci, o armură din partea stângă a aranjamentului începu și ea să facă la fel, scoțând un sunet distinct, pe un ton armonic imposibil pentru un om, pentru o singură voce. Și acesta se amplifica în beznă, limpede și distinct.

Avea prieteni care o ajutau. Asta era. Ceilalţi custozi ai muzeului. Bătrânul Chris Goodlan, om de bază, sau Lorna şi Jim Camberson. Sau poate că erau nişte difuzoare ascunse. Au mai făcut asta şi înainte. Era strategia lor obişnuită pentru cei care încălcau interdicţia de intrare.

Aburindu-mi mintea, Gilly. În mai multe feluri.

Am zâmbit şi m-am ridicat. Folosindu-mă de noile zgomote pentru a mă orienta spre armura unu, am aprins lanterna. Las' să vadă localnicii licărind lumina lanternei. Oricum, cine-ar mai ieşi din casă la ora asta? Şi alte raţionamente mă susţineau: eram afară, la o plimbare, când am auzit un zgomot în vechiul conac. Chris n-o fi închis cum trebuie uşa din faţă. Tocmai am intrat...

Conul slab de lumină surprinse armura în licărirea sa. Casca de fier luci şi ea, deschizătura pentru ochi părând fioroasă în lumina slabă. Era aşa de lesne să-ţi imaginezi sclipirea ochilor în fanta îngustă, mult prea uşor de imaginat un biet suflet închis înăuntru, plângând în noapte. Unul din cele cinci.

Am traversat sala de bal fără să fac vreun zgomot pe cât posibil, menţinând raza lanternei pe deschizătura pentru ochi din coiful îngust, de forma unei găleţi.

Bocetul continuă să crească. Se părea că acum răsunau trei, posibil chiar patru dintre armuri, dar cum aş fi putut şti sigur? Tonurile erau prea difuze, sursa reală fiind prea dificil de găsit într-un spaţiu atât de vast. Am tot dat din cap, ca să mă asigur că auzeam asta. Sau eram eu? Puteam fi eu sursa?

Când prima armură ajunse în raza mea de acţiune, am întins o mână, punându-mi degetele pe platoşa neagră, de metal.

Vibra. Asta era! Vechea fierătanie intrase în rezonanţă, un bâzâit profund. M-am simţit atât de uşurat. Deci, nu eram *eu*. Nu era ceva din mintea mea. Ceva *în* lume, *din* lume. Am alungat teama, panica, aşteptând chiar acolo. Existau răspunsuri. Aşa trebuia să fie. Nu-mi trebuia decât lumina zilei, să verific

cablurile audio şi difuzoarele ascunse. Dacă nu aprindeam luminile din casă, n-aveam cum să verific asta acum.

Pleacă sau rămâi: acestea erau singurele opţiuni.

M-am urnit de-a lungul şirului, îndreptând raza lanternei pe deschizătura pentru ochi a celei de-a doua armuri, când am ajuns în dreptul ei, apoi am făcut la fel cu cea de-a treia, atingând, în trecere, fiecare formă de fier şi simţind în metal aceeaşi vibraţie profundă.

Până acum era bine.

Se vedea spaţiul deschis al cadrului uşii principale – o gură neagră, căscându-se brusc pe fondul negru – şi ajunsesem la armura a patra, întinzând mâna ca să-i ating platoşa. Vibraţia era prezentă şi acolo, adâncă şi constantă, rezonând atât de puternic încât mi-am retras imediat mâna.

Continuă să mergi! Continuă să mergi! Mai ai una singură!

Firida goală era atât de bine-venită cu tăcerea ei, însă n-am mai zăbovit. Nu puteam. Aproape că terminasem. M-am dus la armura a cincea, mi-am pus degetele pe pieptarul de fier. Şi iarăşi, am găsit acolo cântecul nocturn, adăugând şi muchia dură întregului.

Toate cinci răsunau.

O făcusem, m-am străduit să termin, dar mai ales pentru că mi-o închipuisem, tot timpul, pe Gilly ascunsă prin apropiere, manipulând întreaga scenă. Asta m-a împiedicat să n-o zbughesc din casă, alergând înapoi spre Sallen, înapoi în oraş, înapoi la Sydney. Simţisem renghiul, absurdul întregii poveşti şi asta ţinuse panica la distanţă, aducându-mi o fascinaţie prudentă în locul fricii, o hotărâre de a înţelege ce se întâmpla şi cum reuşeau s-o facă.

Reuşisem, reuşeam.

Cu condiţia să nu zăbovesc prea mult, uitându-mă în deschizăturile pentru ochi, nu-mi mai imaginam albul ochilor

închişi în spatele fantelor şi perforaţiilor întunecate, urmărindu-mi fiecare mişcare.

Erau Gilly şi cu ceilalţi. Asta trebuia să fie.

Iar eu trebuia să rămân raţional şi în deplin control.

M-am obligat s-o iau înapoi, de-a lungul şirului de armuri, dar de data asta într-un tur „ştiinţă-şi-logică" – aşa mă gândeam eu – o tentativă de a afla cum erau obţinute aceste efecte.

Ajunsesem în dreptul firidei goale, când vaietul a încetat.

Chiar aşa. Armurile au tăcut.

Ce lucru simplu, dar câte fuseseră necesare. *Ştiam* mai mult ca oricând că erau ochi care se holbau, priveau în tăcere.

În lume, *din* lume.

Iar asta era mai mult decât puteam eu suporta. Am luat-o la fugă prin sala de bal, am gonit prin holul întunecat, spre uşa din faţă şi afară, în noapte, imaginându-mi acei ochi fioroşi, neclintiţi, aţintiţi asupra mea tot timpul drumului înapoi spre Sallen.

Gilly se părea că nu observase absenţa mea. Nu comentă nimic de asta la micul dejun din dimineaţa următoare, iar eu n-am detectat semne că relaţiile dintre noi s-ar fi schimbat.

Avea un alt schimb la ora zece la Arms, mi-a spus ea, dar preciză că Chris ar fi încântat să mă conducă iar prin Auderlene, dacă credeam că asta m-ar ajuta. I-am mulţumit şi aproape că i-am pomenit de „distracţia" de la miezul nopţii printr-o observaţie pişicheră: „Cred că trebuie să dau prima rundă echipei din Summerton." Însă m-am decis să n-o fac. Şi dacă mă înşelam?

După ce-am pălăvrăgit o vreme prin bucătărie, mi-a oferit un tur prin Sallen, la lumina zilei. Se termină cu noi aşezaţi în salon, rareori folosit în aceste zile, după cum îmi explică ea, devenit un spaţiu vast, însorit şi formal, din zilele în care a-ţi conduce vecinii în saloane şi servirea cu ceai Devonshire

rivaliza cu aducerea lor direct în bucătărie, pentru o ceaşcă fără prea multe fasoane.

Stăteam pe o canapea, lângă fereastra mare din faţă, cu Gilly în apropiere, într-un fotoliu de lângă vitrina cu suvenirele familiei Nescombe: farfurii cu monede antice, medalii militare, o colecţie de sticluţe vechi, de parfum, trupul descăpăţânat al unei păpuşi din porţelan.

– A fost dintotdeauna în mijlocul familiei, spuse Gilly, arătând spre vitrină. Ce ciudat, cum păstrăm lucrurile pentru că le-am ţinut atât timp. Cum adevăratele motive s-au pierdut.

Asta mi-a dat un indiciu.

– Gilly, ce s-a întâmplat cu fiul doamnei Pratican, în 1912? Ştii tu, chestia aia de la stăvilar.

Ochii lui Gilly scăpărară cu un amestec ciudat de emoţii. Surpriză? Furie? Uşurare? Indiferent care era valul de sentimente, şi-l controlă imediat.

– Nimeni nu ştie sigur. Andrew era la stăvilar împreună cu nişte copii de prin oraş. Se prosteau pe-acolo, ştii, aşa cum fac copiii, aruncând cu pietre, împingându-se şi înghiontindu-se. Andrew ieşise cu vechiul schif aflat acolo. Cineva a aruncat cu o piatră şi l-a lovit în cap. A căzut peste bord. I-au găsit trupul în ziua următoare.

– Şi să nu-mi spui că erau cinci copii cu Andrew în ziua aceea.

Străfulgerarea emoţională se arătă din nou, dezvăluindu-se mai mult prin îngustarea ochilor ei. Îşi mută imediat privirea spre cea mai apropiată fereastră deschisă.

– Patru sau cinci. Cam aşa ceva.

– Sau şase.

Îmi întoarse imediat privirea.

– Ce tot spui acolo, Nev?

– La Auderlene sunt şase firide, Gilly.

– Vorbeşti serios sugerând că...

– Eu doar întreb cât se poate de serios. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi cinci sau şase copii?

Încercă să se eschiveze.

– De unde naiba să ştiu eu? Au crescut. S-au mutat. Au murit. Ar putea fi oriunde. Crezi că ţi-au luat ei meteoritul, nu-i aşa?

Şi mai multe abateri de la direcţie, însă asta nu mă opri.

– Nici vorbă. Dar i-ai fi dat tu de urmă, mai mult ca sigur. Cunoşti familiile din zonă. Ai avut acces la arhivele districtuale, ai fi găsit numele, i-ai fi depistat.

– Nev, ce-i cu chestia asta? Ce-i cu manifestările astea de detectiv, aşa, dintr-odată?

N-am avut nicio ezitare.

– Am auzit armurile, Gilly. M-am dus la Auderlene azi-noapte şi le-am auzit.

Gilly se prefăcu destul de bine că era scandalizată. Se ridică în picioare, chiar îşi puse şi mâinile în şolduri.

– Iar asta-i mulţumirea pentru că am încercat să te ajut. Ascultă, Nev...

– Ştiai că am s-o fac, Gilly. Voiai s-o fac. Ai lăsat cheile la vedere.

– Ce-am făcut?

– Ştii că armurile încep să facă gălăgie noaptea.

– O mulţime de oameni de pe-aici ştiu asta.

– Nu, nu ştiu. Astfel de lucruri s-ar duce mai departe, mai ales dacă s-ar putea câştiga uşor un ban. Ar fi tururi pe tema fantomelor, vânători de suvenire, toată gaşca. S-ar putea să greşesc, dar cred că tu şi Chris şi Harry Barrowman şi restul ţineţi asta pe cât puteţi sub obroc.

– De parcă am putea.

– De parcă n-aţi făcut-o. Întrebarea este de ce. Ştiai că voiam să merg acolo singur, că probabil aş vrea să văd locul noaptea. Nu mi-ai spus de armuri, însă voiai să aflu ce-i cu

ele. De asta m-ai ales, aluziile de ieri, de la Arms. Voiai să vin aici, la Sallen.

– Ce mai tâmpenii! Cine dracu crezi că...

– Gilly, e-n ordine! Sunt de acord că aici sunt anumite reguli. Promisiuni de ţinut; lucruri despre care nu poţi vorbi. Dar din moment ce tot dăm cărţile pe faţă, lasă-mă să te întreb dacă a fost, cu adevărat, vreun meteorit.

Gilly părea prinsă între uşurarea autentică şi necesitatea de a se menţine indignată corespunzător.

– Bineînţeles că a fost. Sunt scrisori care-l menţionează. A căzut pe 24 ianuarie 1904. Doamna P. l-a pus pe Myron Birch să sape după el şi să-l aducă la conac cu căruţa lui. Ziarul local a scris despre asta; poţi verifica ediţia din săptămâna de după, dacă vrei. Probabil, ziarul a fost păstrat, iniţial, la conac.

– Însă nu-i expus. Oamenii nu menţionează că l-ar fi văzut în urma vizitei acolo.

Părea încă furioasă

– N-a dispărut, dacă asta vrei să spui. Oamenii încă vorbesc despre el. Dar e doar ceva local. Nimic important. Pe cer, aici, sunt atât de multe evenimente legate de meteoriţi. Tektitele. Austroliţii. Vezi lucrurile altfel când trăieşti aici.

– Dar n-a mai fost văzut niciodată după 1912? După cele întâmplate cu Andrew?

Se aşeză la loc în fotoliu, dar nu se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi fost pregătită să sară în orice clipă.

– Ce urmăreşti, Nev? Uite, te-am cam aburit ieri pe tema asta...

– Dar nu-mi spui şi de ce.

– N-aş putea spune de ce. Ai fost aici. Ai auzit de Pratican Star. Ai uşurat lucrurile.

Deci se cam dusese „numărul patru", dar n-am mai spus-o. Gilly se încruntă, în mod clar deranjată de ceva.

– Deci, *nu-mi poţi* spune de ce. Ascultă, Gilly...

Însă mi-a tăiat macaroana, ca şi cum tocmai îi venise o idee.

– Nev, tu chiar crezi că meteoritul ar putea fi în armurile acelea? Topit şi amestecat? L-ai întrebat pe Chris de asta.

Dar ce mai conta? aş fi vrut să întreb, însă m-am lăsat abătut de la direcţie, trebuind să-i cânt lui Gilly în strună, ca să nu-mi trântească uşa-n nas şi să mă dea afară. Voia să-mi spună astfel unele lucruri pe care nu le putea aborda direct, indiferent care erau motivele.

– Dacă alde Birch au lucrat doar cu materialul existent, doar metalul tăiat şi îndoit pe care-l aveau la îndemână, poate că nu. Dar dacă au topit minereul de fier chiar ei, la turnătoria lor din oraş, atunci da. Ar fi vorba despre mult mai mult de lucru, o treabă la o scară total diferită, iar concentraţia ar fi foarte redusă, ţinând cont de mărimea Stelei.

– Ca şi fenomenul de „memorie a apei“ din homeopatie.

– Cred că da.

Asta era şansa mea.

– Şi corectează-mă dacă greşesc, Gilly, dar presupun că eşti descendenta unuia dintre cei şase băieţi responsabili de moartea lui Andrew Pratican.

Gilly se uită din nou afară, pe geam, înainte de a reveni cu privirea asupra mea.

– Tot vorbeşti de şase.

– Sunt şase firide. Doamna Pratican a pus să se facă armurile cu un anumit motiv. Da, cred că pe undeva există şi o a şasea.

– Dar unde? zise Gilly, părând încurajată de propria mea certitudine.

Nu, nu încurajată. Încurajatoare! Şi ea ştia unde se află. N-am îndrăznit să spun asta, nici să întreb. Nu încă.

– Hai să mă ajuţi s-o găsesc. Ia-ţi liber.

– Nu pot, Nev. Nu pot pune piciorul pe domeniu. De ce crezi că nu te-am condus chiar eu să faci turul?

– Spune-mi.

– Mă va răni... ceva.

Nu știam cum să iau asta. Ad litteram? Metaforic?

– Ceva?

– Crede-mă. Uite, trebuie să mă întorc la lucru. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

– Gilly, trebuie să aflu. Suntem foarte aproape de ceva aici. De ce nu poți să intri la Auderlene?

– Nu-i vorba doar de casă. Am spus că nu pot să pun piciorul *pe proprietate!*

– Bine. Nu poți călca pe-acolo. Ceva îți face rău. Spune-mi și restul. Te rog.

Gilly nu scoase niciun cuvânt. Doar mă apucă de mână, mă ridică de pe sofa, apoi mă conduse afară din salon și de-a lungul holului, până în camera ei. Gândurile mele s-au împrăștiat într-o clipă în toate părțile. Era atât de ușor să interpretezi greșit semnalele, și să iei asta drept vreo reluare, la moment, a flirtului nostru modest de la Summerton Arms. Cu atât mai mult, după ce închise ușa după noi, pentru că peste câteva clipe își descheia bluza, dând-o jos, întorcându-se și deschizându-și și dând jos fermoarul fustei, lăsând-o să cadă, și astfel ajunse să stea înaintea mea numai în sutien și chiloți. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât aproape că mi-a scăpat ceva stupid înainte să-mi dau seama de adevăratul motiv.

Corpul lui Gilly era plin de cicatrice. Vindecate, miriade de răni mici, ca împunsăturile și tăieturile de pe piept, abdomen și vintre, și pe spatele ei, când se răsuci ca să-mi arate. Nimic deasupra liniei gâtului, sau care să se întindă pe brațe sau pe picioare. O mutilare selectivă, ca un stigmat, dar toate vindecate, se întindeau pe corp ca zeci de fire de mătase.

– Gilly, cum Dumnezeu...

– Nu întreba. Te rog. E suficient să-ţi spun că n-am făcut-o eu, OK? Că niciun soţ sau prieten, ori vecin dement n-a făcut-o. Niciun drumeţ aflat în trecere.

Nu te condamn dacă acum dai înapoi, Nev. Dar asta n-a mai spus-o, nu mai trebuia s-o spună, deoarece ochii ei o făcuseră, rapid şi elocvent. Cuvintele erau acolo în felul în care s-a întins după bluză şi fustă.

– Gilly...

Am făcut un pas în faţă şi-am îmbrăţişat-o.

Se agăţă de mine. Era acel gen de gesturi simple, disperat de omeneşti, pe care le trăim poate de două, trei ori în viaţă, dacă suntem cu adevărat norocoşi, unul necesar să fie cunoscut – ca şi cel ce dăruieşte *şi* primeşte – pentru a ne încheia pe deplin ecuaţia noastră de umanism. Fără el, rămânem nişte creaturi cărora mereu le lipseşte ceva.

Scâncetele ei durară câteva clipe. Gilly avea obiceiul de a fi puternică în lume, şi-şi reveni rapid, cu toate că nu se desprinse din îmbrăţişare.

– Dacă spun prea multe, încep iarăşi, murmură ea pe umărul meu, îngropându-şi cuvintele în cămaşa mea.

Auderlene se afla la numai zece minute distanţă, ascultând, privind.

– Este un loc bântuit, am zis, pentru că *puteam.*

– Am spus prea mult, Nev.

– Trebuie să mă întorc, Gilly, am rostit, trebuie să mă întorc la noapte.

Răspunsul ei m-a îngheţat prin simplitatea lui:

– Da.

Era ciudat să-mi petrec ziua la Auderlene, ştiind că voi fi acolo iar, în acea seară, atât de ciudat să văd armurile arătând

atât de artizanale şi obişnuite, lipsite de orice urmă din puterea lor din timpul nopţii. De data asta, am luat un scaun de la bucătărie, aşa cum sugerase şi Chris, şi m-am suit pe el ca să verific toate armurile. Nu erau niciun fel de difuzoare, nici fire ascunse, doar dacă nu cumva fuseseră trase prin tălpile încălţărilor de fier, o posibilitate complicată şi improbabilă fără tururi speciale pentru amatorii de fantome, care să justifice efortul şi cheltuielile.

Acum totul era altfel, deşi Chris şi cu mine ne purtam ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Nu eram sigur cât de multe ştia, dacă Gilly îi povestise de vizita mea din noaptea precedentă, aşa că n-am spus nici eu nimic de ea.

Pe parcursul dimineţii, am căutat în pivniţa de vinuri şi prin alte clădiri anexă după vreo urmă de Pratican Star, iar el fu la fel de răbdător şi îndatoritor ca întotdeauna. La amiază, am urcat în pod şi-am petrecut două ore mutând cutii încoace şi-ncolo, căutând cu minuţiozitate prin conţinutul fiecăreia. N-am găsit nimic care să semene măcar cu un meteorit.

Am terminat cam pe la patru şi-am coborât din pod anchilozaţi, plini de praf şi obosiţi în urma eforturilor noastre. După ce Chris dădu cailor să mănânce, am petrecut ultima oră până la închidere, stând pe treptele din faţa vechiului conac, bând o sticlă de vin roşu, respectabil, din pivniţa Auderlene. N-am prea vorbit noi cine ştie cât, doar am privit maşinile care treceau ocazional pe autostradă şi cum se ducea lumina spre apus, făcând loc vastei tăceri instalate după ea, cum se aprindeau luminile la Sallen, peste drum. Articolul pentru *Cosmos* părea acum un vis uitat, parte dintr-o altă realitate, o altă ordine în lume. Acum mă puteam gândi numai la cicatricele mătăsoase de pe pielea lui Gilly şi cum se agăţase de mine şi cum, cu toate că încăperile din urma noastră se cufundau în întuneric, armurile de fier din sala de bal erau, deja, ticsite de noapte.

M-am bucurat când Chris se uită la ceas, puse dopul înapoi în sticlă şi se ridică.

– Hai să mergem, Nev. E vremea să închidem.

În timp ce ne îndreptam spre poarta din faţă, o nouă pereche de faruri apăru pe autostradă şi Land Roverul lui Gilly coti spre Sallen.

De data asta mă privi plecând. La unsprezece şi jumătate seara, odată ce Lorna Gillard şi Jim Camberson se cuibăriseră la adăpostul camerelor lor, Gilly se sprijini de stâlpul nordic al verandei şi mă urmări cum mă îndrept spre Auderlene.

Primisem un sărut pe gură de la ea – din plin, tare şi scurt, tot aşa de uscat şi afumat precum fusese întreaga seară –, dar fără alte cuvinte. Ce-ar fi putut spune? Ai grijă? Nu-l lăsa pe baubau să pună gheara pe tine? Adesea, în groază exista destul caraghioslâc, dacă stăteai să-l cauţi. Aşa mergeau lucrurile.

Ceea ce-a urmat a fost, în mare parte, o repetare a celor întâmplate în noaptea precedentă, însă fără autoacuzări şi vinovăţii. De data asta, aveam permisiunea custodelui – a tuturor custozilor, când m-am gândit la asta, în funcţie de cât de mult părea că sunt de acord.

De data asta, aveam cu mine şi una dintre puternicele lanterne din casă, dată de Gilly, pentru a-mi lumina calea. La cincisprezece minute după ce o lăsasem pe verandă, păşeam pe uşa din faţă de la Auderlene şi-i plimbam lumina prin holul de la intrare. Alunga bezna mult mai bine decât o făcuse a mea.

Când am intrat în sala de bal şi mi-am ocupat poziţia în şezlong, puternica rază de lumină sublinia calitatea artizanală a armurilor, banalitatea lor îngrozitoare. Doar deschizăturile pentru ochi – cinci muchii subţiri ca lama, de noapte adâncă – le mai menţineau puterea. A fost o uşurare când am stins lanterna şi-am redat totul unei bezne egale.

Prea egală. Prea completă. Draperiile fuseseră trase.

Numai Chris putuse s-o facă. Trebuie că aşa a fost. Era în acea perioadă a anului. Dar asta mai însemna că armurile nu mai erau puncte mai adânci de beznă în întuneric. Ferestrele încă mai aveau contururi fantomatice, însă contururile de fier erau invizibile pentru mine.

Ceea ce înrăutăţea lucrurile. Totul devenise ca un joc de copii, când te strecurai prin spatele cuiva atunci când nu se uita. Aveam senzaţia neplăcută că armurile se deplasau spre mine, prin întuneric, că vor apărea, brusc, acolo, încremenite, însă tot mai aproape, în momentul în care aş aprinde lanterna. Apoi, vor veni iar pe picioarele lor ţepene, ca nişte burlane, cu mâini de fier întinzându-se...

Mi-am reprimat panica, uimit că lucrurile se întâmplau în acest fel. Prima dată, imboldul de a vizita locul după lăsarea nopţii, iar acum această desfăşurare sinistră. Totuşi, în pofida dificultăţilor, am izbutit să las lucrurile aşa cum erau. Draperiile puteau fi date deoparte destul de uşor, iar lanterna lui Gilly era la-ndemână.

M-am forţat să mă întind pe şezlong şi să ascult casa. De data asta, eu *voiam* să moţăi, însă era imposibil. Ticăitul orologiului venea din holul din spatele meu, ţârâitul greierilor şi sunetele păsărilor de noapte încă pătrundeau înăuntru, dar totul părea mai tăcut acum. Senzaţia că mă împotmolisem, că nu mai aveam nicio legătură cu nimic, era mai puternică decât oricând.

Am continuat să trec în revistă evenimentele zilei, gândindu-mă la acel sărut unic, grăbit, la cicatricele lui Gilly şi la ceea ce le-ar fi putut provoca, la cea de-a şasea armură, ascunsă vederii, una care nu putea fi pomenită pentru că ar auzi şi-ar răspunde. De care nu se putea vorbi, nu se putea *gândi* despre ea. Unde se termina totul?

Ţinând cont de aventura mea de dinainte, am încercat să nu mă gândesc nici la armurile de aici. Când începeau să răsune – *dacă* o vor face – am să repet „inspecţia" mea de noaptea trecută, însă cu o diferenţă semnificativă. De data asta n-am să mai trec, pur şi simplu, pe lângă firida goală. De astă dată, am să mă aplec şi-am să ascult. Un lucru atât de evident, dar n-o făcusem. Îi voi oferi armurii lipsă şansa ei.

Aşteptarea deveni un fel special de infern. Imaginaţia continua să-mi joace feste. Nu doar prin armurile care se opinteau să meargă înainte prin beznă, scârţâind şi oftând, nu numai prin zgomotele casei – uşi deschise, lucruri în mişcare –, dar şi prin îndoielile mele. Ce şanse erau ca Gilly şi ceilalţi să mă tragă pe sfoară, *oferindu-mă* acelui lucru aflat în inima proprietăţii lui Nettie Pratican? Era o sminteală, însă, deodată, atât de reală.

Poate că acea a şasea armură era ieşită pe undeva, urnindu-se prin întuneric. Poate că se *îndrepta* chiar în direcţia mea. Ar apărea, brusc, în firidă când aş aprinde lanterna. Sau, mai rău, poate că cea de-a şasea armură era pentru mine. M-aş putea trezi holbându-mă prin deschizătură şi perforaţii, incapabil să mă mişc, incapabil să ţip.

Completând plaja de posibilităţi. Aceasta era nerăbdarea: o conjurare!

Asta schimba totul. Mi-am imaginat celelalte armuri privind prin muchiile lor înguste de întuneric. *Da! Da! Alătură-te nouă!*

Într-adevăr, era un infern special, făcut pentru privitorul solitar, într-o noapte liniştită de primăvară. M-am simţit uşurat când a început cântarea, la ora 1.39. Din nou, am perceput-o ca pe o senzaţie din cele mai vagi, la fel ca înainte. Apoi, în câteva secunde, minute, o armură din apropiere de centrul prezentării începu, în mod categoric, să răsune.

Am aprins lanterna şi-am plimbat raza puternică de lumină de-a lungul şirului, am văzut armurile privind, câte una, câte

două, întotdeauna având impresia că licăreau nişte ochi când plimbam lumina lanternei peste ele. Desigur, apăreau toate trucurile jocurilor de umbre şi lumini pâlpâitoare, dar şi un efect optic alarmant: deschizături pentru ochi, goale şi încremenite, până în clipa în care te *uitai* într-acolo, apoi senzaţia că ochii se holbau şi ei la tine.

Am învins! Am învins!

M-am trezit plimbând raza lanternei înainte şi-napoi, încercând să surprind albul acelor ochi imaginari, apoi, cântărind ce şocantă ar fi o asemenea revelaţie, m-am oprit imediat. Numai gândindu-mă la asta şi mi-a fost îndeajuns.

Da, imaginaţia era adevăratul meu duşman aici. Imaginaţia şi nesiguranţa. Cicatricele lui Gilly erau reale, *păreau* reale. Totuşi, ar fi putut fi toate astea o făcătură? Posibilitatea aceasta exista.

Însă în bezna iluminată de lanternă, cu armurile hăulind, aşa cum o făcuseră cu o noapte în urmă, am preferat s-o cred pe Gilly şi pe ceilalţi. Contrazicea atâtea lucruri, însă asta hotărâsem.

Menţinând raza lanternei pe cât de fixă puteam, m-am apropiat de prima armură şi i-am atins pieptarul. Metalul vibra, furnicându-mă la degete mai mult decât îmi puteam aminti. Am trecut la cea de-a doua armură, apoi la a treia, atingând-o pe fiecare în acelaşi fel. Amândouă răsunau, adăugându-şi tonalităţile înspăimântătoare întregului concert. Atâta fier înfuriat.

Apoi cadrul uşii, o beznă fără fund, cu armura a patra dincolo de ea.

N-am îndrăznit să ezit. Am traversat spaţiul, am atins platoşa, luminând doar ceea ce era necesar, neîndrăznind să mă uit după ochii care mă scrutau de sus.

Cântec. Armura cânta.

Cea de-a cincea firidă era tot goală, slavă Domnului. Nicio apariţie nouă. Nu mai era mult. Am continuat, am întins mâna

şi-am apăsat cu degetele pe ultimul piept metalic. Vibra, furnicându-mă la degete, ca şi celelalte. Toate cinci răsunau, un sunet ascuţit. Urlând. Asta păreau că fac. Venise vremea să închei. M-am întors la firida goală, am făcut acei câţiva paşi necesari şi m-am aplecat în deschizătura ei.

Unghiul capului, al realităţii, era suficient. Un singur cuvânt umplu spaţiul, apoi reveni iar şi iar, cu un glas care era un scârţâit şi un blestem, un strigăt de disperare şi o acuzaţie, toate deodată, care – aidoma unui coridor al şoaptelor spre infinit – părea să traverseze un hău imens şi, totuşi, era acolo, intim şi aproape.

Da.

Acel singur cuvânt.

Într-un fel sau altul, răspundea la toate întrebările la care voiam un răspuns.

Exista o a şasea armură?

Da.

Poate fi găsită?

Da.

Este aproape?

Da.

Pot s-o salvez?

Da.

Apoi, în timp ce mă străduiam să înţeleg acel glas oropsit, dureros de disperat, şi singurul lui cuvânt, jelania încetă.

Iar lanterna se stinse.

În deschizăturile coifului *erau* ochi acum, eram sigur. Ficşi, holbându-se. M-am agitat cu comutatorul lanternei, am tot încercat, iar şi iar. Nimic.

Panica mă cuprinse ca nişte braţe de oţel, încleştându-se puternic. Am aruncat lanterna cât colo şi-am luat-o la fugă peste covor, am găsit holul, uşa şi noaptea binecuvântată de dincolo de ea. În câteva clipe, secunde preţioase, mă adâncisem

în cealaltă beznă, alergând spre Sallen cu un zâmbet pe față. Era ușurare și o păsuire. Aveam răspunsul. Cu adevărat.

Mi-a rămas mie să-mi storc mintea și să ghicesc unde ar putea fi cea de-a șasea armură Pratican. Nu era chiar atât de dificil, odată ce-am admis că ceilalți știau, cu toții, însă n-ar fi putut spune, nu puteau vorbi despre ea în mod direct. Odată ce-mi aminteam indiciile pe care tot încercaseră să mi le strecoare.

Chris Goodlan și cu mine am verificat anexele oficiale ale clădirii, întreținute prin Carta Auderlene, dar, așa cum îmi spusese și el în prima zi, mai erau niște vechi ateliere în afara proprietății, departe, printre copaci, clădiri pe care alde Birch le folosiseră la decuparea, formarea și asamblarea finală a armurilor.

În afara proprietății.

Ce șanse aveam?

Gilly dădu din cap când i-am povestit ce intenționam să fac și m-a surprins spunând că voia să vină și ea, dar a vorbit foarte puțin când și-a parcat Land Roverul lângă autostradă, dincolo de proprietatea Auderlene, și-am pornit la pas de-a lungul gardului din nord, spre colțul din nord-est.

Acolo, printre eucalipți se aflau trei structuri, una mare și două mai mici, toate dărăpănate și vai de ele, construite din același tip de bușteni cenușii, bătuți de vreme, și tablă de fier, ruginită. Fără ca Gilly să-mi spună, știam că cea mai îndepărtată dintre ele conta, am știut, pur și simplu, și ne-am îndreptat spre ușa ei de lemn, deformată.

– Nu pot intra, Nev, zise ea.

– Dar e în afara proprietății.

– Armura aceea este *de acolo. Este* proprietatea. Scopul existenței sale. Intri tu.

– Acum vorbești de astea, Gilly. Credeam că nu poți.

– Depinde dacă găseşti ceva.

– Cum aşa?

– Se întâmplă la noapte, Nev. Dacă greşeşti, s-ar putea să nu supravieţuiesc acestei nopţi.

– Ăăăă... vizitatorul tău vine şi te cheamă?

– Să spunem, doar că numai prin venirea mea aici, iarăşi, am încălcat regulile.

Iarăşi. Gilly spusese iar asta. Mai *fusese* pe aici şi înainte.

– Gilly...

– Te rog, Nev. M-am săturat de asta, după toţi aceşti ani. Este cealaltă faţetă a poveştii. Du-te şi caută.

N-am mai spus nimic, doar am împins cât colo uşa veche şi-am intrat. Interiorul era plin de bucăţi de lemn, ţevi de irigaţii, ruginite, piese ale unor vechi utilaje agricole. Cândva, aici fusese un spaţiu întunecat, dar nu mai era cazul. Acoperişul era spart, lăsat acolo unde îl loviseră crengile căzute de prin copaci. Pereţii erau aplecaţi sub greutatea grinzilor rămase. Lumina fierbinte a soarelui pătrundea înăuntru.

Nu mi-a trebuit mult timp ca s-o găsesc. Armura zăcea căzută pe spate, încă o formă pe jumătate ruginită, lângă peretele îndepărtat al atelierului, aproape de nerecunoscut printre maşinăriile agricole abandonate. Cu adevărat ascunsă de ochii tuturor. Şi nu era terminată, sau, mai degrabă, nu era intactă, ceea ce ajutase la camuflarea ei. Coiful fusese tăiat cu ferăstrăul şi lăsat într-o parte, o cască cilindrică, aidoma unei găleţi aruncate.

Am îngenuncheat lângă forma sfărâmată şi m-am uitat în cavitatea toracică. Era o gaură cu stalactite şi stalagmite. Spaţiul gol era plin de ele, ghimpi ameninţând din partea din faţă, din spate şi din lateral. Probabil că erau în vintre şi la fel şi în picioare.

Am luat coiful, răsucindu-l, şi m-am uitat înăuntru. Şi mai mulţi ghimpi. Întreaga armură era ca interiorul unei Fecioare de Fier[1], instrumentul de tortură şi moarte din alte vremuri, mai crude.

Nu, nu mai crude. Nimic nu putea fi mai barbar ca asta: o închisoare scobită, dar zăvorâtă, din care era imposibil să scapi, dar şi imposibil de locuit, din cauza acelor cuţite.

Cuţite speciale. Fiecare avea în vârf câte-o bucăţică din Pratican Star. Eram sigur de asta. Fier neostoit de departe. Metal din altă lume.

Închide-i şi nu-i mai lăsa niciodată în pace.

Dar trebuia să mai fie ceva. Vârfurile din meteorit erau *pièce de résistance* a răzbunătoarei, suprema pedeapsă dată de o mamă îndurerată celor care fuseseră de faţă la moartea fiului ei. Vinovaţi, ori doar martori inocenţi, pentru Nettie Pratican nu contase, nu reprezentase vreun impediment în planurile mamei. O privire prin arhivele oraşului n-ar dezvălui, probabil, nimic deosebit, niciun fel de accidente ciudate sau dispariţii. Nettie Pratican fusese răbdătoare. Aceasta era o răzbunare lansată *după* moartea lor, mai mult ca sigur şi după a ei. Iar unul dintre strămoşii lui Gilly – fraţi, surori, verişori, ai bunicilor, cineva din istoria familiei – fusese unul dintre privitorii aceia, martori, complici. Implicat într-o distracţie terminată rău, într-o hărţuire împinsă prea departe.

Mai multe întrebări pentru Gilly, atunci când va putea răspunde, iarăşi, la întrebări.

Dar mai trebuia să existe ceva de care nu putea pomeni, posibil pentru că nici ea nu avea habar de asta: *cum* îi prinsese înăuntru doamna Pratican?

---

[1] Instrument medieval de tortură, de forma unui corp omenesc, al cărui interior era plin cu ghimpi de oţel, care se înfigeau, lent, în trupul celui închis acolo (n. tr.).

În atelier încă mai exista un scripete, agăţat de una din grinzile acoperişului, lanţuri şi troliuri de pe vremea când astfel de materiale erau mutate în mod destul de frecvent. Nu era nicio coincidenţă că dispozitivul era poziţionat chiar *deasupra* armurii, acolo unde fusese folosit ultima dată, cu toate că armura trebuie să fi fost ridicată de umeri, ca să-i poată fi retezat coiful. Pentru ca orice-ar fi fost înăuntru să poată fi eliberat.

Trebuia să aflu. Aşezarea lanţurilor în jurul gleznelor şi agăţarea la locul potrivit au fost mai uşoare decât mă aşteptasem iniţial, datorită jambierelor ascuţite şi pintenilor încălţărilor de fier.

Blocul şi scripetele erau vechi şi ruginite; grinda de susţinere a acoperişului era ceva mai puţin decât perfect solidă, însă lanţurile se mişcau destul de uşor în sistemul de troliu dublu, iar grinzile din jur rezistau. Picioarele se ridicară de pe podeaua din pământ, atingând pieptarul într-un anumit unghi.

Nu era suficient. Dacă era ceva închis în interior, trebuia să treacă prin pădurea de ţepi. Aveam îndoieli că acoperişul ar fi putut susţine greutatea unei ridicări totale, însă tot ce-mi trebuia era un unghi suficient de ascuţit. Am tras de lanţ, ridicând picioarele şi mai mult.

Tocmai când credeam că s-ar putea să fi judecat greşit întreaga poveste, ceva a zăngănit în jos, printre ţepi, şi a apărut în deschizătura de la gât. Capul unei păpuşi, ponosită şi fără păr. Ceva ce aparţinuse surorii bunicului lui Gilly, vreunor verişoare ale bunicului, cuiva, însă văzusem în vitrina cu suvenire de familie, de la Sallen, restul păpuşii rupte.

Am coborât armura la podea şi m-am dus afară, unde aştepta Gilly. Când văzu ce aveam în mână, în ochi îi apărură lacrimi. Mă deposedă de micul cap de păpuşă, îl strânse tare în palme şi se îndepărtă. Am aşteptat să se întoarcă.

– Cine a tăiat coiful, Gilly?

– Camionagiul care ţi-a spus despre Summerton şi de meteorit. Acum trei ani. Trecea pe aici şi i-am povestit toată tărăşenia, rugându-l să mă ajute. Credeam că deschiderea armurii ar fi suficientă. M-a ajutat s-o aduc aici.

O parte din mine ar fi vrut să întrebe dacă se interesase şi el de opţiunea „numărul patru“, dar n-am făcut-o. Nu era treaba mea şi totuşi era. Gilly înţelese asta.

– Doar a încercat să ajute, Nev. Trimiţând pe cineva aici. Îngrijindu-mă. N-a văzut niciodată cicatricele.

Greutatea s-a risipit.

– Aţi văzut şi voi ţepii?

– Da. Însă am crezut că asta era tot. Că-l eliberasem. Nu ne-am gândit nicio clipă că ar putea fi...

Gilly se străduia să găsească cuvântul potrivit.

– Ceva-l ţine acolo, am zis.

– Da. Şi era afurisitul de cap de păpuşă!

– Şi ţepii, Gilly. Cred că ai să vezi şi tu că erau muiaţi în metalul de la Pratican Star.

Gilly se încruntă, făcu legătura şi dădu din cap.

– Dar de ce-i supărat pe mine? Suntem rubedenii. De ce eu?

– Este vechea poveste a duhului prins într-o sticlă. Pentru prima mie de ani, jură că-l va răsplăti pe cel care-l eliberează. În cea de-a doua mie de ani, jură să-l distrugă pe cine-o va face. Poate că familia ta *a devenit* motivul pentru care-a fost prins înăuntru. Poate că orice formă de comunicare a fost dată peste cap...

– Când ai murit.

– Când ai murit. Închisoarea s-a deschis, dar tot nu putea pleca. Nu cu totul. Imaginează-ţi suferinţa, furia. Cum de-ai ştiut că era armura care trebuia deschisă?

– Ori de câte ori le auzeam răsunând noaptea, de câte ori treceam prin apropiere, armura aceea striga un cuvânt. În mintea mea.

– Ce cuvânt?

– Doar unul singur. Tu.

– Gilly, presupun că Harry Barrowman şi ceilalţi de care ştii tu sunt urmaşii acelor copii aflaţi în acea zi la stăvilar. Sunt aproape sigur că şi ei au auzit acelaşi cuvânt în faţa unei anumite armuri, nu-i aşa?

Apăru o undă de zâmbet. Acum putea vorbi despre asta. Ei nu, însă ea da.

– Nu au îndrăznit să deschidă alte armuri după cele ce mi s-au întâmplat mie. Au familii de care trebuie să aibă grijă. Eşti bun la asta, Nev.

– Eu sunt în afara poveştii – *eram* în afara ei. A fost de ajutor. Aşa că să le spui ce au de făcut. Să deschidă armurile şi să ia dinăuntru orice obiecte au fost folosite ca momeală.

– Ne impunem propria noastră idee de dreptate asupra altcuiva, nu?

– Acesta-i cuvântul potrivit, Gilly. Dreptate. Nettie Pratican a trecut dincolo de ea în clipa în care a pus să i se confecţioneze armurile, în clipa în care s-a decis asupra ţepilor şi în ce să-i moaie.

Gilly Nescombe ridică atunci capul păpuşii, ca şi cum ar fi citit într-un glob de cristal, ori ar fi admirat un fruct din Grădina Edenului.

– Scârboasa de hoaşcă bătrână. Nici măcar Dumnezeu nu mai e atât de răzbunător.

CUPRINS

INTRODUCERE de Ellen Datlow 5

PE ŞAUA DIN SPATE de K.W. Jeter 11

GHINION de Stephen Gallagher 49

PĂDUREA de Laird Barron 73

MONŞTRII DIN RAI de Nathan Ballingrud 121

COLIZIUNI NEELASTICE de Elizabeth Bear 147

NEPOFTIŢI de Christopher Fowler 161

ÎN CEASUL AL TREISPREZECELEA de Mike O'Driscoll 185

VIEŢI de John Grant 219

GHORLA de Mark Samuels 239

FAŢA de Joyce Carol Oates 269

O PRISACĂ PENTRU ALBINE ALBE de Lee Thomas 279

PAZNICUL de P.D. Cacek 309

PĂDUREA LUI BETHANY de Paul Finch 331

UŞURINŢA CU CARE AM ELIBERAT FIARA de Lucius Shepard 375

DORMI ÎN PACE de Simon Bestwick 403

POATE CĂ ULTIMA de Conrad Williams 423

VIAŢĂ ÎNCREMENITĂ de Pat Cadigan 447

COPACUL JANUS de Glen Hirshberg 489

LUMINA DIN DORMITOR de Jeffrey Ford 543

ARMURILE DE LA AUDERLENE de Terry Dowling 561

„Dacă *Inferno* este măsura vitalităţii prozei horror contemporane, atunci putem spune că genul acesta a atins într-adevăr apogeul!"

Publisher's Weekly

„Îmi plac povestirile şi nuvelele horror. Pentru mine reprezintă cele mai intense şi mai importante forme de literatură horror, întrucât, de cel puţin două sute de ani, proza scurtă s-a dovedit un teren extrem de fertil pentru literatura sumbră care explorează profunzimile fricii şi ale răului ce pot sălăşlui în sufletele oamenilor."

Ellen Datlow

PREMIUL SHIRLEY JACKSON

„Ellen Datlow este regina editorilor americani de antologii. Are un simţ excelent şi un talent uimitor în descoperirea noilor scriitori de calitate. *Inferno* nu este o colecţie bună, ci una excelentă, produsul unei editoare care ştie într-adevăr ce face."

Peter Straub

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-246-3

9 786065 792463

nemira.ro

colecţia nautilus fantasy

Ilustraţia copertei:
© Whelan, Michael,
via Agentur Schlück GmbH.